

UDKAST

Forslag

til

Lov om supplerende bestemmelser til forordning om fastlæggelse af en ramme for fastsættelse af krav til miljøvenligt design for bæredygtige produkter m.v.¹

Kapitel 1

Formål og anvendelsesområde

§ 1. Loven supplerer Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2024/1781/EU af 13. juni 2024 om fastlæggelse af en ramme for fastsættelse af krav til miljøvenligt design for bæredygtige produkter, om ændring af direktiv 2020/1828/EU og forordning 2023/1542/EU og om ophævelse af direktiv 2009/125/EF (ecodesignforordningen), jf. bilag 1 til denne lov, og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 1020/2019/EU af 20. juni 2019 om markedsovervågning og produktoverensstemmelse og om ændring af direktiv 2004/42/EF og forordning nr. 765/2008/EF og nr. 305/2011/EU (markedsovervågningsforordningen).

Stk. 2. Loven finder anvendelse på produkter, der bringes i omsætning eller tages i brug, herunder komponenter og mellemprodukter, som er omfattet af ecodesignforordningen samt delegerede retsakter, der er vedtaget i henhold til ecodesignforordningen.

Kapitel 2

Administrative bestemmelser

Gennemførelse af EU-retten

§ 2. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan efter forhandling med miljøministeren fastsætte regler eller træffe afgørelse med henblik på opfyldelse af Danmarks forpligtelser i henhold til EU-retten inden for lovens

¹ I loven er der medtaget visse bestemmelser fra Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2024/1781/EU af 13. juni 2014 om fastlæggelse af en ramme for fastsættelse af krav til miljøvenligt design for bæredygtige produkter, om ændring af direktiv 2020/1828/EU og forordning 2023/1542/EU og om ophævelse af direktiv 2009/125/EF, EU-Tidende L, 2024/1781, 28.6.2024 og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 1020/2019/EU af 20. juni 2019 om markedsovervågning og produktoverensstemmelse og om ændring af direktiv 2004/42/EF og forordning nr. 765/2008/EF og nr. 305/2011/EU, EU-Tidende 2019, nr. L 169, side 1. Ifølge artikel 288 i EUF-traktaten gælder en forordning umiddelbart i hver medlemsstat. Gengivelsen af disse bestemmelser i loven og gengivelsen af forordningen i lovens bilag er således udelukkende begrundet i praktiske hensyn og berører ikke forordningens umiddelbare gyldighed i Danmark.

UDKAST

område eller med henblik på at gennemføre eller anvende EU-regler om forhold, der er omfattet af denne lov.

Undtagelse for tekniske specifikationer m.v. fra indførelse i Lovtidende

§ 3. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om, at nærmere angivne internationale vedtagelser og tekniske specifikationer vedrørende krav til virksomheder, anlæg, indretninger og produkter m.v., der henvises til i regler udstedt i medfør af denne lov, ikke indføres i Lovtidende.

Stk. 2. Klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om, hvorledes oplysninger om de internationale vedtagelser og tekniske specifikationer, der ikke indføres i Lovtidende, jf. stk. 1, kan tilgås.

Bemyndigede organer

§ 4. [Klima-, energi- og forsyningsministeren og miljøministeren] kan [på hver deres område] udpege private og offentlige virksomheder samt offentlige myndigheder til at gennemføre overensstemmelsesvurderingsopgaver som bemyndiget organ i henhold til ecodesignforordningens kapitel IX.

Stk. 2. [Klima-, energi- og forsyningsministeren og miljøministeren] kan [på hver deres område] fastsætte regler om udpegning, herunder om akkreditering, tilsyn og kontrol med bemyndigede organer, og om hvilke opgaver den bemyndigede skal udføre.

Sprogkrav

§ 5. Klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om det sprog, som produktoplysninger i medfør af delegerede retsakter vedtaget i henhold til ecodesignforordningen, skal fremgå på. Ministeren fastsætter endvidere regler om sprog, som oplysninger efter kontrolmyndighedens anmodning skal fremgå på.

Kapitel 3

Kontrol m.v.

Kontrolmyndighed

§ 6. Sikkerhedsstyrelsen fører kontrol med overholdelse af regler i denne lov, regler fastsat i medfør af denne lov, i ecodesignforordningen

UDKAST

samt i delegerede retsakter og i gennemførelsesretsakter, vedtaget i henhold til ecodesignforordningen, og i markedsovervågningsforordningen, for så vidt angår denne lovs anvendelsesområde, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. [Klima-, energi- og forsyningsministeren og miljøministeren] fører [på hver deres område] kontrol med bemyndigede organer, jf. § 4.

Stk. 3. Miljøministeren fører kontrol med overholdelse af regler fastsat i gennemførelsesretsakter, der vedtages i henhold til ecodesignforordningens artikel 65.

Stk. 4. Miljøministeren kan fastsætte regler om kontrol med ordregivende myndigheders og ordregivende enheders overholdelse af gennemførelsesretsakter, der vedtages i henhold til ecodesignforordningens artikel 65, herunder regler om anmodning om oplysninger og om påbud, jf. stk. 3.

Oplysningspligt m.v.

§ 7. Den erhvervsdrivende, der er ansvarlig i henhold til ecodesignforordningen, skal efter anmodning give alle oplysninger, som er nødvendige for Sikkerhedsstyrelsens varetagelse af kontrol efter § 6, stk. 1, på et sprog, der er letforståeligt, herunder til afgørelse af, om et forhold hører under lovens område.

Stk. 2. Enhver, som markedsfører eller erhvervsmæssigt ibrugtager et produkt, skal efter Sikkerhedsstyrelsens anmodning give alle oplysninger, som er nødvendige for at kunne afgøre, hvem der er den erhvervsdrivende, der i henhold til ecodesignforordningen er ansvarlig for produktet.

§ 8. Sikkerhedsstyrelsen kan i kontroløjemed indsamle og behandle, herunder samkøre, oplysninger fra andre offentlige myndigheder og fra offentligt tilgængelige kilder.

Stk. 2. Sikkerhedsstyrelsen kan i kontroløjemed behandle, herunder samkøre, oplysninger, som myndigheden ud over de tilfælde, der er nævnt i stk. 1, er i besiddelse af.

Stk. 3. Sikkerhedsstyrelsen kan i kontroløjemed indsamle og behandle, herunder samkøre, ikkeoffentligt tilgængelige oplysninger fra offentlige og private virksomheder og erhvervs- eller forbrugerorganisationer.

§ 9. Sikkerhedsstyrelsen kan som led i sin kontrol med overholdelsen af regler i denne lov, regler fastsat i medfør af denne lov, i ecodesignforordningen samt i delegerede retsakter og i gennemførelsesretsakter, vedtaget i henhold til ecodesignforordningen, og markedsovervågningsforordningen, for så vidt angår denne lovs anvendelsesområde, udtage ethvert produkt,

UDKAST

herunder ved brug af skjult identitet. Udtagelsen kan foretages af Sikkerhedsstyrelsen uden betaling, eller udgiften kan kræves refunderet fra den erhvervsdrivende, der er ansvarlig efter ecodesignforordningen, hvis udtagelsen af produktet har nødvendiggjort betaling.

Stk. 2. Den erhvervsdrivende, der er ansvarlig i henhold til ecodesignforordningen, skal efter anmodning fra Sikkerhedsstyrelsen udføre måling og afprøvning af, om dennes produkter overholder reglerne i denne lov, regler fastsat i medfør af denne lov, i ecodesignforordningen samt i delegerede retsakter og i gennemførelsesretsakter, vedtaget i henhold til ecodesignforordningen, og markedsovervågningsforordningen, for så vidt angår denne lovs anvendelsesområde. Den erhvervsdrivende står for eventuelle udgifter forbundet med måling og afprøvning.

Stk. 3. Den erhvervsdrivende, der er ansvarlig efter ecodesignforordningen, skal efter anmodning fra Sikkerhedsstyrelsen indlevere sit produkt til et anvist prøvningssted eller få det afprøvet på fremstillings-, installations- eller salgsstedet eller andet relevant sted. Den erhvervsdrivende, som anmodes om at indlevere produktet, skal afholde udgiften til eventuel fragt til den lokalitet, Sikkerhedsstyrelsen anviser.

Stk. 4. Sikkerhedsstyrelsen kan kræve omkostninger forbundet med måling og afprøvning refunderet fra den erhvervsdrivende, der er ansvarlig efter ecodesignforordningen, i tilfælde af at der er truffet afgørelse om manglende overholdelse af krav i ecodesignforordningen samt i delegerede retsakter eller i gennemførelsesretsakter, der er vedtaget i henhold til forordningen, eller regler, der er fastsat i medfør af denne lov.

Stk. 5. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan efter forhandling med erhvervsministeren fastsætte nærmere regler om måling, produktprøvning og kontrol efter stk. 1-3, og om opgørelse af de udgifter, som den erhvervsdrivende, der er ansvarlig efter ecodesignforordningen, skal afholde, jf. stk. 4.

Adgang til lokaliteter og transportmidler

§ 10. Sikkerhedsstyrelsen har til enhver tid mod behørig legitimation og uden retskendelse adgang til alle erhvervmæssige lokaliteter og transportmidler, hvor der kan findes produkter, med henblik på at kunne udtage produkter til måling og kontrol af, at de er i overensstemmelse med krav fastsat i denne lov, i regler fastsat i medfør af denne lov, i ecodesignforordningen samt i delegerede retsakter og i gennemførelsesretsakter, vedtaget i henhold til ecodesignforordningen, og markedsovervågningsforordningen, for så vidt angår denne lovs anvendelsesområde.

UDKAST

Stk. 2. Sikkerhedsstyrelsen kan som led i kontrolbesøget foretage tekniske undersøgelser af et produkt på stedet.

Stk. 3. Sikkerhedsstyrelsen kan som en del af dokumentationen af kontrolbesøget fotografere og optage video og medtage prøver til nærmere analyse eller undersøgelse.

Stk. 4. Sikkerhedsstyrelsen kan være bistået af en eller flere uafhængige sagkyndige i forbindelse med adgangen efter stk. 1 og tekniske undersøgelser efter stk. 2.

Stk. 5. Politiet yder om nødvendigt bistand til gennemførelse af kontrol som nævnt i stk. 1. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan efter forhandling med justitsministeren fastsætte nærmere regler herom.

Forbud

§ 11. Sikkerhedsstyrelsen kan træffe afgørelser om forbud mod at bringe et produkt i omsætning eller gøre det tilgængeligt på markedet eller forbud mod markedsføring eller erhvervmæssig ibrugtagning af et produkt, hvis et produkt ikke er i overensstemmelse med eller en erhvervsdrivende ikke lever op til regler i denne lov, regler fastsat i medfør af denne lov, i ecodesignforordningen eller i delegerede retsakter og i gennemførelsesretsakter, vedtaget i henhold til ecodesignforordningen, eller i markedsovervågningsforordningen, for så vidt angår denne lovs anvendelsesområde, kan. Forbuddet kan træffes over for enhver, der har bragt et produkt i omsætning, har været et led i afsætningen af et produkt eller erhvervmæssigt ibrugtager produktet.

Påbud m.v.

§ 12. Sikkerhedsstyrelsen kan træffe følgende afgørelser om påbud overfor enhver, der har bragt et produkt i omsætning, har været et led i afsætningen af et produkt eller erhvervmæssigt ibrugtager produktet, hvis et produkt ikke er i overensstemmelse med eller en erhvervsdrivende ikke lever op til regler i denne lov, regler fastsat i medfør af denne lov, i ecodesignforordningen eller i delegerede retsakter og i gennemførelsesretsakter, vedtaget i henhold til ecodesignforordningen, eller i markedsovervågningsforordningen, for så vidt angår denne lovs anvendelsesområde:

- 1) at bringe et produkt i overensstemmelse med kravene,
- 2) at bringe forhold relateret til et produkt i overensstemmelse med kravene,
- 3) at sikre, at et produkt ikke udgør en risiko,

UDKAST

- 4) at overholde visse betingelser, inden et produkt bringes i omsætning eller gøres tilgængeligt på markedet,
- 5) at advare brugere om de risici, der er ved et produkt, eller at anbringe advarsler på produktet,
- 6) at standse markedsføring, der kan vildlede brugerne,
- 7) at tilbagetrække et produkt fra markedet,
- 8) at tilbagekalde et produkt fra brugere, og
- 9) at destruere et produktet på en forsvarlig måde eller på anden vis gøre det ubrugeligt.

Stk. 2. Sikkerhedsstyrelsen underretter Europa-Kommissionen og de øvrige medlemsstater om enhver afgørelse truffet i medfør af stk. 1 og § 11 med angivelse af årsagerne hertil.

Stk. 3. Sikkerhedsstyrelsen kan lægge undersøgelser af produkter, som er gennemført i en anden EU-medlemsstat, og afgørelser, som er truffet i en anden EU-medlemsstat, til grund og træffe afgørelse i medfør af stk. 1 og § 11 over for erhvervsdrivende, eller i medfør af § 14 over for onlinemarkedspladser, medmindre Sikkerhedsstyrelsen er nået til den modsatte konklusion på grundlag af sin egen kontrol.

§ 13. Sikkerhedsstyrelsen kan over for enhver erhvervsdrivende, der har en tilknytning til produktet, end den, der har bragt produktet i omsætning eller gjort det tilgængeligt på markedet, træffe afgørelse om på en relevant måde at bidrage til at begrænse og forhindre risici i at opstå.

Onlinemarkedspladser

§ 14. Sikkerhedsstyrelsen kan påbyde udbydere af en onlinemarkedsplads at ændre eller fjerne indhold, der henviser til et produkt, der ikke er i overensstemmelse med regler i denne lov, regler fastsat i medfør af denne lov, i ecodesignforordningen eller i delegerede retsakter og i gennemførelsesretsakter, vedtaget i henhold til ecodesignforordningen, eller markedsovervågningsforordningen, for så vidt angår denne lovs anvendelsesområde.

Stk. 2. Sikkerhedsstyrelsen kan påbyde udbydere af en onlinemarkedsplads udtrykkeligt at vise en advarsel til slutbrugerne i forbindelse med indhold, der henviser til et produkt, der ikke er i overensstemmelse med regler i denne lov, regler fastsat i medfør af denne lov, i ecodesignforordningen eller i delegerede retsakter og i gennemførelsesretsakter, vedtaget i henhold til ecodesignforordningen, eller i markedsovervågningsforordningen, for så vidt angår denne lovs anvendelsesområde, når slutbrugerne får adgang til onlinemarkedspladsen.

UDKAST

§ 15. Der kan ske blokering af en onlinemarkedsplads, hvis et påbud efter § 14 ikke er efterkommet, eller onlinemarkedspladsen gentagne gange har solgt eller formidlet salg af produkter, der udgør en alvorlig risiko.

Stk. 2. Blokering af en onlinemarkedsplads, jf. stk. 1 træffes af retten ved kendelse efter Sikkerhedsstyrelsens begæring. Inden retten afsiger kendelse, skal den så vidt muligt give parten, som indgrebet retter sig mod, adgang til at udtale sig. I kendelsen anføres de konkrete omstændigheder i sagen, hvorpå det støttes, at betingelserne for indgrebet er opfyldt.

Stk. 3. Det påhviler udbydere af informationssamfundstjenester at bistå Sikkerhedsstyrelsen ved gennemførelsen af kendelser efter stk. 2.

Stk. 4. Sikkerhedsstyrelsen skal påse, at et indgreb efter stk. 1 ikke opretholdes ud over det tidsrum, hvor grundlaget for blokeringen er til stede. Sikkerhedsstyrelsen skal af egen drift eller på foranledning af den, som indgrebet retter sig mod, træffe afgørelse om ophævelse af blokeringen.

Stk. 5. Fremsætter den, som indgrebet efter stk. 1 retter sig mod, anmodning om, at blokeringen ophæves, og støttes denne anmodning på, at der er sket væsentlige ændringer i onlinemarkedspladsens indhold, skal Sikkerhedsstyrelsen, hvis blokeringen ikke ophæves i medfør af stk. 4, snarest muligt indbringe spørgsmålet for retten. Retten afgør ved kendelse, om indgrebet skal opretholdes. Tages en anmodning ikke til følge, kan en ny anmodning ikke fremsættes, før der er forløbet 3 måneder fra kendelsens afsigelse.

Tvangsbøder

§ 16. Sikkerhedsstyrelsen kan pålægge udbydere af informationssamfundstjenester tvangsbøder med henblik på at gennemtvinge handlinger, som det påhviler udbyderne at foretage efter §§ 14 og 15.

Offentliggørelse

§ 17. Sikkerhedsstyrelsen skal, hvis det er nødvendigt, oplyse offentligheden om produkter, der ikke er i overensstemmelse med regler i denne lov, regler fastsat i medfør af denne lov, i ecodesignforordningen samt i delegerede retsakter og i gennemførelsesretsakter, vedtaget i henhold til ecodesignforordningen, eller markedsovervågningsforordningen, for så vidt angår denne lovs anvendelsesområde, herunder om

- 1) relevante kendetegn til brug for identifikation af produktet,
- 2) risikoens art, hvor dette er relevant,
- 3) hvilke foranstaltninger der er truffet, og

UDKAST

4) hvordan offentligheden bør forholde sig.

Stk. 2. Oplysninger, som har karakter af forretningshemmeligheder, kan kun videregives, hvis dette er nødvendigt for at beskytte menneskers sikkerhed og sundhed.

Delegation til andre statslige myndigheder, organer m.v.

§ 18. Erhvervsministeren kan bemyndige en sagkyndig institution, en organisation eller en virksomhed til at udøve nærmere angivne beføjelser vedrørende kontrol.

Stk. 2. Erhvervsministeren eller en myndighed under ministeriet, som ministeren har henlagt sine beføjelser til, fører kontrol med varetagelsen af opgaver, som er henlagt til en institution m.v. som nævnt i stk. 1.

Stk. 3. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om videregivelse af oplysninger om resultater af tilsyn til andre danske eller udenlandske myndigheder eller sagkyndige institutioner m.v. som bemyndiget efter stk. 1.

Kapitel 4

Klageadgang og domstolsprøvelse

§ 19. Afgørelser truffet af kontrolmyndigheden, jf. § 6, stk. 1 og 3, efter denne lov eller efter regler fastsat i medfør af denne lov kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

Stk. 2. [Klima-, energi- og forsyningsministeren og miljøministeren] kan, jf. § 4, stk. 1, [på hver deres område] fastsætte regler om adgangen til at klage over bemyndigede organer og det nationale akkrediteringsorgan.

Stk. 3. Påbud eller forbud udstedt i medfør af §§ 11-14 kan af den, afgørelsen vedrører, forlanges indbragt for domstolene. Anmodning herom skal, inden 4 uger efter at påbuddet eller forbuddet er meddelt den pågældende, fremsættes over Sikkerhedsstyrelsen. Hvis fristen udløber på en lørdag, en søndag eller en helligdag, forlænges fristen til den følgende hverdag. Kontrolmyndigheden indbringer uden unødigt ophold sagen for domstolene, hvor sagen behandles efter den borgerlige retsplejes former.

Stk. 4. Retten kan bestemme, at en anmodning som nævnt i stk. 3 har opsættende virkning.

Kapitel 5

Straf m.v.

UDKAST

§ 20. Medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning, straffes med bøde den, der

- 1) som erhvervsdrivende ikke overholder de generelle krav til det digitale produktpas, jf. ecodesignforordningens artikel 10,
- 2) som erhvervsdrivende ikke overholder krav til teknisk udformning og anvendelse af det digitale produktpas, jf. ecodesignforordningens artikel 11,
- 3) som erhvervsdrivende ikke overholder krav til entydige identifikatorer, jf. ecodesignforordningens artikel 12,
- 4) som erhvervsdrivende ikke uploader de påkrævede data i registeret over digitale produktpas, jf. ecodesignforordningens artikel 13, stk. 4,
- 5) som erhvervsdrivende vildleder eller forvirrer kunder eller potentielle kunder med hensyn til mærker, jf. ecodesignforordningens artikel 17,
- 6) som fabrikant ikke overholder sine forpligtelser, jf. ecodesignforordningens artikel 27, stk. 1, 4, 5, og 7-9,
- 7) som bemyndiget repræsentant ikke overholder sine forpligtelser, jf. ecodesignforordningens artikel 28,
- 8) som importør ikke overholder sine forpligtelser, jf. ecodesignforordningens artikel 29, stk. 1, 2, litra b og c, og stk. 4-6,
- 9) som distributør ikke overholder sine forpligtelser, jf. ecodesignforordningens artikel 30, stk. 1-4,
- 10) som forhandler ikke overholder sine forpligtelser, jf. ecodesignforordningens artikel 31,
- 11) som erhvervsdrivende, der bringer produkter, der er forsynet med et mærke i henhold til ecodesignforordningens artikel 16, i omsætning eller tager dem i brug, ikke overholder sine forpligtelser, jf. ecodesignforordningens artikel 32,
- 12) som udbyder af distributionstjenester ikke overholder sine forpligtelser i henhold til ecodesignforordningens artikel 33,
- 13) som udbyder af en onlinemarkedsplads eller onlinesøgemaskine ikke overholder sine forpligtelser, jf. ecodesignforordningens artikel 35, stk. 1 og 3,
- 14) som erhvervsdrivende, der gør et produkt tilgængeligt på markedet ved fjernsalg, ikke overholder sine forpligtelser, jf. ecodesignforordningens artikel 36, stk. 1, litra c, og stk. 2,
- 15) som aktør i forsyningskæden ikke overholder sine forpligtelser, jf. ecodesignforordningens artikel 38,
- 16) som erhvervsdrivende, ikke overholder sine forpligtelser om omgørelse og forringet ydeevne, jf. ecodesignforordningens artikel 40,

UDKAST

- 17) som erhvervsdrivende ikke opfylder sine forpligtelser, jf. markeds-
overvågningsforordningens artikel 4, stk. 1, 3 eller 4,
 - 18) som fabrikant ikke har en bemyndiget repræsentant, eller ikke har
givet den bemyndigede repræsentant de fornødne beføjelser eller
midler til at udføre opgaven, hvor dette kræves, jf. markedsover-
vågningsforordningens artikel 4, stk. 3, og artikel 5,
 - 19) som bemyndiget repræsentant undlader at udlevere kopi af fuld-
magten, jf. markedsovervågningsforordningens artikel 5, stk. 2,
 - 20) som erhvervsdrivende undlader at samarbejde med markedsover-
vågningsmyndighederne, jf. markedsovervågningsforordningens
artikel 7, stk. 1, eller som udbydere af informationssamfundstjene-
ster undlader at samarbejde med markedsovervågningsmyndighe-
derne, eller imødekomme anmodning fra markedsovervågnings-
myndighederne, jf. forordningens artikel 7, stk. 2,
 - 21) omgår eller unddrager sig kontrol eller forsøger dette, ved ikke at
afgive oplysninger i henhold til § 7, eller undlader at lade et pro-
dukt udtages, måles, afprøves eller kontrolleres, jf. § 9, stk. 1-3.,
 - 22) afgiver urigtige eller vildledende oplysninger, jf. § 7,
 - 23) undlader at give kontrolmyndigheden adgang, jf. § 10,
 - 24) omgår eller unddrager sig kontrolmyndighedens kontrol eller forsø-
ger herpå, eller
 - 25) overtræder eller undlader at efterkomme en afgørelse, jf. §§ 11-14.
- Stk. 2.* Ved bødestraf for forsætlig overtrædelse, jf. stk. 1, kan der ske
tidsbegrænset frakendelse af retten til at deltage i offentlige udbudsproce-
durer, hvis det begåede forhold giver grund til at antage, at den pågæl-
dende erhvervsdrivende ikke fremtidig vil overholde forhold, som fremgår
af stk. 1.
- Stk. 3.* Er der ved en overtrædelse opnået en økonomisk fordel, konfi-
skeres denne efter reglerne i straffelovens 9. kapitel, selv om der ved over-
trædelsen ikke er forvoldt skade på miljøet eller fremkaldt fare herfor. Kan
der ikke ske konfiskation, skal der tages særskilt hensyn hertil ved strafud-
måling af bøde, herunder en eventuel tillægsbøde.
- Stk. 4.* Der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar
efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.
- Stk. 5.* I regler, der udstedes i henhold til loven, kan der fastsættes bø-
destraf og sanktion om tidsbegrænset udelukkelse fra deltagelse i offent-
lige udbudsprocedurer for overtrædelse af disse regler, herunder for mang-
lende overholdelse af påbud.

Kapitel 6

Ikrafttrædelses- og overgangsbestemmelser

UDKAST

§ 21. Loven træder i kraft den 1. juli 2025.

Kapitel 7 *Ændringer i anden lovgivning*

§ 22. I lov om miljøvenligt design af energirelaterede produkter, jf. lov-
bekendtgørelse nr. 1068 af 15. september 2010, foretages følgende ændrin-
ger:

1. § 14 affattes således:

»§14. Afgørelser, truffet efter denne lov eller efter regler fastsat i med-
før af denne lov kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

Stk. 2. Påbud eller forbud udstedt i medfør af §§ 11-11 b kan af den, af-
gørelsen vedrører, forlanges indbragt for domstolene. Anmodning herom
skal, inden 4 uger efter at påbuddet eller forbuddet er meddelt den pågæl-
dende, fremsættes over for den kontrolmyndighed, der har truffet afgørel-
sen. Hvis fristen udløber på en lørdag, en søndag eller en helligdag, for-
længes fristen til den følgende hverdag. Kontrolmyndigheden indbringer
uden unødigt ophold sagen for domstolene, hvor sagen behandles efter den
borgerlige retsplejes former.

Stk. 3. Retten kan bestemme, at en anmodning som nævnt i stk. 1 har
opsættende virkning.«

2. § 15, stk. 4 og 5, ophæves.

Stk. 6 bliver herefter stk. 4.

Kapitel 8 *Territorialbestemmelse*

§ 23. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.

Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU)

2024/1781 af 13. juni 2024

om fastlæggelse af en ramme for fastsættelse af krav til miljøvenligt design for bæredygtige produkter, om ændring af direktiv (EU) 2020/1828 og forordning (EU) 2023/1542 og om ophævelse af direktiv 2009/125/EF (EØS-relevant tekst)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 114,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽¹⁾,

efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽²⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Den europæiske grønne pagt, som er fastsat i Kommissionens meddelelse af 11. december 2019, er Europas strategi for bæredygtig vækst og har til formål at omdanne Unionen til et retfærdigt og velstående samfund med en moderne, konkurrencedygtig, klimaneutral og cirkulær økonomi og et giftfrit miljø. Den fastsætter det ambitiøse mål om at sikre, at Unionen bliver det første klimaneutrale kontinent senest i 2050. Den anerkender fordelene ved at investere i Unionens konkurrencedygtige bæredygtighed ved at opbygge et mere retfærdigt, grønnere og mere digitalt Europa. Produkter spiller en central rolle i denne grønne omstilling. Idet det påpeges, at de nuværende produktionsprocesser og forbrugsmønstre stadig er for lineære og afhænger af en produktion af nye materialer, der udvindes, handles og forarbejdes til varer og i sidste ende bortskaffes som affald eller emissioner, fremhæver den grønne pagt det presserende behov for omstilling til en cirkulær økonomisk model og understreger de betydelige fremskridt, der fortsat skal gøres. Energieffektivitet udpeges endvidere som en prioritet for dekarboniseringen af energisektoren og for at nå klimamålene i 2030 og 2050.
- (2) For at fremskynde omstillingen til en cirkulær økonomi udarbejdede Kommissionen en fremtidsorienteret dagsorden i sin meddelelse af 11. marts 2020 om en ny handlingsplan for den cirkulære økonomi for et renere og mere konkurrencedygtigt Europa med det formål at gøre den reguleringsmæssige ramme klar til en bæredygtig fremtid. I handlingsplanen for den cirkulære økonomi understreges det, at »den cirkulære

UDKAST

økonomi vil sikre, at borgerne får velfungerende og sikre produkter i høj kvalitet, som er økonomisk overkommelige og effektive, holder længere og er udformet med henblik på genbrug, reparation og højkvalitetsgenanvendelse«. Som beskrevet i handlingsplanen for den cirkulære økonomi er der på nuværende tidspunkt ikke noget omfattende sæt af krav, der skal sikre, at alle produkter, der bringes i omsætning på Unionens marked, bliver stadig mere bæredygtige og i stand til at klare en test af produkternes cirkulære egenskaber. Navnlige fremmer produktdesign ikke i tilstrækkelig grad bæredygtighed i hele livscyklussen. Som følge heraf udskiftes produkter ofte, hvilket indebærer et betydeligt energi- og ressourceforbrug med henblik på at producere og distribuere nye produkter og bortskaffe gamle produkter. Det er stadig for vanskeligt for erhvervsdrivende og borgere at træffe bæredygtige valg i forbindelse med produkter, da der mangler relevante oplysninger og økonomisk overkommelige muligheder for at gøre det. Dette fører til forspildte muligheder for bæredygtighed og værdibevarende aktiviteter, begrænset efterspørgsel efter sekundære materialer og hindringer for vedtagelsen af cirkulære forretningsmodeller.

- (3) Et fuldt fungerende indre marked for bæredygtige produkter er en forudsætning for indførelsen af en cirkulær økonomi i Unionen. Fælles krav til miljøvenligt design på EU-plan vil gøre det muligt at udvikle, udbrede og opskalere nye forretningsmodeller for den cirkulære økonomi i hele det indre marked. Sådanne foranstaltninger vil også lette byrden for virksomhederne og give industrien og forbrugerne adgang til pålidelige og klare data og dermed gøre det muligt at træffe mere bæredygtige valg.
- (4) I Kommissionens meddelelse af 10. marts 2020 om en ny industristrategi for Europa fastsættes Unionens overordnede ambition om at fremme en »dobbelt omstilling« til klimaneutralitet og digitalt lederskab. Den afspejler den europæiske grønne pagt ved at pege på den førende rolle, som Europas industri skal spille i den forbindelse ved at reducere sit CO₂-aftryk og materialeaftryk og integrere cirkularitet i hele økonomien, og understreger nødvendigheden af at bevæge os væk fra traditionelle modeller og revolutionere måden, hvorpå vi udformer, fremstiller, anvender og kasserer produkter, samt nødvendigheden af en sikker forsyning af råstoffer. Genanvendelse og anvendelse af sekundære råstoffer vil bidrage til at mindske Unionens afhængighed. Kommissionens meddelelse af 5. maj 2021 om ajourføring af den nye industristrategi fra 2020: opbygning af et stærkere indre marked til fremme af Europas genopretning styrker hovedbudskaberne i strategien fra 2020 og fokuserer på erfaringerne fra covid-19-krisen, herunder behovet for at fremme modstandsdygtighed.
- (5) I mangel af EU-ret er der allerede opstået divergerende nationale tilgange til forbedring af produkters miljømæssige bæredygtighed, lige fra oplysningskrav vedrørende varigheden af elektronisk udstyrs softwarekompatibilitet til indberetningsforpligtelser i forbindelse med håndtering af usolgte varige goder. Dette er et tegn på, at yderligere nationale bestræbelser på at nå de mål, der forfølges med denne forordning, sandsynligvis vil føre til yderligere fragmentering af det indre marked. For at bidrage

UDKAST

til et velfungerende indre marked og samtidig sikre et højt miljøbeskyttelsesniveau er det derfor nødvendigt med en ambitiøs reguleringsmæssig ramme for gradvis indførelse af krav til miljøvenligt design af produkter. Denne forordning vil fastlægge en sådan ramme ved at lade den tilgang til miljøvenligt design, der oprindeligt blev fastlagt i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/125/EF ⁽³⁾, finde anvendelse på det bredest mulige udvalg af produkter.

- (6) Denne forordning vil understøtte produktions- og forbrugsmønstre, der er i overensstemmelse med Unionens overordnede bæredygtighedsmål, herunder mål inden for klima, miljø, energi, ressourceanvendelse og biodiversitet, uden at overskride de planetære grænser ved at fastlægge en lovgivningsmæssig ramme, der bidrager til at gøre produkter egnede til en klimaneutral, ressourceeffektiv og cirkulær økonomi, nedbringe mængden af affald og sikre, at frontløberes præstationer inden for bæredygtighed gradvist bliver normen. Den bør indeholde bestemmelser om fastsættelse af nye krav til miljøvenligt design for at forbedre produkternes holdbarhed, pålidelighed, reparérbarhed, opgraderingsmuligheder, genanvendelighed og genbrugelighed, forbedre mulighederne for istandsættelse og vedligeholdelse af produkter, sætte ind over for forekomsten af farlige kemikalier i produkter, øge energi- og ressourceeffektiviteten af produkter, herunder med hensyn til muligheden for nyttiggørelse af strategiske og kritiske råstoffer, reducere deres forventede generering af affald og øge det genanvendte indhold i produkter, samtidig med at deres ydeevne og sikkerhed sikres, hvilket muliggør genfremstilling og højkvalitetsgenanvendelse og nedbringer CO₂-aftryk og miljøaftryk.
- (7) Kravene til miljøvenligt design bør også omfatte praksis i forbindelse med for tidlig forældelse. En sådan praksis har en generel negativ miljøpåvirkning i form af øget affald og anvendelse af energi og materialer, og denne kan reduceres gennem krav til miljøvenligt design, samtidig med at man bidrager til et bæredygtigt forbrug.
- (8) Europa-Parlamentet bifaldt i sin beslutning af 25. november 2020 »På vej mod et mere bæredygtigt indre marked for virksomheder og forbrugere« ⁽⁴⁾ fremme af holdbare produkter, der er lettere at reparere, genbruge og genanvende. Europa-Parlamentet understregede i sin beslutning af 10. februar 2021 om den nye handlingsplan for den cirkulære økonomi ⁽⁵⁾, at bæredygtige, cirkulære, sikre og giftfrie produkter og materialer bør være reglen og ikke undtagelsen på EU-markedet og bør ses som standardvalget, som er attraktivt, økonomisk overkommeligt og tilgængeligt for alle forbrugere. Europa-Parlamentet opfordrede også til bindende EU-mål for at reducere Unionens materiale- og forbrugsaftryk i væsentlig grad. Det fandt, at omstillingen til en cirkulær økonomi kan levere løsninger til at håndtere de nuværende miljømæssige udfordringer og den økonomiske krise, som covid-19-pandemien har medført. I sine konklusioner »Hen imod en cirkulær og grøn genopretning«, som blev vedtaget den 11. december 2020, glædede Rådet sig endvidere over Kommissionens bebudede hensigt om at forelægge lovgivningsmæssigt forslag til en omfattende og integreret politisk ramme for bæredygtige produkter, der fremmer klimaneutralitet, energi- og ressourceeffektivitet

UDKAST

og en giftfri cirkulær økonomi, beskytter folkesundheden og biodiversiteten samt styrker og beskytter forbrugere og offentlige indkøbere.

- (9) Denne forordning vil bidrage til at nå Unionens klima- og energimål. I overensstemmelse med målene i Parisaftalen, som blev vedtaget den 12. december 2015 inden for rammerne af De Forenede Nationers rammekonvention om klimaændringer ⁽⁶⁾ («Parisaftalen») og godkendt af Unionen den 5. oktober 2016 ⁽⁷⁾, fastsætter Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/1119 ⁽⁸⁾ en bindende EU-forpligtelse til intern reduktion af nettodrivhusgasemissioner på mindst 55 % senest i 2030 og forankrer målet om klimaneutralitet for økonomien som helhed senest i 2050 i lovgivningen. I 2021 vedtog Kommissionen Fit for 55-pakken for at gøre Unionens klima- og energipolitik egnet til at nå disse mål. Med henblik herpå og i overensstemmelse med princippet om »energieffektivitet først«, der er fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2018/2002 ⁽⁹⁾, skal forbedringer af energieffektiviteten øges betydeligt til ca. 36 % i det endelige energiforbrug senest i 2030. Produktkrav, der fastsættes i henhold til denne forordning, vil spille en væsentlig rolle i at nå dette mål ved i væsentlig grad at reducere produkternes energiforbrug. Disse krav til energieffektivitet vil også mindske forbrugernes sårbarhed over for energiprisstigninger. Som anerkendt i Parisaftalen vil en forbedring af bæredygtigheden i forbrug og produktion ligeledes spille en vigtig rolle i håndteringen af klimaændringer.
- (10) Denne forordning vil også bidrage til at nå Unionens bredere miljømål. Det 8. miljøhandlingsprogram, der er oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse (EU) 2022/591 ⁽¹⁰⁾, forankrer Unionens mål om at holde sig inden for de planetære grænser i en retlig ramme og fastlægger grundforudsætninger for at nå de prioriterede mål, herunder overgangen til en giftfri cirkulær økonomi. I den europæiske grønne pagt opfordres Unionen også til bedre at overvåge, rapportere om, forebygge og afhjælpe forurening af luft, vand, jord og forbrugerprodukter. Dette betyder, at kemikalier, materialer og produkter skal være sikre og bæredygtige i udformningen og i løbet af deres livscyklus, hvilket fører til giftfrie materialecyklusser, som fastsat i Kommissionens meddelelse af 12. maj 2021 om en EU-handlingsplan: »Mod nulforurening for vand, luft og jord« og Kommissionens meddelelse af 14. oktober 2020 om »En kemikaliestrategi med bæredygtighed for øje – På vej mod et giftfrit miljø«, hvori der opfordres til, at målene om nulforurening i produktion og forbrug skal tilsluttes. Desuden anerkender både den europæiske grønne pagt og handlingsplanen for den cirkulære økonomi, at Unionens indre marked er en kritisk masse, der kan påvirke globale standarder for produkters bæredygtighed og produktdesign. Denne forordning vil derfor spille en væsentlig rolle med hensyn til at nå flere af de mål, der er fastsat i verdensmålene for bæredygtig udvikling i De Forenede Nationers 2030-dagsorden for bæredygtig udvikling, både inden for og uden for Unionen, navnlig delmålene under verdensmål nr. 12 («Ansvarligt forbrug og ansvarlig produktion«).

UDKAST

- (11) Direktiv 2009/125/EF fastsatte en ramme for fastlæggelse af krav til miljøvenligt design af energirelaterede produkter. Sammen med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1369 ⁽¹¹⁾ har det reduceret Unionens primære energiefterspørgsel til produkter betydeligt, og det anslås, at disse besparelser fortsat vil stige. De gennemførelsesforanstaltninger, der er vedtaget i henhold til direktiv 2009/125/EF, har også omfattet krav vedrørende cirkularitet såsom holdbarhed, reparerbarhed og genanvendelighed. Samtidig har instrumenter som EU-miljømærket, der blev indført ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 66/2010 ⁽¹²⁾, eller Unionens kriterier for grønne offentlige indkøb, som er fastsat i Kommissionens meddelelse af 16. juli 2008 om offentlige indkøb for et bedre miljø, et bredere anvendelsesområde, men de har en reduceret virkning på grund af begrænsningerne ved frivillige tilgange.
- (12) Direktiv 2009/125/EF har generelt haft succes med at fremme energieffektiviteten og visse aspekter af cirkularitet ved energirelaterede produkter, og dets tilgang til miljøvenligt design har potentiale til gradvist at inddrage alle produkters bæredygtighed. For at opfylde forpligtelserne i den europæiske grønne pagt bør denne tilgang udvides til at omfatte andre produktgrupper og systematisk adressere centrale aspekter med henblik på at øge produkters miljømæssige bæredygtighed med bindende krav. Ved at sikre, at det kun er produkter, der opfylder disse krav, som bringes i omsætning på EU-markedet, vil denne forordning ikke blot forbedre den frie bevægelighed for sådanne produkter ved at undgå nationale forskelle, men også mindske de negative miljøindvirkninger, som produkter, for hvilke der er fastsat sådanne krav, har i hele deres livscyklus.
- (13) For at skabe en effektiv og fremtidssikret harmoniseret lovramme er det nødvendigt at gøre det muligt at fastsætte krav til miljøvenligt design for alle fysiske varer, der bringes i omsætning eller tages i brug, herunder komponenter såsom dæk og mellemprodukter. Digitalt indhold, som er en integreret del af et fysisk produkt, skal medtages i anvendelsesområdet. Dette bør gøre det muligt for Kommissionen at tage hensyn til den bredest mulige vifte af produkter, når den prioriterer fastsættelsen af krav til miljøvenligt design, og derved maksimere deres effektivitet. Hvor det er nødvendigt, bør der indføres særlige undtagelser, når der fastsættes krav til miljøvenligt design, navnlig hvis krav til miljøvenligt design ikke er nødvendige for at bidrage til specifikke produkters miljømæssige bæredygtighed, eller f.eks. for produkter med en særlig anvendelse eller et særligt formål, der ikke kan opfyldes ved overholdelsen af kravene til miljøvenligt design, eller produkter fremstillet i meget små mængder eller under hensyntagen til de særlige forhold på og størrelsen af markedet for produktet. Desuden bør denne forordning ikke finde anvendelse på produkter, for hvilke det allerede står klart, at krav til miljøvenligt design ikke vil være hensigtsmæssige, eller hvor andre rammer indeholder bestemmelser om fastsættelse af sådanne krav. Dette bør være tilfældet for fødevarer og foder som defineret i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 178/2002 ⁽¹³⁾, for lægemid-

UDKAST

ler som defineret i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/83/EF ⁽¹⁴⁾, for veterinærlægemidler som defineret i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/6 ⁽¹⁵⁾, for levende planter, dyr og mikroorganismer, for produkter af menneskelig oprindelse, for plante- og dyreprodukter, der er direkte forbundet med deres fremtidige reproduktion, og for køretøjer som omhandlet i artikel 2, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 167/2013 ⁽¹⁶⁾, artikel 2, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 168/2013 ⁽¹⁷⁾ og i artikel 2, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/858 ⁽¹⁸⁾, for så vidt angår disse produktaspekter, for hvilke der er fastsat krav i henhold til sektorspecifikke EU-retsakter, som finder anvendelse på disse køretøjer. Disse køretøjer er underlagt flere produktspecifikke krav og forskellige harmoniserede typogodkendelsessystemer i henhold til EU-retsakter såsom Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/53/EF ⁽¹⁹⁾ og 2005/64/EF ⁽²⁰⁾ samt forordning (EU) 2018/858. Yderligere harmoniserede krav til køretøjer bør begrænses til aspekter, der i øjeblikket ikke er omfattet, f.eks. miljøkrav til dæk. Elcykler og -løbehjul bør dog ikke udelukkes fra nærværende forordnings anvendelsesområde.

- (14) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2024/1275 ⁽²¹⁾ pålægger medlemsstaterne at fastsætte minimumskrav til energimæssig ydeevne for bygningsdele, der udgør en del af bygningens klimaskærm, og krav til installationer for så vidt angår samlet energimæssig ydeevne, korrekt installation og passende dimensionering, indstilling og kontrol af de tekniske bygningsinstallationer i nye eller eksisterende bygninger. Det er i overensstemmelse med målene i denne forordning, at disse minimumskrav til energimæssig ydeevne under visse omstændigheder kan begrænse installationen af energirelaterede produkter, der opfylder kravene i denne forordning og dens delegerede retsakter, forudsat at sådanne krav ikke udgør en uberettiget markedshindring.
- (15) For at forbedre produkters miljømæssige bæredygtighed og sikre produkternes frie bevægelighed i det indre marked bør beføjelsen til at vedtage retsakter delegeres til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) med henblik på at supplere denne forordning ved at fastsætte krav til miljøvenligt design. Disse krav til miljøvenligt design bør som hovedregel gælde for specifikke produktgrupper såsom husholdningsvaskemaskiner og husholdningsvaske/tørremaskiner. For at gøre kravene til miljøvenligt design så effektive som muligt og for effektivt at forbedre produkters miljømæssige bæredygtighed bør det også være muligt at fastsætte ét eller flere horisontale krav til miljøvenligt design for en bredere vifte af produktgrupper såsom elektroniske apparater eller tekstiler. Der bør fastsættes horisontale krav til miljøvenligt design, hvis de tekniske ligheder mellem produktgrupperne gør det muligt at forbedre deres miljømæssige bæredygtighed på grundlag af de samme krav. Det er vigtigt, at der udarbejdes horisontale krav, navnlig hvad angår holdbarhed og reparabilitet.
- (16) Kravene til miljøvenligt design bør, hvor det er relevant, omfatte krav til ydeevne eller oplysningskrav eller begge. Disse krav bør anvendes

UDKAST

til at forbedre produktaspekter, der er relevante for miljømæssig bæredygtighed, såsom holdbarhed, genbrugelighed, reparerbarhed, energieffektivitet, genanvendelighed og CO₂-aftryk og miljøaftryk. Kravene til miljøvenligt design bør være gennemsigtige, objektive, forholdsmæssige og i overensstemmelse med internationale handelsregler.

- (17) Sektoren for brugte produkter spiller en vigtig rolle med hensyn til at fremme bæredygtig produktion og bæredygtigt forbrug, herunder med hensyn til at udvikle nye cirkulære forretningsmodeller, og bidrager til at forlænge et produkts levetid og undgå, at det bliver til affald. Brugte produkter, navnlig produkter, der istandsættes eller reparerer, og som har oprindelse i Unionen, er ikke nye produkter, og de kan cirkulere i det indre marked uden at skulle overholde delegerede retsakter, der fastsætter krav til miljøvenligt design, som er trådt i kraft efter, at de er bragt i omsætning. Genfremstillede produkter betragtes imidlertid som nye produkter, og de er omfattet af kravene til miljøvenligt design, hvis de falder ind under en delegeret retsakts anvendelsesområde.
- (18) Når Kommissionen har vedtaget en delegeret retsakt om fastsættelse af krav til miljøvenligt design for en given produktgruppe, bør medlemsstaterne for at sikre, at det indre marked fungerer, ikke længere have mulighed for at fastsætte nationale ydeevnekrav på grundlag af produktparametre, der er omfattet af sådanne i den delegerede retsakt fastsatte ydeevnekrav, og ikke længere have mulighed for at fastsætte nationale oplysningskrav på grundlag af produktparametre, der er omfattet af sådanne i den delegerede retsakt fastsatte oplysningskrav. For at forbedre produkters miljømæssige bæredygtighed og sikre deres frie bevægelighed i det indre marked bør Kommissionen tillægges beføjelser til at fastsætte, at der ikke er behov for krav til miljøvenligt design i form af ydeevnekrav eller i form af oplysningskrav i forbindelse med en specifik produktparameter, hvis et krav vedrørende denne specifikke produktparameter vil have en negativ indvirkning på de krav til miljøvenligt design, som overvejes for produktgruppen.
- (19) Når Kommissionen fastsætter krav til miljøvenligt design, bør den tage hensyn til de pågældende produkters art og formål samt til de relevante markeders karakteristika. F.eks. er forsvarsmateriel nødt til at kunne fungere under særlige og til tider barske betingelser, og dette skal tages i betragtning, når der fastsættes krav til miljøvenligt design. Visse oplysninger om forsvarsmateriel bør ikke videregives og bør beskyttes. Der bør således ikke fastsættes krav til miljøvenligt design for produkter, der udelukkende anvendes med henblik på forsvar eller national sikkerhed. Det er vigtigt, at kravene til miljøvenligt design af andet militært eller følsomt udstyr tager hensyn til forsvarsmarkedets sikkerhedsbehov og karakteristika som defineret i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/81/EF ⁽²²⁾. På samme måde er rumindustrien strategisk for Europa og for dets teknologiske uafhængighed. Da rumteknologier fungerer under ekstreme forhold, bør alle krav til miljøvenligt design af rumprodukter afveje bæredygtighedshensyn mod modstandsdygtighed og forventet ydeevne. Desuden bør Kommissionen hvad angår medicinsk udstyr som defineret i artikel 2, nr. 1), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/745 ⁽²³⁾ og medicinsk udstyr til in vitro-

UDKAST

diagnostik som defineret i artikel 2, nr. 2), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/746 ⁽²⁴⁾ tage hensyn til behovet for ikke at påvirke patienters og brugeres sundhed og sikkerhed negativt. Kommissionen bør endvidere, når den vurderer markedets karakteristika og udarbejder krav til miljøvenligt design, bestræbe sig på at tage hensyn til nationale karakteristika såsom de forskellige klimaforhold i medlemsstaterne og praksis og teknologier, der anvendes i medlemsstaterne, og som har dokumenterede gavnlige miljøvirkninger.

- (20) For at undgå en reguleringsmæssig byrde bør der sikres overensstemmelse mellem denne forordning og de krav, der er fastsat i eller følger af anden EU-ret, navnlig vedrørende produkter, kemikalier, emballage og affald. Eksistensen af beføjelser i henhold til anden EU-ret til at fastsætte krav med samme eller lignende virkninger som kravene i denne forordning bør imidlertid ikke begrænse beføjelserne i denne forordning, medmindre det er specificeret i denne forordning.
- (21) Ved udarbejdelsen af krav til miljøvenligt design bør Kommissionen tage hensyn til en række elementer, nemlig EU-prioriteter, relevant EU-ret og national ret, relevante internationale aftaler samt selvreguleringsforanstaltninger og relevante standarder. Kommissionen bør også tage hensyn til prioriteterne for klimaet, miljøet, energieffektivitet, ressourceeffektivitet og -sikkerhed, herunder en giftfri cirkulær økonomi, og andre relaterede EU-prioriteter og -mål. Det er vigtigt at være opmærksom på målene i det 8. miljøhandlingsprogram, som er fastsat i afgørelse (EU) 2022/591, herunder at mennesker senest i 2050 lever et godt liv inden for de planetære grænser i en velfærdsøkonomi, princippet om ikke at gøre skade og affaldshierarkiet som defineret i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/98/EF ⁽²⁵⁾, og på Unionens forpligtelser til at beskytte og genoprette biodiversiteten som også kommer til udtryk i Kommissionens meddelelse af 20. maj 2020 om »EU's biodiversitetsstrategi for 2030 – Naturen skal bringes tilbage i vores liv« og i den globale Kunming-Montreal-ramme for biodiversitet, som blev vedtaget på FN's biodiversitetskonferences 15. partskonferencemøde (COP15) under biodiversitetskonventionen.
- (22) Delegerede retsakter, der fastsætter krav til miljøvenligt design, bør, som det var tilfældet for gennemførelsesforanstaltningerne i henhold til direktiv 2009/125/EF, underkastes en særlig konsekvensanalyse og interessenthøring og bør udarbejdes i overensstemmelse med Kommissionens retningslinjer for bedre regulering og omfatte en vurdering af den internationale dimension og virkningerne for tredjelande. Kommissionen bør basere sin konsekvensanalyse på den bedste tilgængelige dokumentation og tage behørigt hensyn til alle aspekter af produktets livscyklus. Ved udarbejdelsen af krav til miljøvenligt design bør Kommissionen anvende en videnskabelig tilgang og også tage hensyn til relevante tekniske oplysninger, der er anvendt som grundlag for eller afledt af navnlig forordning (EF) nr. 66/2010, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/75/EU ⁽²⁶⁾, tekniske screeningskriterier vedtaget i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2020/852 ⁽²⁷⁾ og Unionens kriterier for grønne offentlige indkøb.

UDKAST

(23) For at tage hensyn til produktmangfoldigheden bør Kommissionen udvælge metoder til at vurdere fastsættelsen af kravene til miljøvenligt design og, hvor det er relevant, videreudvikle dem. Disse metoder bør tage udgangspunkt i produktets art, dets mest relevante aspekter og dets virkninger i løbet af dets livscyklus. I den forbindelse bør Kommissionen tage hensyn til sine erfaringer med at vurdere fastsættelsen af krav i henhold til direktiv 2009/125/EF og de fortsatte bestræbelser på at udvikle og forbedre videnskabeligt baserede vurderingsværktøjer, herunder ajourføringen af metoden for miljøvenligt design af energirelaterede produkter og metoden vedrørende produkters miljøaftryk, der er fastsat i Kommissionens henstilling (EU) 2021/2279 ⁽²⁸⁾, herunder for så vidt angår midlertidig CO₂-lagring, samt internationale og europæiske standardiseringsorganisationers udvikling af standarder, herunder om energirelaterede produkters materialeeffektivitet. Med udgangspunkt i disse værktøjer og ved hjælp af målrettede undersøgelser, når det er nødvendigt, bør Kommissionen yderligere styrke aspekter vedrørende cirkularitet, såsom holdbarhed, reparerbarhed, herunder reparerbarhedsscore, genbrugelighed, genanvendelighed, identifikation af kemikalier, der hindrer genanvendelse og genbrug i forbindelse med vurderingen af produkter i overensstemmelse med en livscyklustilgang med henblik på at udarbejde krav til miljøvenligt design og bør udvikle nye metoder eller værktøjer, hvor det er relevant. Oplysninger vedrørende miljømæssige livscyklusindikatorer såsom CO₂-aftrykket bør beregnes under hensyntagen til internationalt etablerede metoder, der allerede er gennemført i EU-retten. Det er også vigtigt at tage hensyn til videnskabelige metoder, der anbefales af internationale og europæiske standardiseringsorganisationer. Navnlig med hensyn til modellering af den energi, der anvendes i fremstillingsprocesser, bør der lægges særlig vægt på modellering af energimikset, som også tager hensyn til sådanne spørgsmål som elkøbsaftaler, oprindelsesgarantier og egen elproduktion. Der kan også være behov for nye tilgange til udarbejdelse af obligatoriske kriterier for offentlige udbud og for forbud mod destruktion af usolgte forbrugerprodukter.

(24) Ydeevnekrav bør vedrøre en udvalgt produktparameter, der er relevant for det pågældende produkt, for hvilket der er identificeret potentiale for at forbedre den miljømæssige bæredygtighed. Sådanne krav kan omfatte minimums- eller maksimumsniveauer for ydeevne i forhold til produktparameteren, ikkekvantitative krav, der har til formål at forbedre ydeevnen i forhold til produktparameteren eller krav vedrørende et produkts funktionelle ydeevne for at sikre, at de valgte ydeevnekrav ikke har en negativ indvirkning på produktets evne til at udføre den funktion, som det er designet og markedsført til. Hvad angår minimums- eller maksimumsniveauer kan de f.eks. tage form af en begrænsning af energiforbruget i brugsfasen eller af mængden af et givet materiale, der indgår i produktet, et krav om minimumsmængder af genanvendt indhold eller en begrænsning af en specifik miljøindvirkningskategori eller en aggregering af alle relevante miljøindvirkninger. Forbud mod en specifik teknisk løsning, der er skadelig for produktets reparerbarhed, er et eksempel på et ikkekvantitativt krav. Ydeevnekravene vil blive anvendt

UDKAST

til at sikre, at de produkter, der klarer sig dårligst, fjernes fra markedet og til gradvist at bevæge sig hen imod de produkter, der klarer sig bedst, hvis dette er nødvendigt for at bidrage til denne forordnings mål om miljømæssig bæredygtighed. Ydeevnekravene kan også vedrøre resourceforbrug, herunder krav vedrørende anvendelsen af vedvarende ressourcer eller fornybare materialer med biobaseret indhold i produktet, og imødegå frigivelse af nano- og mikroplast. Ved at påtænke en kombination af krav bør Kommissionen vurdere dem som helhed og identificere den kombination af krav, der giver de største miljømæssige bæredygtighedsfordele.

(25) For at sikre sammenhæng bør ydeevnekravene supplere gennemførelsen af EU-retten om affald. Der er fastsat krav om markedsføring af emballage som et slutprodukt i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/62/EF ⁽²⁹⁾, men denne forordning kan supplere nævnte direktiv ved at fastsætte produktbaserede krav, som har fokus på emballering af specifikke produkter, når de bringes i omsætning. Hvor det er relevant, bør sådanne supplerende krav navnlig bidrage til at minimere den anvendte mængde emballage og dermed for deres vedkommende bidrage til at forebygge affaldsproduktion i Unionen.

(26) Kemisk sikkerhed er et anerkendt element i produkters bæredygtighed. Det er baseret på kemikaliers iboende sundheds- eller miljørisici i kombination med specifik eller generisk eksponering og er omfattet af EU-retten om kemikalier, såsom Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1935/2004 ⁽³⁰⁾, (EF) nr. 1907/2006 ⁽³¹⁾, (EF) nr. 1272/2008 ⁽³²⁾, (EF) nr. 1223/2009 ⁽³³⁾, (EU) 2017/745 og (EU) 2019/1021 ⁽³⁴⁾ og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/48/EF ⁽³⁵⁾. Nærværende forordning bør ikke fastsætte bestemmelse om begrænsning af stoffer primært baseret på kemisk sikkerhed, som det er tilfældet i henhold til anden EU-ret. EU-retten om kemikalier indeholder allerede begrænsningen for stoffer eller blandinger vedrørende sikkerhed eller risiko, hvor det er nødvendigt. Fastsættelsen af ydeevnekrav bør dog også, hvor det er relevant, mindske væsentlige risici for menneskers sundhed eller miljøet. Oplysningskrav vedrørende forekomsten af problematiske stoffer vil også bidrage til at reducere eksponeringen for kemikalier og supplerer de risikohåndteringsforanstaltninger, der er fastsat i anden EU-ret. Tilsvarende bør denne forordning ikke gøre det muligt at begrænse stoffer af hensyn til fødevarerens sikkerhed. EU-retten om kemikalier og fødevarer giver imidlertid ikke mulighed for, at indvirkninger på bæredygtighed, som ikke vedrører kemisk sikkerhed eller fødevarerens sikkerhed, imødegås gennem begrænsninger af visse stoffer. For at overvinde denne begrænsning bør denne forordning på visse betingelser fastsætte en begrænsning af stoffer, som er til stede i produkter eller anvendes i deres fremstillingsprocesser, og som har en negativ indvirkning på produkternes bæredygtighed. Denne forordning bør, hvor det er nødvendigt, supplere, men ikke overlappende eller erstatte begrænsninger for stoffer, der er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/65/EU ⁽³⁶⁾, som har til formål at beskytte menneskers sundhed og miljøet, herunder miljørigtig nyttiggørelse og bortskaffelse af affald fra elektrisk og elektronisk udstyr.

UDKAST

- (27) Kommissionen bør ved fastsættelsen af ydeevnekrav kunne indføre krav for at forhindre, at visse stoffer medtages i et produkt. Identifikationen af sådanne stoffer bør indgå i Kommissionens vurdering forud for fastsættelsen af krav til miljøvenligt design for en specifik produktgruppe, og Kommissionen bør i denne vurdering f.eks. tage hensyn til, om et stof gør genbrug eller genanvendelse af et produkt mere kompliceret eller har en negativ indvirkning på det genanvendte materiales egenskaber, f.eks. i kraft af dets farve eller lugt. Hvis et stof allerede er blevet kategoriseret som et stof, der hindrer cirkularitet for én produktgruppe, kan dette være et tegn på, at det også hindrer cirkularitet for andre produktgrupper. Identifikationen og en eventuel begrænsning af et stof bør også udløse et oplysningskrav.
- (28) For at forbedre produkters miljømæssige bæredygtighed bør oplysningskravene vedrøre en udvalgt produktparameter, der er relevant et produktaspekt, såsom produktets miljøaftryk, CO₂-aftryk og holdbarhed. Det bør kræves, at fabrikanten stiller oplysninger om produktets ydeevne til rådighed i forhold til en udvalgt produktparameter eller andre oplysninger, der kan påvirke måden, hvorpå produktet håndteres af andre parter end fabrikanten, for at forbedre ydeevnen i forhold til en sådan parameter. Sådanne oplysningskrav bør fastsættes enten som supplement til eller i stedet for ydeevnekrav vedrørende samme produktparameter, alt efter hvad der er relevant. Det er vigtigt, at Kommissionen behørigt begrundet sin beslutning om kun at fastsætte oplysningskrav i stedet for ydeevnekrav. Hvis en delegeret retsakt indeholder oplysningskrav, bør den angive metoden til at gøre de krævede oplysninger let tilgængelige, såsom på et websted med fri adgang, i et digitalt produktpas eller på en produktmærkning. Væsentlige oplysninger om slutbrugernes sundhed, sikkerhed og rettigheder bør altid gives til forbrugerne ved hjælp af fysiske midler og være tilgængelige via en databærer, der er indeholdt i produktet. Oplysningskrav er nødvendige for at bevirke den adfærdsændring, der er nødvendig for at sikre, at målene om miljømæssig bæredygtighed i denne forordning nås. Forbrugeren bør forud for køb af et produkt gives oplysninger, som er relevante for at træffe en informeret købsbeslutning. Ved at skabe passende midler, hvormed indkøbere og offentlige myndigheder kan sammenligne produkter på grundlag af deres miljømæssige bæredygtighed, forventes oplysningskravene at få forbrugerne og de offentlige myndigheder til at træffe mere bæredygtige valg. Oplysningskravene bør også bidrage til at forbedre medlemsstaternes indsamlingsprocenter for relevante produktgrupper, navnlig for dem, for hvilke der er et betydeligt potentiale for genbrug og istandsættelse, såsom mobiltelefoner, for hvilke indsamlingsprocenten i medlemsstaterne ikke overstiger 5 %, f.eks. ved at lette oplysninger om tilbagetagningsordninger gennem finansielle incitamenter og pant- og retursystemer, databeskyttelsesgarantier, databaser over afleveringssteder og personaliserede oplysninger om udtjente produkter via et digitalt produktpas om værdien af produktet og om bedste praksis for korrekt bortskaffelse.

UDKAST

- (29) Hvis delegerede retsakter omfatter oplysningskrav, kan de desuden fastsætte ydeevneklasser i forbindelse med en eller flere relevante produktparametre for at lette sammenligningen mellem produkter. Ydeevneklasser bør gøre det muligt at differentiere produkter på grundlag af deres relative bæredygtighed og kan anvendes af både forbrugere og offentlige myndigheder. De har som sådan til formål at lede markedet i retning af mere bæredygtige produkter.
- (30) Oplysningskrav vedrørende reparerbarhed og holdbarhed spiller en central rolle for at sætte forbrugerne i stand til at engagere sig i bæredygtigt forbrug. Denne forordning bør gøre det muligt at fastsætte reparerbarheds- og holdbarhedsscorer for produkter, når sådanne scorer anses for at være hensigtsmæssige med henblik på at skabe miljømæssige fordele og klarere oplysninger til forbrugerne. For at gøre det muligt for forbrugerne reelt at vurdere og sammenligne produkter er det vigtigt, at formatet, indholdet og visningen af sådanne reparerbarheds- og holdbarhedsscorer omfatter et letforståeligt sprog og letforståelige piktogrammer, og at reparerbarhedsscoren baseres på en harmoniseret metode, som er fastsat for produktet eller produktgruppen, og som samler parametre såsom tilgængeligheden af og prisen på reservedele, hvor let produktet er at demontere og tilgængeligheden af værktøjer i én enkelt score.
- (31) Oplysninger om forekomsten af problematiske stoffer i produkter er et centralt element for at identificere og fremme bæredygtige produkter. Produkternes kemiske sammensætning bestemmer i vid udstrækning deres funktioner og virkninger samt muligheden for at genbruge eller nyttiggøre dem, når de bliver til affald. Kommissionens meddelelse af 14. oktober 2020 »En kemikaliestrategi med bæredygtighed for øje – På vej mod et giftfrit miljø« opfordrer til, at forekomsten af problematiske stoffer i produkter minimeres, og at tilgængeligheden af oplysninger om kemikalieindhold og sikker anvendelse sikres ved indførelse af oplysningskrav og sporing af forekomsten af problematiske stoffer i materialers og produkters samlede livscyklus. Forordning (EF) nr. 1272/2008 og anden eksisterende kemikalieret såsom forordning (EF) nr. 1223/2009 sikrer allerede kommunikation om sundheds- eller miljøfarer, som visse problematiske stoffer udgør alene eller i en blanding. Brugere af stoffer og blandinger bør også gives relevante oplysninger. Desuden bør brugere af andre produkter end stoffer eller blandinger og forvaltere af affald fra sådanne produkter også modtage relevante oplysninger, herunder oplysninger, der primært vedrører kemikaliers sundheds- eller miljøfarer. Denne forordning bør derfor give mulighed for at fastsætte krav vedrørende sporing og formidling af oplysninger om bæredygtighed, herunder om tilstedeværelsen af problematiske stoffer i produkters samlede livscyklus, også med henblik på dekontaminering og nyttiggørelse af sådanne produkter, når de bliver til affald. En sådan ramme bør sigte mod gradvis at dække de problematiske stoffer i alle produkter, der er opført i arbejdsplaner, som skal vedtages af Kommissionen. Sådanne krav vedrørende sporing af problematiske stoffer bør medtages som standard, når der skal fastsættes et oplysnings-

UDKAST

krav i henhold til denne forordning, undtagen når et sådant oplysningskrav er en del af horisontale krav til miljøvenligt design. For at tage hensyn til de kriterier, som kravene til miljøvenligt design skal opfylde, og navnlig for at undgå en uforholdsmæssigt stor administrativ byrde for de erhvervsdrivende bør Kommissionen, alt efter hvad der er relevant for den pågældende produktgruppe, kunne fastsætte tærskler for koncentrationen af stoffer i produktet eller relevante komponenter, der udløser sporingskravet, kunne fastsætte differentierede ansøgningsfrister og i behørigt begrundede tilfælde kunne fastsætte undtagelser fra sporingskravet. Når Kommissionen fastsætter detaljeringsgraden af de oplysninger, der kræves, og tærsklerne, bør den tage hensyn til eksisterende oplysningskrav og tærskler i henhold til EU-retten, navnlig i henhold til forordning (EF) nr. 1907/2006 og (EF) nr. 1272/2008, og anden sektorspecifik produktlovgivning. En undtagelse baseret på teknisk gennemførlighed kunne finde anvendelse i tilfælde, hvor forekomsten af et stof i et produkt ikke kan verificeres ved hjælp af de teknologier, der aktuelt er til rådighed.

- (32) Oplysningskravene i denne forordning bør omfatte kravet om at stille et digitalt produktpas til rådighed. Det digitale produktpas er et vigtigt redskab til at stille oplysninger til rådighed for aktører i hele værdikæden, og tilgængeligheden af et digitalt produktpas forventes i væsentlig grad forbedre et produkts end-to-end-sporbarhed i hele værdikæden. Det digitale produktpas forventes bl.a. at hjælpe kunderne med at træffe informerede valg ved at forbedre deres adgang til relevant information, gøre det muligt for erhvervsdrivende, nemlig fabrikanter, bemyndigede repræsentanter, importører, distributører, forhandlere og udbydere af distributionstjenester, og andre aktører i værdikæden såsom kunder, professionelle reparatører, uafhængige operatører, istandsættelsesvirksomheder, genfremstillingsvirksomheder, genvindingsvirksomheder, markedsovervågnings- og toldmyndigheder, civilsamfundsorganisationer, forskere, fagforeninger samt Kommissionen eller enhver organisation, der handler på deres vegne, at få adgang til, indføre og opdatere relevante data og sætte de kompetente nationale myndigheder i stand til at udføre deres opgaver uden at bringe beskyttelsen af fortrolige forretningsoplysninger i fare. Med henblik herpå er det vigtigt, at det digitale produktpas er brugervenligt, og at dataene deri er korrekte, fuldstændige og ajourførte. Det digitale produktpas bør om nødvendigt suppleres med ikkedigitale former for formidling af oplysninger, såsom oplysninger i produktvejledningen eller på en mærkat. Det bør desuden være muligt at anvende det digitale produktpas til at give oplysninger vedrørende den relevante produktgruppe i henhold til anden EU-ret.
- (33) For at tage hensyn til produktets art og marked bør de oplysninger, der skal indgå i det digitale produktpas, undersøges nøje fra sag til sag ved udarbejdelsen af produktspecifikke regler. For at optimere adgangen til de deraf følgende data og samtidig beskytte intellektuelle ejendomsrettigheder er det nødvendigt at udforme og gennemføre det digitale produktpas på en måde, som giver differentieret adgang til dataene i det digitale produktpas, afhængigt af typen af data og typen af interessenter. For at undgå omkostninger for virksomheder og offentligheden, som

UDKAST

ikke står i rimeligt forhold til de generelle fordele, bør det digitale produkt pas ligeledes være specifikt for produktet, partiet eller produktmodellen, afhængigt af f.eks. værdikædens kompleksitet og de pågældende produkters størrelse, art eller virkninger. De konsekvensanalyser, der foretages i forbindelse med udarbejdelsen af de delegerede retsakter om fastsættelse af krav til miljøvenligt design, bør analysere omkostningerne og fordelene ved at fastsætte oplysningskrav gennem digitale produkt pas på model-, parti- eller produktniveau. udtrykket »model« henviser normalt til en udgave af et produkt, hvor alle enheder har de samme tekniske karakteristika, der er relevante for kravene til miljøvenligt design, og den samme modelidentifikation, udtrykket »parti« henviser normalt til en delmængde af en specifik model, der består af alle de produkter, der er fremstillet på en bestemt fabrik på et bestemt tidspunkt, og udtrykket »produkt« henviser normalt til en enkelt enhed af en model. Konsekvensanalysen bør også, i det omfang det digitale produkt pas er baseret på standarder, som ikke er gratis, overveje, om dette er hensigtsmæssigt, og hvordan uforholdsmæssigt store omkostninger for mikrovirksomheder og små og mellemstore virksomheder (SMV'er) kan undgås.

- (34) Eftersom anden EU-retten fastsætter oplysningskrav for produkter og indfører systemer, der gør oplysninger tilgængelige for erhvervsdrivende og kunder, bør Kommissionen overveje at knytte oplysningskravene i henhold til denne forordning til disse andre oplysningskrav, såsom forpligtelsen til at fremlægge sikkerhedsdatablade for stoffer og blandinger i henhold til forordning (EF) nr. 1907/2006. Når det er muligt, bør Kommissionen også knytte det digitale produkt pas til eksisterende EU-databaser og -værktøjer såsom det europæiske produktregister for energimærkning (EPREL) eller databasen med oplysninger om problematiske stoffer i artikler som sådan eller i komplekse genstande (produkter) (SCIP).
- (35) For ikke unødigt at forsinke fastlæggelsen af andre krav til miljøvenligt design end dem, der vedrører det digitale produkt pas, eller for at sikre, at det digitale produkt pas kan gennemføres effektivt, bør Kommissionen have mulighed for at undtage produktgrupper fra kravene til digitale produkt pas, hvor der ikke foreligger tekniske specifikationer i forbindelse med de væsentlige krav til den tekniske udformning og funktion af det digitale produkt pas. For at undgå en unødvendig administrativ byrde for erhvervsdrivende bør Kommissionen ligeledes have mulighed for at undtage produktgrupper fra kravene til digitale produkt pas, hvis anden EU-ret allerede omfatter et system til digital levering af produktoplysninger, der gør det muligt for aktører i hele værdikæden at få adgang til relevante produktoplysninger og lette de kompetente nationale myndigheders kontrol af produktoverensstemmelse. Disse undtagelser bør regelmæssigt tages op til revision under hensyntagen til yderligere tilgængelighed af tekniske specifikationer.
- (36) Entydig identifikation af produkter er et grundlæggende element med hensyn til at muliggøre sporbarhed i hele forsyningskæden. Det digitale produkt pas bør derfor knyttes til en entydig produktidentifikator. Desu-

UDKAST

den bør det digitale produktpas, hvor der er relevant, knyttes til en entydig operatøridentifikator og en entydig anlægsidentifikator, som gør det muligt at spore aktørerne og produktionsanlæggene i forbindelse med det pågældende produkt. For at sikre interoperabilitet bør databæreren, den entydige operatøridentifikator og den entydige anlægsidentifikator, der muliggør sporbarhed, udstedes i overensstemmelse med internationalt anerkendte standarder. Beføjelsen til at vedtage retsakter bør delegeres til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i TEUF med henblik på at ændre denne forordning ved at erstatte eller tilføje standarder, ud fra hvilke databæreren, den entydige operatøridentifikator og den entydige anlægsidentifikator kan udstedes i lyset af den tekniske eller videnskabelige udvikling. Dette burde sikre, at dataene i det digitale produktpas kan registreres og overføres af alle erhvervsdrivende, samt sikre, at entydige identifikatorer er kompatible med eksterne komponenter såsom scanningsudstyr. Dataene bør desuden kunne overføres gennem et åbent interoperabelt dataudvekslingsnet uden leverandørfastlåsnings.

- (37) Digitaliserede oplysninger om produktet og dets livscyklus eller, hvor det er relevant, dets pas bør være let tilgængelige ved scanning af en databærer, såsom et vandmærke eller en QR-kode. Når det er muligt, bør databæreren befinde sig på selve produktet for at sikre, at dataene forbliver tilgængelige i hele dets livscyklus. Der bør dog være mulighed for undtagelser afhængigt af de pågældende produkters art, størrelse eller anvendelse.
- (38) For at sikre adgang til det digitale produktpas i den periode, der er fastsat i delegerede retsakter, herunder efter insolvens, likvidation eller aktivitetsophør i Unionen, bør den erhvervsdrivende, der bringer produktet i omsætning, også gøre en sikkerhedskopi af det digitale produktpas tilgængelig gennem en udbyder af digitale produktpastjenester, der er en uafhængig tredjepart.
- (39) For at sikre en effektiv indførelse af det digitale produktpas bør dets tekniske udformning, datakravene og anvendelsen overholde en række væsentlige tekniske krav, der danner grundlag for en konsekvent indførelse af det digitale produktpas i alle sektorer. Der bør fastsættes tekniske specifikationer for at sikre en effektiv gennemførelse af disse væsentlige krav, enten i form af harmoniserede standarder, hvortil referencerne er blevet offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende*, eller, som en alternativ mulighed, fælles specifikationer vedtaget af Kommissionen ved hjælp af gennemførelsesretsakter. Det tekniske design bør sikre, at det digitale produktpas indeholder data på en sikker måde, som overholder reglerne om privatlivets fred. Det er nødvendigt, at det digitale produktpas udvikles i en åben dialog med internationale partnere for at tage hensyn til deres synspunkter ved udviklingen af de tekniske specifikationer og sikre, at specifikationerne bidrager til at fjerne handelshindringer for grønnere produkter med længere levetid og cirkularitet, hvilket mindsker omkostningerne til bæredygtige investeringer, markedsføring, overholdelse og støtter innovation. Med henblik på at muliggøre deres effektive gennemførelse er det vigtigt, at tekniske specifikationer og krav vedrørende sporbarhed i hele værdikæden så vidt

UDKAST

muligt udvikles på grundlag af en konsensusbaseret tilgang og af inddragelse, accept og effektivt samarbejde mellem en række forskellige aktører, herunder standardiseringsorganer, erhvervs sammenslutninger, startupvirksomheder, forbrugerorganisationer, eksperter, ikkestatslige organisationer (NGO'er) og internationale partnere, herunder udviklingsøkonomier.

- (40) Beføjelsen til at vedtage retsakter bør delegeres til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i TEUF med henblik på at supplere denne forordning ved klart at definere rollen og ansvarsområderne for de forskellige aktører såsom udstedende myndigheder og tjenesteudbydere, der vil blive involveret i oprettelse, autentifikation, behandling og lagring af data og eventuelt tilbagetrækning af vigtige elementer i det digitale produktpas, såsom entydige identifikatorer og databærere. Kommissionen kan i den forbindelse foretage en konsekvensanalyse for at undersøge hensigtsmæssigheden af at udvikle en certificeringsordning for udbydere af digitale produktpastjenester.
- (41) For at sikre, at det digitale produktpas er fleksibelt, smidigt, markedsdrevet og udvikler sig i overensstemmelse med forretningsmodeller, markeder og innovation, bør det baseres på et decentraliseret datasystem, der oprettes og administreres af erhvervsdrivende. Med henblik på håndhævelse og overvågning er det dog nødvendigt, at de kompetente nationale myndigheder og Kommissionen har direkte adgang til en fortegnelse over alle entydige identifikatorer, der er knyttet til produkter, som bringes i omsætning eller tages i brug. Med henblik herpå bør Kommissionen oprette og administrere et digitalt produktpasregister til lagring af sådanne oplysninger («registret»). Hvor det er nødvendigt for yderligere at lette håndhævelsen, bør Kommissionen, hvor det er relevant, specificere andre oplysninger i det digitale produktpas, som skal opbevares i registret.
- (42) Kommissionen bør oprette og vedligeholde en brugervenlig og offentligt tilgængelig webportal, hvor interessenter såsom kunder, erhvervsdrivende og andre relevante aktører har adgang til data, som indgår i de digitale produktpas, og mulighed for at søge efter og sammenligne de data, som indgår i disse pas, i overensstemmelse med deres respektive adgangsrettigheder, der er fastsat i de delegerede retsakter, som fastsætter krav til miljøvenligt design. Webportalen bør indeholde links til data, som den erhvervsdrivende allerede har lagret i sit decentrale digitale produktpas.
- (43) Enhver behandling af personoplysninger i henhold til denne forordning skal overholde de gældende regler om beskyttelse af personoplysninger. Medlemsstaternes kompetente nationale myndigheders behandling af personoplysninger skal foretages i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 ⁽³⁷⁾ med særlig opmærksomhed på principperne om databeskyttelse gennem design og databeskyttelse gennem standardindstillinger. Enhver behandling af personoplysninger foretaget af Kommissionen, navnlig dem, der er lagret i regi-

UDKAST

stret, skal foregå i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1725 ⁽³⁸⁾. Kundernes personoplysninger bør ikke lagres i det digitale produktpas.

- (44) Effektiv håndhævelse i forbindelse med produkter, der bringes i omsætning på EU-markedet, uanset om de produceres på hjemmemarkedet eller importeres, er afgørende for at nå målene i denne forordning. Når Kommissionen har oprettet registret, bør toldmyndighederne derfor have direkte adgang til det via EU-kviksrankemiljøet på toldområdet, der blev oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2022/2399 ⁽³⁹⁾. Toldmyndighedernes rolle bør være som minimum at kontrollere, at den entydige registreringsidentifikator for et produkt, som de skal modtage eller have stillet til rådighed, og den relevante varekode svarer til de oplysninger, der er lagret i registret. Dette vil gøre det muligt for toldmyndighederne at kontrollere, at der findes et digitalt produktpas for importerede produkter. Hvor det er relevant, bør Kommissionen i sin gennemførelsesretsakt om registret fastsætte de nødvendige forpligtelser for de erhvervsdrivende til at holde de data, der er lagret i registret, ajour.
- (45) Dataene i det digitale produktpas har til formål at give toldmyndighederne mulighed for at forbedre og lette risikostyringen og gøre det muligt at målrette kontrollen ved grænsen bedre. Toldmyndighederne bør derfor kunne udtrække og anvende dataene i det digitale produktpas og det tilknyttede register for at udføre deres opgaver i overensstemmelse med EU-ret, herunder for så vidt angår risikostyring i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 952/2013 ⁽⁴⁰⁾.
- (46) For at tilskynde forbrugerne til bæredygtige valg bør mærker, når de kræves i de delegerede retsakter, der er vedtaget i henhold til denne forordning, give klare og letforståelige oplysninger, der gør det muligt at foretage en reel sammenligning af produkter, f.eks. ved at angive ydeevneklasser. Navnlig for forbrugerne kan fysiske mærker være en yderligere informationskilde på salgsstedet. De bør give forbrugerne et hurtigt visuelt grundlag for at skelne mellem produkter på grundlag af deres ydeevne i forhold til en specifik produktparameter eller et sæt produktparametre. De bør, hvor det er relevant, også gøre det muligt at få adgang til yderligere oplysninger ved at angive specifikke referencer såsom webstedsadresser, dynamiske QR-koder, links til onlinemærker eller andre passende forbrugerorienterede midler. Kommissionen bør i den relevante delegerede retsakt fastsætte den mest effektive måde at vise sådanne mærker på, herunder i tilfælde af onlinefjernsalg, under hensyntagen til konsekvenserne for kunder og erhvervsdrivende og de pågældende produkters karakteristika. Kommissionen bør også kunne kræve, at mærket trykkes på produktets emballage.
- (47) Forordning (EU) 2017/1369, som opstiller rammer for energimærkning, finder parallelt med nærværende forordning anvendelse på energirelaterede produkter. Energimærker er et vellykket instrument, der giver forbrugerne passende oplysninger om energirelaterede produkter. Ydeevneklasser fastsat i henhold til denne forordning bør, hvor det er rele-

UDKAST

vant, indarbejdes i et energimærke som supplerende oplysninger, jf. artikel 16 i forordning (EU) 2017/1369. I tilfælde, hvor relevante oplysninger om et produkts ydeevne i forhold til en produktparameter ikke kan medtages som supplerende oplysninger på energimærket, bør Kommissionen, hvor det er relevant, kunne kræve, at der oprettes et mærke i overensstemmelse med nærværende forordning i stedet for energimærket, på hvilket de relevante oplysninger på energimærket således kan indarbejdes.

(48) Forbrugerne er nødt til at blive beskyttet mod vildledende oplysninger, der kan hindre deres valg af mere bæredygtige produkter. Af den grund bør det forbydes, at produkter bringes i omsætning eller tages i brug, hvis de er forsynet med eller ledsaget af mærker, der kan vildlede eller forvirre kunderne ved at efterligne de i denne forordning fastsatte mærker, eller hvis de er ledsaget af andre oplysninger, der kan vildlede eller forvirre kunderne med hensyn til de mærker, som er omhandlet i denne forordning. EU-miljømærket eller andre nationalt eller regionalt anerkendte EN ISO 14024 type I-miljømærker skal ikke anses for at være vildledende eller forvirrende mærker, forudsat at de kriterier, der er udviklet under disse mærkningsordninger, er mindst lige så strenge som kravene til miljøvenligt design.

(49) For at nå målene i den europæiske grønne pagt på den mest effektive måde og for at tage sig af de mest virkningsfulde produkter først bør Kommissionen foretage en prioritering af de produkter, der skal reguleres i henhold til denne forordning, og de krav, der vil gælde for dem. På grundlag af den proces, der følges ved prioritering i henhold til direktiv 2009/125/EF, bør Kommissionen vedtage en arbejdsplan, der dækker mindst tre år, og som indeholder en liste over produktgrupper, for hvilke den har til hensigt at vedtage delegerede retsakter, samt de produktaspekter, for hvilke den har til hensigt at vedtage delegerede retsakter med horisontal anvendelse. Kommissionen bør basere sin prioritering på et sæt kriterier, der navnlig vedrører de delegerede retsakters potentielle bidrag til opfyldelsen af Unionens klima-, miljø- og energimål og deres potentiale til forbedring af de udvalgte produktaspekter, uden at det medfører uforholdsmæssigt store omkostninger for offentligheden og de erhvervsdrivende. Medlemsstaterne og interessenterne bør også høres gennem et forum for miljøvenligt design, der skal oprettes af Kommissionen. På grund af komplementariteten mellem denne forordning og forordning (EU) 2017/1369 for så vidt angår energirelaterede produkter bør tidsfristerne for arbejdsplanen i henhold til denne forordning og den, der er fastsat i artikel 15 i forordning (EU) 2017/1369, tilpasses. Når Kommissionen prioriterer mellemprodukter, bør den også tage hensyn til konsekvenserne for slutprodukter, der fremstilles af sådanne mellemprodukter. I betragtning af deres betydning for opfyldelsen af Unionens energimål bør arbejdsplanen omfatte en passende andel af tiltag vedrørende energirelaterede produkter. Køretøjer som omhandlet i artikel 2, stk. 1, i forordning (EU) nr. 167/2013, i artikel 2, stk. 1, i forordning (EU) nr. 168/2013 og i artikel 2, stk. 1, i forordning (EU) 2018/858 er allerede underlagt omfattende bestemmelser, herunder specifikke miljøkrav, og bør derfor

UDKAST

ikke prioriteres i forbindelse med fastsættelsen af krav til miljøvenligt design. I den første arbejdsplan bør Kommissionen prioritere jern, stål, aluminium, tekstiler, navnlig beklædningsgenstande og fodtøj, møbler, herunder madrasser, dæk, vaske- og rengøringsmidler, maling, smøremidler, kemikalier, informations- og kommunikationsteknologiprodukter og andre elektronikprodukter samt energirelaterede produkter, for hvilke der for første gang skal fastsættes krav til miljøvenligt design, eller for hvilke eksisterende foranstaltninger vedtaget i henhold til direktiv 2009/125/EF skal revideres i henhold til nærværende forordning. Kommissionen bør give en passende begrundelse, i tilfælde af at den beslutter at ændre denne liste.

- (50) Cementindustrien, som er en af de mest energi-, materiale- og kulstofintensive sektorer, tegner sig i øjeblikket for ca. 7 % af verdens og 4 % af Unionens CO₂-emissioner, hvilket gør den til en nøglesektor for tilpasning til Parisaftalen om klimaændringer og Unionens klimamål så hurtigt som muligt. Selv om byggevarer, herunder cement, skal være omfattet af en af Europa-Parlamentet og Rådet vedtaget forordning om fastlæggelse af harmoniserede betingelser for markedsføring af byggevarer (»byggevarerforordningen«), forbliver de omfattet af nærværende forordnings anvendelsesområde. For at undgå, at der mangler produktkrav, som der er presserende behov for for at opfylde vores klima- og miljømål, bør Kommissionen i mangel af passende ydeevne- og oplysningskrav til sådanne produkter i henhold til byggevarerforordningen vedtage delegerede retsakter, som fastsætter krav til miljøvenligt design for cement, tidligst den 31. december 2028 og senest den 1. januar 2030.
- (51) For så vidt angår byggevarer bør denne forordning kun fastsætte krav til slutprodukter, når de forpligtelser, der følger af byggevarerforordningen og dens gennemførelse, ikke i tilstrækkelig grad kan opfylde de mål om miljømæssig bæredygtighed, der forfølges med nærværende forordning. Desuden bør Kommissionen, når den udarbejder arbejdsplaner, tage hensyn til, at byggevarerforordningen for så vidt angår energirelaterede produkter, der også er byggevarer, går de bæredygtighedskrav, der er fastsat i nærværende forordning, forud. Dette bør f.eks. være tilfældet for varme anlæg, kedler, varmepumper, vand- og rumopvarmningsapparater, ventilatorer, køle- og ventilationssystemer og solcelleprodukter, bortset fra bygningsintegrerede solcellepaneler. Byggevarerforordningen kan om nødvendigt finde supplerende anvendelse på disse produkter, navnlig i forbindelse med sikkerhedsaspekter, idet der også tages hensyn til anden EU-ret om produkter, såsom om gasapparater, lavspændingsudstyr og maskiner.
- (52) For at sikre, at en behørig høring af alle interesserede parter finder sted, bør Kommissionen oprette et forum for miljøvenligt design bestående af eksperter udpeget af medlemsstaterne og andre interesserede parter, såsom repræsentanter for industrien, herunder SMV'er og håndværksindustrien, sociale virksomheder, fagforeninger, handlende, detailhandlere, importører, forbruger- og miljøorganisationer, aktører involveret i aktiviteter inden for cirkulær økonomi, europæiske standardiseringsorganisationer samt forskere. Inden for forummet for miljøvenligt de-

UDKAST

sign bør Kommissionen nedsætte en gruppe af eksperter fra medlemsstaterne, som bør bidrage til udarbejdelsen af nye krav til miljøvenligt design, til vurderingen af selvreguleringsforanstaltninger, til udvekslingen af oplysninger og bedste praksis mellem medlemsstaterne om foranstaltninger til at øge overholdelsen af denne forordning, såsom uddannelses- og oplysningskampagner eller ydelse af støtte til SMV'er, samt til fastsættelsen af prioriteter.

(53) For at tilskynde til selvregulering som et gyldigt alternativ til reguleringstilgange bør denne forordning, idet den bygger videre på direktiv 2009/125/EF, give industrien mulighed for at foreslå selvreguleringsforanstaltninger for produkter eller produktgrupper, som ikke er medtaget i arbejdsplanen. Selvreguleringsforanstaltningerne bør være i overensstemmelse med denne forordnings mål. Kommissionen bør vurdere de selvreguleringsforanstaltninger, som industrien har foreslået, sammen med de oplysninger og den dokumentation, som underskriverne har fremlagt, i lyset af bl.a. Unionens internationale handelsforpligtelser og behovet for at sikre overensstemmelse med EU-retten. Det er også hensigtsmæssigt, f.eks. i lyset af den relevante markedsudvikling eller teknologiske udvikling inden for den pågældende produktgruppe, at Kommissionen kan anmode om en revideret udgave af selvreguleringsforanstaltningen, når det anses for nødvendigt. Når en selvreguleringsforanstaltning er opført i en gennemførelsesretsakt, som indeholder en liste over anerkendte selvreguleringsforanstaltninger, der opfylder de kriterier, der er fastsat i denne forordning, er der en berettiget forventning hos de erhvervsdrivende om, at Kommissionen først tager indholdet af en sådan foranstaltning i betragtning, inden den foreslår en delegeret retsakt om fastsættelse af krav til miljøvenligt design for denne specifikke produktgruppe. Kommissionen bør dog kunne vedtage krav til miljøvenligt design, der også gælder for nogle af eller alle de produkter, der er omfattet af en anerkendt selvreguleringsforanstaltning, vedrørende de produktaspekter, der ikke er omfattet af denne selvreguleringsforanstaltning. Hvis Kommissionen finder, at en selvreguleringsforanstaltning ikke længere opfylder kriterierne i denne forordning, bør den fjerne den fra den pågældende gennemførelsesretsakt. Det bør følge være muligt at fastsætte krav til miljøvenligt design vedrørende de produktgrupper, der tidligere var omfattet af den pågældende selvreguleringsforanstaltning.

(54) SMV'er kan drage stor fordel af en stigning i efterspørgslen efter bæredygtige produkter, men kan også stå over for omkostninger og vanskeligheder som følge af nogle af kravene. Når Kommissionen udarbejder krav til miljøvenligt design, bør den tage hensyn til deres indvirkning på SMV'er, navnlig på mikrovirksomheder, der er aktive i den pågældende produktsektor. Medlemsstaterne og Kommissionen bør inden for deres respektive ansvarsområder stille tilstrækkelige oplysninger, herunder vejledning, til rådighed, levere målrettet og specialiseret uddannelse og yde særlig bistand og støtte, herunder finansiel støtte, til SMV'er, der er aktive inden for fremstilling af produkter, for hvilke der er fastsat krav til miljøvenligt design. Disse tiltag er særlig vigtige for

UDKAST

produktgrupper, hvor tilstedeværelsen af SMV'er er relevant. Kommissionen bør, hvor det er relevant, støtte beregningen af produktets miljøaftryk ved at stille digitale værktøjer, eksempelvis værktøjer til beregning af livscyklusvurdering, til rådighed og støtte gennemførelsen af det digitale produktpas. Det er vigtigt, at Kommissionen yder finansiel støtte til repræsentanter for SMV'er, navnlig repræsentanter for mikrovirksomheder, for at muliggøre deres reelle deltagelse i forummet for miljøvenligt design, og at Kommissionen leverer SMV'er let tilgængelig information om finansiel støtte og programmer, der er til rådighed. Medlemsstaternes tiltag bør træffes i overensstemmelse med gældende statsstøtteregler. Når medlemsstaterne udarbejder og gennemfører disse tiltag, kan de regne med den støtte, der ydes af EU-programmer og -initiativer for SMV'er.

(55) Erhvervsdrivendes destruktion af usolgte forbrugerprodukter, såsom tekstiler og fodtøj, er ved at blive et udbredt miljøproblem i hele Unionen, navnlig på grund af den hurtige vækst i onlinesalg. Dette udgør et tab af værdifulde økonomiske ressourcer, da varer produceres, transporteres og efterfølgende destrueres uden nogensinde at blive anvendt til det tilsigtede formål. Af hensyn til miljøbeskyttelse er det derfor nødvendigt, at denne forordning fastlægger en ramme for at forhindre destruktion af usolgte produkter, der primært er bestemt til forbrugerne, herunder produkter, der ikke er blevet udbudt til salg, eller produkter, der er blevet returneret af forbrugere på grundlag af deres fortrydelsesret som fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/83/EU ⁽⁴¹⁾ eller inden for en eventuel længere fortrydelsesfrist, der er fastsat af den handlende. Begrebet destruktion som beskrevet i denne forordning bør omfatte de sidste tre aktiviteter i affaldshierarkiet, nemlig genanvendelse, anden nyttiggørelse og bortskaffelse. Forberedelse til genbrug, herunder istandsættelse og genfremstilling bør ikke betragtes som destruktion. Forebyggelse af destruktion vil mindske disse produkters miljøpåvirkning ved at reducere genereringen af affald og ved at fjerne incitamentet til overproduktion. Erhvervsdrivende bør træffe de foranstaltninger, der er nødvendige for at forebygge behovet for at destruere usolgte forbrugerprodukter. Eftersom flere medlemsstater har indført national lovgivning om destruktion af usolgte forbrugerprodukter og dermed skabt markedsforvridninger, er det desuden nødvendigt med harmoniserede regler om destruktion af usolgte forbrugerprodukter for at sikre, at distributører, detailhandlere og andre erhvervsdrivende er underlagt de samme regler og incitamenter i alle medlemsstater.

(56) For at fjerne incitamentet til destruktion af usolgte forbrugerprodukter og generere yderligere data om forekomsten af denne praksis bør denne forordning indføre en gennemsigtighedsforpligtelse for erhvervsdrivende, med undtagelse af mikrovirksomheder og små virksomheder, der pålægger dem at offentliggøre oplysninger om antallet og vægten af usolgte forbrugerprodukter, der kasseres pr. år, som minimum på en let tilgængelig side på deres websted. Hvor det er relevant, bør de også have mulighed for at medtage disse oplysninger i deres ledelsesberet-

UDKAST

ninger i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/34/EU ⁽⁴²⁾. Forpligtelsen bør begynde at gælde for mellemstore virksomheder seks år efter denne forordnings ikrafttræden. Den erhvervsdrivende bør angive produkttype eller -kategori, årsagerne til, at produkterne kasseres, og deres indlevering til efterfølgende affaldsbehandlingsoperationer samt hvilke foranstaltninger, der er truffet, og foranstaltninger, som er planlagt, for at forebygge destruktions af usolgte forbrugerprodukter.

- (57) De unødvendigt store produktionsmængder og den korte anvendelsesfase for tekstiler, hvoraf beklædning udgør den største andel af forbruget i Unionen, forårsager en væsentlig miljøpåvirkning som beskrevet i Kommissionens meddelelse af 30. marts 2022 om en EU-strategi for bæredygtige og cirkulære tekstiler. Nyfremstillede, men usolgte tekstiler og især beklædning er blandt de genstande, der angiveligt destrueres. Beklædning bør gives en højere værdi og bæres i længere tid og passes mere på, end det er tilfældet med den nuværende fast fashion-kultur. Set ud fra den cirkulære økonomis perspektiv er et sådant spild af værdifulde ressourcer klart i modstrid med denne forordnings mål. Det er derfor berettiget at forbyde destruktions af usolgte forbrugerbeklædningsgenstande og usolgt tilbehør til forbrugerbeklædningsgenstande samt fodtøj.
- (58) For at tage hensyn til miljøpåvirkningen af destruktions af andre typer af usolgte forbrugerprodukter bør beføjelsen til at vedtage retsakter delegeres til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i TEUF med henblik på at ændre denne forordning ved at føje nye produkter til den liste af forbrugerprodukter, som det er forbudt for erhvervsdrivende at destruere. I betragtning af den brede vifte af produkter, der potentielt kan destrueres uden nogensinde at blive solgt eller anvendt, er det nødvendigt, at Kommissionen vurderer, i hvilket omfang destruktions af sådanne produkter finder sted i praksis, idet der tages hensyn til de oplysninger, som de erhvervsdrivende har stillet til rådighed, hvor det er relevant. For at sikre at denne forpligtelse er forholdsmæssig, bør beføjelsen til at vedtage retsakter delegeres til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i TEUF for at supplere denne forordning ved at fastlægge specifikke undtagelser, i henhold til hvilke destruktions af usolgte forbrugerprodukter stadig kan tillades, f.eks. af hensyn til sundhed og sikkerhed. For at overvåge et sådant forbuds effektivitet og fjerne incitamentet til omgåelse bør de erhvervsdrivende forpligtes til at oplyse antallet og vægten af usolgte forbrugerprodukter, der kasseres, årsagerne til, at disse produkter kasseres, og gældende undtagelser. Endelig bør mikrovirksomheder og små virksomheder for at undgå unødige administrative byrder fritages fra det forbud mod at destruere specifikke produkter, der er fastsat i denne forordning. Forpligtelsen bør begynde at gælde for mellemstore virksomheder seks år efter denne forordnings ikrafttræden. Hvis der imidlertid er rimelig dokumentation for, at mikrovirksomheder og små virksomheder muligvis anvendes til at omgå nævnte forbud, bør Kommissionen i de delegerede retsakter for bestemte produkter kunne kræve, at forbuddet mod at destruere usolgte

UDKAST

forbrugerprodukter eller oplysningspligten bør gælde for disse virksomheder.

- (59) Medlemsstaterne bør ikke forhindres i at indføre eller opretholde nationale foranstaltninger vedrørende destruktionsplanen af usolgte forbrugerprodukter for så vidt angår produkter, der ikke er omfattet af forbuddet i denne forordning, forudsat at sådanne foranstaltninger er i overensstemmelse med EU-retten.
- (60) På grundlag af de oplysninger, som de erhvervsdrivende har videregivet, og anden tilgængelig dokumentation bør Kommissionen på sit websted offentliggøre konsoliderede oplysninger om destruktionsplanen af usolgte forbrugerprodukter og bør i arbejdsplanen angive de produkter, for hvilke destruktionsforbuddet bør overvejes. Det bør overvejes at medtage elektrisk og elektronisk udstyr i den første arbejdsplan.
- (61) De erhvervsdrivende bør være ansvarlige for produkternes overensstemmelse med kravene til miljøvenligt design i forhold til deres respektive roller i forsyningskæden for at sikre disse produkters fri bevægelighed på det indre marked og forbedre deres bæredygtighed. Erhvervsdrivende, der er involveret i forsynings- og distributionskæden, bør træffe passende foranstaltninger for at sikre, at de kun gør produkter tilgængelige på markedet, som er i overensstemmelse med denne forordning og de delegerede retsakter, der er vedtaget i henhold hertil.
- (62) Eftersom fabrikanter har den detaljerede viden om design- og fremstillingsprocessen, bør de være ansvarlige for at gennemføre den relevante overensstemmelsesvurderingsprocedure eller for at få den gennemført på deres vegne.
- (63) For at beskytte det indre markeds funktion er det nødvendigt at sikre, at produkter fra tredjelande, der indføres på EU-markedet, er i overensstemmelse med denne forordning og med de delegerede retsakter vedtaget i henhold hertil, uanset om de importeres som produkter, komponenter eller mellemprodukter. Det er navnlig nødvendigt at sikre, at fabrikanterne har gennemført passende overensstemmelsesvurderingsprocedurer for disse produkter. Importører bør derfor skulle sikre, at de produkter, de bringer i omsætning, opfylder disse krav, og at CE-mærkingen og den af fabrikanterne udarbejdede dokumentation er til rådighed for de kompetente nationale myndigheder med henblik på kontrol. Importører bør, hvor det er relevant, skulle sikre, at der findes et digitalt produktpas for disse produkter.
- (64) Når importører bringer et produkt i omsætning, bør de på produktet angive deres navn, registrerede firmanavn eller registrerede varemærke samt den postadresse, på hvilken, og de elektroniske kommunikationsmidler hvorigennem, de kan kontaktes. Der bør fastsættes undtagelser i tilfælde, hvor produktets størrelse ikke tillader sådanne angivelser, eller hvor importørerne ville være nødt til at åbne emballagen for at anføre navn og adresse på produktet, eller hvor produktet er for småt til at anbringe disse oplysninger.

UDKAST

- (65) Da distributører gør produkter tilgængelige på markedet, efter at disse produkter er bragt i omsætning af fabrikanten eller importøren, bør distributørerne handle med fornøden omhu i forbindelse med de gældende krav til miljøvenligt design. Distributører bør også sikre, at deres håndtering af produkter ikke indvirker negativt på disse produkters overholdelse af denne forordning eller de delegerede retsakter, der er vedtaget i henhold hertil.
- (66) Da distributører og importører er tæt på markedet og spiller en vigtig rolle med hensyn til at sikre produktoverensstemmelse, bør de inddrages i de markedsovervågningsopgaver, der udføres af de kompetente nationale myndigheder, og de bør være parate til at deltage aktivt ved at give disse myndigheder alle de nødvendige oplysninger om det pågældende produkt.
- (67) Da forhandlere udbyder produkter til salg, leje eller afbetalingskøb eller fremviser produkter for kunder eller installatører, er forhandlere nødt til at sikre, at deres kunder, herunder potentielle kunder, reelt har adgang til de oplysninger, der kræves i henhold til denne forordning, herunder i tilfælde af fjernsalg. Denne forordning bør navnlig kræve, at forhandlerne sikrer, at deres kunder, herunder potentielle kunder, har adgang til det digitale produktpas, og at mærkerne vises tydeligt i overensstemmelse med de gældende krav. Forhandlere bør opfylde denne forpligtelse, hver gang et produkt udbydes til salg, leje eller afbetalingskøb.
- (68) For at gøre det lettere at vælge mere bæredygtige produkter bør mærkerne, hvor de er påkrævet, vises på en klart synlig og identificerbar måde. De bør kunne identificeres som det mærke, der tilhører det pågældende produkt, uden at kunder, herunder potentielle kunder, skal læse mærkenavn og modelnummer på mærket. Mærkerne bør tiltrække opmærksomhed fra de kunder, der browser gennem de viste produkter. For at sikre at mærkerne er tilgængelige for kunderne, når de overvejer et køb, bør både forhandleren og den ansvarlige erhvervsdrivende vise dem, når de reklamerer for produktet, også i tilfælde af fjernsalg, herunder online.
- (69) Importører eller distributører, der enten bringer et produkt, der er omfattet af en delegeret retsakt vedtaget i henhold til denne forordning, i omsætning under deres eget navn eller varemærke eller ændrer et sådant produkt, inden det tages i brug, på en sådan måde, at overensstemmelsen med denne forordning eller den relevante delegerede retsakt kan blive berørt, bør anses for at være fabrikanten og påtage sig fabrikantens forpligtelser.
- (70) Udbydere af onlinemarkedspladser spiller en afgørende rolle i forsyningskæden og giver de erhvervsdrivende mulighed for at nå ud til et stort antal kunder. I betragtning af deres vigtige rolle som formidlere mellem erhvervsdrivende og kunder i forbindelse med salg af produkter bør udbydere af onlinemarkedspladser påtage sig ansvaret for at håndtere salget af produkter, der ikke opfylder kravene til miljøvenligt design, og bør samarbejde med markedsovervågningsmyndighederne. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF ⁽⁴³⁾ fastlægger den

UDKAST

generelle ramme for e-handel og pålægger onlineplatforme visse forpligtelser. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2022/2065 ⁽⁴⁴⁾ regulerer onlineformidlers forpligtelser og ansvar med hensyn til ulovligt indhold, herunder produkter, der ikke opfylder kravene til miljøvenligt design. På grundlag af denne generelle ramme bør der indføres specifikke krav til effektiv håndtering af onlinesalg af produkter, der ikke opfylder kravene.

- (71) Det er afgørende, at udbydere af onlinemarkedspladser arbejder tæt sammen med markedsovervågningsmyndighederne. Udbydere af informationssamfundstjenester pålægges en forpligtelse til at samarbejde med markedsovervågningsmyndighederne i henhold til artikel 7, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1020 ⁽⁴⁵⁾ i forbindelse med produkter, der er omfattet af nævnte forordning, herunder produkter, for hvilke der er fastsat krav til miljøvenligt design i henhold til nærværende forordning. Med henblik herpå bør de generelle forpligtelser som fastsat i kapitel IV i forordning (EU) 2022/2065 finde anvendelse, navnlig forpligtelsen vedrørende indbygget overholdelse for udbydere af onlinemarkedspladser i artikel 31 i forordning (EU) 2022/2065. Med henblik på artikel 31, stk. 3, i forordning (EU) 2022/2065 bør udbydere af onlinemarkedspladser bl.a. gøre brug af de oplysninger, der er tilgængelige på den offentlige brugergrænseflade i det informations- og kommunikationssystem, der er omhandlet i forordning (EU) 2019/1020. Udbydere af onlinemarkedspladser bør også samarbejde med markedsovervågningsmyndighederne om bekæmpelse af ulovligt indhold i forbindelse med produkter, der ikke opfylder kravene. Tiltag inden for rammerne af dette samarbejde bør omfatte etablering af en regelmæssig og struktureret udveksling af oplysninger om de tiltag, der træffes af udbydere af onlinemarkedspladser, herunder fjernelse af produkttilbud. Udbydere af onlinemarkedspladser bør også give adgang til deres grænseflader for at hjælpe markedsovervågningsmyndighederne med at identificere produkter, der ikke opfylder kravene, og som sælges online. Desuden er det muligt, at markedsovervågningsmyndighederne også vil være nødt til at fjerne data fra onlinemarkedspladser.
- (72) Artikel 14 i forordning (EU) 2019/1020 giver markedsovervågningsmyndighederne beføjelse til, hvis der ikke findes andre effektive midler til at eliminere en alvorlig risiko, at kræve, at indhold, der henviser til produkter, der ikke opfylder kravene, fjernes fra en onlinegrænseflade. De beføjelser, der er tillagt markedsovervågningsmyndighederne ved nævnte forordning, bør også finde anvendelse i forbindelse med nærværende forordning. Med henblik på effektiv markedsovervågning i henhold til nærværende forordning og for at undgå tilstedeværelsen af produkter, der ikke opfylder kravene, på EU-markedet, bør disse beføjelser imidlertid gælde i alle nødvendige og forholdsmæssige tilfælde, herunder for produkter, der udgør en risiko, som ikke er alvorlig. Disse beføjelser bør udøves i overensstemmelse med artikel 9 i forordning (EU) 2022/2065.
- (73) Sikring af et produkts sporbarhed i hele forsyningskæden gør det lettere for markedsovervågningsmyndighederne at spore erhvervsdrivende,

UDKAST

der har bragt produkter, som ikke opfylder kravene, i omsætning eller gjort dem tilgængelige på markedet. Erhvervsdrivende bør derfor være forpligtet til at opbevare oplysningerne om deres transaktioner i en vis periode.

- (74) For at fremskynde og lette kontrollen af om de produkter, der bringes i omsætning, overholder reglerne, bør beføjelsen til at vedtage retsakter delegeres til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 TEUF med henblik på at supplere denne forordning ved om nødvendigt at kræve, at erhvervsdrivende stiller specifikke dele af den tekniske dokumentation til rådighed digitalt for både de kompetente nationale myndigheder og Kommissionen. Dette vil gøre det muligt for de kompetente nationale myndigheder at få adgang til sådanne oplysninger uden anmodning, samtidig med at der fortsat sikres beskyttelse af forretningshemmeligheder og intellektuelle ejendomsrettigheder. Mulige måder at gøre sådanne oplysninger digitalt tilgængelige på bør som hovedregel omfatte et digitalt produktpas eller optagelse i produktdatabasens overholdelsesdel, jf. forordning (EU) 2017/1369, eller på den erhvervsdrivendes websted. En sådan forpligtelse bør ikke fratage de kompetente nationale myndigheder deres ret til at få adgang til andre dele af den tekniske dokumentation efter anmodning.
- (75) For at muliggøre et bedre skøn over relevante produkters indtrængen på markedet med henblik på bedre at kunne underbygge undersøgelser, der indgår i udarbejdelsen eller ajourføringen af krav til miljøvenligt design og arbejdsplaner, og for at bidrage til at identificere specifikke produktgrupperes markedsandel med henblik på at fremskynde formuleringen eller revisionen af kravene til miljøvenligt design bør beføjelsen til at vedtage retsakter delegeres til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i TEUF med henblik på at supplere denne forordning ved at kræve, at der indsamles tilstrækkelige og pålidelige data om salget af produkter, ved at gøre det muligt for eller på vegne af Kommissionen at indsamle sådanne data direkte fra fabrikanter eller detailhandlere. Når Kommissionen vedtager regler om overvågning og rapportering, bør den tage hensyn til behovet for at maksimere de tilgængelige data om markedsindtrængning og behovet for at minimere den administrative byrde for de erhvervsdrivende, navnlig for SMV'er.
- (76) For at forbedre fremtidige krav til miljøvenligt design og slutbrugernes tillid for så vidt angår identifikation og korrektion af afvigelser mellem energiforbrug under brug og andre ydeevneparametre, når de måles under testbetingelser og i funktion, bør Kommissionen have adgang til andre oplysninger end personoplysninger om produkternes faktiske energiforbrug under brug og, hvor det er relevant, til andre ydeevneparametre. Med henblik herpå bør beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 290 i TEUF delegeres til Kommissionen med henblik på at supplere denne forordning ved at kræve, at energiforbruget under brug og andre relevante ydeevneparametre fastsættes for individuelle produkter i lighed med vejkøretøjer, og at de relaterede data vises for slutbrugeren. For produkter, der er forbundet med internettet, bør beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter delegeres til Kommissionen med henblik på at supplere denne forordning

UDKAST

ved at kræve, at de erhvervsdrivende fjernindsamler brugsdata, der ikke er personoplysninger, og indberetter disse data til Kommissionen, da det er afgørende at identificere produkternes ydeevne, og informere offentligheden. For produkter, hvis ydeevne under brug i væsentlig grad tillige afhænger af klimatiske eller geografiske forhold, bør generelle klimatiske eller geografiske oplysninger ligeledes indsamles og indberettes på en sådan måde, at det ikke er muligt at bestemme den specifikke placering af individuelle apparater. Slutbrugerne bør udtrykkeligt give samtykke til indsamlingen af oplysninger, som de finder det passende at dele. Det bør ikke være tilladt at indsamle oplysninger om apparaters adfærd, som forekommer i en sammenhæng, hvor en person med rimelighed kan forvente, at der ikke finder nogen observationer, registrering eller indsamling af oplysninger sted, som kunne give mulighed for at identificere enkeltpersoner eller drage følgeslutninger om deres adfærd.

- (77) For at bidrage til at lette kontrollen med overholdelse af krav til miljøvenligt design, herunder for at lette overensstemmelsesvurdering og markedsovervågning, bør Kommissionen tillægges beføjelser til, hvor det er behørigt begrundet, at kræve, at forsyningskædeaktører gratis giver oplysninger om, hvad de leverer, såsom mængde og type eller kemisk sammensætning af anvendte materialer eller den anvendte produktionsproces eller oplysninger om betingelserne for leveringen af deres tjenesteydelser. Det bør også være muligt at give fabrikanterne lov til at få adgang til de dokumenter, der indeholder sådanne oplysninger, eller til forsyningskædeaktørernes faktiske faciliteter, så de kan tilgå de nødvendige oplysninger direkte, hvis forsyningskædeaktørerne ikke giver de ønskede oplysninger inden for en rimelig frist. Kommissionen bør også tillægges beføjelser til at give bemyndigede organer og nationale myndigheder mulighed for at kontrollere korrektheden af de oplysninger, der vedrører forsyningskædeaktørernes aktiviteter.
- (78) For at sikre en effektiv og harmoniseret anvendelse af de krav til miljøvenligt design, der er fastsat i denne forordning, herunder aspekter som energiforbrug eller energieffektivitet, holdbarhed, pålidelighed og genanvendt indhold, bør overholdelsen af disse krav måles ved hjælp af pålidelige, nøjagtige og reproducerbare metoder, der bygger på de nyeste, alment anerkendte metoder. Delegerede retsakter, der fastsætter krav til miljøvenligt design af produkter, bør som hovedregel omfatte specifikationer for prøvninger, målinger eller beregninger, der er nødvendige for at fastslå eller verificere overensstemmelse. Desuden bør beføjelsen til at vedtage retsakter delegeres til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i TEUF med henblik på at supplere denne forordning ved at kræve brug af digitale værktøjer, der afspejler gældende beregningskrav, og for at sikre en harmoniseret anvendelse af disse beregningskrav.
- (79) For at sikre at kravene til miljøvenligt design får den tilsigtede virkning, bør denne forordning fastsætte omfattende og overordnede bestemmelser, der gælder for alle produkter, som er omfattet af krav til miljøvenligt design, og som forbyder omgåelse af sådanne krav. Derfor bør enhver praksis, der fører til en uberettiget ændring af produktets ydeevne

UDKAST

under overensstemmelsesprøvning eller inden for kort tid efter ibrugtagning af produktet, og som fører til en erklæret ydeevne, der giver et misvisende indtryk af produktets faktiske ydeevne under brug, forbydes.

- (80) Hvor det er relevant, bør det være muligt for delegerede retsakter, der fastsætter krav til miljøvenligt design, at henvise til anvendelsen af standarder for at fastslå eller kontrollere overensstemmelse. For at sikre, at der ikke er handelshindringer på det indre marked, bør sådanne standarder harmoniseres på EU-plan. Når en henvisning til sådanne standarder er vedtaget i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1025/2012 ⁽⁴⁶⁾ og offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende*, bør produkter, der er i overensstemmelse med sådanne standarder, anses for at være i overensstemmelse med krav til miljøvenligt design vedtaget i henhold til nærværende forordning, i det omfang de er omfattet af de relevante harmoniserede standarder. Tilsvarende bør metoder til prøvning, måling eller beregning, der er i overensstemmelse med harmoniserede standarder, anses for at være i overensstemmelse med kravene til metoder til prøvning, måling og beregning i de relevante delegerede retsakter om fastlæggelse af krav til miljøvenligt design, i det omfang de er omfattet af de relevante harmoniserede standarder.
- (81) Den nuværende EU-standardiseringsramme, som er baseret på principperne om en ny metode i medfør af Rådets resolution af 7. maj 1985 om en ny metode i forbindelse med teknisk harmonisering og standarder ⁽⁴⁷⁾ og på forordning (EU) nr. 1025/2012, udgør som standardrammen for udarbejdelse af standarder, der fastsætter en formodning om overensstemmelse med de relevante krav, som er fastsat i nærværende forordning. I mangel af relevante referencer til harmoniserede standarder bør Kommissionen have mulighed for at vedtage gennemførelsesretsakter om fastsættelse af fælles specifikationer som en undtagelsesvis alternativ løsning for at lette fabrikantens overholdelse af kravene til miljøvenligt design, f.eks. når standardiseringsprocessen blokeres på grund af manglende enighed mellem interessenterne, eller hvis der er forsinkelser i udarbejdelsen af en harmoniseret standard, og den foreskrevne frist ikke kan overholdes. Sådanne forsinkelser kan f.eks. opstå, når den krævede kvalitet ikke nås. Det bør desuden være muligt at anvende denne løsning, hvis Kommissionen har begrænset eller trukket referencerne til relevante harmoniserede standarder tilbage i overensstemmelse med forordning (EU) nr. 1025/2012. Overensstemmelse med fælles specifikationer bør også give anledning til formodning om overensstemmelse. For at sikre effektivitet bør Kommissionen inddrage relevante interessenter i udarbejdelsen af de fælles specifikationer, som dækker de krav til miljøvenligt design, der er vedtaget i henhold til nærværende forordning.
- (82) For at gøre det muligt for de erhvervsdrivende at påvise og de kompetente myndigheder at kontrollere, at produkter, der gøres tilgængelige på markedet, opfylder de krav til miljøvenligt design, der er vedtaget i henhold til denne forordning, bør beføjelsen til at vedtage retsakter delegeres til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i TEUF

UDKAST

med henblik på at supplere denne forordning ved at fastlægge overensstemmelsesvurderingsprocedurer, der er hensigtsmæssige og står i et rimeligt forhold til det pågældende produkts art og de regulerede produktparametre. For at sikre overensstemmelse med anden EU-ret bør overensstemmelsesvurderingsprocedurerne vælges blandt dem, der findes i denne forordnings modul for intern produktionskontrol og modulerne i Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse 768/2008/EF ⁽⁴⁸⁾, som spænder over progressive stregningsgrader. For yderligere at sikre, at det relevante modul er passende og står i et rimeligt forhold til arten af det pågældende produkt og de regulerede produktparametre, bør Kommissionen om nødvendigt tilpasse det valgte modul i overensstemmelse hermed.

- (83) Fabrikkerne bør udarbejde en EU-overensstemmelseserklæring for at give oplysninger om produktets overensstemmelse med denne forordning. Fabrikkerne kan også i henhold til anden EU-ret pålægges at udarbejde en EU-overensstemmelseserklæring. For at sikre effektiv adgang til oplysninger med henblik på markedsovervågning bør der udarbejdes én enkelt EU-overensstemmelseserklæring for al EU-ret. For at mindske den administrative byrde for de erhvervsdrivende bør det være muligt, at denne enkelte EU-overensstemmelseserklæring udgøres af et dossier bestående af relevante individuelle EU-overensstemmelseserklæringer.
- (84) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 765/2008 ⁽⁴⁹⁾ fastsætter regler for akkreditering af overensstemmelsesvurderingsorganer og opstiller generelle principper, der regulerer CE-mærkningen og dens forhold til andre mærkninger. Nævnte forordning bør finde anvendelse på produkter, der er omfattet af nærværende forordning, for at sikre, at produkter, der er omfattet af fri bevægelighed for varer inden for Unionen, opfylder krav om et højt beskyttelsesniveau for samfundsinteresser såsom menneskers sundhed, sikkerhed og miljø. Hvis der er vedtaget krav til miljøvenligt design af et produkt, bør CE-mærkningen angive produktets overensstemmelse med nærværende forordning og de krav til miljøvenligt design, der er vedtaget i henhold hertil, for så vidt som de vedrører produktet. I betragtning af, at denne forordning indeholder bestemmelser om fastsættelse af krav til miljøvenligt design af en lang række produkter, bør de delegerede retsakter, der fastsætter disse krav, fastsætte regler for overensstemmelsesmærkningen i forbindelse med krav til miljøvenligt design for at sikre overensstemmelse med de krav i EU-retten, der gælder for de omfattede produkter, forhindre forveksling med andre mærkninger og minimere den administrative byrde, som lægges på de erhvervsdrivende.
- (85) Nogle af de overensstemmelsesvurderingsmoduler, der er fastlagt i afgørelse nr. 768/2008/EF, kræver, at overensstemmelsesvurderingsorganerne inddrages. For at sikre ensartede betingelser for gennemførelsen af denne forordning bør medlemsstaternes myndigheder give Kommissionen meddelelse om disse organer.
- (86) For at sikre et ensartet kvalitetsniveau i udførelsen af overensstemmelsesvurderingen er det nødvendigt at fastsætte krav til bemyndigende

UDKAST

myndigheder, der er involveret i vurdering, notifikation og overvågning af bemyndigede organer. Medlemsstaterne bør navnlig sikre, at den bemyndigende myndighed er objektiv og uvildig i sine aktiviteter. Endvidere bør bemyndigende myndigheder være forpligtet til at sikre fortroligheden af de oplysninger, de indhenter, men bør ikke desto mindre kunne udveksle oplysninger om bemyndigede organer med nationale myndigheder, de bemyndigende myndigheder i andre medlemsstater og Kommissionen for at sikre sammenhæng i overensstemmelsesvurderingen. For effektivt at fastlægge og overvåge de ansøgende organers kompetence og uafhængighed bør de bemyndigende myndigheder kun vurdere det præcise retlige organ, der ansøger om notifikation, uden at tage hensyn til moder- eller søsterselskabers kompetencer og uafhængighed. Af samme grund bør bemyndigende myndigheder vurdere ansøgende organer i forbindelse med alle relevante krav og overensstemmelsesvurderingsopgaver på grundlag af harmoniserede standarder for de krav og opgaver, der er omfattet af disse standarder.

- (87) I betragtning af deres centrale rolle med hensyn til at sikre pålideligheden af overensstemmelsesvurderinger i forbindelse med krav til miljøvenligt design er det vigtigt, at de bemyndigende myndigheder har et tilstrækkeligt antal kompetente medarbejdere og tilstrækkelige midler til, at de kan udføre deres opgaver korrekt.
- (88) Det er afgørende, at alle bemyndigede organer udfører deres opgaver på samme niveau, på lige konkurrencevilkår og med samme grad af uafhængighed. Der bør derfor fastsættes krav til overensstemmelsesvurderingsorganer, der ønsker at opnå status som bemyndiget organ med henblik på at levere overensstemmelsesvurderingsaktiviteter. Disse krav bør fortsat finde anvendelse for at sikre, at det bemyndigede organs kompetence opretholdes. For at sikre dets selvstændighed bør det bemyndigede organ og dets personale pålægges at bevare deres uafhængighed af erhvervsdrivende i værdikæden for de produkter, for hvilke det er blevet bemyndiget, og af andre virksomheder, herunder erhvervs sammenslutninger og moder- og søsterselskaber, datterselskaber og underleverandører.
- (89) Hvis et overensstemmelsesvurderingsorgan dokumenterer, at det opfylder de kriterier, der er fastsat i harmoniserede standarder, bør det formodes at opfylde de tilsvarende krav, der er fastsat i denne forordning.
- (90) Overensstemmelsesvurderingsorganer giver ofte dele af deres aktiviteter i forbindelse med overensstemmelsesvurdering i underentreprise eller benytter sig af et datterselskab. For at sikre at produkter, der bringes i omsætning på EU-markedet, opfylder kravene til miljøvenligt design, bør overensstemmelsesvurderingsunderentreprenører og -datterselskaber opfylde de samme krav som bemyndigede organer i forbindelse med udførelsen af overensstemmelsesvurderingsopgaver i henhold til denne forordning. For at sikre, at dette er tilfældet, bør de relevante bemyndigede organer fastsætte procedurer for løbende overvågning af deres underentreprenørers eller datterselskabers kompetencer, aktiviteter og præstationer, såsom ved hjælp af en kvalifikationsmatrice.

UDKAST

- (91) For at bemyndigende myndigheder kan fastlægge og overvåge de ansøgende organers kompetence og uafhængighed på effektiv vis, bør de bemyndigede organer være og forblive uafhængige. Derfor bør visse aktiviteter og beslutningsprocesser, både vedrørende overensstemmelsesvurdering af produkter og andre aktiviteter internt i det bemyndigede organ, udelukkende udføres af det enkelte bemyndigede organ selv.
- (92) For at lette processen med at fastslå og overvåge ansøgerorganernes kompetence og uafhængighed bør ansøgerorganerne fremlægge en beskrivelse af, hvordan deres relevante personale og dette personales status og opgaver svarer til de overensstemmelsesvurderingsopgaver, som disse organer har til hensigt at blive bemyndiget til, såsom i form af en kvalifikationsmatrice, således at den bemyndigende myndighed mere effektivt kan vurdere, om der er tilstrækkeligt personale, og om de bemyndigede organer fortsat er uafhængige. Bemyndigede organer bør sikre, at det personale, der udfører forskellige overensstemmelsesvurderingsopgaver, roteres mellem opgaverne.
- (93) Da de tjenester, der tilbydes af bemyndigede organer i en medlemsstat, kan vedrøre produkter, der gøres tilgængelige på markedet i hele EU, bør de øvrige medlemsstater og Kommissionen have mulighed for at gøre indsigelse mod et bemyndiget organ.
- (94) For at lette og fremskynde overensstemmelsesvurderingsproceduren og for at sikre ligebehandling af de erhvervsdrivende er det afgørende, at de bemyndigede organer anvender overensstemmelsesvurderingsprocedurerne konsekvent og uden at skabe unødvendige byrder for de erhvervsdrivende.
- (95) Inden der træffes en endelig afgørelse om, hvorvidt et produkt kan få udstedt et overensstemmescertifikat, bør den erhvervsdrivende, der ønsker at bringe det pågældende produkt i omsætning, kun have mulighed for at supplere den relevante dokumentation én gang. Denne begrænsning er nødvendig for at sikre, at bemyndigede organer ikke kan bistå fabrikanterne med at foretage ændringer, indtil der er opnået overensstemmelse, da dette vil betyde, at den leverede tjeneste minder om en rådgivningstjeneste og i praksis kan udvande den betydning for offentlighedens interesse, som bemyndigede organers opgaver har. Hvor det er relevant, bør bemyndigede organer også kunne begrænse, suspendere eller inddrage attester eller afgørelser om godkendelse.
- (96) For at lette identifikationen og løsningen af tilfælde af bemyndigede organers, fabrikanter eller produkters manglende overensstemmelse bør bemyndigede organer proaktivt fremsende relevante oplysninger, som de har til rådighed, til bemyndigende myndigheder eller markedsovervågningsmyndigheder.
- (97) Det er vigtigt at sikre effektiv udveksling af oplysninger mellem bemyndigede organer og markedsovervågningsmyndigheder, herunder fra andre medlemsstater. Med henblik herpå bør bemyndigende myndigheder og bemyndigede organer sikre opfølgning på anmodninger om oplysninger fra markedsovervågningsmyndigheder.

UDKAST

- (98) Kommissionen bør muliggøre hensigtsmæssig koordinering og samarbejde mellem bemyndigede organer. For at sikre en harmoniseret anvendelse af kravene til miljøvenligt design bør de bemyndigede organer drøfte og koordinere emner, der kan være divergerende. I denne proces bør de tage hensyn til al relevant vejledning og henstillinger fra de europæiske standardiseringsorganers kompetente tekniske udvalg.
- (99) For at tilskynde forbrugerne til at træffe bæredygtige valg, navnlig når de mest bæredygtige produkter ikke er økonomisk overkommelige i tilstrækkelig grad, kunne der indføres mekanismer såsom økovouchere og grøn beskatning. Når medlemsstaterne beslutter at gøre brug af incitamenter til at belønne de produkter med den bedste ydeevne, bør de gøre dette ved at målrette disse incitamenter mod de to bedste ydeevneklasser, der er fastsat i de delegerede retsakter, der vedtages i henhold til denne forordning, og som ikke nødvendigvis tages kumulativt, i tilfælde af at ydeevneklasserne fastsættes i forhold til mere end én parameter. For så vidt angår energirelaterede produkter, der er omfattet af forordning (EU) 2017/1369, eller dæk, der er omfattet af mærkningskrav med hensyn til brændstoffeffektivitet og andre parametre i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2020/740 ⁽⁵⁰⁾, bør de kriterier, som er fastsat i henhold til disse to instrumenter, finde anvendelse i stedet for kriterierne i nærværende forordning. Medlemsstaterne bør dog ikke kunne forbyde, at et produkt bringes i omsætning, på grundlag af dets ydeevneklasse. Indførelsen af incitamenter fra medlemsstaterne bør ikke berøre anvendelsen af Unionens statsstøttere regler.
- (100) Offentlige udbud udgør 14 % af Unionens BNP. For at bidrage til målet om at opnå klimaneutralitet, forbedre energi- og ressourceeffektiviteten og omstillingen til en cirkulær økonomi, der beskytter folkesundheden og biodiversiteten, ved at sikre, at der er tilstrækkelig efterspørgsel efter mere miljømæssigt bæredygtige produkter, bør ordregivende myndigheder og enheder, hvor det er relevant, tilpasse deres udbud til specifikke krav om grønne offentlige udbud. Sammenlignet med en frivillig tilgang vil obligatoriske krav om grønne offentlige udbud sikre, at den løftestangeffekt, som offentlige indkøb har på efterspørgslen efter produkter med bedre ydeevne, maksimeres. Det er vigtigt, at medlemsstaterne yder bistand til nationale ordregivende myndigheder for at opkvalificere og omskole medarbejdere, der er ansvarlige for grønne offentlige udbud. Disse krav vedrørende grønne offentlige udbud bør være minimumskrav, hvilket betyder, at ordregivende myndigheder og ordregivende enheder bør kunne fastsætte flere og mere fordringsfulde krav. Disse krav bør være gennemsigtige, objektive og ikkediskriminerende. Den offentlige udbudsprocedure bør gennemføres af ordregivende myndigheder og ordregivende enheder i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/24/EU ⁽⁵¹⁾ og 2014/25/EU ⁽⁵²⁾ og gældende sektorlovgivning samt med Unionens internationale forpligtelser, herunder aftalen om offentlige udbud og andre internationale aftaler, som Unionen er bundet af. Disse krav berører ikke ordregivende myndigheders og ordre-

UDKAST

givende enheders mulighed for at påberåbe sig undtagelser eller dispensationer vedrørende offentlige kontrakter, som er fastsat i EU-retten, navnlig direktiv 2014/24/EU og 2014/25/EU. De krav, der er fastsat for specifikke produktgrupper, bør ikke kun overholdes, når disse produkter indkøbes direkte i offentlige vareindkøbskontrakter, men også i offentlige bygge- og anlægskontrakter eller offentlige tjenstedeskontrakter, hvor disse produkter vil blive anvendt til aktiviteter, der udgør genstanden for disse kontrakter. Disse krav bør fastsættes i forbindelse med de produktaspekter, som behandles i den delegerede retsakt, der regulerer de pågældende produkter. Som led i disse krav kan Kommissionen fastsætte obligatoriske tekniske minimumsspecifikationer, der kræver, at produkter overholder de bedst mulige ydeevneniveauer som fastsat i de relevante delegerede retsakter, herunder de to højeste ydeevneklasser eller -scorer, hvis sådanne findes. Som følge heraf vil det f.eks. være obligatorisk for ordregivende myndigheder og ordregivende enheder at kræve, at tilbudsgivernes produkter opfylder specifikke krav til CO₂-aftryk. I overensstemmelse med rammen for offentlige udbud bør disse obligatoriske tekniske minimumsspecifikationer undgå at begrænse konkurrencen kunstigt og undgå at begunstige en bestemt økonomisk aktør. Kommissionen kan også fastsætte obligatoriske minimumskriterier for kontrakttildeling, herunder give disse kriterier en specifik vægtning på mellem 15 % og 30 % for at sikre, at de i væsentlig grad kan påvirke valget af produkter til fordel for dem, der er mest miljømæssigt bæredygtige. Som følge heraf ville det f.eks. være obligatorisk for ordregivende myndigheder og ordregivende enheder at give de pågældende produkters genanvendte indhold en minimumsvægtning på mellem 20 % og 30 %. Følgelig ville ordregivende myndigheder og ordregivende enheder i den specifikke tildelingsprocedure have mulighed for at give genanvendt indhold en vægtning, der er højere end 30 %, men ikke lavere end 20 %. Tildelingskriterierne bør gå forud for tekniske specifikationer, når der er usikkerhed om tilgængeligheden af eller omkostningerne ved de bedst ydende produkter på EU-markedet. Kommissionen kan også fastsætte betingelser og mål for kontraktens udførelse, i henhold til hvilke ordregivende myndigheder og ordregivende enheder f.eks. bør tildele mindst 50 % af deres årlige indkøb af visse produkter til dem, der indeholder mere end 70 % genanvendeligt materiale. Som følge heraf kan medlemsstaterne stadig fastsætte højere mål for indkøb af disse produkter. Når Kommissionen udarbejder gennemførelsesretsakter, og navnlig når den vurderer den økonomiske gennemførlighed for de ordregivende myndigheder og ordregivende enheder, bør den tage hensyn til de bedst mulige miljøprodukter og -løsninger, der er tilgængelige på markedet, kravenes indvirkning på konkurrencen og det forhold, at forskellige ordregivende myndigheder og ordregivende enheder i forskellige medlemsstater kan have forskellig budgetmæssig kapacitet eller andre begrænsninger såsom vedrørende klimaforhold eller netværksinfrastruktur.

- (101) Medlemsstaterne bør ikke forhindres i at indføre eller opretholde nationale foranstaltninger vedrørende grønne offentlige udbud for så vidt

UDKAST

angår produktgrupper, for hvilke der endnu ikke er fastsat krav til offentlige udbud i henhold til denne forordning, eller i at indføre strengere nationale krav vedrørende produkter, der er omfattet af anvendelsesområdet for gennemførelsesretsakter om krav til grønne offentlige udbud, forudsat at sådanne foranstaltninger og krav er i overensstemmelse med EU-retten.

- (102) En effektiv håndhævelse af kravene til miljøvenligt design er afgørende for at sikre lige konkurrence på EU-markedet og for at sikre, at denne forordnings forventede fordele og bidrag til opfyldelsen af Unionens mål med hensyn til klima, energi og cirkularitet nås. Derfor bør forordning (EU) 2019/1020, som fastlægger en horisontal ramme for markedsovervågning og kontrol af produkter, der indføres på EU-markedet, finde anvendelse på produkter, for hvilke der er fastsat krav til miljøvenligt design i henhold til nærværende forordning, for så vidt som der ikke findes specifikke bestemmelser med samme mål, art eller virkning i nærværende forordning. For at sænke det problematiske niveau af manglende overensstemmelse for produkter, der er omfattet af gennemførelsesforanstaltninger vedtaget i henhold til direktiv 2009/125/EF, for mere effektivt at forhindre manglende overholdelse af fremtidige krav til miljøvenligt design og under hensyntagen til nærværende forordnings bredere anvendelsesområde og øgede ambitioner i forhold til direktiv 2009/125/EF bør nærværende forordning desuden indeholde specifikke supplerende regler, der supplerer de rammer, der er oprettet ved forordning (EU) 2019/1020. Disse regler bør sigte mod yderligere at styrke planlægningen og koordineringen af og støtten til medlemsstaternes indsats og bør give Kommissionen yderligere værktøjer til at hjælpe med at sikre, at markedsovervågningsmyndighederne træffer tilstrækkelige tiltag til at forhindre manglende overensstemmelse med kravene til miljøvenligt design.
- (103) Ud over markedsovervågningsmyndighederne har toldmyndighederne også en vigtig rolle at spille i håndhævelsen af denne forordning med hensyn til importerede varer og kan til dette formål henholde sig til Rådets forordning (EF) nr. 515/97 ⁽⁵³⁾.
- (104) For at sikre at der foretages passende kontrol i et tilstrækkeligt omfang i forhold til kravene til miljøvenligt design, bør medlemsstaterne i deres overordnede nationale markedsovervågningsstrategi, som er fastsat i artikel 13 i forordning (EU) 2019/1020, udarbejde et særligt afsnit med en liste over de produkter eller krav, de har udpeget som prioriteter for markedsovervågning i henhold til nærværende forordning, og de aktiviteter, der er planlagt for at mindske de relevante produkters manglende overensstemmelse med relevante krav til miljøvenligt design eller bringe uoverensstemmelsen til ophør.
- (105) Prioriteter for markedsovervågning i henhold til denne forordning bør fastlægges på grundlag af objektive kriterier såsom omfanget af den konstaterede manglende overensstemmelse eller miljøindvirkningerne som følge af manglende overensstemmelse. De aktiviteter, der er planlagt for at opfylde disse prioriteter, bør for deres vedkommende stå i et rimeligt forhold til de forhold, der førte til, at de blev prioriteret.

UDKAST

- (106) På grundlag af data indlæst i informations- og kommunikationssystemet omhandlet i forordning (EU) 2019/1020 bør Kommissionen udarbejde en rapport med oplysninger om arten og antallet af udførte kontroller, om omfanget af den konstaterede manglende overensstemmelse og om arten og stregheden af de sanktioner, der er pålagt i forbindelse med den manglende overensstemmelse med kravene til miljøvenligt design i de fire foregående kalenderår. Rapporten bør indeholde en sammenligning af medlemsstaternes aktiviteter med de planlagte aktiviteter, vejledende benchmarks og en liste over prioriteter for markedsovervågningsmyndighederne. Når Kommissionen overvejer at vedtage gennemførelsesretsakter i overensstemmelse med artikel 11, stk. 4, i forordning (EU) 2019/1020, bør den tage hensyn til resultaterne af de rapporter, den har udarbejdet i henhold til nærværende forordning på grundlag af de oplysninger, som markedsovervågningsmyndighederne har indført i det informations- og kommunikationssystem, der er omhandlet i forordning (EU) 2019/1020, og bør, hvor det er relevant, behandle de produktgrupper, der er omfattet af delegerede retsakter vedtaget i henhold til nærværende forordning, for hvilke der vedvarende er konstateret specifikke risici eller alvorlige overtrædelser, for at sikre en høj grad af overholdelse af nærværende forordning.
- (107) For yderligere at styrke koordineringen mellem markedsovervågningsmyndighederne bør den administrative samarbejdsgruppe (»ADCO«), der er nedsat i henhold til forordning (EU) 2019/1020, med henblik på at identificere de produkter eller krav, der er udpeget som prioriteter for markedsovervågning i henhold til nærværende forordning, og de aktiviteter, som er planlagt for at mindske den manglende overensstemmelse med nærværende forordning eller bringe uoverensstemmelsen til ophør, mødes med regelmæssige mellemrum og fastlægge fælles prioriteter for markedsovervågning, der skal tages i betragtning i medlemsstaternes nationale markedsovervågningsstrategier, prioriteter for ydelse af EU-støtte og krav vedtaget i henhold til nærværende forordning, der anvendes eller fortolkes forskelligt og dermed fører til markedsforvridning.
- (108) For at støtte medlemsstaterne i deres bestræbelser på at sikre, at der træffes tilstrækkelige tiltag til at forhindre manglende overensstemmelse med kravene til miljøvenligt design, bør Kommissionen, hvor det er relevant, gøre brug af de støtteforanstaltninger, der er fastsat i forordning (EU) 2019/1020. Kommissionen bør tilrettelægge og, hvor det er relevant, finansiere fælles markedsovervågning og testprojekter på områder af fælles interesse, fælles investeringer i markedsovervågningskapaciteter og fælles uddannelsesprogrammer for personale hos markedsovervågningsmyndigheder, toldmyndigheder, bemyndigende myndigheder og bemyndigede organer. Desuden bør Kommissionen udarbejde retningslinjer for, hvordan kravene vedtaget i henhold til nærværende forordning skal anvendes og håndhæves, hvor det er nødvendigt for at sikre en harmoniseret anvendelse heraf.
- (109) Produkter bør kun bringes i omsætning, hvis de ikke udgør en risiko. For i højere grad at rette ind efter den specifikke karakter af krav til

UDKAST

miljøvenligt design og for at sikre, at markedsovervågningsindsatsen fokuserer på manglende overensstemmelse med sådanne krav, bør et produkt, der udgør en risiko, med henblik på denne forordning defineres som et produkt, der ved ikke at opfylde et krav til miljøvenligt design, eller fordi en ansvarlig erhvervsdrivende ikke opfylder et krav til miljøvenligt design, kan skade miljøet eller andre samfundsinteresser, der er beskyttet af nævnte krav. Denne mere specifikke definition bør anvendes, når artikel 19 og 20 i forordning (EU) 2019/1020 finder anvendelse.

- (110) Der bør være en procedure, hvorved de berørte parter underrettes om påtænkte foranstaltninger vedrørende produkter, der udgør en risiko. Den bør også gøre det muligt for markedsovervågningsmyndighederne i medlemsstaterne i samarbejde med de relevante erhvervsdrivende at skride til handling på et tidligt tidspunkt med hensyn til sådanne produkter. Med henblik herpå bør den beskyttelsesklausul, der i øjeblikket er indeholdt i direktiv 2009/125/EF, ajourføres og bringes i overensstemmelse med beskyttelsesprocedurerne i anden EU-harmoniseringslovgivning og i afgørelse nr. 768/2008/EF.
- (111) Markedsovervågningsmyndighederne bør have ret til at kræve, at de erhvervsdrivende træffer korrigerende tiltag på grundlag af konstateringer af, at et produkt enten ikke opfylder kravene til miljøvenligt design, eller at den erhvervsdrivende har overtrådt reglerne om at bringe produkter i omsætning eller gøre dem tilgængelige på markedet eller andre regler, der er rettet mod denne.
- (112) Når Kommissionen vedtager delegerede retsakter i henhold til artikel 290 i TEUF, er det navnlig vigtigt, at den gennemfører relevante høringer under sit forberedende arbejde, herunder på ekspertniveau, og at disse høringer gennemføres i overensstemmelse med principperne i den interinstitutionelle aftale af 13. april 2016 om bedre lovgivning ⁽⁵⁴⁾. For at sikre lige deltagelse i forberedelsen af delegerede retsakter modtager Europa-Parlamentet og Rådet navnlig alle dokumenter på samme tid som medlemsstaternes eksperter, og deres eksperter har systematisk adgang til møder i Kommissionens ekspertgrupper, der beskæftiger sig med forberedelse af delegerede retsakter.
- (113) For at sikre ensartede betingelser for gennemførelsen af denne forordning bør Kommissionen tillægges gennemførelsesbeføjelser for så vidt angår: a) fastlæggelse af procedurer for udstedelse og kontrol af digitale brugeroplysninger for erhvervsdrivendes og andre relevante aktørers adgang til de data, der er lagret i det digitale produktpas, på grundlag af deres respektive rettigheder, b) præcisering af gennemførelsesordningerne for sammenkobling af registret og EU-kvikskranken til udveksling af certifikater på toldområdet, herunder meddelelse af den entydige registreringsidentifikator, c) fastsættelse af fælles krav til mærkernes udformning, d) medtagelse af en liste over selvreguleringsforanstaltninger, der er fastsat som gyldige alternativer til en delegeret retsakt vedtaget i henhold til denne forordning, e) fastlæggelse af de nærmere regler og formatet for offentliggørelse af oplysninger om

UDKAST

usolgte forbrugerprodukter, der er blevet kasseret, f) fastsættelse, ændring eller ophævelse af fælles specifikationer, der omfatter krav til miljøvenligt design, de væsentlige krav til digitale produktpas eller krav til test-, måle- eller beregningsmetoder, g) fastsættelse af minimumskrav til tildeling af offentlige kontrakter om indkøb af produkter, der er omfattet af krav til miljøvenligt design, eller for bygge- og anlægsarbejder eller tjenesteydelser, hvis disse produkter anvendes til aktiviteter, der er genstand for disse kontrakter, og h) en afgørelse i henhold til EU-beskyttelsesproceduren om, hvorvidt en national foranstaltning er berettiget eller ej. Disse beføjelser bør udøves i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 ⁽⁵⁵⁾.

- (114) For at øge tilliden til produkter, der bringes i omsætning, navnlig for så vidt angår produkternes opfyldelse af kravene til miljøvenligt design, skal offentligheden være sikker på, at erhvervsdrivende, der bringer produkter i omsætning, som ikke opfylder kravene, vil blive pålagt sanktioner. Det er derfor nødvendigt, at medlemsstaterne fastsætter regler om sanktioner, der skal anvendes i tilfælde af overtrædelser af bestemmelserne i denne forordning, og sikrer, at disse regler anvendes. Sanktionerne skal være effektive, stå i rimeligt forhold til overtrædelser og have afskrækkende virkning og bør som minimum omfatte bøder og tidsbegrænset udelukkelse fra offentlige udbudsprocedurer. Uden at det berører medlemsstaternes procesautonomi og de kompetente myndigheders og dommers skønsbeføjelser til at pålægge passende sanktioner i de enkelte sager, bør der fastsættes fælles ikkeudtømmende kriterier for fastsættelse af typer og niveauer af sanktioner, der skal pålægges i tilfælde af overtrædelser af denne forordning, for at fremme en mere konsekvent anvendelse af sanktioner. Disse kriterier bør bl.a. omfatte overtrædelsens art, grovhed og varighed, den finansielle situation for den fysiske eller juridiske person, der holdes ansvarlig, f.eks. på grundlag af den samlede omsætning eller den årlige indkomst, og de økonomiske fordele, der er opnået ved og genereret af overtrædelserne, for så vidt som disse fordele kan fastslås.
- (115) Kommissionen bør foretage en evaluering af denne forordning. I henhold til punkt 22 i den interinstitutionelle aftale om bedre lovgivning bør denne evaluering baseres på de fem kriterier effektivitet, virkningsfuldhed, relevans, sammenhæng og merværdi og bør danne grundlag for konsekvensanalyser af mulige yderligere foranstaltninger. Kommissionen bør forelægge Europa-Parlamentet, Rådet, Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget en rapport om gennemførelsen af denne forordning og dens indvirkning på produkters miljømæssige bæredygtighed og det indre markeds funktion. Rapporten ledsages om nødvendigt af et forslag om at ændre denne forordning.
- (116) Det er hensigtsmæssigt, at Kommissionen vurderer de potentielle fordele ved også at fastsætte krav i forbindelse med produkters sociale aspekter. Som led i denne vurdering bør Kommissionen overveje, i hvilket omfang disse krav kan supplere EU-retten og dermed imø-

UDKAST

degå negative indvirkninger på menneskerettigheder og sociale rettigheder som følge af virksomheders aktiviteter og produkter. Kommissionen bør derfor inden for fire år fra datoen for denne forordnings ikrafttrædelsesdato foretage en evaluering af de potentielle fordele ved medtagelse af krav til social bæredygtighed i denne forordnings anvendelsesområde. Kommissionen bør forelægge Europa-Parlamentet, Rådet, Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget en rapport om denne evaluering. Rapporten bør om nødvendigt ledsages af et lovgivningsmæssigt forslag om at ændre i denne forordning.

(117) For at lette den private håndhævelse af denne forordning bør forbrugere, der har lidt skade som følge af et produkts manglende overensstemmelse med kravene til miljøvenligt design, have retten til at kræve erstatning for denne skade fra produktets fabrikant eller, hvis fabrikanten ikke er etableret i Unionen, importøren eller fabrikantens bemyndigede repræsentant eller, hvis ingen af disse erhvervsdrivende er etableret i Unionen, udbyderen af distributionstjenester. En sådan ret til erstatning bør ikke berøre andre klagemuligheder, der er til rådighed for forbrugerne i henhold til EU-retten, såsom klagemulighederne over for sælgeren i tilfælde af mangler ved solgte varer i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/771 ⁽⁵⁶⁾. Desuden bør medlemsstaterne ikke forhindres i at opretholde eller indføre rettigheder for forbrugerne til andre afhjælpningsforanstaltninger i overensstemmelse med national ret, såsom reparation eller udskiftning af produkter, der er i strid med kravene til miljøvenligt design.

(118) Forbrugerne bør have ret til at håndhæve deres rettigheder i forbindelse med de forpligtelser, der pålægges fabrikanter og, hvor det er relevant, importører, bemyndigede repræsentanter og udbydere af distributionstjenester i henhold til denne forordning, gennem gruppesøgsmål i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2020/1828 ⁽⁵⁷⁾. Med henblik herpå bør denne forordning fastsætte, at direktiv (EU) 2020/1828 finder anvendelse på gruppesøgsmål vedrørende overtrædelser af denne forordning begået af fabrikanter og, hvor det er relevant, af importører, bemyndigede repræsentanter og udbydere af distributionstjenester, der betragtes som erhvervsdrivende i henhold til nævnte direktivs artikel 3, nr. 2), og som skader eller kan skade forbrugernes kollektive interesser. Bilag I til nævnte direktiv bør derfor ændres i overensstemmelse hermed. Det er op til medlemsstaterne at sikre, at denne ændring afspejles i deres gennemførelsesforanstaltninger, der er vedtaget i overensstemmelse med nævnte direktiv, selv om vedtagelsen af nationale gennemførelsesforanstaltninger i denne henseende ikke er en betingelse for, at nævnte direktiv kan finde anvendelse på disse gruppesøgsmål. Muligheden for at anvende nævnte direktiv på gruppesøgsmål, der anlægges til prøvelse af fabrikanters og, hvor det er relevant, af importørers, bemyndigede repræsentanters og udbydere af distributionstjenesters overtrædelser af denne forordnings bestemmelser, som skader eller kan skade forbrugernes kollektive interesser, bør begynde på datoen for denne forordnings ikrafttræden.

UDKAST

- (119) Det er nødvendigt, at kravene til miljøvenligt design gælder for det bredest mulige udvalg af produkter og ikke kun energirelaterede produkter, og at definitionen af krav til miljøvenligt design udvides til at omfatte alle aspekter af cirkularitet. Det er også nødvendigt at tilpasse denne forordning til den nye lovgivningsmæssige ramme, der er fastsat i forordning (EF) nr. 765/2008 og afgørelse nr. 768/2008/EF, og at forbedre bestemmelserne vedrørende markedsovervågning. Direktiv 2009/125/EF bør derfor erstattes. For at sikre retssikkerhed for alle erhvervsdrivende fra datoen for nærværende forordnings ikrafttræden og for at sikre lige vilkår for virksomheder, der opererer på det indre marked, bør bestemmelserne om gennemsigtighedsforpligtelser i forbindelse med kassering af usolgte forbrugerprodukter, omgåelse og markedsovervågning finde ensartet anvendelse for alle erhvervsdrivende i hele Unionen. Direktiv 2009/125/EF bør derfor erstattes af en forordning.
- (120) Arbejdsplanen for miljøvenligt design og energimærkning for 2022-2024, der er beskrevet i Kommissionens meddelelse af 4. maj 2022, fastlagde de politiske prioriteter for arbejdet med energirelaterede produkter. Når bestemmelserne i denne forordning træder i kraft, vil det forberedende arbejde med at vurdere gennemførligheden af kravene til miljøvenligt design i henhold til direktiv 2009/125/EF være på et væsentligt fremskredent stadie for så vidt angår solcellepaneler, anlæg til rumopvarmning og anlæg til kombineret rum- og brugsvandsopvarmning, vandvarmere, produkter til lokal rumopvarmning til fast brændsel, klima-anlæg, herunder luft-til-luft-varmepumper og komfortventilatorer, kedler til fast brændsel, ventilationsenheder til luftopvarmning og køleprodukter, støvsugere, kogeapparater, vandpumper, industri-ventilatorer, cirkulationspumper, eksterne strømforsyninger, computere, servere og datalagringsprodukter, effekttransformere, professionelt køleudstyr og billedbehandlingsudstyr. Takket være dette forberedende arbejde er der blevet identificeret en lang række områder, hvor der kan spares energi og materiale, og der er gennemført omfattende høringer af borgere og interessenter. En genstart af dette forberedende arbejde i henhold til denne forordning vil i betydelig grad forsinke vedtagelsen af krav vedrørende energi- og materialebesparelser for disse produkter. For at sikre, at det forberedende arbejde ikke går tabt, er det derfor nødvendigt at fastsætte overgangsbestemmelser, der gør det muligt at vedtage gennemførelsesforanstaltninger for disse produkter i henhold til direktiv 2009/125/EF senest den 31. december 2026. Derudover og for at sikre, at de gennemførelsesforanstaltninger, der vedtages i henhold til artikel 15 i direktiv 2009/125/EF, fungerer efter hensigten, bør der vedtages de nødvendige ændringer, der adresserer de tekniske spørgsmål, hvor det er relevant, i overensstemmelse med de relevante bestemmelser i nævnte direktiv senest den 31. december 2030.
- (121) For at sikre retssikkerhed og kontinuitet for produkter, der bringes i omsætning eller tages i brug i overensstemmelse med gennemførelsesforanstaltninger vedtaget i henhold til direktiv 2009/125/EF i den

UDKAST

udgave, der var gældende på datoen for denne forordnings ikrafttræden, bør disse foranstaltninger forblive i kraft efter denne dato, og indtil de ophæves ved en delegeret retsakt vedtaget i henhold til denne forordning. Af samme årsager bør en række bestemmelser i direktiv 2009/125/EF fortsat have fuld virkning i forbindelse med anvendelsen af disse gennemførelsesforanstaltninger. Det drejer sig navnlig om bestemmelser i direktiv 2009/125/EF, der udelukker transportmidler til varer eller personer fra dets anvendelsesområde, fastlægger definitioner, der er relevante for gennemførelsesforanstaltninger, fastsætter de erhvervsdrivendes ansvar i forbindelse med produkter, der bringes i omsætning, specificerer detaljerne i de relevante procedurer for overensstemmelsesvurdering og EF-overensstemmelseserklæringen, fastslår overensstemmelsesformodningen for produkter, der har fået tildelt EU-miljømærket, og muliggør de nødvendige tiltag i forbindelse med harmoniserede standarder. De relevante bestemmelser i denne forordning bør finde anvendelse på energirelaterede produkter, der bringes i omsætning i henhold til gennemførelsesforanstaltningerne inden for rammerne af direktiv 2009/125/EF, i lyset af vigtigheden af at sikre fri bevægelighed for varer, forbyde praksis, der ulovligt ændrer produkternes ydeevne for at opnå et mere gunstigt resultat, og sikre korrekt håndhævelse af kravene til miljøvenligt design.

(122) Målene for denne forordning, nemlig at forbedre produkters miljømæssige bæredygtighed og sikre den frie bevægelighed i det indre marked for produkter, for hvilke der er fastsat krav til miljøvenligt design, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan på grund af deres omfang og virkninger kun nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går denne forordning ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå disse mål —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

KAPITEL I **ALMINDELIGE BESTEMMELSER**

Artikel 1

Genstand og anvendelsesområde

1. Denne forordning fastlægger en ramme for fastsættelse af krav til miljøvenligt design, som produkter skal opfylde for at blive bragt i omsætning eller taget i brug, med det formål at forbedre produkters miljømæssige bæredygtighed med henblik på at gøre bæredygtige produkter til normen og reducere produkters samlede CO₂-aftryk og miljøaftryk i løbet af deres livscyklus og for at sikre bæredygtige produkters frie bevægelighed i det indre marked.

UDKAST

Denne forordning indfører også et digitalt produktpas, fastsætter obligatoriske krav om grønne offentlige udbud og skaber en ramme, der skal forhindre, at usolgte forbrugerprodukter destrueres.

2. Denne forordning finder anvendelse på alle fysiske varer, der bringes i omsætning eller tages i brug, herunder komponenter og mellemprodukter. Den finder dog ikke anvendelse på:

- a) fødevarer som defineret i artikel 2 i forordning (EF) nr. 178/2002
- b) foder som defineret i artikel 3, nr. 4), i forordning (EF) nr. 178/2002
- c) lægemidler som defineret i artikel 1, nr. 2), i direktiv 2001/83/EF
- d) veterinærlægemidler som defineret i artikel 4, nr. 1), i forordning (EU) 2019/6
- e) levende planter, dyr og mikroorganismer
- f) produkter af menneskelig oprindelse
- g) produkter af planter og dyr, der er direkte forbundet med deres fremtidige reproduktion
- h) køretøjer som omhandlet i artikel 2, stk. 1, i forordning (EU) nr. 167/2013, i artikel 2, stk. 1, i forordning (EU) nr. 168/2013 og i artikel 2, stk. 1, i forordning (EU) 2018/858, for så vidt angår de produktaspekter, for hvilke der er fastsat krav i sektorspecifikke EU-retsakter, der finder anvendelse på disse køretøjer.

Artikel 2

Definitioner

I denne forordning forstås ved:

- 1) »produkt«: alle fysiske varer, der bringes i omsætning eller tages i brug
- 2) »komponent«: et produkt, der er beregnet til at indgå i et andet produkt
- 3) »mellemprodukt«: et produkt, der kræver yderligere fremstilling eller omdannelse såsom blanding, overfladebehandling eller samling for at gøre det egnet til slutbrugerne
- 4) »energirelateret produkt«: ethvert produkt, der påvirker energiforbruget under anvendelsen
- 5) »produktgruppe«: en gruppe produkter, der tjener lignende formål og kan sidestilles med hensyn til anvendelse, eller som har lignende funktionsmæssige egenskaber, og som kan sidestilles med hensyn til forbrugernes opfattelse
- 6) »miljøvenligt design«: integration af hensyn til miljømæssig bæredygtighed i et produkts egenskaber og i de processer, der finder sted i hele produktets værdikæde
- 7) »krav til miljøvenligt design«: et ydeevnekrav eller et oplysningskrav, der har til formål at gøre et produkt, herunder de processer, der finder sted i hele produktets værdikæde, mere miljømæssigt bæredygtigt

UDKAST

- 8) »ydeevnekrav«: et kvantitativt eller ikkekvantitativt krav om, eller som relaterer sig til, at et produkt skal opnå et bestemt ydeevneniveau i forhold til en produktparameter som omhandlet i bilag I
- 9) »oplysningskrav«: en forpligtelse for et produkt til at være ledsaget af oplysninger som specificeret i artikel 7, stk. 2
- 10) »forsyningskæde«: alle aktiviteter og processer i produktets værdikæde i forudgående led frem til det punkt, hvor produktet når frem til kunden
- 11) »værdikæde«: alle aktiviteter og processer, der er en del af et produkts livscyklus, samt eventuel genfremstilling heraf
- 12) »livscyklus«: de fortløbende og indbyrdes forbundne faser af et produkts livscyklus, der består af anskaffelse eller produktion af råmaterialer fra naturressourcer, forbehandling, fremstilling, oplagring, distribution, installation, anvendelse, vedligeholdelse, reparation, opgradering, istandsættelse og genbrug samt udtjente produkter
- 13) »udtjent produkt«: den livscyklusfase, der begynder, når et produkt kasseres, og slutter, når det affaldsmateriale, der kommer fra produktet, returneres til naturen eller går ind i et andet produkts livscyklus
- 14) »miljøpåvirkning«: enhver ændring af miljøet, hvad enten den er skadelig eller gavnlig, som helt eller delvis skyldes et produkt i løbet af dets livscyklus
- 15) »ydeevneklasse«: en række ydeevneniveauer i forhold til en eller flere af de produktparametre, der er omhandlet i bilag I, som er fastsat på grundlag af en fælles metode for produktet eller produktgruppen, opdelt på en sådan måde, at d produktdifferentiering muliggøres
- 16) »genfremstilling«: handlinger, hvorigennem et nyt produkt fremstilles af genstande, der er affald, produkter eller komponenter, og hvorigennem der foretages mindst én ændring, som i væsentlig grad påvirker dets sikkerhed, ydeevne, formål eller type
- 17) »opgradering«: handlinger, der udføres for at forbedre et produkts funktionalitet, ydeevne, kapacitet, sikkerhed eller æstetik
- 18) »istandsættelse«: handlinger, der udføres for at bearbejde, rengøre, teste og om nødvendigt reparere et produkt eller et kasseret produkt for at genoprette dets ydeevne eller funktionalitet med hensyn til den tilsigtede anvendelse og ydeevne som oprindeligt udformet i designfasen på det tidspunkt, hvor produktet bringes i omsætning
- 19) »vedligeholdelse«: én eller flere handlinger, der udføres for at holde et produkt i en tilstand, hvor det kan opfylde sin tilsigtede anvendelse
- 20) »reparation«: én eller flere handlinger, der udføres for at bringe et defekt produkt eller affald tilbage til en tilstand, hvor det opfylder sin tilsigtede anvendelse
- 21) »for tidlig forældelse«: en produktdesignfunktion eller efterfølgende handling eller undladelse, som resulterer i, at produktet bliver ikkefunktionsdygtigt eller fungerer mindre godt, uden at disse ændringer af funktionen eller ydeevnen skyldes normal slitage

UDKAST

- 22) »holdbarhed«: et produkts evne til over tid at opretholde sin funktions- og ydeevne under nærmere angivne anvendelses-, vedligeholdelses- og reparationsbetingelser
- 23) »pålidelighed«: sandsynligheden for, at et produkt fungerer som krævet under givne betingelser i en given periode uden en hændelse, der fører til, at en primær eller sekundær funktion af produktet ikke længere udøves
- 24) »miljøaftryk«: en kvantificering af et produkts miljøpåvirkninger i hele dets livscyklus, enten i forhold til en enkelt miljøpåvirkningskategori eller et aggregeret sæt påvirkningskategorier baseret på metoden til vurdering af produkters miljøaftryk som fastsat i henstilling (EU) 2021/2279 eller andre videnskabelige metoder, der er udviklet af internationale organisationer, afprøvet bredt i samarbejde med forskellige industrisektorer og vedtaget eller gennemført af Kommissionen i anden EU-ret
- 25) »CO₂-aftryk«: summen af drivhusgasemissioner og drivhusgasoptag i et produktsystem, udtrykt som CO₂-ækvivalenter og baseret på en livscyklusvurdering ved hjælp af klimaændringernes enkelte påvirkningskategori
- 26) »materialeaftryk«: den samlede mængde råstoffer, der udvindes for at imødekomme den endelige forbrugsefterspørgsel
- 27) »problematisk stof«: et stof, som:
- a) opfylder kriterierne i artikel 57 i forordning (EF) nr. 1907/2006 og er identificeret i overensstemmelse med artikel 59, stk. 1, i nævnte forordning
 - b) er klassificeret i del 3 i bilag VI til forordning (EF) nr. 1272/2008 i en af følgende fareklasser eller farekategorier:
 - i) carcinogenicitet, kategori 1 og 2
 - ii) kimcellemutagenicitet, kategori 1 og 2
 - iii) reproduktionstoksicitet, kategori 1 og 2
 - iv) hormonforstyrrende virkning på menneskers sundhed, kategori 1 og 2
 - v) hormonforstyrrende virkning på miljøet, kategori 1 og 2
 - vi) persistente, mobile og toksiske eller meget persistente, meget mobile egenskaber
 - vii) persistente, bioakkumulerende og toksiske eller meget persistente, meget bioakkumulerende egenskaber
 - viii) respiratorisk sensibilisering, kategori 1
 - ix) hudsensibilisering, kategori 1
 - x) farligt for vandmiljøet, kronisk kategori 1-4
 - xi) farlig for ozonlaget

UDKAST

- xii)specifik målorgantoksicitet – gentagen eksponering, kategori 1 og 2
 - xiii)specifik målorgantoksicitet – enkelteksponering, kategori 1 og 2
 - c) er reguleret i henhold til forordning (EU) 2019/1021, eller
 - d)har en negativ indvirkning på genbrug og genanvendelse af materialer i det produkt, hvori det forekommer
- 28)»digitalt produktpas«: et datasæt, der er specifikt for et produkt, og som indeholder de oplysninger, der er specificeret i den relevante delegerede retsakt vedtaget i henhold til artikel 4, og som er elektronisk tilgængelige via en databærer i overensstemmelse med kapitel III
- 29)»databærer«: et lineært strekodesymbol, et todimensionalt symbol eller et andet automatisk identifikationsdataopsamlingsmedium, der kan læses af en anordning
- 30)»entydig produktidentifikator«: en entydig række tegn til identifikation af et produkt, som også muliggør et link til det digitale produktpas
- 31)»entydig operatøridentifikator«: en entydig række tegn til identifikation af en aktør, der er involveret i et produkts værdikæde
- 32)»udbyder af digitale produktpastjenester«: en fysisk eller juridisk person, som er en uafhængig tredjepart med tilladelse fra den erhvervsdrivende, der bringer produktet i omsætning eller tager det i brug, og som behandler digitale produktpasdata for det pågældende produkt med henblik på at gøre sådanne data tilgængelige for erhvervsdrivende og andre relevante aktører med ret til adgang til disse data i henhold til denne forordning eller anden EU-ret
- 33)»entydig anlægsidentifikator«: en entydig række tegn til identifikation af lokaliteter eller bygninger, der indgår i et produkts værdikæde, eller som anvendes af aktører, der er involveret i et produkts værdikæde
- 34)»destruktion«: forsætlig beskadigelse eller kassering af et produkt som affald med undtagelse af at kassere det udelukkende med henblik på levering af det kasserede produkt til forberedelse med henblik på genbrug, herunder istandsættelse eller genfremstilling
- 35)»kunde«: en fysisk eller juridisk person, der køber, lejer eller modtager et produkt til eget brug, uanset om denne handler som led i sit erhverv, sin forretning, sit håndværk eller sin profession
- 36)»forbrugerprodukt«: ethvert produkt, bortset fra komponenter og mellemprodukter, der primært er beregnet til forbrugere
- 37)»usolgt forbrugerprodukt«: ethvert forbrugerprodukt, der ikke er blevet solgt, herunder overskudslager, for stor lageropbygning og ukurante produkter og produkter, som er blevet returneret af en forbruger på grundlag af dennes fortrydelsesret i overensstemmelse med artikel 9 i direktiv 2011/83/EU eller, hvor det er relevant, under en eventuel længere fortrydelsesfrist, som den handlende har givet

UDKAST

- 38) »selvreguleringsforanstaltning«: en frivillig aftale eller en adfærdskodeks, som erhvervsdrivende har indgået på eget initiativ, og som de er ansvarlige for at håndhæve
- 39) »gøre tilgængelig på markedet«: enhver levering af et produkt med henblik på distribution, forbrug eller anvendelse på EU-markedet som led i erhvervsvirksomhed mod eller uden vederlag
- 40) »bringe i omsætning«: første tilgængeliggørelse af et produkt på EU-markedet
- 41) »ibrugtagning«: den første anvendelse i Unionen af et produkt i overensstemmelse med dets tilsigtede formål
- 42) »fabrikant«: enhver fysisk eller juridisk person, som fremstiller et produkt eller får et produkt konstrueret eller fremstillet, og som markedsfører dette produkt under sit navn eller varemærke
- 43) »bemyndiget repræsentant«: enhver fysisk eller juridisk person, der er etableret i Unionen, og som har modtaget en skriftlig fuldmagt fra fabrikanten til at handle på fabrikantens vegne i forbindelse med varetagelsen af specifikke opgaver vedrørende fabrikantens forpligtelser i henhold til denne forordning
- 44) »importør«: enhver fysisk eller juridisk person, der er etableret i Unionen, og som bringer et produkt fra et tredjeland i omsætning på EU-markedet
- 45) »distributør«: enhver anden fysisk eller juridisk person i forsyningskæden end fabrikanten eller importøren, som gør et produkt tilgængeligt på markedet
- 46) »erhvervsdrivende«: fabrikanten, den bemyndigede repræsentant, importøren, distributøren, forhandleren og udbyderen af distributionstjenester
- 47) »uafhængig erhvervsdrivende«: en fysisk eller juridisk person, som er uafhængig af fabrikanten, og som er direkte eller indirekte involveret i istandsættelse, reparation, vedligeholdelse eller ændring af anvendelsen af et produkt, herunder affaldshåndteringsvirksomheder, renoeringsvirksomheder, reparatører, fabrikanter eller distributører af reparationsudstyr, værktøj eller reservedele, samt udgivere af tekniske oplysninger, erhvervsdrivende, der tilbyder inspektion og test, og erhvervsdrivende, der tilbyder uddannelse af installatører, fabrikanter og reparatører af udstyr
- 48) »professionel reparatør«: en fysisk eller juridisk person, der leverer professionelle reparations- og vedligeholdelsesydelser for et produkt, uanset om vedkommende handler inden for fabrikantens distributionssystem eller uafhængigt af fabrikantens distributionssystem
- 49) »teknisk specifikation«: et dokument, der fastsætter tekniske krav, som et produkt, en proces eller en tjeneste skal opfylde

UDKAST

- 50) »CE-mærkning«: mærkning, hvormed fabrikanten angiver, at det pågældende produkt er i overensstemmelse med alle gældende krav fastsat i EU-harmoniseringslovgivningen om anbringelse af denne mærkning
- 51) »overensstemmelsesvurdering«: en proces til påvisning af, om kravene til miljøvenligt design i de relevante delegerede retsakter vedtaget i henhold til artikel 4 er blevet opfyldt
- 52) »overensstemmelsesvurderingsorgan«: et organ, der udfører overensstemmelsesvurderingsopgaver, herunder kalibrering, test, certificering og inspektion
- 53) »bemyndiget organ«: et overensstemmelsesvurderingsorgan, der er bemyndiget i overensstemmelse med kapitel IX
- 54) »udbyder af en onlinemarkedsplads«: en udbyder af en formidlingstjeneste, der anvender en onlinegrænseflade, der gør det muligt for kunder at indgå fjernsalgsaftaler med erhvervsdrivende om salg af produkter, der er omfattet af delegerede retsakter vedtaget i henhold til artikel 4
- 55) »forhandler«: en distributør eller enhver anden fysisk eller juridisk person, der udbyder produkter til salg, leje eller køb på afbetaling, eller som udstiller produkter til slutbrugere som led i erhvervsvirksomhed, herunder gennem fjernsalg og omfatter enhver fysisk eller juridisk person, der tager et produkt i brug som led i erhvervsvirksomhed
- 56) »fjernsalg«: tilbud om salg, leje eller køb på afbetaling af produkter online eller ved hjælp af andre former for fjernsalg, hvorved den potentielle kunde ikke fysisk kan få adgang til produktet
- 57) »produkt, der udgør en risiko«: et produkt, der ved ikke at opfylde et krav til miljøvenligt design, der er fastsat i eller i henhold til denne forordning, bortset fra kravene anført i artikel 71, stk. 1, kan skade miljøet eller andre samfundsinteresser, der er beskyttet af dette krav
- 58) »produkt, der udgør en alvorlig risiko«: et produkt, der udgør en risiko, for hvilket graden af den relevante manglende overensstemmelse eller den dermed forbundne skade på grundlag af en vurdering anses for at kræve hurtig indgriben fra markedsovervågningsmyndighederne, herunder tilfælde, hvor virkningerne af den manglende overensstemmelse ikke er umiddelbare.

Definitionerne af »SMV'er«, »små virksomheder« og »mikrovirksomheder« i henholdsvis artikel 2, stk. 1, 2 og 3, i bilag I til Kommissionens henstilling 2003/361/EF ⁽⁵⁸⁾ finder anvendelse.

Definitionerne af »stof« og »blanding« i henholdsvis artikel 3, nr. 1) og 2), i forordning (EF) nr. 1907/2006 finder anvendelse.

Definitionerne af »akkreditering« og »nationalt akkrediteringsorgan« i henholdsvis artikel 2, nr. 10) og 11), i forordning (EF) nr. 765/2008 finder anvendelse.

Definitionerne af »affald«, »farligt affald«, »genbrug«, »nyttiggørelse«, »forberedelse med henblik på genbrug« og »genanvendelse« i henholdsvis

UDKAST

artikel 3, nr. 1), 2), 13), 15), 16) og 17), i direktiv 2008/98/EF finder anvendelse.

Definitionen af »harmoniseret standard« i artikel 2, nr. 1), litra c), i forordning (EU) nr. 1025/2012 finder anvendelse.

Definitionerne af »ordregivende myndigheder« i artikel 2, nr. 1), i direktiv 2014/24/EU og af »ordregivende enheder« i artikel 4, nr. 1), i direktiv 2014/25/EU finder anvendelse. »Offentlige kontrakter«: kontrakter som omfattet af direktiv 2014/24/EU og direktiv 2014/25/EU.

Definitionen af »behandling« i artikel 3, nr. 2), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1807 ⁽⁵⁹⁾ finder anvendelse.

Definitionen af »forbruger« i artikel 2, nr. 2), i direktiv (EU) 2019/771 finder anvendelse.

Definitionerne af »markedsovervågning«, »markedsovervågningsmyndighed«, »udbyder af distributionstjenester«, »onlinegrænseflade«, »korrigerende tiltag«, »slutbruger«, »tilbagekaldelse«, »tilbagetrækning«, »toldmyndigheder« og »overgang til fri omsætning« i henholdsvis artikel 3, nr. 3), 4), 11), 15), 16), 21), 22), 23), 24) og 25), i forordning (EU) 2019/1020 finder anvendelse.

Artikel 3

Fri bevægelighed

1. Produkter må kun bringes i omsætning eller tages i brug, hvis de opfylder de krav til miljøvenligt design, der finder anvendelse på disse produkter og er fastsat i delegerede retsakter vedtaget i henhold til artikel 4.

2. Medlemsstaterne må ikke forbyde, begrænse eller hindre omsætning eller ibrugtagning af produkter, der opfylder de ydeevnekrav, der er fastsat i delegerede retsakter vedtaget i henhold til artikel 4, på grund af manglende overensstemmelse med nationale ydeevnekrav vedrørende de produktparametre, der er omhandlet i bilag I, og som er omfattet af ydeevnekrav i sådanne delegerede retsakter.

Medlemsstaterne må ikke forbyde, begrænse eller hindre omsætning eller ibrugtagning af produkter, der opfylder de oplysningskrav, der er fastsat i delegerede retsakter vedtaget i henhold til artikel 4, på grund af manglende overensstemmelse med nationale oplysningskrav vedrørende de produktparametre, der er omhandlet i bilag I, og som er omfattet af oplysningskrav i sådanne delegerede retsakter.

3. Uanset denne artikels stk. 2 forhindres medlemsstaterne ikke i at fastsætte mindstekrav til energimæssig ydeevne i overensstemmelse med artikel 5 i direktiv (EU) 2024/1275 og krav til installationer i overensstemmelse med nævnte direktivs artikel 13.

4. Medlemsstaterne må ikke forbyde, begrænse eller hindre omsætning eller ibrugtagning af produkter, for hvilke det i en delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 4, stk. 2, er fastsat, at ingen ydeevnekrav, ingen oplysningskrav eller hverken ydeevnekrav eller oplysningskrav skal fastsættes for

UDKAST

en eller flere specifikke produktparametre, jf. bilag I, på grund af manglende overensstemmelse med nationale krav vedrørende sådanne parametre.

5. Medlemsstaterne må ikke forhindre, at der på messer, udstillinger og ved lignende arrangementer forevises produkter, der ikke er i overensstemmelse med kravene fastsat i delegerede retsakter vedtaget i henhold til artikel 4, forudsat at det ved synlig skiltning klart er anført, at sådanne produkter ikke opfylder de krav, der er fastsat i disse delegerede retsakter, og at de ikke udbydes til salg, før de er blevet bragt i overensstemmelse med de gældende krav.

KAPITEL II KRAV TIL MILJØVENLIGT DESIGN

Artikel 4

Beføjelser til at vedtage delegerede retsakter

1. Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 72 med henblik på at supplere denne forordning ved at fastsætte krav til miljøvenligt design. Disse delegerede retsakter skal mindst omfatte de elementer, der er anført i artikel 8. Sådanne krav til miljøvenligt design fastsættes i overensstemmelse med artikel 5, 6 og 7 og kapitel III.
2. Den i stk. 1 omhandlede beføjelse omfatter muligheden for at fastslå, at der ikke skal fastsættes nogen ydeevnekrav, oplysningskrav eller hverken ydeevnekrav eller oplysningskrav for visse produktparametre, der er omhandlet i bilag I, hvis et krav vedrørende disse specifikke produktparametre vil have en negativ indvirkning på de krav til miljøvenligt design, der tages i betragtning for den pågældende produktgruppe.
3. Den i stk. 1 omhandlede beføjelse omfatter ikke muligheden for at vedtage en delegeret retsakt, der fastslår, at der ikke er behov for nogen krav til miljøvenligt design for en produktgruppe.
4. I de delegerede retsakter, der vedtages i henhold til stk. 1, giver Kommissionen de erhvervsdrivende tilstrækkelig tid til at opfylde de krav til miljøvenligt design, der er fastsat i disse delegerede retsakter, navnlig under hensyntagen til SMV'ers, navnlig mikrovirksomheders, behov. Anvendelsesdatoen for en delegeret retsakt må ikke være tidligere end 18 måneder fra dens ikrafttræden, undtagen i behørigt begrundede tilfælde for hele retsakten eller for visse specifikke krav eller i tilfælde af delvis ophævelse eller ændring af delegerede retsakter, hvor der kan fastsættes en tidligere anvendelsesdato.
5. I de delegerede retsakter, der er omhandlet i denne artikels stk. 1, supplerer Kommissionen også denne forordning ved at specificere de gældende overensstemmelsesvurderingsprocedurer blandt enten modul A, der er fastsat i bilag IV til denne forordning, eller et af modulerne B-H1, der er fastsat

UDKAST

i bilag II til afgørelse nr. 768/2008/EF med de tilpasninger, der er nødvendige på baggrund af de pågældende produktkrav eller krav til miljøvenligt design i overensstemmelse med denne forordnings artikel 43.

Hvis der skal anvendes forskellige overensstemmelsesvurderingsmoduler i bilag II til afgørelse nr. 768/2008/EF, i henhold til anden EU-ret for det samme produkt, skal det modul, der er fastsat i de i stk. 1 omhandlede delegerede retsakter, anvendes til det pågældende krav til miljøvenligt design.

Når denne forordning, hvor det er relevant, finder anvendelse på en produktgruppe som supplement til en af Europa-Parlamentet og Rådet vedtaget forordning om fastlæggelse af harmoniserede betingelser for markedsføring af byggevarer («byggevareforordningen»), skal den delegerede retsakt, der er vedtaget i henhold til stk. 1, specificere overensstemmelsesvurderingsproceduren, herunder, hvor det er relevant, eventuelle systemer, der er fastsat i henhold til en foranstaltning i henhold til byggevareforordningen, under hensyntagen til produktgruppens karakteristika, de relevante krav til miljøvenligt design og omkostningerne for de erhvervsdrivende.

6. De delegerede retsakter, der er vedtaget i henhold til stk. 1, kan, alt efter hvad der er relevant i betragtning af de særlige forhold, der gør sig gældende for produktgruppen, indeholde enhver af følgende yderligere krav:

a) hvis det er nødvendigt for en effektiv markedsovervågning:

i) at fabrikanter, deres bemyndigede repræsentanter eller importører opbevarer den tekniske dokumentation og EU-overensstemmelseserklæringen i en anden periode end de ti år, der er omhandlet i artikel 27, stk. 3, artikel 28, stk. 2, litra a), eller artikel 29, stk. 7, alt efter hvad der er relevant, efter at det relevante produkt er blevet bragt i omsætning eller taget i brug, under hensyntagen til arten af det pågældende produkt eller de pågældende krav til miljøvenligt design

ii) at erhvervsdrivende giver efter anmodning markedsovervågningsmyndighederne de oplysninger, der er fastsat i artikel 36, stk. 2, andet afsnit, i en anden periode end de ti år, der er omhandlet, efter at det relevante produkt er blevet leveret

iii) at fabrikanter, deres bemyndigede repræsentanter eller importører stiller, uden at en anmodning er nødvendig, dele af den tekniske dokumentation vedrørende det pågældende produkt til rådighed digitalt for Kommissionen eller markedsovervågningsmyndighederne i overensstemmelse med artikel 36, stk. 3

iv) at forsyningskædeaktører opholder forpligtelserne anført i artikel 38

b) at fabrikanter, deres bemyndigede repræsentanter eller importører stiller oplysninger til rådighed for Kommissionen om de mængder af et produkt, der er omfattet af de i denne artikels første stk. 1 omhandlede delegerede retsakter, og som er bragt i omsætning eller taget i brug i overensstemmelse med artikel 37, stk. 1

c) hvis det er nødvendigt for at sikre en energieffektiv anvendelse af produkter eller for at udarbejde fremtidige krav til miljøvenligt design:

UDKAST

- i) at produkter kan måle den energi, de forbruger, eller deres ydeevne i forhold til andre relevante produktparametre, der er omhandlet i bilag I, når de er i brug, i overensstemmelse med artikel 37, stk. 2
 - ii) at fabrikanter, deres bemyndigede repræsentanter eller importører indsamler de i litra i) omhandlede brugsdata, der ikke er personlige, og rapporterer til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 37, stk. 4
 - iii) at digitale værktøjer anvendes til beregning af et produkts ydeevne i forhold til en produktparameter, der er omhandlet i bilag I, i overensstemmelse med artikel 39, stk. 2
- d) for at sikre gennemsigtighed med hensyn til overensstemmelse med kravene til miljøvenligt design, regler om mærkning, der angiver overensstemmelse med kravene til miljøvenligt design, for produkter, der ikke er omfattet af kravet om CE-mærkning, inden de bringes i omsætning eller tages i brug i overensstemmelse med artikel 47.
7. Den første delegerede retsakt, der skal vedtages i henhold til denne artikel, træder ikke i kraft før den 19. juli 2025.

Artikel 5

Krav til miljøvenligt design

1. For at imødegå miljøpåvirkninger og på grundlag af de produktparametre, der er omhandlet i bilag I, skal kravene til miljøvenligt design i de delegerede retsakter, der vedtages i henhold til artikel 4, være af en sådan art, at følgende produktaspekter (»produktaspekter«) forbedres, hvis disse produktaspekter er relevante for den pågældende produktgruppe:
- a) holdbarhed
 - b) pålidelighed
 - c) genbrugelighed
 - d) opgraderingsmuligheder
 - e) reparerbarhed
 - f) muligheden for vedligeholdelse og renovering
 - g) tilstedeværelsen af problematiske stoffer
 - h) energiforbrug og energieffektivitet
 - i) vandforbrug og vandeffektivitet
 - j) ressourceforbrug og ressourceeffektivitet
 - k) genanvendt indhold
 - l) muligheden for genfremstilling
 - m) genanvendeligheden
 - n) muligheden for nyttiggørelse af materialer
 - o) miljøpåvirkninger, herunder CO₂-aftryk og miljøaftryk
 - p) forventet generering af affald.

UDKAST

2. Krav til miljøvenligt design skal, hvor det er relevant, sikre ud fra de i bilag I omhandlede produktparametre, at produkter ikke bliver forældede for tidligt af årsager, der omfatter fabrikanternes designvalg, anvendelsen af komponenter, der er betydeligt mindre robuste end andre komponenter, forhindring af at nøglekomponenter kan afmonteres, utilgængelige reparationsoplysninger eller reservedele, software der ikke længere fungerer, når et operativsystem er blevet opdateret, eller softwareopdateringer, der ikke leveres.
3. Kommissionen udvælger eller udvikler værktøjer eller metoder, alt efter hvad der er nødvendigt, for fastsættelsen af krav til miljøvenligt design.
4. Der fastsættes krav til miljøvenligt design for specifikke produktgrupper. De kan differentieres for ethvert specifikt produkt, der tilhører den pågældende produktgruppe.
5. Produkter, der udelukkende skal tjene forsvarsformål eller den nationale sikkerhed, udelukkes fra produktgrupperne.
6. Kommissionen kan også fastsætte horisontale krav til miljøvenligt design for de produktgrupper, som ikke er medtaget i den arbejdsplan, der er omhandlet i artikel 18.
7. Hvis to eller flere produktgrupper udviser en eller flere ligheder, der gør det muligt effektivt at forbedre et produkts aspekt på grundlag af fælles oplysningskrav eller ydeevnekrav, kan der fastsættes horisontale krav til miljøvenligt design for disse produktgrupper («horisontale krav til miljøvenligt design»). Når Kommissionen overvejer, om der skal fastsættes horisontale krav til miljøvenligt design, tager den også hensyn til disse kravs positive indvirkning i forhold til at nå målene i denne forordning, navnlig evnen til at dække en bred vifte af produktgrupper i den samme delegerede retsakt. Kommissionen kan supplere de horisontale krav til miljøvenligt design gennem fastsættelse af krav til miljøvenligt design for en bestemt produktgruppe.
8. Et krav til miljøvenligt design kan omfatte produkter, der er omfattet af en selvreguleringsforanstaltning, der er opført på listen i den gennemførelsesretsakt, der vedtages i henhold til artikel 21, stk. 3, hvis selvreguleringsforanstaltningen ikke vedrører de produktspekter, der er omfattet af dette krav til miljøvenligt design.
9. Kravene til miljøvenligt design skal, alt efter hvad der er relevant for at forbedre de specifikke produktspekter, omfatte enten et eller begge af følgende:
 - a) ydeevnekrav som fastsat i artikel 6
 - b) oplysningskrav som fastsat i artikel 7.
10. Ved udarbejdelsen af krav til miljøvenligt design skal Kommissionen sikre sammenhæng med anden EU-ret og skal:
 - a) tage hensyn til følgende elementer:
 - i) Unionens prioriteter for klimaet, miljøet, energieffektivitet, ressourceeffektivitet og -sikkerhed, herunder en giftfri cirkulær økonomi, og andre relaterede EU-prioriteter og -mål

UDKAST

- ii) relevant EU-ret, herunder i hvilket omfang den omhandler de relevante produktaspekter
 - iii) relevante internationale aftaler
 - iv) selvreguleringsforanstaltninger
 - v) relevant national miljøret
 - vi) relevante europæiske og internationale standarder
- b) foretage en konsekvensanalyse baseret på den bedste tilgængelige dokumentation og analyser og, hvor det er relevant, på yderligere undersøgelser og forskningsresultater, der er udarbejdet inden for rammerne af EU-finansieringsprogrammer. Fastsættelsen af krav vedrørende miljøvenligt design af visse af produktaspekterne må ikke forsinkes unødigt af usikkerhed med hensyn til muligheden for at fastsætte krav til miljøvenligt design for at forbedre andre produktaspekter af det pågældende produkt. I konsekvensanalysen skal Kommissionen:
- i) angive den anvendte metode
 - ii) sikre, at alle produktaspekter analyseres, og at analysens dybde for produktaspekterne står i et rimeligt forhold til deres betydning for det pågældende produkt
 - iii) sikre, at afvejning af indbyrdes afhængighed mellem de forskellige produktaspekter analyseres
 - iv) fastsætte de forventede ændringer med hensyn til miljøpåvirkninger, herunder kvantificeret som et CO₂-aftryk og et miljøaftryk, når det er muligt
 - v) analysere tilgængeligheden af råmaterialer til istandsættelsessektoren, hvor det er relevant
 - vi) analysere eventuelle relevante påvirkninger af menneskers sundhed
 - vii) overveje hvilket minimumsniveau af ydeevne for et produkt eller en produktgruppe, der er nødvendigt, for i fremtiden at nå Unionens mål som anført i litra a), nr. i)
- c) tage hensyn til relevante tekniske oplysninger, der er anvendt som grundlag for eller afledt af EU-retten eller -instrumenter, herunder forordning (EF) nr. 66/2010, direktiv 2010/75/EU, tekniske screeningskriterier vedtaget i henhold til forordning (EU) 2020/852 og Unionens kriterier for grønne offentlige udbud
- d) tage hensyn til beskyttelsen af fortrolige forretningsoplysninger
- e) tage hensyn til de synspunkter, som det forum for miljøvenligt design, der er omhandlet i artikel 19, og medlemsstaternes ekspertgruppe, der er omhandlet i artikel 20, har givet udtryk for.
11. Kravene til miljøvenligt design skal opfylde følgende kriterier:
- a) der må ikke være nogen væsentlig negativ indvirkning på produktets brugsegenskaber set fra brugerens synspunkt

UDKAST

- b) der må ikke være nogen negativ indvirkning på menneskers sundhed og sikkerhed
- c) der må ikke være nogen væsentlig negativ indvirkning på forbrugerne med hensyn til de relevante produkters prisoverkommelighed, idet der også tages hensyn til adgang til brugte produkter, holdbarhed og produkternes livscyklusomkostninger
- d) der må ikke være nogen uforholdsmæssigt negativ påvirkning af konkurrenceevnen for erhvervsdrivende og andre aktører i værdikæden, herunder SMV'er og navnlig mikrovirksomheder
- e) fabrikanter eller andre aktører i værdikæden må ikke pålægges nogen proprietær teknologi
- f) der må ikke være nogen uforholdsmæssigt stor administrativ byrde for fabrikanter eller andre aktører i værdikæden, herunder SMV'er og navnlig mikrovirksomheder.

12. Krav til miljøvenligt design skal være verificerbare. Kommissionen fastlægger passende metoder til verifikation af specifikke krav til miljøvenligt design, herunder direkte kontrol af produktet eller på grundlag af den tekniske dokumentation.

13. Kommissionen offentliggør relevante undersøgelser og analyser, herunder de konsekvensanalyser, der er omhandlet i stk. 10, litra b), der er anvendt ved fastsættelsen af krav til miljøvenligt design.

14. For hver produktgruppe, der er omfattet af krav til miljøvenligt design, fastsætter Kommissionen, hvor det er relevant, hvilke stoffer der falder ind under definitionen i artikel 2, nr. 27), litra d), idet der som minimum tages hensyn til, om:

- a) stofferne på grundlag af standardteknologier gør genbrugs- eller genanvendelsesprocessen mere kompliceret, dyr eller energi- eller ressourcerelevende eller gør miljøpåvirkningen heraf betydeligt større
- b) stofferne forringer de tekniske egenskaber eller funktionaliteter ved eller nytteværdien eller værdien af det genanvendte materiale, der kommer fra produktet, eller de genanvendte produkter, der er fremstillet af dette genanvendte materiale
- c) stofferne påvirker det genanvendte materiales æstetiske eller olfaktoriske egenskaber negativt.

Artikel 6

Ydeevnekrav

1. Produkter skal opfylde ydeevnekrav vedrørende produktaspekterne, som fastsat i de delegerede retsakter, der vedtages i henhold til artikel 4.
2. Ydeevnekravene baseres på de relevante produktparametre, der er omhandlet i bilag I, og skal, hvor det er relevant, omfatte enten et eller begge af følgende:

UDKAST

- a) minimums- eller maksimumsværdier i forhold til en specifik produktparameter eller en kombination heraf
 - b) ikkekvantitative krav, der har til formål at forbedre ydeevnen i forbindelse med en eller flere af sådanne produktparametre
3. Ydeevnekrav baseret på produktparameteren som omhandlet i bilag I, litra f), må primært af hensyn til kemisk sikkerhed ikke begrænse forekomsten af stoffer i produkter.
- Fastsættelsen af ydeevnekrav skal dog også, hvor det er relevant, mindske væsentlige risici for menneskers sundhed eller miljøet.
4. Når Kommissionen fastsætter ydeevnekrav, følger den proceduren fastsat i bilag II.

Artikel 7

Oplysningskrav

1. Produkterne skal opfylde oplysningskravene vedrørende produktaspekterne, som fastsat i de delegerede retsakter, der vedtages i henhold til artikel 4.
 2. Oplysningskravene skal:
 - a) som minimum omfatte krav vedrørende det digitale produktpas, der er fastsat i kapitel III, og krav vedrørende problematiske stoffer, der er fastsat i stk. 5
 - b) i givet fald også indeholde krav om, at produkterne ledsages af:
 - i) oplysninger om produktets ydeevne i forhold til en eller flere af de produktparametre, der er omhandlet i bilag I, herunder en reparerbarhedsscore, en holdbarhedsscore eller CO₂-aftryk eller miljøaftryk
 - ii) oplysninger til kunder og andre aktører om, hvordan produktet installeres, anvendes, vedligeholdes og repareres med henblik på at minimere dets miljøpåvirkning og sikre optimal holdbarhed, om, hvordan der installeres operativsystemer fra tredjeparter, hvor det er relevant, samt om indsamling med henblik på istandsættelse eller genfremstilling og om, hvordan produktet returneres eller håndteres, når det er udtjent
 - iii) oplysninger til behandlingsanlæg om demontering, genbrug, istandsættelse, genanvendelse eller bortskaffelse, når produktet er udtjent
 - iv) andre oplysninger, der kan påvirke kundernes valg af bæredygtige produkter og den måde, hvorpå produktet håndteres af andre parter end fabrikanten, med henblik på at lette hensigtsmæssig anvendelse, værdifastholdelse og korrekt behandling, når produktet er udtjent
 - c) være klare, letforståelige og skræddersyet til de pågældende produktgruppers særlige karakteristika og de tiltænkte modtagere af oplysningerne.
- Der kan fastsættes et oplysningskrav for en specifik produktparameter, uanset om der er fastsat et ydeevnekrav for den specifikke produktparameter.

UDKAST

Hvis en delegeret retsakt indeholder horisontale krav til miljøvenligt design, finder dette stykkes litra a) ikke anvendelse.

3. Oplysningskrav baseret på produktparameteren i bilag I, litra f), må ikke vedrøre mærkning af stoffer eller blandinger, som primært vedrører deres sundheds- eller miljøfarer.

4. Ved fastsættelsen af de oplysningskrav, der er omhandlet i stk. 2, litra b), nr. i), fastsætter Kommissionen, hvor det er relevant i betragtning af de særlige forhold, der gør sig gældende for produktgruppen, ydeevneklasser.

Kommissionen kan basere ydeevneklasserne på enkelte parametre eller på aggregerede bedømmelser. Sådanne ydeevneklasser kan være udtrykt i absolute tal eller i enhver anden form, der gør det muligt for potentielle kunder at vælge produkterne med den bedste ydeevne.

Disse ydeevneklasser skal svare til signifikante forbedringer af ydeevneniveauet.

Hvis ydeevneklasser er baseret på parametre, for hvilke der er fastsat ydeevnekrav, skal den laveste klasse svare til den minimumsydeevne, der kræves på det tidspunkt, hvor ydeevneklasserne begynder at finde anvendelse.

5. Medmindre andet er fastsat i stk. 6, litra b), skal oplysningskravene gøre det muligt at spore de problematiske stoffer i hele de pågældende produkters livscyklus, medmindre en sådan sporing allerede er muliggjort i henhold til de oplysningskrav, som er fastsat i en anden delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 4, der dækker de pågældende produkter, og skal mindst omfatte følgende:

a) navnet på eller den numeriske kode for de problematiske stoffer i produktet som følger:

i) navn i IUPAC-nomenklaturen (Den Internationale Union for Ren og Anvendt Kemi) eller et andet internationalt navn, hvis IUPAC-navnet ikke er tilgængeligt

ii) andre navne, herunder sædvanligt navn, handelsnavn, forkortelse

iii) Det Europæiske Fællesskabs (EF's) nummer som angivet i den europæiske fortegnelse over markedsførte kemiske stoffer (EINECS), den europæiske liste over anmeldte kemiske stoffer (ELINCS) eller No Longer Polymer (NLP)-listen eller nummeret tildelt af Det Europæiske Kemikalieagentur (ECHA), hvis et sådant findes, og det er relevant

iv) Chemical Abstracts Services (CAS') navn og nummer, hvis det foreligger

b) placeringen af de problematiske stoffer i produktet

c) koncentrationen, den maksimale koncentration eller koncentrationsområdet for de problematiske stoffer på produktets niveau, dets relevante hovedkomponenter eller reservedele

d) relevante anvisninger for sikker anvendelse af produktet

UDKAST

e) oplysninger, der er relevante for demontering, forberedelse med henblik på genbrug, genbrug, genanvendelse og miljømæssigt forsvarlig håndtering af produktet, når det er udtjent.

Kommissionen kan, hvor det er relevant for den pågældende produktgruppe, fastsætte tærskler for, hvornår oplysningskravet vedrørende problematiske stoffer skal finde anvendelse.

6. Hvis Kommissionen fastsætter oplysningskrav i en delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 4, skal den, hvor det er relevant:

a) fastsætte anvendelsesdatoer for sådanne oplysningskrav, der er omhandlet i stk. 5, første afsnit, idet der differentieres mellem problematiske stoffer, hvor det er nødvendigt

b) fastsætte behørigt begrundede undtagelser for problematiske stoffer eller informationselementer fra sådanne oplysningskrav, der er omhandlet i stk. 5, første afsnit, på grundlag af den tekniske gennemførlighed eller relevans af at spore problematiske stoffer, eksistensen af analytiske metoder til at påvise og kvantificere disse stoffer, behovet for at beskytte fortrolige forretningsoplysninger eller i andre behørigt begrundede tilfælde; problematiske stoffer som omhandlet i artikel 2, nr. 27), litra a), må ikke undtages, hvis de er til stede i produkter, deres relevante komponenter eller reservedele i en koncentration på over 0,1 % vægtprocent, og

c) sikre overensstemmelse med eksisterende oplysningskrav i henhold til EU-retten og minimere den administrative byrde, herunder gennem passende tekniske løsninger.

7. Oplysningskravene skal angive, hvordan de krævede oplysninger skal stilles til rådighed. Når et digitalt produkt er tilgængeligt, skal de krævede oplysninger angives deri og, hvor det er nødvendigt, også gives på én eller flere af følgende måder:

a) på selve produktet

b) på produktets emballage

c) på et mærke som omhandlet i artikel 16

d) i en brugervejledning eller anden dokumentation, der ledsager produktet

e) på et websted eller i en applikation med gratis adgang.

Oplysninger, der gør det muligt at spore problematiske stoffer i henhold til stk. 5, skal enten gives på produktet eller være tilgængelige via en databærer, der er indeholdt i produktet.

8. De oplysninger, der skal gives i henhold til oplysningskravene, skal gives på et for kunder letforståeligt sprog fastsat af den medlemsstat, på hvis marked produktet skal gøres tilgængeligt, eller i hvilken det skal tages i brug.

Artikel 8

De delegerede retsakters indhold

UDKAST

De delegerede retsakter, der vedtages i henhold til artikel 4, specificerer som minimum følgende elementer:

- a) definitionen af den eller de omfattede produktgrupper, herunder listen over varekoder fastsat i bilag I til Rådets forordning (EØF) nr. 2658/87 ⁽⁶⁰⁾ og varebeskrivelser
- b) kravene til miljøvenligt design for de omfattede produktgrupper
- c) hvor det er relevant, de i bilag I omhandlede produktparametre, for hvilke Kommissionen fastslår, at der ikke er behov for krav til miljøvenligt design, jf. artikel 4
- d) de test-, måle- eller beregningsstandarder eller -metoder, der skal anvendes i henhold til artikel 39, stk. 1
- e) hvor det er relevant, krav vedrørende anvendelsen af digitale værktøjer i henhold til artikel 39, stk. 2
- f) hvor det er relevant, de overgangsmetoder, harmoniserede standarder eller dele deraf, hvis referencerne er offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende*, eller de fælles specifikationer, der skal anvendes
- g) formatet, måden og rækkefølgen, hvori de oplysninger, der er nødvendige for verifikationen af overholdelsen, skal stilles til rådighed
- h) det overensstemmelsesvurderingsmodul, der skal anvendes i henhold til artikel 4, stk. 5; hvis det modul, der skal anvendes, er forskelligt fra modulet i bilag IV, de faktorer, der fører til valget af det pågældende modul
- i) kravene vedrørende de oplysninger, som fabrikanterne skal give, herunder de elementer i den tekniske dokumentation, der er nødvendige for at muliggøre kontrollen af, om produktet opfylder kravene til miljøvenligt design
- j) hvor det er relevant, eventuelle yderligere oplysningskrav i henhold til artikel 36 og 37
- k) varigheden af den overgangsperiode, i hvilken medlemsstaterne skal tillade omsætning eller ibrugtagning af produkter, som opfylder de nationale bestemmelser, der gælder på deres område, på datoen, hvor den delegerede retsakt, der er vedtaget i henhold til artikel 4, træder i kraft
- l) datoen for gennemgangen af den delegerede retsakt, der er vedtaget i henhold til artikel 4, idet der bl.a. tages hensyn til:
 - i) produktgruppens karakteristika og dens marked
 - ii) behovet for at tilpasse kravene for at gøre produkterne mere bæredygtige
 - iii) Unionens politiske mål
 - iv) tekniske fremskridt, og
 - v) tilgængelighed af metoder.

KAPITEL III DIGITALT PRODUKTPAS

UDKAST

Artikel 9

Digitalt Produktpas

1. Oplysningskravene skal sikre, at produkter kun kan bringes i omsætning eller tages i brug, hvis et digitalt produktpas er tilgængeligt i overensstemmelse med de gældende delegerede retsakter, der er vedtaget i henhold til artikel 4 og med artikel 10 og 11. Dataene i det digitale produktpas skal være præcise, fuldstændige og ajourførte.

2. De krav vedrørende det digitale produktpas, der er fastsat i de delegerede retsakter, der er vedtaget i henhold til artikel 4, skal, alt efter hvad der er relevant for de omfattede produktgrupper, specificere følgende:

a) de data, der skal indgå i det digitale produktpas i henhold til bilag III

b) én eller flere databærere, der skal anvendes

c) det layout, hvormed databæreren skal præsenteres, og dens placering

d) om det digitale produktpas skal fastsættes på model-, parti- eller produkt-niveau, og definitionen af sådanne niveauer

e) den måde, hvorpå det digitale produktpas skal gøres tilgængeligt for kunderne, inden de bliver bundet af en aftale om salg, leje eller køb på afbetaling, herunder i tilfælde af fjernsalg

f) de aktører, der skal have adgang til dataene i det digitale produktpas, og til hvilke oplysninger de skal have adgang

g) de aktører, der skal oprette et digitalt produktpas eller ajourføre dataene i et digitalt produktpas, og hvilke data de kan indføre eller ajourføre; de detaljerede ordninger for indførelse eller ajourføring af oplysninger

h) de nærmere regler for at indføre eller ajourføre data

i) den periode, hvorunder det digitale produktpas skal forblive tilgængeligt, og som mindst skal svare til et konkret produkts forventede levetid.

3. De krav, der er omhandlet i stk. 2, skal:

a) sikre, at aktører i værdikæden let kan få adgang til og forstå produktinformation, der er relevant for dem

b) lette de kompetente nationale myndigheders kontrol af produktoverensstemmelse, og

c) forbedre sporbarheden af produkter i hele værdikæden.

4. Ved fastsættelsen af kravene til det digitale produktpas kan Kommissionen undtage produktgrupper fra kravet om at have et digitalt produktpas, hvis:

a) der ikke foreligger tekniske specifikationer for det digitale produktpas i forbindelse med de væsentlige krav i artikel 10 og 11, eller

b) anden EU-ret omfatter et system til digital levering af oplysninger vedrørende en produktgruppe, som Kommissionen mener opfylder de mål, der er omhandlet i stk. 3, litra a) og b).

Artikel 10

Generelle krav til det digitale produktpas

1. Et digitalt produktpas skal overholde følgende væsentlige krav:

- a) det skal via en databærer forbindes med en blivende entydig produktidentifikator
- b) databæreren skal være fysisk til stede på produktet, dets emballage eller på den dokumentation, der ledsager produktet, jf. den gældende delegerede retsakt vedtaget i henhold til artikel 4
- c) databæreren og den entydige produktidentifikator skal overholde én eller flere af de standarder, der er omhandlet i bilag III, andet afsnit, eller tilsvarende europæiske eller internationale standarder, indtil referencerne på de harmoniserede standarder er offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende*
- d) alle data i det digitale produktpas skal være baseret på åbne standarder, der er udviklet i et interoperabelt format, og skal, alt efter hvad der er relevant, være maskinlæsbare, strukturerede, søgbare og kunne overføres gennem et åbent interoperabelt dataudvekslingsnet uden leverandørfastlåsning i overensstemmelse med de væsentlige krav i denne artikel og artikel 11
- e) personoplysninger vedrørende kunder må ikke lagres i det digitale produktpas uden deres udtrykkelige samtykke i overensstemmelse med artikel 6 i forordning (EU) 2016/679
- f) dataene i det digitale produktpas skal henvise til produktmodellen, partiet eller produktet som specificeret i den delegerede retsakt, der er vedtaget i henhold til artikel 4
- g) adgangen til data i det digitale produktpas reguleres i overensstemmelse med de væsentlige krav i denne artikel og artikel 11, og med de specifikke adgangsrettigheder på produktgruppeniveau som anført i den gældende delegerede retsakt, der vedtages i henhold til artikel 4.

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 72 med henblik på at ændre bilag III, første afsnit, litra c), og andet afsnit, i lyset af den tekniske og videnskabelige udvikling ved at erstatte standarderne eller tilføje andre europæiske eller internationale standarder, som databærerne, de entydige operatøridentifikatorer og de entydige anlægsidentifikatorer skal overholde med henblik på at opfylde betingelserne i nærværende artikel.

2. Hvis anden EU-ret kræver eller tillader medtagelse af specifikke data i det digitale produktpas, kan disse data indgå i det digitale produktpas i henhold til den gældende delegerede retsakt vedtaget i henhold til artikel 4.

3. Den erhvervsdrivende, der bringer produktet i omsætning, skal:

- a) give forhandlerne og udbyderne af onlinemarkedspladser en digital kopi af databæreren eller den entydige produktidentifikator, alt efter hvad der

UDKAST

er relevant, således at de kan gøre databæreren eller den entydige produktidentifikator tilgængelig for potentielle kunder, hvis de ikke fysisk kan få adgang til produktet.

- b) stille den i litra a) omhandlede digitale kopi eller et link til en webside gratis til rådighed straks og under alle omstændigheder senest fem arbejdsdage efter modtagelsen af en anmodning herom.
- 4. Den erhvervsdrivende skal, når den bringer produktet i omsætning, stille en backup-kopi af det digitale produktpas til rådighed via en udbyder af digitale produktpastjenester.

Artikel 11

Teknisk udformning og anvendelse af det digitale produktpas

Den tekniske udformning og anvendelse af det digitale produktpas skal overholde følgende væsentlige krav:

- a) det digitale produktpas skal være fuldt ud interoperabelt med andre digitale produktpas, der kræves i henhold til delegerede retsakter vedtaget i henhold til artikel 4, for så vidt angår de tekniske, semantiske og organisatoriske aspekter af end-to-end-kommunikation og dataoverførsel
- b) kunder, fabrikanter, importører, distributører, forhandlere, professionelle reparatører, uafhængige aktører, istandsættelsesvirksomheder, genfremstillingsvirksomheder, genvindingsvirksomheder, markedsovervågningsmyndigheder og toldmyndigheder, civilsamfundsorganisationer, fagforeninger og andre relevante aktører skal have gratis og let adgang til det digitale produktpas på grundlag af deres respektive adgangsrettigheder som fastsat i den gældende delegerede retsakt vedtaget i henhold til artikel 4
- c) det digitale produktpas lagres af den erhvervsdrivende, der er ansvarlig for dets oprettelse, eller af udbydere af digitale produktpastjenester
- d) hvis der oprettes et nyt digitalt produktpas for et produkt, der allerede har et digitalt produktpas, skal det nye produktpas knyttes til det eller de originale digitale produktpas
- e) det digitale produktpas forbliver tilgængeligt i den periode, der er fastsat i delegerede retsakter vedtaget i henhold til artikel 4, herunder efter insolvens, likvidation eller aktivitetsophør i Unionen for den erhvervsdrivende, der er ansvarlig for oprettelsen af det digitale produktpas
- f) rettighederne til at indføre, ændre eller ajourføre dataene i det digitale produktpas skal være begrænset på grundlag af de adgangsrettigheder, der er specificeret i delegerede retsakter vedtaget i henhold til artikel 4
- g) dataautentificering, -pålidelighed og -integritet sikres
- h) digitale produktpas udformes og anvendes på en sådan måde, at der sikres et højt niveau af sikkerhed og privatlivets fred, og at svig undgås.

Hvis det digitale produktpas lagres i henhold til første afsnit, litra c), eller på anden måde behandles af udbydere af digitale produktpastjenester, må disse udbydere af digitale produktpastjenester ikke helt eller delvist sælge,

UDKAST

genbruge eller behandle sådanne data ud over, hvad der er nødvendigt for at levere de relevante lagrings- eller behandlingstjenester, medmindre det specifikt er aftalt med den erhvervsdrivende, der bringer produktet i omsætning eller ibrugtager det.

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 72 med henblik på at supplere nærværende artikel ved at fastsætte de krav, som udbydere af digitale produktpastjenester skal overholde for at kunne blive sådanne udbydere, og, hvor det er relevant, en certificeringsordning til kontrol af overholdelsen af sådanne krav, og ved at fastsætte de krav, som disse tjenesteudbydere skal overholde, når de leverer digitale produktpastjenester.

Kommissionen kan vedtage gennemførelsesretsakter, der fastsætter procedurer for udstedelse og kontrol af de digitale adgangsrettigheder for erhvervsdrivende og andre relevante aktører, der skal have adgang til data i det digitale produktpas. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren, jf. artikel 73, stk. 3.

Artikel 12

Entydige identifikatorer

1. De entydige operatøridentifikatorer, der er omhandlet i bilag III, første afsnit, litra g) og h), og de entydige anlægsidentifikatorer, der er omhandlet i bilag III, første afsnit, litra i), skal være i overensstemmelse med de standarder, der er omhandlet i bilag III, første afsnit, litra c), og andet afsnit, eller tilsvarende europæiske eller internationale standarder, indtil referencerne for harmoniserede standarder er offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende*.

2. Hvis en entydig operatøridentifikator som omhandlet i bilag III, første afsnit, litra h), endnu ikke er tilgængelig, anmoder den erhvervsdrivende, der opretter eller ajourfører det digitale produktpas, om en entydig operatøridentifikator på vegne af den relevante aktør og giver denne aktør fuldstændige oplysninger om den entydige operatøridentifikator, når denne er udstedt.

Inden der indgives en anmodning som omhandlet i første afsnit, skal den erhvervsdrivende, der opretter eller ajourfører det digitale produktpas, anmode den relevante aktør om at bekræfte, at der ikke findes nogen entydig anlægsidentifikator.

3. Hvis en entydig anlægsidentifikator som omhandlet i bilag III, første afsnit, nr. i), endnu ikke er tilgængelig, anmoder den erhvervsdrivende, der opretter eller ajourfører det digitale produktpas, om en entydig anlægsidentifikator på vegne af den aktør, der er ansvarlig for den pågældende lokalitet eller bygning og giver den pågældende ansvarlige aktør fuldstændige oplysninger om den entydige anlægsidentifikator, når denne er udstedt.

Inden der udstedes en anmodning som omhandlet i første afsnit, skal den erhvervsdrivende, der opretter eller ajourfører det digitale produktpas, anmode den relevante aktør om at bekræfte, at der ikke findes nogen entydig anlægsidentifikator.

UDKAST

4. Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 72 med henblik på at supplere denne forordning ved at fastsætte regler og procedurer vedrørende entydige identifikatorers og databæreres livscyklusforvaltning. Disse delegerede retsakter skal navnlig:

- a) fastsætte regler for organisationer, der ønsker at blive et organ, der udsteder entydige identifikatorer og databærere, og
- b) fastsætte regler for erhvervsdrivende, der ønsker at skabe deres egne entydige identifikatorer og databærere og ikke vil forlade sig på et organ, der udsteder entydige identifikatorer og databærere.

5. De delegerede retsakter, der vedtages i henhold til stk. 4, fastsætter:

- a) kriterier for at blive et organ, der udsteder entydige identifikatorer og databærere
- b) de roller, som et organ, der udsteder entydige identifikatorer og databærere, skal spille
- c) reglerne for at sikre, at entydige identifikatorer og databærere er pålidelige, verificerbare og entydige på verdensplan
- d) reglerne for skabelse, vedligeholdelse, ajourføring og tilbagetrækning af entydige identifikatorer og databærere
- e) reglerne vedrørende dataforvaltning.

6. Ved fastsættelsen af regler og procedurer som omhandlet i stk. 4 skal Kommissionen:

- a) søge at sikre interoperabilitet mellem forskellige tilgange
- b) tage hensyn til relevante eksisterende tekniske løsninger og standarder
- c) sikre, at de fastsatte regler og procedurer i det videst mulige omfang forbliver teknologineutrale.

Artikel 13

Register over digitale produktpas

1. Kommissionen opretter senest den 19. juli 2026 et digitalt register (»registret«), der på en sikker måde som minimum lagrer de entydige identifikatorer.

Ved produkter, som skal henføres under toldproceduren »overgang til fri omsætning«, lagrer registret varekoden.

Registret lagrer entydige identifikatorer for batterier, jf. artikel 77, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2023/1542 ⁽⁶¹⁾.

Kommissionen forvalter registret og sikrer, at de data, der opbevares i registret, behandles sikkert og i overensstemmelse med EU-retten, herunder gældende regler om beskyttelse af personoplysninger.

UDKAST

2. Kommissionen præciserer i de delegerede retsakter, der vedtages i henhold til artikel 4, hvilke andre data der ud over at være indeholdt i det digitale produktpas skal opbevares i registret under hensyntagen til mindst følgende kriterier:

- a) behovet for at gøre det muligt at kontrollere ægtheden af det digitale produktpas
- b) relevansen af oplysninger med henblik på at forbedre effektiviteten af markedsovervågningskontrol og toldkontrol
- c) behovet for at undgå uforholdsmæssige administrative byrder for erhvervsdrivende og toldmyndigheder.

3. For så vidt angår Kommissionens ansvar for at oprette og forvalte registret og behandlingen af personoplysninger, der måtte følge af denne aktivitet, betragtes den som dataansvarlig som defineret i artikel 3, nr. 8), i forordning (EU) 2018/1725.

4. Den erhvervsdrivende, der bringer produktet i omsætning eller tager det i brug, uploader de data, der er omhandlet i stk. 1 og 2, til registret.

5. Når den erhvervsdrivende uploader dataene, der er omhandlet i stk. 1 og 2, i registret, meddeler registret automatisk denne erhvervsdrivende, en entydig registreringsidentifikator, som knytter sig til de entydige identifikatorer, der er uploadet i registret for et specifikt produkt i overensstemmelse med stk. 4. Denne meddelelse fra registret anses ikke for at være bevis for overensstemmelse med denne forordning eller anden EU-ret.

Kommissionen vedtager en gennemførelsesretsakt, der præciserer gennemførelsesordningerne for registret, herunder for meddelelsen af den entydige registreringsidentifikator, der er omhandlet i første afsnit.

Denne gennemførelsesretsakt vedtages efter undersøgelsesproceduren, jf. artikel 73, stk. 3.

6. Kommissionen, de kompetente nationale myndigheder og toldmyndighederne har adgang til registret med henblik på udførelsen af deres opgaver i henhold til EU-retten.

Artikel 14

Webportal vedrørende data i det digitale produktpas

Kommissionen opretter og driver en offentligt tilgængelig webportal, som gør det muligt for interessenter at søge efter og sammenligne data i digitale produktpas. Webportalen udformes således, at det sikres, at interessenter kan søge efter og sammenligne dataene på en måde, der er i overensstemmelse med deres respektive adgangsrettigheder, som er specificeret i de delegerede retsakter, der er vedtaget i henhold til artikel 4.

Artikel 15

Toldkontrol i forbindelse med det digitale produktpas

1. Enhver person, der har til hensigt at henføre et produkt, der er omfattet af en delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 4, under toldproceduren

UDKAST

»overgang til fri omsætning«, tilvejebringer eller stiller den entydige registreringsidentifikator for det pågældende produkt, jf. artikel 13, stk. 5, til rådighed for toldmyndighederne.

Dette stykkes første afsnit finder anvendelse fra det tidspunkt, hvor registret er operationelt.

2. Toldmyndighederne må først frigive et produkt til fri omsætning, efter at de som minimum har kontrolleret, at den entydige registreringsidentifikator, der henvises til i artikel 13, stk. 5, og den varekode, som de har modtaget eller fået stillet til rådighed, svarer til de data, der er lagret i registret.

Den kontrol, der er omhandlet i dette stykkes første afsnit, finder sted elektronisk og automatisk via den forbindelse, der er omhandlet i stk. 3. Den finder anvendelse fra det tidspunkt, hvor forbindelsen er operationel.

Overgangen til fri omsætning anses ikke som bevis for overensstemmelse med denne forordning eller anden EU-ret.

3. Kommissionen forbinder registret med EU-kviksranken til udveksling af certifikater på toldområdet (EU CSW-CERTEX) og muliggør dermed automatiseret udveksling af oplysninger med de nationale toldsystemer gennem EU-kviksrankemiljøet til udveksling af certifikater på toldområdet, der er oprettet ved forordning (EU) 2022/2399.

Denne forbindelse skal være operationel senest fire år efter datoen for ikrafttrædelsen af den gennemførelsesretsakt om registret, der er omhandlet i artikel 13, stk. 5.

4. Kommissionen og toldmyndighederne kan udtrække og anvende dataene i det digitale produktpas og registret til at udføre deres opgaver i henhold til EU-retten, herunder risikostyring, toldkontrol og frigivelse til fri omsætning i overensstemmelse med forordning (EU) nr. 952/2013.

5. Denne artikel berører ikke forordning (EU) nr. 952/2013 og kapitel VII i forordning (EU) 2019/1020 eller anden EU-ret.

KAPITEL IV

MÆRKER

Artikel 16

Mærker

1. Hvis oplysningskravene angiver, at oplysningerne skal fremgå af et mærke i henhold til artikel 7, stk. 7, litra c), skal de delegerede retsakter, der vedtages i henhold til artikel 4, specificere:

- a) mærkets indhold
- b) mærkets layout til sikring af synlighed og læsbarhed
- c) den måde, hvorpå mærket skal vises for kunderne, herunder i tilfælde af fjernsalg, under hensyntagen til kravene i artikel 32 og konsekvenserne for de relevante erhvervsdrivende

UDKAST

d) hvor det er relevant, elektroniske midler til generering af mærker.

2. Hvis et oplysningskrav indebærer, at ydeevneklassen skal indgå i et mærke, skal det mærke, der er omhandlet i stk. 1, litra b), være klart og let forståeligt og skal udformes således, at kunderne let kan sammenligne produktets ydeevne i forhold til den relevante produktparameter og vælge produkter med bedre ydeevne.

3. For så vidt angår energirelaterede produkter, der er omfattet af energimærker, som er indført i henhold til forordning (EU) 2017/1369, hvor oplysninger om en relevant produktparameter, herunder om ydeevneklasser som omhandlet i nærværende forordnings artikel 7, stk. 4, ikke kan indarbejdes i energimærket, og såfremt sådanne oplysninger anses for at være mere relevante og omfattende end de oplysninger, der er omfattet af energimærket, kan Kommissionen efter at have vurderet risikoen for forveksling for kunder, den administrative byrde for erhvervsdrivende, og hvordan disse specifikke oplysninger bedst formidles, hvor det er relevant, kræve, at der indføres et mærke i overensstemmelse med nærværende forordning i stedet for energimærket, der er oprettet i henhold til forordning (EU) 2017/1369.

4. Når Kommissionen fastsætter de oplysningskrav, der er omhandlet i stk. 1, kræver den, hvor det er relevant, at mærket omfatter databærere eller andre midler, der gør det muligt for kunderne at få adgang til yderligere oplysninger om produktet, herunder midler, der giver adgang til det digitale produktpas.

5. Kommissionen vedtager gennemførelsesretsakter, der fastsætter fælles krav til udformningen af de mærker, der kræves i henhold til artikel 7, stk. 7, litra c).

Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren, jf. artikel 73, stk. 3.

Artikel 17

Efterligning af mærker

Produkter, der er forsynet med eller ledsaget af mærker, der kan vildlede eller forvirre kunderne eller de potentielle kunder ved at efterligne de i artikel 16 fastsatte mærker, eller produkter, som er ledsaget af andre oplysninger, der kan vildlede eller forvirre kunderne eller de potentielle kunder med hensyn til de mærker, som er omhandlet i nævnte artikel, må ikke bringes i omsætning eller tages i brug.

KAPITEL V

PRIORITERING, PLANLÆGNING OG HØRING

Artikel 18

Prioritering og planlægning

1. Når Kommissionen prioriterer produkter, der skal være omfattet af krav til miljøvenligt design, analyserer den de pågældende produkters potentielle

UDKAST

bidrag til opfyldelsen af Unionens klima-, miljø- og energieffektivitetsmål under hensyntagen til følgende kriterier:

- a) potentialet for at forbedre produktaspekterne uden at det medfører uforholdsmæssigt store omkostninger, navnlig under hensyntagen til:
 - i) manglende eller utilstrækkelig EU-ret eller manglende markedskræfter eller selvreguleringsforanstaltninger med henblik på at opfylde målet korrekt, og
 - ii) forskelle i ydeevnen for produkter, der er tilgængelige på markedet, og som har tilsvarende funktionalitet, i forhold til produktaspekterne
- b) mængden af salg af og handel med disse varer inden for Unionen
- c) fordelingen i hele værdikæden af klima- og miljøpåvirkninger, energiforbrug, ressourceanvendelse og affaldsproduktion i forbindelse med disse produkter
- d) behovet for regelmæssigt at revidere og tilpasse delegerede retsakter vedtaget i henhold til artikel 4 i lyset af den teknologiske udvikling og markedsudviklingen.

Kommissionen bestræber sig også på at vurdere produkternes potentielle bidrag til det indre markeds funktion og til Unionens økonomiske modstanddygtighed.

2. Når Kommissionen prioriterer aspekter, der skal være omfattet af horisontale krav til miljøvenligt design, tager den også hensyn til fordelene ved at dække en bred vifte produkter og produktgrupper i samme delegerede retsakt i forhold til at nå denne forordnings mål.

3. Kommissionen vedtager en arbejdsplan og gør den offentligt tilgængelig sammen med alle relevante forberedende dokumenter («arbejdsplanen»). Arbejdsplanen skal indeholde en liste over produktgrupper, som skal prioriteres med hensyn til fastsættelsen af krav til miljøvenligt design, og de anslåede tidsplaner for indførelsen heraf. Listen skal omfatte de produktaspekter og produktgrupper, der skal betragtes som prioriteter ved fastsættelsen af horisontale krav til miljøvenligt design, samt de usolgte forbrugerprodukter, hvis sådanne findes, i forhold til hvilke det skal overvejes at indføre et forbud mod destruktion for erhvervsdrivende, på grundlag af de konsoliderede oplysninger, der fremlægges i henhold til artikel 26, stk. 1, og eventuel anden tilgængelig dokumentation.

Kommissionen overvejer navnlig at medtage elektrisk og elektronisk udstyr, når den første gang fastlægger de eventuelle produkter, som den vil overveje at gøre det forbudt for erhvervsdrivende at destruere.

Arbejdsplanen skal dække en periode på mindst tre år og ajourføres regelmæssigt.

Når Kommissionen vedtager eller ajourfører arbejdsplanen, tager den hensyn til kriterierne i stk. 1 og 2.

4. Kommissionen forelægger Europa-Parlamentet et udkast til arbejdsplanen, inden arbejdsplanen vedtages.

UDKAST

5. I den første arbejdsplan, som skal vedtages senest den 19. april 2025, prioriterer Kommissionen følgende produktgrupper:

- a) jern og stål
- b) aluminium
- c) tekstiler, navnlig beklædning og fodtøj
- d) møbler, herunder madrasser
- e) dæk
- f) vaske- og rengøringsmidler
- g) maling
- h) smøremidler
- i) kemikalier
- j) energirelaterede produkter, for hvilke der for første gang skal fastsættes krav til miljøvenligt design, eller for hvilke eksisterende foranstaltninger vedtaget i henhold til direktiv 2009/125/EF skal revideres i henhold til denne forordning, og
- k) informations- og kommunikationsteknologiprodukter og andre elektronikrelaterede produkter

Hvis nogen af de produktgrupper, som er omhandlet i første afsnit, ikke er medtaget i den første arbejdsplan, eller hvis en anden produktgruppe medtages, skal Kommissionen give en begrundelse for sin beslutning i denne arbejdsplan.

6. I fraværet af passende ydeevnekrav og oplysningskrav vedrørende miljøaftryk og CO₂-aftryk for cement i henhold til byggevarerforordningen fastsætter Kommissionen krav til miljøvenligt design for cement i en delegeret retsakt, der vedtages i henhold til artikel 4, tidligst den 31. december 2028 og senest den 1. januar 2030.

7. Kommissionen underretter hvert år Europa-Parlamentet og Rådet om de fremskridt, der er gjort med hensyn til gennemførelsen af arbejdsplanen.

Artikel 19

Forum for miljøvenligt design

Kommissionen opretter et forum for miljøvenligt design i form af en ekspertgruppe med en afbalanceret og effektiv deltagelse af eksperter udpeget af medlemsstaterne og af alle parter, der har en interesse i det pågældende produkt eller den pågældende produktgruppe.

Forummet for miljøvenligt design skal navnlig bidrage til:

- a) udarbejdelse af krav til miljøvenligt design
- b) udarbejdelse af arbejdsplaner
- c) undersøgelse af effektiviteten af de etablerede markedsovervågningsmekanismer

UDKAST

- d) vurdering af selvreguleringsforanstaltninger, og
- e) vurdering af forbuddet mod at destruere usolgte forbrugerprodukter i til-læg til dem, der er opført i bilag VII.

Artikel 20

Medlemsstaternes ekspertgruppe

Kommissionen nedsætter en ekspertgruppe for medlemsstaterne som en undergruppe under forummet for miljøvenligt design bestående af eksperter udpeget af medlemsstaterne.

Disse eksperter skal navnlig bidrage til:

- a) udarbejdelse af krav til miljøvenligt design
- b) vurdering af selvreguleringsforanstaltninger
- c) udveksling af oplysninger og bedste praksis om foranstaltninger til at forbedre overholdelsen af denne forordning
- d) fastsættelse af prioriteter i henhold til artikel 26.

Artikel 21

Selvreguleringsforanstaltninger

1. Erhvervsdrivende kan forelægge Kommissionen en selvreguleringsforanstaltning, der fastsætter krav til miljøvenligt design af produkter, som ikke er omfattet af anvendelsesområdet for en delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 4 eller ikke er inkluderet i den aktuelle arbejdsplan. Disse erhvervsdrivende skal dokumentere, at de i nærværende artikels stk. 3 er opfyldt.

2. Den i henhold til stk. 1 forelagte selvreguleringsforanstaltning skal indeholde følgende oplysninger:

- a) en liste over de erhvervsdrivende, der har undertegnet selvreguleringsforanstaltningen
- b) de krav til miljøvenligt design, der gælder for produkter, der er omfattet af selvreguleringsforanstaltningen
- c) en detaljeret, gennemsigtig og objektiv overvågningsplan med klart identificerede ansvarsområder for industrien og uafhængige inspektører, herunder kriterierne i bilag VI, punkt 6
- d) regler om oplysninger, der skal indberettes af underskriverne, og om test og inspektioner
- e) regler om konsekvenserne af en underskrivers manglende overensstemmelse, herunder bestemmelser om, at en underskriver, som ikke har truffet tilstrækkelige korrigerende tiltag inden for tre måneder, fjernes fra underskriverne af selvreguleringsforanstaltningen, og
- f) en note, som forklarer, hvordan den i henhold til stk. 1 forelagte selvreguleringsforanstaltning forbedrer produkters miljømæssige bæredygtighed

UDKAST

i overensstemmelse med denne forordnings mål hurtigere eller med lavere omkostninger end en delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 4; denne note skal være underbygget af dokumentation og bestå af en struktureret teknisk, miljømæssig og økonomisk analyse, der begrundet kravene til miljøvenligt design og målene for selvreguleringsforanstaltningen og vurderer virkningerne af disse krav til miljøvenligt design.

Underskriverne af selvreguleringsforanstaltningen holder de oplysninger, der er omhandlet i dette stykke, ajourførte og tilgængelige på et offentligt og frit tilgængeligt websted.

Underskriverne af selvreguleringsforanstaltningen underretter straks Kommissionen om eventuelle ændringer af selvreguleringsforanstaltningen, navnlig eventuelle ændringer der vedrører dem.

3. Kommissionen vurderer den forelagte selvreguleringsforanstaltning og indhenter om nødvendigt videnskabelig rådgivning fra Unionens decentrale agenturer. I forbindelse med vurderingen kontrollerer Kommissionen, om følgende kriterier er opfyldt:

a) selvreguleringsforanstaltningen forelægges af mindst to erhvervsdrivende

b) markedsandelen udtrykt i volumen for underskriverne af selvreguleringsforanstaltningen i forhold til de produkter, der er omfattet af denne foranstaltning, udgør mindst 80 % af de enheder, der bringes i omsætning eller ibrugtages

c) selvreguleringsforanstaltningen bidrager til at forbedre produkters miljømæssige bæredygtighed i overensstemmelse med målene med denne forordning og til at sikre den frie bevægelighed i det indre marked hurtigere eller til lavere omkostninger, end en delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 4, og består af krav til miljøvenligt design, der er nødvendige for at nå målene med denne forordning

d) selvreguleringsforanstaltningen opfylder kriterierne i bilag VI

e) selvreguleringsforanstaltningen er i overensstemmelse med EU-retten og Unionens internationale handelsforpligtelser.

Kommissionen vedtager en gennemførelsesretsakt, der indeholder en liste over selvreguleringsforanstaltninger, som opfylder kriterierne i denne artikel. Denne gennemførelsesretsakt vedtages efter undersøgelsesproceduren, jf. artikel 73, stk. 2.

4. Kommissionen kan til enhver tid anmode underskriverne af en selvreguleringsforanstaltning, der er opført i en gennemførelsesretsakt vedtaget i henhold til stk. 3, andet afsnit, om inden for et passende tidsrum at forelægge en revideret og ajourført udgave af den pågældende foranstaltning i lyset af den relevante markedsudvikling eller teknologiske udvikling vedrørende den pågældende produktgruppe. Hvis Kommissionen har grund til at tro, at kriterierne i denne artikel ikke længere er opfyldt, fremlægger underskriverne en revideret og ajourført udgave af foranstaltningen senest tre måneder efter Kommissionens anmodning.

5. Når en selvreguleringsforanstaltning er opført i en gennemførelsesretsakt, der er vedtaget i henhold til stk. 3, andet afsnit, aflægger underskriverne

UDKAST

af denne foranstaltning med regelmæssige mellemrum som fastsat i den pågældende gennemførelsesretsakt rapport til Kommissionen om de fremskridt, der er gjort, med hensyn til at nå målene for selvreguleringsforanstaltningen og påvise, at kriterierne i stk. 3 fortsat er opfyldt.

Den uafhængige inspektør, som er omhandlet i bilag VI, punkt 6, underretter Kommissionen om en underskrivers manglende overholdelse.

Statusrapporter, herunder overholdelsesrapporter udarbejdet af den uafhængige inspektør, og meddelelser om manglende overholdelse og korrigerende tiltag i medfør heraf gøres tilgængelige af underskriverne på et offentligt tilgængeligt websted.

6. Hvis Kommissionen finder, at en selvreguleringsforanstaltning, der er opført i en gennemførelsesretsakt vedtaget i henhold til stk. 3, andet afsnit, ikke længere opfylder kriterierne i denne artikel, eller hvis underskriverne af den pågældende selvreguleringsforanstaltning ikke har overholdt den frist, der er omhandlet i stk. 4, sletter den denne foranstaltning fra den i stk. 3 omhandlede liste ved hjælp af gennemførelsesretsakter. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren, jf. artikel 73, stk. 2.

Hvis en selvreguleringsforanstaltning er blevet slettet fra listen omhandlet i stk. 3, kan Kommissionen fastsætte krav til miljøvenligt design, der finder anvendelse på det produkt, der er omfattet af den pågældende selvreguleringsforanstaltning, i en delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 4.

Artikel 22

Små og mellemstore virksomheder

1. I forbindelse med programmer, som SMV'er, navnlig mikrovirksomheder, kan drage fordel af, sørger Kommissionen for, at der er initiativer, der hjælper disse virksomheder med at integrere miljømæssig bæredygtighed, herunder energieffektivitet, i deres værdikæde.

2. Når Kommissionen vedtager delegerede retsakter i henhold til artikel 4, lader den, hvor det er relevant, disse delegerede retsakter ledsage af digitale værktøjer og retningslinjer, der dækker de særlige forhold, der gør sig gældende for SMV'er, navnlig mikrovirksomheder, der er aktive i den berørte produktsektor eller produktgruppesektor, med henblik på at lette disse virksomheders overholdelse af denne forordning. Ved udarbejdelsen af disse retningslinjer hører Kommissionen organisationer, der repræsenterer SMV'er.

3. Medlemsstaterne træffer passende foranstaltninger for at hjælpe SMV'er, navnlig mikrovirksomheder, med at overholde de krav til miljøvenligt design, der er fastsat i delegerede retsakter vedtaget i henhold til artikel 4. Medlemsstaterne hører organisationer, der repræsenterer SMV'er, om, hvilke foranstaltninger SMV'er anser for nyttige.

Disse foranstaltninger skal som minimum omfatte sikring af tilgængeligheden af kvikskranker eller lignende mekanismer til at øge bevidstheden om krav til miljøvenligt design og skabe netværksmuligheder for SMV'er, navnlig mikrovirksomheder, for at tilpasse sig kravene til miljøvenligt design.

UDKAST

Med forbehold af gældende statsstøtteregler kan sådanne foranstaltninger desuden omfatte:

- a) finansiel støtte, herunder ved at give skattemæssige fordele og investere i fysiske og digitale infrastrukturer
- b) adgang til finansiering
- c) specialiseret uddannelse af ledelse og personale
- d) organisatorisk og teknisk bistand.

KAPITEL VI

DESTRUKTION AF USOLGTE FORBRUGERPRODUKTER

Artikel 23

Generelle principper for at forebygge destruktion

Erhvervsdrivende træffer de nødvendige foranstaltninger, som med rimelighed kan forventes at forebygge behovet for at destruere usolgte forbrugerprodukter.

Artikel 24

Offentliggørelse af oplysninger om usolgte forbrugerprodukter

1. Erhvervsdrivende, der kasserer usolgte forbrugerprodukter direkte eller lader usolgte forbrugerprodukter kassere for sin regning, skal oplyse:

- a) antallet og vægten af usolgte forbrugerprodukter, der kasseres pr. år, opdelt efter produkttype eller -kategori
- b) årsagerne til, at produkterne er blevet kasseret, og i givet fald den relevante undtagelse i henhold til artikel 25, stk. 5
- c) andelen af kasserede produkter, som er leveret, enten direkte eller gennem en tredjepart, som skal gennemgå hver af følgende aktiviteter: forberedelse med henblik på genbrug, herunder istandsættelse og genfremstilling, genanvendelse, anden nyttiggørelse, herunder energiudnyttelse og bortskaffelse i overensstemmelse med affaldshierarkiet som defineret i artikel 4 i direktiv 2008/98/EF
- d) foranstaltninger, som er truffet, og foranstaltninger, som er planlagt, med det formål at forebygge destruktionen af usolgte forbrugerprodukter.

Erhvervsdrivende skal offentliggøre de oplysninger, der er omhandlet i første afsnit, på en klar og synlig måde, i det mindste på en let tilgængelig side på deres websted. Erhvervsdrivende, der er omfattet af forpligtelsen til at offentliggøre bæredygtighedsrapporteringen i deres ledelsesberetning i henhold til artikel 19a eller artikel 29a i direktiv 2013/34/EU, kan også medtage disse oplysninger i denne bæredygtighedsrapportering.

Erhvervsdrivende offentliggør hvert år de oplysninger, der er omhandlet i første afsnit, og medtager som en del af disse oplysninger de usolgte for-

UDKAST

brugerprodukter, der er blevet kasseret i løbet af det foregående regnskabsår. De gør oplysningerne for hvert år offentligt tilgængelige. Den første offentliggørelse skal omfatte usolgte forbrugerprodukter, der er blevet kasseret i løbet af det første hele regnskabsår, hvor denne forordning er i kraft.

Dette stykke finder ikke anvendelse på mikrovirksomheder og små virksomheder.

Dette stykke finder anvendelse på mellemstore virksomheder fra den 19. juli 2030.

2. Med undtagelse af tilfælde, hvor oplysningerne er tilgængelige for den kompetente nationale myndighed på grundlag af en anden retsakt, giver erhvervsdrivende efter anmodning fra Kommissionen eller en kompetent national myndighed al den information og dokumentation, der er nødvendig for at dokumentere leveringen og modtagelsen af de kasserede produkter som offentliggjort i henhold til denne artikels stk. 1, litra c), og, hvor det er relevant, de nødvendige oplysninger for at dokumentere anvendelsen af en undtagelse i henhold til artikel 25, stk. 5. Denne information og dokumentation forelægges i papirform eller elektronisk senest 30 dage efter modtagelsen af anmodningen.

3. Kommissionen vedtager gennemførelsesretsakter, der fastsætter detaljerne og formatet for offentliggørelsen af de oplysninger, der er omhandlet i stk. 1, herunder afgrænsningen af produkttyper eller -kategorier, og hvordan sådanne oplysninger skal verificeres.

Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren, jf. artikel 73, stk. 3.

Den første af disse gennemførelsesretsakter vedtages senest den 19. juli 2025.

Artikel 25

Destruktion af usolgte forbrugerprodukter

1. Fra den 19. juli 2026 er det forbudt at destruere usolgte forbrugerprodukter som opført i bilag VII.

Dette stykke finder ikke anvendelse på mikrovirksomheder og små virksomheder.

Dette stykke finder anvendelse på mellemstore virksomheder fra den 19. juli 2030.

2. Erhvervsdrivende, der ikke er omfattet af forbuddet omhandlet i stk. 1, må ikke destruere usolgte forbrugerprodukter, som de har fået leveret med det formål at omgå dette forbud.

3. Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 72 med henblik på at ændre bilag VII:

a) for at tilføje nye produkter for at tage hensyn til miljøvirkningerne af deres destruktion

UDKAST

b)for at ajourføre oplysningerne inden for produktgrupper med det formål om nødvendigt at tilpasse dem til ændringer af deres respektive varekoder eller beskrivelser i bilag I til forordning (EØF) nr. 2658/87.

4. Ved udarbejdelsen af en delegeret retsakt, som skal vedtages i henhold til stk. 3, litra a), skal Kommissionen:

a)vurdere udbredelsen og miljøpåvirkningerne af destruktions af visse usolgte forbrugerprodukter

b)tage hensyn til de oplysninger, som erhvervsdrivende har videregivet i henhold til artikel 24, stk. 1

c)foretage en konsekvensanalyse på grundlag af den bedste tilgængelige dokumentation og analyser og om nødvendigt på grundlag af yderligere undersøgelser.

I denne delegerede retsakt specificeres dens anvendelsesdato og, hvor det er relevant, eventuelle trinvisse foranstaltninger eller overgangsforanstaltninger eller -perioder.

5. Kommissionen vedtager delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 72 for at supplere denne forordning ved at fastsætte undtagelser fra forbuddet mod destruktions af usolgte forbrugerprodukter, der er opført i bilag VII, hvor det er relevant af hensyn til enhver af følgende grunde:

a) sundheds-, hygiejne- og sikkerhedsmæssige betænkeligheder

b)skader forårsaget på produkter som følge af håndtering, eller som opdaget, efter produkt er blevet returneret af en forbruger, og som ikke kan repareres på en omkostningseffektiv måde

c)produkters uegnethed til det formål, de er beregnet til, idet der, hvor det er relevant, tages hensyn til EU-retten og national ret og tekniske standarder

d) manglende accept af produkter, der tilbydes til donation

e)produkters uegnethed til forberedelse med henblik på genbrug eller genfremstilling

f)produkter, der er usælgelige på grund af krænkelse af intellektuelle ejendomsrettigheder, herunder forfalskede produkter

g)destruktion er den mulighed, der har de mindst negative miljøvirkninger.

Disse delegerede retsakter kan også, hvor det er relevant, fastsætte, at forbuddet mod at destruere usolgte forbrugerprodukter, jf. denne artikels stk. 1, eller den oplysningsforpligtelse, der er fastsat i artikel 24, finder anvendelse på mikrovirksomheder og små virksomheder, hvis der er tilstrækkelig dokumentation for, at disse virksomheder kan anvendes til at omgå forbuddet eller forpligtelsen.

Den i første afsnit omhandlede delegerede retsakt vedtages senest den 19. juli 2025.

Artikel 26

UDKAST

Konsoliderede oplysninger om destruktion af usolgte forbrugerprodukter

Senest den 19. juli 2027 og derefter hver 36. måned skal Kommissionen på sit websted offentliggøre konsoliderede oplysninger om destruktion af usolgte forbrugerprodukter, herunder følgende elementer:

- a) udbredelsen af destruktion af specifikke grupper af usolgte forbrugerprodukter pr. år på grundlag af de oplysninger, som de erhvervsdrivende op giver i henhold til artikel 24, stk. 1
- b) den komparative miljøpåvirkning pr. produktgruppe af destruktion af usolgte forbrugerprodukter.

KAPITEL VII

DE ERHVERVSDRIVENDES FORPLIGTELSE

Artikel 27

Fabrikantens forpligtelser

1. Når fabrikanter bringer produkter, der er omfattet af en delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 4, i omsætning eller tager dem i brug dem, sikrer de, at:

- a) disse produkter er konstrueret og fremstillet i overensstemmelse med kravene til ydeevne i de delegerede retsakter vedtaget i henhold til artikel 4
- b) disse produkter er ledsaget af de oplysninger, der kræves i henhold til artikel 7 og de delegerede retsakter vedtaget i henhold til artikel 4, og
- c) et digitalt produktpas er tilgængeligt i overensstemmelse med artikel 9 og de delegerede retsakter, der er vedtaget i henhold til artikel 4, herunder en sikkerhedskopi af den senest ajourførte udgave af det digitale produktpas, der opbevares af en udbyder af digitale produktpastjenester i overensstemmelse med artikel 10, stk. 4.

2. Fabrikanten skal, før denne bringer et produkt, der er omfattet af en delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 4, i omsætning eller tager det i brug, gennemføre den overensstemmelsesvurderingsprocedure, der er fastsat i nævnte delegerede retsakt eller få den udført på fabrikantens vegne og udarbejde den nødvendige tekniske dokumentation.

Hvis et produkt, der er omfattet af en delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 4, viser sig at være i overensstemmelse med de gældende krav, udarbejder fabrikanten en EU-overensstemmelseserklæring i overensstemmelse med artikel 44 og anbringer CE-mærkningen i overensstemmelse med artikel 46. Hvis Kommissionen har fastsat alternative regler i henhold til artikel 4, stk. 6, litra d), skal fabrikanten dog anbringe overensstemmelsesmærkning i overensstemmelse med disse regler.

3. Fabrikanten opbevarer den tekniske dokumentation og EU-overensstemmelseserklæringen i ti år efter, at et produkt, der er omfattet af en delegeret retsakt i henhold til artikel 4, er blevet bragt i omsætning eller taget

UDKAST

i brug, medmindre der i den pågældende delegerede retsakt er fastsat en anden periode.

4. Fabrikanten sikrer, at der findes procedurer til sikring af, at produkter, der er omfattet af en delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 4, og som indgår i en serieproduktion, fortsat er i overensstemmelse med de gældende krav. Fabrikanten tager i fornødent omfang hensyn til ændringer i produktionsprocessen, produktkonstruktionen eller egenskaberne samt ændringer i harmoniserede standarder, fælles specifikationer eller andre tekniske specifikationer, som der er henvist til for at dokumentere produktets overensstemmelse med de gældende krav, eller ved anvendelse af hvilke dets overensstemmelse kontrolleres, og fabrikanten foretager, hvis denne konstaterer, at produktets overensstemmelse er berørt af sådanne ændringer, en fornyet vurdering i overensstemmelse med den gældende overensstemmelsesvurderingsprocedure, som omhandlet i stk. 2, eller får foretaget denne fornyede vurdering på dennes vegne.

5. Fabrikanten sikrer, at dennes produkter, som er omfattet af en delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 4, er forsynet med et type-, parti- eller serienummer eller en anden form for angivelse, ved hjælp af hvilken de kan identificeres, eller, hvis dette på grund af produktets størrelse eller art ikke er muligt, at de krævede oplysninger fremgår af emballagen eller af et dokument, der ledsager produktet.

6. For produkter, som er omfattet af en delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 4, anfører fabrikanter deres navn, registrerede firmanavn eller registrerede varemærke, postadresse på hvilken og elektroniske kommunikationsmidler via hvilke, de kan kontaktes:

- a) på den offentlige del af et digitalt produkt, hvor det er relevant, og
- b) på produktet eller, hvis det ikke er muligt, på dets emballage eller i et dokument, der ledsager produktet.

Adressen skal angive et enkelt sted, hvor fabrikanten kan kontaktes. Kontaktoplysningerne skal være klare, forståelige og læselige.

7. Fabrikanten sikrer, at et produkt, der er omfattet af en delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 4, ledsages af en brugsanvisning i digitalt format vedrørende produktet («digital brugsanvisning») på et letforståeligt sprog fastsat af den pågældende medlemsstat. En digital brugsanvisning skal være klar, forståelig og læselig og mindst indeholde de oplysninger, der er fastsat i artikel 7, stk. 2, litra b), nr. ii), som specificeret i den pågældende delegerede retsakt.

Fabrikanter skal dog på papir i et kortfattet format fremlægge sikkerhedsoplysninger og brugsanvisninger, der er relevante for kundernes og andre relevante aktørers sundhed og sikkerhed.

Når fabrikanten stiller den digitale brugsanvisning til rådighed, skal fabrikanten indføje den i det digitale produkt og gøre den tilgængelig gennem den tilhørende databærer eller, hvis det digitale produkt ikke finder anvendelse, angive på produktet eller, hvis dette ikke er muligt, på emballagen eller i et ledsagende dokument, hvordan man får adgang til den digitale brugsanvisning.

UDKAST

Fabrikanten præsenterer den digitale brugsanvisning i et format, der gør det muligt at downloade og gemme den på et elektronisk udstyr, således at brugeren til enhver tid kan få adgang til den, og gør dem tilgængelig online i produktets forventede levetid, men under alle omstændigheder i mindst ti år efter, at produktet er bragt i omsætning eller taget i brug.

På anmodning af kunden på købstidspunktet eller i op til seks måneder efter købet skal fabrikanten dog udlevere den digitale brugsanvisning gratis i papirform inden for én måned efter modtagelsen af anmodningen.

I de delegerede retsakter, som vedtages i henhold til artikel 4, kan det præciseres, at visse oplysninger, der udgør en del af den digitale, også skal leveres i papirform.

8. Hvis en fabrikant finder eller har grund til at tro, at et produkt, der er omfattet af en delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 4, som denne har bragt i omsætning eller taget i brug, ikke er i overensstemmelse med kravene i denne delegerede retsakt, træffer fabrikanten uden unødigt forsinkelse det nødvendige korrigerende tiltag for at bringe det pågældende produkt i overensstemmelse eller om nødvendigt straks at trække det tilbage fra markedet eller kalde det tilbage.

Fabrikanten underretter straks markedsovervågningsmyndighederne i de medlemsstater, hvor denne har gjort produktet tilgængeligt eller taget det i brug, om den formodede manglende overensstemmelse og om eventuelle korrigerende tiltag, der er truffet.

9. Fabrikanten gør kommunikationskanaler såsom et telefonnummer, en e-mailadresse eller en særlig del af sit websted offentligt tilgængelige, idet der tages hensyn til tilgængelighedsbehovene for personer med handicap, med henblik på at give kunderne mulighed for at indgive klager eller fremsætte bekymringer med hensyn til produkters eventuelle manglende overensstemmelse.

Fabrikanten fører et register over indkomne klager og bekymringer, så længe det er nødvendigt med henblik på denne forordning, men ikke længere end fem år efter, at de er indgivet, og stiller registret til rådighed efter anmodning fra en markedsovervågningsmyndighed.

10. Fabrikanten skal for produkter, der er omfattet af en delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 4, på grundlag af en kompetent national myndigheds begrundede anmodning give al den information og dokumentation, der er nødvendig for at konstatere disse produkters overensstemmelse, herunder den tekniske dokumentation, på et for denne myndighed let forståeligt sprog. Disse oplysninger og denne dokumentation forelægges i papirform eller elektronisk snarest muligt og under alle omstændigheder senest 15 dage efter modtagelsen af en anmodning fra denne myndighed.

Fabrikanten samarbejder med den kompetente nationale myndighed om eventuelle korrigerende tiltag, der træffes for at afhjælpe tilfælde af manglende overensstemmelse med kravene fastsat i den relevante delegerede retsakt vedtaget i henhold til artikel 4.

Bemyndigede repræsentanter

1. En fabrikant kan ved skriftlig fuldmagt udpege en bemyndiget repræsentant.

Forpligtelserne i henhold til artikel 27, stk. 1, og udarbejdelsen af teknisk dokumentation udgør ikke en del af den bemyndigede repræsentants fuldmagt.

2. En bemyndiget repræsentant udfører de opgaver, der er fastsat i den fuldmagt, denne har modtaget fra fabrikanten. Fuldmagten skal som minimum sætte den bemyndigede repræsentant i stand til at:

a) opbevare EU-overensstemmelseserklæringen og den tekniske dokumentation, så den i ti år, efter at et produkt, der er omfattet af en delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 4, er blevet bragt i omsætning eller taget i brug, står til rådighed for de nationale markedsovervågningsmyndigheder, medmindre der i den pågældende delegerede retsakt er fastsat en anden periode

b) samarbejde med de nationale kompetente myndigheder, hvis disse anmoder herom, om foranstaltninger, der træffes med hensyn til tilfælde af manglende overensstemmelse med reglerne for det produkt, der er omfattet af den bemyndigede repræsentants fuldmagt

c) på grundlag af en kompetent national myndigheds begrundede anmodning give den al den information og dokumentation, der er nødvendig for at konstatere produktets overensstemmelse, på et for denne myndighed let forståeligt sprog snarest muligt og under alle omstændigheder senest 15 dage efter modtagelse af en sådan anmodning, og

d) bringe mandatet til ophør, hvis fabrikanten handler i strid med sine forpligtelser i henhold til denne forordning.

Artikel 29

Importørens forpligtelser

1. Importøren må, for så vidt angår produkter, der er omfattet af en delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 4, kun bringe produkter, som opfylder kravene i de gældende delegerede retsakter, i omsætning.

2. Inden importøren bringer et produkt, der er omfattet af en delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 4, i omsætning, sikrer denne, at:

a) fabrikanten har gennemført den relevante overensstemmelsesvurderingsprocedure, og at fabrikanten har udarbejdet den tekniske dokumentation

b) produktet er ledsaget af de oplysninger, der kræves i henhold til artikel 7 og de delegerede retsakter vedtaget i henhold til artikel 4, og

c) et digitalt produkt pas er tilgængeligt i overensstemmelse med artikel 9 og de delegerede retsakter, der er vedtaget i henhold til artikel 4, herunder en sikkerhedskopi af den senest ajourførte udgave af det digitale produkt pas, der opbevares af en udbyder af digitale produkt tjenester i overensstemmelse med artikel 10, stk. 4.

UDKAST

Importøren sikrer endvidere, at et produkt, der er omfattet af en delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 4, er forsynet med den krævede CE-mærkning, jf. artikel 45, hvor det er relevant, i overensstemmelse med de i artikel 46 omhandlede regler og betingelser, eller den alternative overensstemmelsesmærkning som fastlagt i en delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 4, stk. 6, litra d), og er ledsaget af den krævede dokumentation, og at fabrikanten har opfyldt kravene fastsat i artikel 27, stk. 5 og 6.

Hvis importøren finder eller har grund til at tro, at et produkt ikke er i overensstemmelse med kravene i de gældende delegerede retsakter vedtaget i henhold til artikel 4, må denne ikke bringe produktet i omsætning eller tage det i brug, før det er blevet bragt i overensstemmelse med de gældende krav.

3. For produkter, som er omfattet af en delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 4, anfører importøren deres navn, registrerede firmanavn eller registrerede varemærke, postadresse på hvilken og elektroniske kommunikationsmidler via hvilke, de kan kontaktes:

- a) på den offentlige del af et digitalt produkt, hvor det er relevant, og
- b) på produktet eller, hvis det ikke er muligt, på emballagen eller i et dokument, der ledsager produktet.

Kontaktoplysningerne skal være klare, forståelige og læselige.

4. Importøren sikrer, at et produkt, der er omfattet af en delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 4, ledsages af en digital brugsanvisning på et letforståeligt sprog fastsat af den pågældende medlemsstat. Sådanne anvisninger skal være klare, forståelige og læselige og mindst indeholde de oplysninger, der er fastsat i artikel 7, stk. 2, litra b), nr. ii), som specificeret i de delegerede retsakter, der vedtages i henhold til artikel 4. Forpligtelserne fastlagt i artikel 27, stk. 7, fjerde og femte afsnit, finder tilsvarende anvendelse.

5. Importøren sikrer, at opbevarings- og transportbetingelserne for et produkt, som denne har ansvaret for, ikke bringer dets overensstemmelse med kravene fastsat i de gældende delegerede retsakter vedtaget i henhold til artikel 4 i fare.

6. Hvis en importør finder eller har grund til at tro, at et produkt, der er omfattet af en delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 4, som denne har bragt i omsætning, ikke er i overensstemmelse med kravene i den pågældende delegerede retsakt, træffer importøren uden unødigt forsinkelse de nødvendige korrigerende tiltag for at bringe det pågældende produkt i overensstemmelse eller om nødvendigt straks at trække det tilbage fra markedet eller kalde det tilbage.

Importøren underretter straks markedsovervågningsmyndighederne i de medlemsstater, hvor denne har gjort produktet tilgængeligt, om den formodede manglende overensstemmelse og om eventuelle trufne korrigerende tiltag.

7. Importøren skal opbevare en kopi af EU-overensstemmelseserklæringen, så den står til rådighed for markedsovervågningsmyndighederne, og

UDKAST

sikre, at den tekniske dokumentation kan stilles til rådighed for disse myndigheder, hvis de anmoder herom, i ti år efter at et produkt, der er omfattet af en delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 4, er blevet bragt i omsætning eller taget i brug, medmindre der i den pågældende delegerede retsakt er fastsat en anden periode.

8. Importøren skal for produkter, der er omfattet af en delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 4, på grundlag af en kompetent national myndigheds begrundede anmodning give al den information og dokumentation, der er nødvendig for at konstatere disse produkters overensstemmelse, herunder den tekniske dokumentation, på et for denne myndighed let forståeligt sprog. Disse oplysninger og denne dokumentation forelægges i papirform eller elektronisk snarest muligt og under alle omstændigheder senest 15 dage efter modtagelsen af en anmodning fremsat af denne myndighed.

Importøren samarbejder med den kompetente nationale myndighed om eventuelle korrigerende tiltag, der træffes for at afhjælpe tilfælde af manglende overensstemmelse med kravene fastsat i den relevante delegerede retsakt vedtaget i henhold til artikel 4.

Artikel 30

Distributørens forpligtelser

1. Distributøren handler, når denne gør et produkt, der er omfattet af en delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 4, tilgængeligt på markedet, med fornøden omhu med hensyn til de krav, der er fastsat i de gældende delegerede retsakter.

2. Distributøren kontrollerer, før denne gør et produkt, der er omfattet af en delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 4, tilgængeligt på markedet, at:

a) produktet er forsynet med CE-mærkning i overensstemmelse med artikel 45 og 46 eller den overensstemmelsesmærkning, der er vedtaget i overensstemmelse med artikel 6, tredje afsnit, litra d), og hvor det er relevant, er mærket eller er knyttet til et digitalt produktpas i overensstemmelse med nævnte delegerede retsakt

b) produktet ledsages af den krævede dokumentation og af en digital brugsanvisning på et for kunder letforståeligt sprog fastsat af den pågældende medlemsstat, og at en sådan brugsanvisning er klar, forståelig og letlæselig og mindst indeholder de oplysninger, der er omhandlet i artikel 7, stk. 2, litra b), nr. ii), som specificeret i den delegerede retsakt, der er vedtaget i henhold til artikel 4, idet forpligtelserne i henhold til artikel 27, stk. 7, fjerde og femte afsnit, finder tilsvarende, og

c) fabrikanten og importøren har opfyldt kravene i artikel 27, stk. 5 og 6, og artikel 29, stk. 3.

3. Hvis en distributør finder eller har grund til at tro, at et produkt, før det gøres tilgængeligt på markedet, ikke er i overensstemmelse, eller produktets fabrikant ikke opfylder kravene i de gældende delegerede retsakter vedtaget i henhold til artikel 4, må distributøren ikke gøre produktet tilgængeligt på

UDKAST

markedet, før produktet er blevet bragt i overensstemmelse, eller fabrikanten opfylder kravene.

Distributøren sikrer, at opbevarings- og transportbetingelserne for et produkt, som denne har ansvaret for, ikke bringer dets overensstemmelse med kravene i de gældende delegerede retsakter vedtaget i henhold til artikel 4 i fare.

4. Hvis en distributør finder eller har grund til at tro, at et produkt, denne har gjort tilgængeligt på markedet, ikke er i overensstemmelse med kravene i de gældende delegerede retsakter vedtaget i henhold til artikel 4, sikrer distributøren, at der træffes det nødvendige korrigerende tiltag for at bringe det pågældende produkt i overensstemmelse eller om nødvendigt trække det tilbage fra markedet eller kalde det tilbage.

Distributøren underretter straks markedsovervågningsmyndighederne i de medlemsstater, hvor denne har gjort produktet tilgængeligt, om den formodede manglende overensstemmelse og om eventuelle korrigerende tiltag, der er truffet.

5. Distributøren skal på grundlag af en kompetent national myndigheds begrundede anmodning give al den information og dokumentation, som distributøren har adgang til, og som er nødvendig for at påvise et produkts overensstemmelse. Disse oplysninger og denne dokumentation forelægges i papirform eller elektronisk senest 15 dage efter modtagelsen af en anmodning fra den pågældende myndighed.

Distributøren samarbejder med den kompetente nationale myndighed om eventuelle korrigerende tiltag, der træffes for at afhjælpe tilfælde af manglende overensstemmelse med den gældende delegerede retsakt vedtaget i henhold til artikel 4.

Artikel 31

Forhandlerens forpligtelser

1. Forhandleren sikrer, at dennes kunder og potentielle kunder har adgang til alle relevante oplysninger, der ledsager produkter, som krævet i henhold til de delegerede retsakter, der vedtages i henhold til artikel 4, herunder i tilfælde af fjernsalg.

2. Forhandleren sikrer, at det digitale produktpas er let tilgængeligt for kunderne og de potentielle kunder, herunder i tilfælde af fjernsalg, som fastsat i artikel 9, stk. 2, litra e), og som specificeret i de relevante delegerede retsakter vedtaget i henhold til artikel 4.

3. Forhandleren skal, herunder i tilfælde af fjernsalg:

a) på en synlig måde vise kunderne og de potentielle kunder de mærker, der er stillet til rådighed i overensstemmelse med artikel 32, stk. 1, litra b) eller c)

b) henviser til oplysningerne på de mærker, der leveres i overensstemmelse med artikel 32, stk. 1, litra b) eller c), i visuelle reklamer eller i teknisk salgsmateriale for en bestemt model i overensstemmelse med de gældende delegerede retsakter vedtaget i henhold til artikel 4, og

UDKAST

- c) undlade at levere eller vise andre mærker, mærkater, symboler eller påskrifter, der kan vildlede eller forvirre kunderne og de potentielle kunder med hensyn til oplysningerne på mærket vedrørende krav til miljøvenligt design.

Artikel 32

Forpligtelser i forbindelse med mærker

1. Hvis en delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 4 kræver, at produkter er forsynet med et mærke som omhandlet i artikel 16, skal de erhvervsdrivende, der bringer produkterne i omsætning eller tager dem i brug:
 - a) sikre, at produkterne for hver enkelt enhed og gratis ledsages af trykte mærker i overensstemmelse med nævnte delegerede retsakt
 - b) tilvejebringe gratis trykte mærker eller digitale kopier af mærket til forhandleren straks og under alle omstændigheder inden for fem arbejdsdage efter en forhandlers anmodning, og
 - c) sikre, at deres mærker er nøjagtige, og tilvejebringe teknisk dokumentation, der er tilstrækkelig til, at nøjagtigheden af deres mærker kan vurderes.
2. Hvis en delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 4 kræver, at produkter er forsynet med et mærke som omhandlet i artikel 16, skal de erhvervsdrivende, der stiller produkterne til rådighed eller tager dem i brug:
 - a) henviser til oplysningerne på mærket, i visuelle reklamer eller i teknisk salgsmateriale for en bestemt model i overensstemmelse med de relevante gældende delegerede retsakter vedtaget i henhold til artikel 4
 - b) undlade at levere eller vise andre mærker, mærkater, symboler eller påskrifter, der kan vildlede eller forvirre kunderne eller de potentielle kunder med hensyn til oplysningerne på mærket vedrørende krav til miljøvenligt design.

Artikel 33

Forpligtelser for udbydere af distributionstjenester

For så vidt angår produkter, som udbydere af distributionstjenester håndterer, og som er omfattet af en delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 4, sikrer sådanne udbydere, at betingelserne under oplagring, emballering, adressering eller forsendelse ikke bringer produkternes overensstemmelse med nævnte delegerede retsakt i fare.

Artikel 34

Tilfælde, hvor fabrikantens forpligtelser finder anvendelse på importører og distributører

Importører eller distributører anses for at være fabrikanter i denne forordnings forstand, hvis de:

UDKAST

- a) bringer et produkt, der er omfattet af en delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 4, i omsætning under eget navn eller varemærke, eller
- b) ændrer et sådant produkt, der allerede er bragt i omsætning, på en måde, der påvirker overholdelsen af de krav, der er fastsat i de gældende delegerede retsakter vedtaget i henhold til artikel 4.

Artikel 35

Forpligtelser for udbydere af onlinemarkedspladser og onlinesøgmaskiner

1. De generelle forpligtelser i artikel 11 og 30 i forordning (EU) 2022/2065 finder anvendelse med henblik på nærværende forordning

Uden at det vedrører de generelle forpligtelser, der er omhandlet i første afsnit, skal udbydere af onlinemarkedspladser samarbejde med markedsovervågningsmyndighederne, såfremt disse myndigheder anmoder herom og i specifikke tilfælde, med henblik på at lette eventuelle tiltag, der træffes for at eliminere eller, såfremt dette ikke er muligt, begrænse manglende overensstemmelse med et produkt, som udbydes eller har været udbudt til salg online gennem deres tjenester.

2. For så vidt angår de beføjelser, der tillægges medlemsstaterne i overensstemmelse med artikel 14 i forordning (EU) 2019/1020, tillægger medlemsstaterne deres markedsovervågningsmyndigheder beføjelsen til, for så vidt angår alle produkter omfattet af en relevant delegeret retsakt, der er vedtaget i henhold til artikel 4, at kunne beordre en udbyder af en onlinemarkedsplads til at gribe ind over for ét eller flere specifikke stykker indhold, der henviser til et produkt, som ikke overholder kravene, herunder ved at fjerne dem. Sådant indhold anses som ulovligt indhold i henhold til artikel 3, litra h), i forordning (EU) 2022/2065. Markedsovervågningsmyndigheder kan i overensstemmelse med artikel 9 i forordning (EU) 2022/2065 udstede sådanne påbud.

3. Udbydere af onlinemarkedspladser etablerer et enkelt kontaktpunkt med henblik på direkte kommunikation med medlemsstaternes markedsovervågningsmyndigheder vedrørende overholdelse af denne forordning.

Dette enkelte kontaktpunkt kan være samme kontaktpunkt som omhandlet i artikel 22, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2023/988 ⁽⁶²⁾ eller artikel 11, stk. 1, i forordning (EU) 2022/2065.

Artikel 36

Erhvervsdrivendes oplysningspligt

1. Hvis erhvervsdrivende gør et produkt, der er omfattet af en delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 4, tilgængeligt på markedet ved fjernsalg, sikrer de, at produkttilbuddet som minimum klart og tydeligt indeholder følgende oplysninger:

UDKAST

- a) fabrikantens navn, registrerede firmanavn eller registrerede varemærke, samt postadressen og den elektroniske adresse, hvor fabrikanten kan kontaktes
- b) i det tilfælde, at fabrikanten ikke er etableret i Unionen, navn, postadresse og elektronisk adresse og telefonnummer på den erhvervsdrivende, der er etableret i Unionen i henhold til artikel 4, stk. 2, i forordning (EU) 2019/1020, og

c) oplysninger, der gør det muligt at identificere produktet, herunder et billede af det, dets type og eventuelle andre produktidentifikatorer.

2. Erhvervsdrivende skal efter en begrundet anmodning herom oplyse markedsovervågningsmyndighederne om:

a) navnet på alle erhvervsdrivende, af hvem de har fået leveret et produkt, som er omfattet af anvendelsesområdet for en delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 4

b) navnet på alle erhvervsdrivende, som de har leveret sådanne produkter til, samt mængder og nøjagtige modeller af sådanne produkter.

Erhvervsdrivende skal sikre, at de er i stand til at fremlægge de i første afsnit omhandlede oplysninger i en periode på ti år efter, at de har fået leveret de relevante produkter, og i en periode på ti år efter, at de har leveret sådanne produkter, medmindre der i den i stk. 1 omhandlede delegerede retsakt er fastsat en anden periode. Disse oplysninger forelægges i papirform eller elektronisk senest 15 dage efter modtagelsen af en anmodning fra markedsovervågningsmyndigheden.

3. Når det kræves, at fabrikanter, deres bemyndigede repræsentanter eller importører skal gøre dele af den tekniske dokumentation vedrørende det relevante produkt tilgængeligt digitalt i henhold til artikel 4, stk. 6, litra a), nr. iii), tager Kommissionen følgende kriterier i betragtning:

a) behovet for at lette markedsovervågningsmyndighedernes verifikation af fabrikanters, deres bemyndigede repræsentanters og importørers overholdelse af de gældende krav, og

b) behovet for at undgå uforholdsmæssige administrative byrder for erhvervsdrivende, navnlig for SMV'er.

Kommissionen specificerer, på hvilken måde de relevante dele af den tekniske dokumentation skal gøres tilgængelige. Hvis det digitale produkt er tilgængeligt, skal den tekniske dokumentation gøres tilgængelig gennem det.

Artikel 37

Overvågning og rapportering af erhvervsdrivendes forpligtelser

1. Når det kræves, at fabrikanter, deres bemyndigede repræsentanter eller importører gør oplysninger tilgængelige for Kommissionen om mængderne af et produkt i henhold til artikel 4, stk. 6, litra b), tager Kommissionen følgende kriterier i betragtning:

UDKAST

a)tilgængeligheden af dokumentation vedrørende det relevante produkts indtrængen på markedet, der er nødvendig for at lette revideringen af de delegerede retsakter vedtaget i henhold til artikel 4, som finder anvendelse på det pågældende produkt

b)behovet for at undgå uforholdsmæssige administrative byrder for erhvervsdrivende, navnlig for SMV'er, og

c)nyttens af de krævede oplysninger og forholdsmæssigheden af dette krav.

Kommissionen specificerer, hvilken periode som oplysningerne i henhold til første afsnit skal vedrøre. Disse oplysninger skal differentieres pr. produktmodel.

Kommissionen specificerer, hvordan de relevante oplysninger skal stilles til rådighed, og hvor ofte disse oplysninger skal stilles til rådighed.

Kommissionen sikrer, at de oplysninger, der er gjort tilgængelige, behandles på sikker vis og i overensstemmelse med EU-retten.

2. Hvis det er et krav, at et produkt skal kunne måle den energi, det forbruger eller dens ydeevne i forhold til andre relevante produktparametre som anført i bilag I, mens produktet er i brug, i henhold til artikel 4, stk. 6, litra c), nr. i), tager Kommissionen følgende kriterier i betragtning:

a)hvor nyttige brugsgenererede data er for slutbrugere med hensyn til at forstå og administrere produktets energiforbrug eller ydeevne

b) hvorvidt det er teknisk muligt at registrere brugsdata

c)behovet for at undgå uforholdsmæssige administrative byrder for erhvervsdrivende, navnlig for SMV'er, og

d)behovet for at sikre, at der ikke indsamles data, som gør det muligt at identificere enkeltpersoner eller udlede enkeltpersoners adfærd.

3. Produkter omfattet af et krav i henhold til artikel 4, stk. 6, litra c), skal, hvor det er relevant, registrere de deraf følgende brugsdata i overensstemmelse med kriterierne i nærværende artikels stk. 2 og gøre disse data synlige for slutbrugeren.

4. Når det kræves, at fabrikanter, deres bemyndigede repræsentanter eller importører indsamler ikkepersonlige brugsdata omhandlet i denne artikels stk. 2 og indberetter disse data til Kommissionen i henhold til artikel 4, stk. 6, litra c), nr. ii), tager Kommissionen hensyn til følgende kriterier:

a)hvorvidt ikke-personlige brugsdata er nyttige for Kommissionen ved revideringen af kravene til miljøvenligt design eller til at bistå markedsovervågningsmyndighederne med statistiske oplysninger til deres risikoanalyse, og

b)behovet for at undgå uforholdsmæssige administrative byrder for erhvervsdrivende, navnlig for SMV'er.

5. Kravene omhandlet i stk. 4 kan navnlig bestå i:

UDKAST

- a)indsamling af ikkepersonlige oplysninger, hvis de kan fjerntilgås via internettet, efter at slutbrugeren har givet udtrykkeligt samtykke til at stille disse data til rådighed, og
- b)indberetning af disse data til Kommissionen mindst én gang om året.

De data, der skal indberettes af fabrikanter, deres autoriserede repræsentanter eller importører i henhold til stk. 4, skal indeholde, hvor der er relevant, modellens identifikationsnummer som registreret i produktets database som omhandlet i artikel 12, stk. 1, i forordning (EU) 2017/1369 og, hvis dette er relevant for produktets ydeevne, generelle geografiske oplysninger om produkterne.

6. Kommissionen specificerer detaljerne og formatet for rapportering af ikkepersonlige brugsdata som omhandlet i stk. 4 i den relevante delegerede retsakt.

7. Kommissionen skal regelmæssigt vurdere de modtagne ikkepersonlige brugsdata i henhold til stk. 4 og, hvis relevant, offentliggøre aggregerede datasæt.

Artikel 38

Krav til aktører i forsyningskæden

Aktører i forsyningskæden skal, når det er angivet i den delegerede retsakt vedtaget i henhold til artikel 4:

- a)efter anmodning og gratis give fabrikanter, bemyndigede organer og kompetente nationale myndigheder tilgængelige relevante oplysninger om de produkter eller tjenesteydelser, de leverer
- b)i mangel af de oplysninger, der er omhandlet i litra a), give fabrikanterne mulighed for at vurdere de produkter eller tjenesteydelser, de leverer, og give disse fabrikanter adgang til relevante dokumenter eller faciliteter, og
- c)give bemyndigede organer og kompetente nationale myndigheder mulighed for at kontrollere nøjagtigheden af relevante oplysninger, der vedrører deres aktiviteter.

KAPITEL VIII

PRODUKTERS OVERENSSTEMMELSE

Artikel 39

Metoder til test, måling og beregning

1. Af hensyn til overholdelsen og verificeringen af overholdelsen af kravene til miljøvenligt design skal test, målinger og beregninger foretages ved hjælp af harmoniserede standarder eller andre pålidelige, nøjagtige og reproducerbare metoder, der gør brug af generelt anerkendte og moderne metoder. Disse metoder skal opfylde kravene til metoder til test, måling og beregning, der er fastsat i de relevante delegerede retsakter vedtaget i henhold til artikel 4.

UDKAST

2. Ved fastsættelsen af kravet om anvendelse af digitale værktøjer i henhold til artikel 4, stk. 6, litra c), nr. iii), tager Kommissionen følgende kriterier i betragtning:

- a) behovet for at sikre en ensartet anvendelse af beregningsmetoderne, og
 - b) behovet for at mindske den administrative byrde for de erhvervsdrivende.
- Digitale værktøjer skal stilles gratis til rådighed for erhvervsdrivende.

Artikel 40

Forebyggelse af omgåelse og forringet ydeevne

1. Erhvervsdrivende må ikke udvise nogen adfærd, der underminerer produktets overholdelse af denne forordning, uanset om denne adfærd er af kontraktmæssig, kommerciel, teknisk eller anden art.

2. Produkter, der hører under anvendelsesområdet for en delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 4, må ikke bringes i omsætning eller tages i brug, hvis de er designet til at ændre adfærd eller egenskaber, når de testes, med henblik på at opnå et mere gunstigt resultat for de produktparametre, der reguleres i de gældende delegerede retsakter vedtaget i henhold til artikel 4.

Med henblik på dette stykke anses produkter, der er designet til at kunne registrere, at de bliver testet, og som automatisk ændrer deres ydeevne som en reaktion herpå, samt produkter, der er forudindstillet til at ændre deres ydeevne på testtidspunktet, for at være produkter, der er designet til at ændre deres adfærd eller egenskaber, når de testes.

3. Erhvervsdrivende, der bringer et produkt i omsætning eller ibrugtager et produkt, der er omfattet af en delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 4, må ikke fastsætte instruktioner, der specifikt vedrører test, og som ændrer produktets adfærd eller egenskaber med henblik på at opnå et mere gunstigt resultat for de produktparametre, der reguleres i de gældende delegerede retsakter vedtaget i henhold til artikel 4.

Med henblik på dette stykke anses instruktioner, der fører til en manuel ændring af produktet før en test, som ændrer et produkts ydeevne, for at være instruktioner, der specifikt vedrører test, som ændrer produktets adfærd eller egenskaber.

4. Produkter, der hører under anvendelsesområdet for en delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 4, må ikke bringes i omsætning eller tages i brug, hvis de er designet til at ændre adfærd eller egenskaber inden for en kort periode efter ibrugtagningen, som fører til en forværring af deres ydeevne for et eller flere af de produktparametre, der reguleres i de relevante delegerede retsakter vedtaget i henhold til artikel 4, eller deres funktionelle ydeevne fra brugerens perspektiv.

5. Software- eller firmwareopdateringer må ikke føre til forringelse af produktets ydeevne ud over acceptable margener, der er specificeret i de gældende delegerede retsakter vedtaget i henhold til artikel 4, i forbindelse med nogen af de produktparametre, der er reguleret i disse delegerede retsakter, eller deres funktionelle ydeevne fra brugerens perspektiv, hvis de måles med

UDKAST

den testmetode, der blev anvendt til overensstemmelsesvurderingen, undtagen hvor kunden forud for opdateringen udtrykkeligt giver sit samtykke til en sådan forringelse af ydeevnen. Der må ikke ske ændringer, hvis en sådan opdatering afvises.

Software- eller firmwareopdateringer må under ingen omstændigheder føre til en forringelse af produktets ydeevne som omhandlet i dette stykkes første afsnit i et omfang, så produktet ikke længere overholder de fastsatte krav i de delegerede retsakter, der er vedtaget i henhold til artikel 4, og som er gældende på det tidspunkt, hvor produktet bringes i omsætning, eller tidspunktet for dets ibrugtagning.

Artikel 41

Formodning om overensstemmelse

1. Metoder til test, måling eller beregning som omhandlet i artikel 39, der er i overensstemmelse med harmoniserede standarder eller dele heraf, hvis referencer er offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende*, anses for at være i overensstemmelse med de fastsatte krav i nævnte artikel samt med kravene til test, måling og beregning, der er fastsat i delegerede retsakter vedtaget i henhold til artikel 4, for så vidt disse krav er omfattet af sådanne harmoniserede standarder eller dele heraf.

2. Digitale produktpas, som er i overensstemmelse med harmoniserede standarder eller dele heraf, hvis referencer er offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende*, formodes at være i overensstemmelse med de krav til miljøvenligt design, der er fastsat i artikel 10 og 11, i det omfang disse krav er omfattet af sådanne harmoniserede standarder eller dele heraf.

3. Produkter, der er i overensstemmelse med harmoniserede standarder eller dele heraf, hvis referencer er offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende*, anses for at være i overensstemmelse med de krav til miljøvenligt design, der er fastsat i delegerede retsakter vedtaget i henhold til artikel 4, for så vidt disse krav er omfattet af sådanne harmoniserede standarder eller dele heraf.

4. Produkter, der er omfattet af en delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 4, og som er tildelt EU-miljømærket i henhold til forordning (EF) nr. 66/2010, anses for at overholde de krav til miljøvenligt design, der er fastsat i den delegerede retsakt, i det omfang disse krav er omfattet af de EU-miljømærkekriterier, som er fastsat i henhold til artikel 16, stk. 2, i nævnte forordning.

Artikel 42

Fælles specifikationer

1. Kommissionen kan vedtage gennemførelsesretsakter, der for produkter, der er omfattet af delegerede retsakter vedtaget i henhold til artikel 4, fastsætter fælles specifikationer, der omfatter krav til miljøvenligt design, de væsentlige krav til digitale produktpas som omhandlet i artikel 10 og 11 eller de test-, måle- eller beregningsmetoder, der er omhandlet i artikel 39.

UDKAST

Disse gennemførelsesretsakter vedtages kun, når følgende betingelser er opfyldt:

- a) Kommissionen har i medfør af artikel 10, stk. 1, i forordning (EU) nr. 1025/2012 anmodet en eller flere europæiske standardiseringsorganisationer om at udarbejde en harmoniseret standard for et krav til miljøvenligt design, for et væsentligt krav til digitale produktpas, jf. nærværende forordnings artikel 10 og 11, eller til en metode til test, måling eller beregning, jf. nærværende forordnings artikel 39, og:
- i) anmodningen er ikke blevet imødekommet
 - ii) den harmoniserede standard, der forholder sig til denne anmodning, er ikke færdiggjort inden for den tidsfrist, der er fastsat i artikel 10, stk. 1, i forordning (EU) nr. 1025/2012, eller
 - iii) den harmoniserede standard er ikke i overensstemmelse med anmodningen, og
- b) der er ikke offentliggjort nogen reference til harmoniserede standarder for krav til miljøvenligt design eller noget væsentligt krav til digitale produktpas, jf. denne forordnings artikel 10 og 11, eller til en metode til test, måling eller beregning som omhandlet i denne forordnings artikel 39 i *Den Europæiske Unions Tidende* i henhold til forordning (EU) nr. 1025/2012, og en sådan reference forventes ikke offentliggjort inden for et rimeligt tidsrum.

De gennemførelsesretsakter, der er omhandlet i dette stykkes første afsnit, vedtages efter undersøgelsesproceduren, jf. artikel 73, stk. 3.

2. Inden Kommissionen udarbejder udkastet til de gennemførelsesretsakter, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 1, underretter den det udvalg, der er omhandlet i artikel 22 i forordning (EU) nr. 1025/2012, om, at den anser betingelserne i nærværende artikels stk. 1 for at være opfyldt.
3. Ved udarbejdelsen af udkastet til de gennemførelsesretsakter, der er omhandlet i stk. 1, tager Kommissionen hensyn til synspunkterne fra forummet for miljøvenligt design og fra medlemsstaternes ekspertgruppe samt fra andre relevante organer og hører på behørig vis alle relevante interessenter.
4. Metoder til test, måling eller beregning som omhandlet i artikel 39, der er i overensstemmelse med fælles specifikationer, der er fastsat ved gennemførelsesretsakter som omhandlet i nærværende artikels stk. 1, eller dele heraf, anses for at være i overensstemmelse med kravene fastsat i nævnte artikel samt med kravene til test, måling og beregning, der er fastsat i delegerede retsakter vedtaget i henhold til artikel 4, i det omfang disse krav er omfattet af en sådan fælles specifikation eller dele heraf.
5. Produkter inden for denne forordnings anvendelsesområde, der er i overensstemmelse med fælles specifikationer, der er fastsat ved gennemførelsesretsakter som omhandlet i denne artikels stk. 1, eller dele heraf, anses for at være i overensstemmelse med kravene til miljøvenligt design eller med de væsentlige krav til digitale produktpas som omhandlet i artikel 10 og 11 eller med kravene til metoderne til test, måling eller beregning som omhandlet i artikel 39 i de relevante delegerede retsakter vedtaget i henhold

UDKAST

til artikel 4, i det omfang disse krav er omfattet af disse fælles specifikationer eller dele heraf.

6. Hvis en harmoniseret standard vedtages af en europæisk standardiseringsorganisation og foreslås Kommissionen med henblik på offentliggørelse af en reference hertil i *Den Europæiske Unions Tidende*, vurderer Kommissionen den harmoniserede standard i overensstemmelse med forordning (EU) nr. 1025/2012.

Når der offentliggøres referencer til en harmoniseret standard i *Den Europæiske Unions Tidende*, ophæver Kommissionen de gennemførelsesretsakter, der er omhandlet i stk. 1, eller delene heraf, som omfatter de samme krav til miljøvenligt design, de væsentlige krav til digitale produktpas og krav til metoderne til test, måling eller beregning.

7. Hvis en medlemsstat eller Europa-Parlamentet mener, at en fælles specifikation ikke fuldt ud opfylder kravene til miljøvenligt design, de væsentlige krav til digitale produktpas og krav til metoderne til test, måling eller beregning, underretter vedkommende Kommissionen herom ved fremlæggelse af en detaljeret redegørelse. Kommissionen vurderer denne detaljerede forklaring og kan, hvis det er hensigtsmæssigt, ændre den gennemførelsesretsakt, der fastsætter den pågældende fælles specifikation.

Artikel 43

Overensstemmelsesvurdering

1. Ved specifikationen af den gældende overensstemmelsesvurderingsprocedure i henhold til artikel 4, stk. 5, tager Kommissionen følgende kriterier i betragtning:

- a) hvorvidt det pågældende modul er relevant for produkttypen og for de pågældende krav til miljøvenligt design og står i et rimeligt forhold til den offentlige interesse, der forfølges
- b) arten af de risici, der er forbundet med produktet, og i hvor høj grad overensstemmelsesvurderingen svarer til arten og graden af disse risici, og
- c) hvor inddragelse af tredjeparter er obligatorisk, nødvendigheden af, at fabrikanten skal kunne vælge mellem kvalitetssikrings- og produktcertificeringsmoduler som fastsat i bilag II til afgørelse nr. 768/2008/EF.

2. Der skal udarbejdes registre og korrespondancer vedrørende overensstemmelsesvurderingen på et officielt sprog i den medlemsstat, hvor et bemyndiget organ, der er involveret i overensstemmelsesvurderingen i henhold til stk. 1, er etableret, eller på et sprog, der accepteres af det pågældende organ.

Artikel 44

EU-overensstemmelseserklæring

1. EU-overensstemmelseserklæringen skal angive, at overholdelsen af de krav til miljøvenligt design, der er specificeret i de gældende delegerede retsakter, som er vedtaget i henhold til artikel 4, er dokumenteret, eller at en

UDKAST

overensstemmelsesformodning finder anvendelse i overensstemmelse med artikel 41.

2. EU-overensstemmelseserklæringen skal have den i bilag V angivne modelstruktur og skal indeholde de specificerede elementer i den gældende overensstemmelsesprocedure og en henvisning til de gældende delegerede retsakter vedtaget i henhold til artikel 4. Den skal ajourføres løbende og skal oversættes til det eller de sprog, der kræves af den medlemsstat, på hvis marked produktet bringes i omsætning eller gøres tilgængeligt.

3. Hvis et produkt, der er omfattet af en delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 4, er underlagt mere end én EU-retsakt, som kræver en EU-overensstemmelseserklæring, skal der udarbejdes en samlet EU-overensstemmelseserklæring for alle sådanne EU-retsakter. Denne erklæring skal anføre de pågældende EU-retsakter og deres offentliggørelshenvisninger. Det kan være et dossier bestående af alle de relevante enkelte overensstemmelseserklæringer.

4. Ved at udarbejde EU-overensstemmelseserklæringen står fabrikanten inde for, at produktet opfylder de gældende krav.

Artikel 45

Generelle principper for CE-mærkning

CE-mærkningen er underlagt de generelle principper fastsat i artikel 30 i forordning (EF) nr. 765/2008.

Artikel 46

Regler og betingelser for anbringelse af CE-mærkningen

1. CE-mærkningen skal anbringes på produktet, så den er synlig, let læselig og ikke kan slettes. Hvis produktet er af en sådan art, at det ikke er muligt eller forsvarligt at anbringe CE-mærkningen på det, anbringes den på emballagen og i ledsagedokumenterne.

2. CE-mærkningen skal anbringes, før produktet bringes i omsætning eller tages i brug.

3. For så vidt angår produkter i produktionskontrollfasen, hvor et bemyndiget organ er involveret, skal CE-mærkningen ledsages af det pågældende bemyndigede organs identifikationsnummer.

Det bemyndigede organs identifikationsnummer skal anbringes af organet selv eller, efter dets instruktioner, af fabrikanten eller dennes bemyndigede repræsentant.

4. CE-mærkningen og i givet fald det bemyndigede organs identifikationsnummer kan ledsages af et piktogram eller anden mærkning, der angiver en særlig risiko eller anvendelse.

5. Medlemsstaterne skal tage udgangspunkt i eksisterende mekanismer for at sikre, at reglerne for anvendelse af CE-mærkningen gennemføres korrekt, og skal træffe passende tiltag i tilfælde af uretmæssig anvendelse af CE-mærkningen.

UDKAST

Artikel 47

Specifikke regler for mærkninger

For så vidt angår produkter, der ikke er omfattet af krav om CE-mærkning i henhold til EU-retten, tager Kommissionen i forbindelse med specificeringen af regler for mærkninger, der angiver overensstemmelse med de gældende krav til miljøvenligt design i henhold til artikel 4, stk. 6, litra d), følgende kriterier i betragtning:

- a) behovet for at mindske den administrative byrde for erhvervsdrivende
- b) behovet for at sikre, at der er sammenhæng i relation til andre mærkninger, der finder anvendelse på et specifikt produkt, og
- c) behovet for at undgå forvirring vedrørende betydningen af mærkninger under anden EU-ret.

KAPITEL IX

NOTIFIKATION AF OVERENSSTEMMELSESVURDERINGSORGANER

Artikel 48

Notifikation

Hvis der er fastsat eksterne overensstemmelsesvurderingsopgaver i delegerede retsakter vedtaget i henhold til artikel 4, underretter medlemsstaterne Kommissionen og de øvrige medlemsstater om, hvilke organer der er bemyndiget til at udføre disse opgaver.

Artikel 49

Bemyndigende myndigheder

1. Medlemsstaterne udpeger en bemyndigende myndighed, som er ansvarlig for at indføre og gennemføre de nødvendige procedurer for vurdering og notifikation af overensstemmelsesvurderingsorganer og for at overvåge de bemyndigede organer, herunder overholdelsen af artikel 54.
2. Medlemsstaterne kan beslutte, at vurderingen og overvågningen som omhandlet i stk. 1 skal udføres af nationale akkrediteringsorganer i henhold til og i overensstemmelse med forordning (EF) nr. 765/2008.
3. Hvis den bemyndigende myndighed uddelegerer eller på anden måde betror vurderingen, notifikationen eller overvågningen som omhandlet i denne artikels stk. 1 til et organ, der ikke er en offentlig enhed, skal dette organ være en juridisk enhed og på tilsvarende vis overholde de i artikel 50 fastsatte krav. Endvidere skal der træffes foranstaltninger, der dækker det erstatningsansvar, som måtte opstå.
4. Den bemyndigende myndighed påtager sig det fulde ansvar for de opgaver, der udføres af det i stk. 3 omhandlede organ.

Artikel 50

Krav vedrørende bemyndigende myndigheder

1. En bemyndigende myndighed skal etableres på en sådan måde, at der ikke opstår interessekonflikter med overensstemmelsesvurderingsorganer.
2. En bemyndigende myndighed skal være organiseret og arbejde på en sådan måde, at der i dens arbejde sikres objektivitet og uvildighed.
3. En bemyndigende myndighed skal være organiseret på en sådan måde, at alle beslutninger om notifikation af overensstemmelsesvurderingsorganet træffes af kompetente personer, der ikke er identiske med dem, der foretog vurderingen.
4. En bemyndigende myndighed må ikke tilbyde eller udføre tjenester, som udføres af overensstemmelsesvurderingsorganer, eller yde rådgivningsbistand på kommercielt eller konkurrencemæssigt grundlag.
5. En bemyndigende myndighed sikrer fortroligheden af de oplysninger, der indhentes. Den udveksler dog på anmodning herom oplysninger vedrørende bemyndigede organer med Kommissionen, med bemyndigende myndigheder i andre medlemsstater og med andre relevante nationale myndigheder.
6. En bemyndigende myndighed vurderer med hensyn til notifikation udelukkende det specifikke overensstemmelsesvurderingsorgan, der anmoder om notifikation og tager ikke hensyn til moder- eller datterselskabers kapaciteter eller ansatte. Den bemyndigende myndighed vurderer organet i forhold til alle relevante krav og overensstemmelsesvurderingsopgaver.
7. En bemyndigende myndighed skal have et tilstrækkeligt antal kompetente ansatte og tilstrækkelig finansiering til rådighed til at kunne udføre sine opgaver korrekt.

Artikel 51

Oplysningspligt for bemyndigende myndigheder

Medlemsstaterne underretter Kommissionen om deres procedurer for vurdering og notifikation af overensstemmelsesvurderingsorganer og overvågning af bemyndigede organer samt eventuelle ændringer heraf.

Kommissionen gør disse oplysninger offentligt tilgængelige.

Artikel 52

Krav vedrørende bemyndigede organer

1. For så vidt angår notifikation, skal et overensstemmelsesvurderingsorgan overholde de i stk. 2-12 fastsatte krav.
2. Et overensstemmelsesvurderingsorgan skal etableres i henhold til en medlemsstats nationale ret og være en juridisk person.
3. Et overensstemmelsesvurderingsorgan skal være et tredjepartsorgan, der er uafhængigt af den organisation eller det produkt, der vurderes. Det må ikke have forretningsforbindelser med organisationer, der har en interesse i de produkter, der vurderes, navnlig fabrikanter, deres handelspartnere og

UDKAST

deres aktieinvestorer. Dette forhindrer ikke overensstemmelsesvurderingsorganet i at udføre overensstemmelsesvurderingsaktiviteter for konkurrerende fabrikanter.

4. Et overensstemmelsesvurderingsorgan, dets øverste ledelse og de ansatte med ansvar for udførelse af overensstemmelsesvurderingsopgaverne må ikke være designer, fabrikant, leverandør, importør, distributør, installatør, indkøber, indehaver, bruger eller vedligeholder af de produkter, der vurderes, og ligeledes heller ikke være repræsentant for disse. Dette forhindrer ikke anvendelse af vurderede produkter, der er nødvendige for driften af overensstemmelsesvurderingsorganet, eller anvendelse af sådanne produkter til personlige formål.

Et overensstemmelsesvurderingsorgan, dets øverste ledelse og de ansatte med ansvar for at udføre overensstemmelsesvurderingsopgaverne må ikke være direkte involveret i design, fremstilling eller konstruktion eller markedsføring, installation, anvendelse eller vedligeholdelse af disse produkter eller repræsentere de parter, der udfører disse aktiviteter. De må ikke deltage i aktiviteter, som kan være i strid med deres objektivitet og integritet i forbindelse med de overensstemmelsesvurderingsaktiviteter, de er bemyndiget til. Dette gælder navnlig rådgivningstjenester.

Overensstemmelsesvurderingsorganerne sikrer, at aktiviteter i deres moder- eller søsterselskaber, datterselskaber eller underentreprenører ikke påvirker fortroligheden, objektiviteten eller uvildigheden af deres overensstemmelsesvurderingsaktiviteter.

Et overensstemmelsesvurderingsorgan må ikke uddelegere etableringen og overvågningen af interne procedurer, generelle politikker, adfærdskodekser eller andre interne regler, tildeling af dets personale til specifikke opgaver eller overensstemmelsesvurderingsafgørelser til en underentreprenør eller et datterselskab.

5. Overensstemmelsesvurderingsorganerne og deres ansatte skal udføre overensstemmelsesvurderingsaktiviteterne med den højeste grad af professionel integritet og de krævede tekniske kompetencer inden for det specifikke område. De skal være fri for alle former for pres og incitamenter, navnlig økonomiske, der kan påvirke deres objektivitet eller resultaterne af deres overensstemmelsesvurderingsaktiviteter, navnlig for så vidt angår personer eller grupper af personer med en interesse i resultaterne af disse aktiviteter.

6. Et overensstemmelsesvurderingsorgan skal kunne udføre alle de overensstemmelsesvurderingsopgaver, det bliver tildelt under den relevante delegerede retsakt vedtaget i henhold til artikel 4, og som det er bemyndiget til, uanset om disse opgaver udføres af overensstemmelsesvurderingsorganet selv eller på dets vegne og på dets ansvar.

Et overensstemmelsesvurderingsorgan skal til enhver tid og for hver overensstemmelsesvurderingsprocedure samt for hver type eller kategori af produkter, som det er bemyndiget til, have følgende til sin rådighed:

a) det nødvendige personale af den størrelse og med den tekniske viden og tilstrækkelige og relevante erfaring, der skal til for at løse overensstemmelsesvurderingsopgaverne

UDKAST

- b) de nødvendige beskrivelser af de procedurer, som overensstemmelsesvurderingen foretages i overensstemmelse med, således at disse procedurers gennemsigtighed og evne til gengivelse, herunder en beskrivelse af, hvordan det relevante personale, deres status og opgaver svarer til de overensstemmelsesvurderingsopgaver, som organet har til hensigt at blive bemyndiget til
- c) hensigtsmæssige ordninger og procedurer med henblik på at skelne mellem de opgaver, det udfører i sin egenskab af bemyndiget organ, og dets øvrige aktiviteter
- d) procedurer for udførelsen af aktiviteter, der tager behørigt hensyn til en virksomheds størrelse, den branchesektor, virksomheden opererer i, virksomhedens struktur, den pågældende produktteknologis grad af kompleksitet, og hvorvidt der er tale om masse- eller serieproduktionsprocesser.

Det skal have de nødvendige midler til rådighed til på passende vis at udføre de tekniske og administrative opgaver, der er forbundet med overensstemmelsesvurderingsaktiviteterne, og det skal have adgang til alt nødvendigt udstyr og alle nødvendige faciliteter.

7. Personalet med ansvar for udførelse af overensstemmelsesvurderingsaktiviteter skal have følgende:

- a) grundig teknisk uddannelse og erhvervsuddannelse, der omfatter alle overensstemmelsesvurderingsaktiviteter, i forbindelse med hvilke overensstemmelsesvurderingsorganet er blevet bemyndiget
- b) tilfredsstillende kendskab til kravene til de vurderinger, de udfører, og tilstrækkelige myndighedsbeføjelser til at udføre disse vurderinger, herunder relevant viden og forståelse af den relevante lovgivning samt krav til test, måling og beregning, til gældende harmoniserede standarder eller fælles specifikationer, og til de relevante bestemmelser i denne forordning og de delegerede retsakter vedtaget i henhold til artikel 4
- c) evnen til at udarbejde certifikater, registre og rapporter, der dokumenterer, at vurderingerne er blevet udført.

8. Det personale, der er ansvarligt for at træffe vurderingsafgørelser, skal:

- (a) være ansat af overensstemmelsesvurderingsorganet i henhold til den bemyndigende medlemsstats nationale ret
- (b) ikke have nogen potentiel interessekonflikt
- (c) være kompetente til at kontrollere vurderinger foretaget af andet personale, eksterne eksperter eller underleverandører
- (d) være et tilstrækkeligt stort antal til at kunne sikre driftskontinuitet og en konsekvent tilgang til overensstemmelsesvurderinger.

9. Overensstemmelsesvurderingsorganernes uvildighed samt uvildigheden af deres øverste ledelse og vurderingspersonalet skal garanteres.

Aflønningen af den øverste ledelse og vurderingspersonalet i et overensstemmelsesvurderingsorgan må ikke være afhængigt af antallet af udførte vurderinger eller resultaterne af disse.

UDKAST

10. Overensstemmelsesvurderingsorganer skal tegne en ansvarsforsikring, medmindre staten påtager sig ansvaret i henhold til den nationale lovgivning, eller hvis medlemsstaten selv er direkte ansvarlig for overensstemmelsesvurderingen.

11. Personalet i et overensstemmelsesvurderingsorgan skal overholde tavshedspligten vedrørende alle oplysninger, der indsamles i forbindelse med udførelsen af overensstemmelsesvurderingsopgaver i henhold til de relevante delegerede retsakter vedtaget i henhold til artikel 4, medmindre det er i forbindelse med de bemyndigende myndigheder og andre nationale myndigheder i den medlemsstat, hvor disse aktiviteter udføres. Ejendomsrettigheder skal beskyttes.

12. Overensstemmelsesvurderingsorganer skal deltage i de relevante standardiseringsaktiviteter eller sikre, at deres vurderingspersonale er informeret herom, og tage hensyn til de relevante retningslinjer og henstillinger fra de europæiske standardiseringsorganers kompetente tekniske udvalg.

Artikel 53

Overensstemmelsesformodning for overensstemmelsesvurderingsorganer

Hvis et overensstemmelsesvurderingsorgan dokumenterer sin overensstemmelse med kriterierne fastsat i de relevante harmoniserede standarder eller dele heraf, hvis referencer er offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende*, skal dette organ anses for at overholde de i artikel 52 fastsatte krav, for så vidt de gældende harmoniserede standarder omfatter disse krav.

Artikel 54

Datterselskaber og underentreprise i tilknytning til bemyndigede organer

1. Hvis et bemyndiget organ giver specifikke opgaver i forbindelse med overensstemmelsesvurderingen i underentreprise eller anvender et datterselskab, skal det sikre, at underentreprenøren eller datterselskabet opfylder kravene i artikel 52, og underrette den bemyndigende myndighed herom.

2. Bemyndigede organer har det fulde ansvar for de opgaver, der udføres af underentreprenører eller datterselskaber, uanset hvor disse er etableret.

3. Aktiviteter kan udelukkende gives i underentreprise eller udføres af et datterselskab, hvis kunden giver samtykke til dette.

4. Bemyndigede organer opbevarer de relevante dokumenter om vurderingen og overvågningen af underentreprenørens eller dattervirksomhedens kvalifikationer og af det arbejde, de har udført i henhold til de relevante delegerede retsakter vedtaget i henhold til artikel 4, således at de er til rådighed for den bemyndigende myndighed.

Artikel 55

Ansøgning om notifikation

UDKAST

1. Et overensstemmelsesvurderingsorgan skal indgive en ansøgning om notifikation til den bemyndigende myndighed i den medlemsstat, hvor det er etableret.
2. Ansøgningen om notifikation ledsages af en beskrivelse af de overensstemmelsesvurderingsaktiviteter, det eller de overensstemmelsesvurderingsmoduler og det eller de produkter, som organet hævder at være kompetent til, samt af et eventuelt akkrediteringscertifikat udstedt af et nationalt akkrediteringsorgan, hvorved det attesteres, at overensstemmelsesvurderingsorganet opfylder kravene i artikel 52. Akkrediteringscertifikatet skal udelukkende vedrøre den specifikke juridiske enhed, der ansøger om notifikation, og det skal, udover relevante harmoniserede standarder, være baseret på de specifikke krav og overensstemmelsesvurderingsopgaver, der er fastsat i den relevante delegerede retsakt, som er vedtaget i henhold til artikel 4.
3. Hvis overensstemmelsesvurderingsorganet ikke kan forelægge et akkrediteringscertifikat, forelægger det den bemyndigende myndighed al den dokumentation, der er nødvendig med henblik på kontrol, anerkendelse og regelmæssig overvågning af, at det opfylder kravene i artikel 52.

Artikel 56

Notifikationsprocedure

1. De bemyndigende myndigheder må kun bemyndige overensstemmelsesvurderingsorganer, som opfylder kravene i artikel 52.
2. De bemyndigende myndigheder underretter Kommissionen og de øvrige medlemsstater ved hjælp af det elektroniske meddelelsesværktøj, der er udviklet og forvaltes af Kommissionen.
3. Notifikationen skal indeholde fyldestgørende oplysninger om overensstemmelsesvurderingsaktiviteterne, det eller de pågældende overensstemmelsesvurderingsmoduler og det eller de pågældende produkter og den relevante dokumentation for kompetencen.
4. Hvis en notifikation ikke er baseret på et akkrediteringscertifikat som omhandlet i artikel 55, stk. 2, skal den bemyndigende myndighed forelægge Kommissionen og de øvrige medlemsstater den dokumentation, der attesterer overensstemmelsesvurderingsorganets kompetence, og oplysninger om de ordninger, der er indført til sikring af, at der regelmæssigt føres tilsyn med organet, og at organet også fremover vil opfylde de i artikel 52 fastsatte krav.
5. Overensstemmelsesvurderingsorganet kan udføre et bemyndiget organs aktiviteter, hvis Kommissionen eller de øvrige medlemsstater ikke gør indsigelse senest to uger efter en notifikation, hvis der anvendes et akkrediteringscertifikat, eller inden for to måneder efter en notifikation, hvis der ikke anvendes akkreditering.

Kun et sådant organ skal anses for at være et bemyndiget organ i henhold til nærværende forordning.

UDKAST

6. Notifikationen bliver gyldig dagen efter, at organet inkluderes i listen over bemyndigede organer som omhandlet i artikel 57, stk. 2, af Kommissionen.

Det pågældende organ må først udføre aktiviteter som bemyndiget organ, når notifikationen er blevet gyldig.

Kommissionen må ikke offentliggøre en notifikation, hvis den har kendskab til eller får kendskab til, at det relevante bemyndigede organ ikke overholder kravene i artikel 52.

7. Kommissionen og de øvrige medlemsstater skal underrettes om eventuelle efterfølgende relevante ændringer af notifikationen.

Artikel 57

Identifikationsnumre og lister over bemyndigede organer

1. Kommissionen tildeler bemyndigede organer et identifikationsnummer.

Den tildeler et enkelt nummer, selv om organet er bemyndiget i henhold til flere EU-retsakter.

2. Kommissionen offentliggør listen over organer, der er bemyndiget i henhold til denne forordning, herunder de identifikationsnumre, de er blevet tildelt, og de aktiviteter, de er bemyndiget til.

Kommissionen sikrer, at denne liste holdes ajour.

Artikel 58

Ændringer af notifikationer

1. Hvis en bemyndigende myndighed har konstateret eller er blevet orienteret om, at et bemyndiget organ ikke længere opfylder kravene i artikel 52, eller at det ikke opfylder sine forpligtelser, begrænser, suspenderer eller inddrager den bemyndigende myndighed notifikationen, alt efter hvad der er mest hensigtsmæssigt, og afhængigt af i hvor alvorlig grad organet ikke opfylder disse krav eller forpligtelser. Det underretter straks Kommissionen og de øvrige medlemsstater herom.

2. Hvis en notifikation begrænses, suspenderes eller inddrages, eller hvis det bemyndigede organ har indstillet sine aktiviteter, træffer den bemyndigende medlemsstat de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at dette organs sager enten behandles af et andet bemyndiget organ eller står til rådighed for de ansvarlige bemyndigende myndigheder og markedsovervågningsmyndigheder efter disses anmodning.

Artikel 59

Anfægtelse af de bemyndigede organers kompetence

1. Kommissionen undersøger alle sager, hvor den tvivler på eller gøres opmærksom på, at der er tvivl om det bemyndigede organs kompetence, eller hvorvidt et bemyndiget organ fortsat opfylder de krav og forpligtelser, som det er underlagt.

UDKAST

2. Den bemyndigende medlemsstat skal efter anmodning forelægge Kommissionen alle oplysninger vedrørende grundlaget for notifikationen eller det pågældende bemyndigede organs fortsatte kompetence
3. Kommissionen sikrer, at alle følsomme oplysninger, som den indhenter som led i sine undersøgelser, behandles fortroligt.
4. Hvis Kommissionen konstaterer, at et bemyndiget organ ikke eller ikke længere opfylder kravene vedrørende dets notifikation, skal den underrette den bemyndigende medlemsstat herom og anmode den om at træffe de nødvendige korrigerende foranstaltninger, herunder om nødvendigt inddragelse af notifikationen.

Kommissionen ajourfører listen over bemyndigede organer, jf. artikel 57, stk. 2, senest to uger efter notifikationen af de korrigerende foranstaltninger, som de bemyndigende medlemsstater har truffet i henhold til nærværende stykkes første afsnit.

Artikel 60

Bemyndigede organers operationelle forpligtelser

1. Bemyndigede organer skal udføre overensstemmelsesvurderinger i overensstemmelse med de overensstemmelsesvurderingsprocedurer, der er fastlagt i de delegerede retsakter vedtaget i henhold til artikel 4.
2. Overensstemmelsesvurderinger skal udføres på en forholdsmeæssigt afpasset måde, så man undgår unødvendige byrder for erhvervsdrivende. Bemyndigede organer udfører deres aktiviteter under behørigt hensyn til en virksomheds størrelse, den branchesektor, virksomheden opererer i, virksomhedens struktur, den pågældende produktteknologis grad af kompleksitet, og hvorvidt der er tale om masse- eller serieproduktionsprocesser.
De respekterer dog i den forbindelse graden af principfasthed og beskyttelsesniveau, der er påkrævet for produktets overholdelse af de relevante krav.
3. Hvis et bemyndiget organ konstaterer, at en fabrikant ikke overholder de relevante krav eller tilsvarende harmoniserede standarder, fælles specifikationer eller andre tekniske specifikationer, kan det bemyndigede organ kræve, at fabrikanten træffer relevante korrigerende foranstaltninger med henblik på en endelig overensstemmelsesvurdering, medmindre de pågældende mangler ikke kan afhjælpes, og hvis dette er tilfældet, udstedes der ikke et certifikat eller en godkendelsesafgørelse.
4. Hvis et bemyndiget organ under overvågningen af overensstemmelse efter udstedelsen af et certifikat i overensstemmelse med de overensstemmelsesvurderingsprocedurer, der er fastlagt i en delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 4, eller en godkendelsesafgørelse konstaterer, at et produkt eller fabrikanten ikke overholder eller ikke længere overholder kravene, skal det bemyndigede organ kræve, at fabrikanten træffer de nødvendige korrigerende foranstaltninger, og det bemyndigede organ inddrager eller suspenderer om nødvendigt certifikatet eller godkendelsesafgørelsen.

UDKAST

5. Hvis der ikke træffes korrigerende foranstaltninger, eller hvis disse ikke har den ønskede effekt, begrænser, suspenderer eller inddrager det bemyndigede organ eventuelle certifikater eller godkendelsesafgørelser, alt efter hvad der er hensigtsmæssigt.

Artikel 61

Oplysningspligt for bemyndigede organer

1. Bemyndigede organer oplyser den bemyndigende myndighed om følgende:

- a) eventuel afvisning, begrænsning, suspendering eller inddragelse af et certifikat
- b) eventuelle forhold, der påvirker notifikationens anvendelsesområde og vilkår
- c) eventuelle anmodninger om oplysninger, de har modtaget fra markeds-
overvågningsmyndigheder vedrørende overensstemmelsesvurderingsaktiviteter
- d) efter anmodning herom, overensstemmelsesvurderingsaktiviteter udført inden for deres notifikations anvendelsesområde og eventuelle andre udførte aktiviteter, herunder grænseoverskridende aktiviteter og underentreprise.

2. Bemyndigede organer skal give andre organer, som er bemyndiget efter denne forordning og udfører de samme overensstemmelsesvurderingsaktiviteter, der dækker den samme produktgruppe, relevante oplysninger om spørgsmål vedrørende negative og, på anmodning, positive overensstemmelsesvurderingsresultater.

3. Hvis Kommissionen eller en medlemsstats markedsovervågningsmyndighed indsender en anmodning til et bemyndiget organ, der er etableret på en anden medlemsstats område, angående en overensstemmelsesvurdering, der er udført af det pågældende bemyndigede organ, skal der sendes en kopi af denne anmodning til den bemyndigende myndighed i den pågældende anden medlemsstat. Det pågældende bemyndigede organ skal uden forsinkelse og senest inden for 15 dage svare på denne anmodning. Den bemyndigende myndighed sikrer, at sådanne anmodninger løses af det bemyndigede organ.

4. Hvis bemyndigede organer har eller modtager dokumentation om følgende, advarer og deler de denne dokumentation med den relevante markedsovervågningsmyndighed eller bemyndigende myndighed, alt efter hvad der er relevant:

- a) at et andet bemyndiget organ overholder ikke kravene fastsat i artikel 52 eller sine forpligtelser
- b) at et produkt, der bringes i omsætning, overholder ikke kravene til miljøvenligt design, som er fastsat i de relevante delegerede retsakter vedtaget i henhold til artikel 4, eller

UDKAST

c) at et produkt, som bringes i omsætning, vil som følge af sin fysiske tilstand med al sandsynlighed udgøre en alvorlig risiko.

Artikel 62

Erfaringsudveksling

Kommissionen organiserer erfaringsudvekslingen mellem medlemsstaternes myndigheder, der er ansvarlige for notifikationspolitik.

Artikel 63

Koordinering af bemyndigede organer

1. Kommissionen sikrer, at der etableres passende koordinering og samarbejde mellem de bemyndigede organer i henhold til nærværende forordning, og at disse anvendes korrekt i form af en gruppe eller grupper af bemyndigede organer, herunder, hvis relevant, grupper af bemyndigede organer under samme delegerede retsakt vedtaget i henhold til artikel 4 eller i forbindelse med lignende overensstemmelsesvurderingsopgaver.

Bemyndigede organer deltager i alle relevante gruppers arbejde, direkte eller ved hjælp af udpegede repræsentanter.

2. Bemyndigede organer skal som generel retningslinje anvende eventuelle relevante dokumenter udarbejdet som følge af arbejdet i de grupper, der er omhandlet i stk. 1.

3. Koordineringen og samarbejdet i de i denne artikels stk. 1 omhandlede grupper skal sigte mod at sikre en ensartet anvendelse af denne forordning samt af de delegerede retsakter vedtaget i henhold til artikel 4. I den forbindelse tager disse grupper hensyn til de relevante retningslinjer og henstillinger fra de europæiske standardiseringsorganers kompetente tekniske udvalg.

KAPITEL X INCITAMENTER

Artikel 64

Medlemsstaternes incitamerter

1. Når medlemsstaterne indfører incitamerter for så vidt angår produkter, der er omfattet af en delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 4, skal disse incitamerter tage sigte på de to højeste klasser af ydeevne med et antal produkter på EU-plan, eller, hvor det er relevant, på produkter med EU-miljømærket.

2. Uanset denne artikels stk. 1 finder henholdsvis artikel 7, stk. 2, i forordning (EU) 2017/1369 og artikel 11 i forordning (EU) 2020/740 anvendelse, hvis medlemsstaterne indfører incitamerter for energirelaterede produkter eller dæk, der er omfattet af en delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 4, som også er omfattet af krav til energi- eller brændstofeffektivitetsmærkning.

UDKAST

Artikel 65

Grønne offentlige udbud

1. Ordregivende myndigheder og ordregivende enheder tildeler i overensstemmelse med direktiv 2014/24/EU eller 2014/25/EU offentlige kontrakter, der opfylder minimumskravene i henhold til denne artikels stk. 2, til indkøb af varer, der er omfattet af delegerede retsakter vedtaget i henhold til artikel 4, eller for bygge- og anlægsarbejder eller tjenesteydelser, hvis disse varer anvendes til aktiviteter, der udgør genstanden for disse kontrakter (»minimumskrav«).

2. Minimumskravene fastsættes efter behov for at tilskynde til udbud af og efterspørgsel efter miljømæssigt bæredygtige produkter, der er omfattet af delegerede retsakter vedtaget i henhold til artikel 4, under hensyntagen til værdien og mængden af offentlige kontrakter, der er tildelt for de relevante produktgrupper, og den økonomiske gennemførlighed for ordregivende myndigheder og ordregivende enheder til at købe mere miljømæssigt bæredygtige produkter, uden at det medfører uforholdsmæssigt store omkostninger.

3. Kommissionen tillægges beføjelser til ved hjælp af gennemførelsesretsakter at fastsætte minimumskravene i form af tekniske specifikationer, tildelingskriterier, betingelser for kontraktens udførelse eller mål.

Minimumskravene fastsættes i forbindelse med produktaspekterne, som behandles i den delegerede retsakt vedtaget i henhold til artikel 4, der finder anvendelse på de pågældende produktgrupper, alt efter hvad der er relevant for disse produktgrupper.

Minimumskravene baseres på de to højeste ydeevneklasser, de højeste scorer eller, hvis de ikke foreligger, på de bedst mulige ydeevneniveauer som fastsat i den delegerede retsakt, der er vedtaget i henhold til artikel 4, og som finder anvendelse på de pågældende produktgrupper.

Tildelingskriterierne skal, hvor det er relevant, omfatte en minimumsvægtning på mellem 15 % og 30 % i tildelingsprocessen, hvilket medfører, at de kan få en betydelig indvirkning på resultatet af udbudsproceduren, og hvilket fremmer udvælgelsen af de mest miljømæssigt bæredygtige produkter.

Målene kræver på årsbasis eller flerårig basis en minimumsprocentdel på 50 % af udbud, der gennemføres af ordregivende myndigheder eller ordregivende enheder eller på aggregeret nationalt plan, af de mest miljømæssigt bæredygtige produkter som omhandlet i fjerde afsnit.

Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren, jf. artikel 73, stk. 3.

KAPITEL XI

MARKEDSOVERVÅGNING

Artikel 66

Planlagte markedsovervågningsaktiviteter

UDKAST

1. Hver medlemsstat skal i den nationale markedsovervågningsstrategi, der er omhandlet i artikel 13 i forordning (EU) 2019/1020, medtage et afsnit om de markedsovervågningsaktiviteter, som er planlagt med henblik på at sikre, at der udføres relevante kontroller, herunder, hvor det er relevant, fysisk kontrol og laboratoriekontrol, i en passende skala i henhold til nærværende forordning og de delegerede retsakter vedtaget i henhold til nærværende forordnings artikel 4.

Det i første afsnit omhandlede afsnit skal som minimum inkludere:

a) de produkter eller krav, der er udpeget som prioriteter for markedsovervågning, under hensyntagen til de fælles prioriteter, der er udpeget af den administrative samarbejdsgruppe (»ADCO«), der er nedsat i henhold til artikel 30, stk. 2, i forordning (EU) 2019/1020, i overensstemmelse med artikel 68, stk. 1, litra a), og rapporterne i henhold til artikel 67, stk. 2

b) de planlagte markedsovervågningsaktiviteter med henblik på at mindske den manglende overensstemmelse for de produkter eller krav, der er udpeget som prioriteter, herunder arten af kontroller, der skal udføres i den periode, der er omfattet af den nationale markedsovervågningsstrategi, eller bringe uoverensstemmelsen til ophør.

2. Prioriteterne for markedsovervågning i henhold til stk. 1, andet afsnit, litra a), identificeres på baggrund af objektive kriterier, herunder:

a) graden af manglende overholdelse observeret på det marked, der henhører under markedsovervågningsmyndighedens kompetence

b) den manglende overensstemmelses miljøpåvirkning

c) hvis det er muligt, antallet af klager modtaget fra slutbrugere eller forbrugerorganisationer eller andre oplysninger modtaget fra erhvervsdrivende eller medier

d) antallet af relevante produkter, der er gjort tilgængelige på det marked, der henhører under markedsovervågningsmyndighedens kompetence, og

e) antallet af relevante erhvervsdrivende, der er aktive på det marked, der henhører under markedsovervågningsmyndighedens kompetence.

3. For produktkategorier, der er udpeget som højrisikokategorier for så vidt angår manglende overensstemmelse, skal den i stk. 1 omhandlede kontrol omfatte, hvor det er relevant, fysisk kontrol og laboratoriekontrol på grundlag af passende stikprøver.

Markedsovervågningsmyndighederne har ret til at tilbagesøge omkostningerne til kontrol af dokumenter og fysiske produkttest fra den ansvarlige erhvervsdrivende i tilfælde af manglende overensstemmelse med delegerede retsakter vedtaget i henhold til artikel 4.

Artikel 67

Rapportering og benchmarking

1. Markedsovervågningsmyndighederne angiver i det informations- og kommunikationssystem, der er omhandlet i artikel 34 i forordning

UDKAST

(EU) 2019/1020, oplysninger om arten og graden af sanktioner, der pålægges i forbindelse med manglende overensstemmelse med nærværende forordning.

2. Kommissionen udarbejder hvert fjerde år senest den 30. juni en rapport baseret på de oplysninger, der er angivet af markedsovervågningsmyndighederne i informations- og kommunikationssystemet som omhandlet i artikel 34 i forordning (EU) 2019/1020.

Rapporten skal indeholde:

a) oplysninger om arten og antallet af kontroller, der er udført af markedsovervågningsmyndighederne de fire foregående kalenderår i henhold til artikel 34, stk. 4 og 5, i forordning (EU) 2019/1020

b) oplysninger om graden af den konstaterede manglende overensstemmelse samt arten og graden af sanktioner, der er pålagt for de fire foregående kalenderår, for produkter, der er omfattet af delegerede retsakter vedtaget i henhold til artikel 4 i nærværende forordning

c) en sammenligning af de oplysninger, der er omhandlet i dette stykkes litra a) og b), med de aktiviteter, der er planlagt inden for rammerne af det afsnit om markedsovervågningsaktiviteter, der er udarbejdet i henhold til artikel 66, stk. 1

d) vejledende benchmarks for markedsovervågningsmyndighederne, for så vidt angår hyppigheden af kontroller samt arten og graden af pålagte sanktioner

e) en liste over prioriteter for markedsovervågningsmyndighederne med hensyn til produkter og krav.

3. Kommissionen offentliggør rapporten i henhold til denne artikels stk. 2 i det informations- og kommunikationssystem, der er omhandlet i artikel 34 i forordning (EU) 2019/1020, og gør den offentlig tilgængelig. Den første af disse rapporter offentliggøres senest den 19. juli 2028.

Artikel 68

Koordinering og støtte af markedsovervågning

1. For så vidt angår denne forordning skal ADCO mødes med jævnlige mellemrum og, hvis relevant, på rimelig anmodning fra Kommissionen eller to eller flere deltagende markedsovervågningsmyndigheder.

I forbindelse med udførelsen af sine opgaver som fastsat i artikel 32 i forordning (EU) 2019/1020 skal ADCO støtte gennemførelsen af det afsnit om markedsovervågningsaktiviteter, der er udarbejdet i henhold til artikel 66, stk. 1, og udpege:

a) fælles prioriteter for markedsovervågning jf. artikel 66, stk. 1, litra a), baseret på objektive kriterier i henhold til artikel 66, stk. 2

b) prioriteter for EU-støtte i henhold til stk. 2

c) hvilke krav, der er fastsat i delegerede retsakter vedtaget i henhold til artikel 4, og som anvendes eller fortolkes forskelligt og bør være prioriteter

UDKAST

for organiseringen af fælles uddannelsesprogrammer eller vedtagelse af retningslinjer i henhold til nærværende artikels stk. 2.

2. På baggrund af de prioriteter, der identificeres af ADCO, skal Kommissionen:

- a) organisere fælles markedsovervågning og testprojekter på områder af fælles interesse
- b) organisere fælles investering i markedsovervågningskapacitet, herunder udstyr og IT-udstyr
- c) organisere fælles uddannelsesprogrammer for personalet hos markedsovervågningsmyndighederne, toldmyndighederne, de bemyndigende myndigheder og de bemyndigede organer, herunder programmer vedrørende korrekt fortolkning og anvendelse af de krav, der er fastsat i delegerede retsakter vedtaget i henhold til artikel 4, samt vedrørende metoder og teknikker, som er relevante for anvendelse eller verificering af overholdelsen af sådanne krav
- d) udarbejde retningslinjer for anvendelse og håndhævelse af de krav, der er fastsat i delegerede retsakter vedtaget i henhold til artikel 4, herunder fælles praksis og metoder til effektiv markedsovervågning
- e) om nødvendigt høre interessenter og eksperter.

Unionen finansierer, hvor det er relevant, tiltagene i første afsnit, litra a), b) og c).

3. Kommissionen yder teknisk og logistisk støtte for at sikre, at ADCO udfører sine opgaver i henhold til nærværende artikel og artikel 32 i forordning (EU) 2019/1020, når sådanne opgaver vedrører nærværende forordning.

KAPITEL XII BESKYTTELSESPROCEDURER

Artikel 69

Procedure for produkter, der udgør en risiko på nationalt plan

1. Hvis markedsovervågningsmyndighederne har tilstrækkelig grund til at antage, at et produkt, der er omfattet af en delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 4, udgør en risiko, skal de foretage en evaluering omfattende alle de krav, der er relevante for risikoen, og som er fastsat i denne forordning eller i den pågældende delegerede retsakt.

Hvis markedsovervågningsmyndighederne i forbindelse med denne evaluering konstaterer, at produktet ikke opfylder kravene i denne forordning eller i den gældende delegerede retsakt vedtaget i henhold til artikel 4, skal de straks anmode den pågældende erhvervsdrivende om at træffe passende og forholdsmæssige korrigerende tiltag inden for en rimelig tidsfrist, der fastsættes af markedsovervågningsmyndighederne, og som står i et rimeligt forhold til arten og, hvor det er relevant, graden af den manglende overensstemmelse for at bringe den manglende overensstemmelse til ophør. Dette

UDKAST

korrigerende tiltag kan blandt andet omfatte de tiltag, der er angivet i artikel 16, stk. 3, i forordning (EU) 2019/1020.

Markedsovervågningsmyndighederne underretter det relevante bemyndigede organ herom.

2. Hvis markedsovervågningsmyndighederne konstaterer, at den manglende overensstemmelse med kravene ikke er begrænset til deres nationale område, underretter de Kommissionen og de øvrige medlemsstater om resultaterne af evalueringen og om det korrigerende tiltag, de har pålagt den erhvervsdrivende at træffe.

3. Den relevante erhvervsdrivende sikrer, at der træffes alle fornødne korrigerende tiltag over for alle de pågældende produkter, som denne har gjort tilgængelige på markedet i hele Unionen.

4. Hvis den pågældende erhvervsdrivende ikke træffer korrigerende tiltag inden for den frist, der er omhandlet i stk. 1, andet afsnit, eller den manglende overensstemmelse varer ved, træffer markedsovervågningsmyndighederne de nødvendige foreløbige foranstaltninger for at forbyde eller begrænse tilgængeliggørelsen af det pågældende produkt på deres nationale marked eller for at trække det tilbage fra markedet eller kalde det tilbage.

De underretter straks Kommissionen og de øvrige medlemsstater om sådanne foranstaltninger.

5. De oplysninger, der skal gives til Kommissionen og de øvrige medlemsstater i overensstemmelse med denne artikels stk. 4, meddeles via det informations- og kommunikationssystem, der er omhandlet i artikel 34 i forordning (EU) 2019/1020, og skal indeholde alle tilgængelige oplysninger, særlig hvad angår de nødvendige data til identifikation af det produkt, der ikke opfylder kravene, produktets oprindelse, arten af den påståede manglende overensstemmelse og den pågældende manglende overensstemmelse, arten og varigheden af de truffede nationale foranstaltninger samt de synspunkter, som den relevante erhvervsdrivende har fremsat. Markedsovervågningsmyndighederne angiver også, om den manglende overensstemmelse med kravene skyldes enten:

a) at produktet ikke opfylder kravene i den relevante delegerede retsakt vedtaget i henhold til nærværende forordnings artikel 4, eller

b) mangler ved de harmoniserede standarder eller fælles specifikationer, der er omhandlet i nærværende forordnings artikel 41 og 42, og som danner grundlag for overensstemmelsesformodningen.

6. De øvrige medlemsstater ud over den medlemsstat, der har indledt proceduren, skal straks underrette Kommissionen og de øvrige medlemsstater om alle truffede foranstaltninger og om yderligere oplysninger, som de måtte råde over, om det pågældende produkts manglende overensstemmelse med kravene, og om deres indsigelser, hvis de ikke er indforstået med den meddelte nationale foranstaltning.

7. Hvis der ikke inden for tre måneder efter modtagelsen af de i stk. 4 omhandlede oplysninger er blevet gjort indsigelse af en medlemsstat eller Kommissionen mod en foreløbig foranstaltning truffet af en medlemsstat,

UDKAST

anses foranstaltningen for at være berettiget. Denne midlertidige foranstaltning kan fastsætte en anden periode end tre måneder for at tage hensyn til de særlige forhold, der gør sig gældende for de pågældende produkter eller krav.

8. Medlemsstaterne sikrer, at der straks træffes de fornødne restriktive foranstaltninger over for det pågældende produkt eller den pågældende fabrikant, såsom tilbagetrækning af produktet fra deres marked.

Artikel 70

EU-beskyttelsesprocedure

1. Hvis der efter afslutningen af proceduren i artikel 69, stk. 3 og 4, gøres indsigelse mod en medlemsstats nationale foranstaltning, eller hvis Kommissionen finder, at den nationale foranstaltning er i modstrid med EU-retten, skal Kommissionen straks drøfte spørgsmålet med medlemsstaterne og den eller de pågældende erhvervsdrivende og vurdere den nationale foranstaltning. På grundlag af resultaterne af denne evaluering træffer Kommissionen ved hjælp af en gennemførelsesretsakt afgørelse om, hvorvidt den nationale foranstaltning er berettiget eller ej.

Denne gennemførelsesretsakt vedtages efter undersøgelsesproceduren, jf. artikel 73, stk. 3.

Kommissionen retter sin afgørelse til alle medlemsstaterne og meddeler den straks til disse samt til den eller de relevante erhvervsdrivende.

2. Hvis den nationale foranstaltning anses for at være berettiget, træffer samtlige medlemsstater de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at det produkt, der ikke er i overensstemmelse med kravene, trækkes tilbage fra deres marked, og underretter Kommissionen herom.

Hvis den nationale foranstaltning anses for ikke at være berettiget, trækker den pågældende medlemsstat foranstaltningen tilbage.

3. Hvis den nationale foranstaltning anses for at være berettiget, og hvis produktets manglende overensstemmelse med kravene tilskrives mangler ved de harmoniserede standarder som omhandlet i artikel 41 i denne forordning, anvender Kommissionen proceduren i artikel 11 i forordning (EU) nr. 1025/2012.

4. Hvis den nationale foranstaltning anses for at være berettiget, og hvis produktets manglende overensstemmelse med kravene tilskrives mangler ved de fælles specifikationer, der er omhandlet i artikel 42, vedtager Kommissionen straks gennemførelsesretsakter, der ændrer eller ophæver de pågældende fælles specifikationer.

Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren, jf. artikel 73, stk. 3.

Artikel 71

Formel manglende overensstemmelse med kravene

UDKAST

1. Hvis en medlemsstat konstaterer et af følgende forhold, pålægger den den pågældende erhvervsdrivende at bringe den manglende overensstemmelse til ophør:

- a) CE-mærkningen er anbragt i strid med artikel 30 i forordning (EF) nr. 765/2008 eller med nærværende forordnings artikel 46
- b) der er ikke anbragt CE-mærkning
- c) identifikationsnummeret på det bemyndigede organ er anbragt i strid med artikel 46 eller er ikke anbragt, hvis det er påkrævet
- d) der er ikke udarbejdet en EU-overensstemmelseserklæring
- e) EU-overensstemmelseserklæringen er ikke udarbejdet korrekt
- f) den tekniske dokumentation er ikke tilgængelig, ikke fuldstændig eller indeholder fejl
- g) de i artikel 27, stk. 6, eller artikel 29, stk. 3, omhandlede oplysninger mangler, er fejlagtige eller ufuldstændige
- h) andre administrative krav i artikel 27 eller artikel 29 eller i den gældende delegerede retsakt vedtaget i henhold til artikel 4 ikke er opfyldt.

2. Hvis der fortsat er tale om manglende overensstemmelse som omhandlet i stk. 1, skal den pågældende medlemsstat træffe alle nødvendige foranstaltninger for at begrænse eller forbyde, at produktet gøres tilgængeligt på markedet, eller sikre, at det kaldes tilbage eller trækkes tilbage fra markedet.

KAPITEL XIII

DELEGEREDE BEFØJELSER OG UDVALGSPROCEDURE

Artikel 72

Udøvelse af de delegerede beføjelser

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i denne artikel fastlagte betingelser.
2. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 4, artikel 10, stk. 1, andet afsnit, artikel 11, stk. 3, artikel 12, stk. 4, og artikel 25, stk. 3 og 5, tillægges Kommissionen for en periode på fem år fra den 18. juli 2024. Kommissionen udarbejder en rapport vedrørende delegationen af beføjelser senest ni måneder inden udløbet af femårsperioden. Delegationen af beføjelser forlænges stiltiende for perioder af samme varighed, medmindre Europa-Parlamentet eller Rådet modsætter sig en sådan forlængelse senest tre måneder inden udløbet af hver periode.
3. Den i artikel 4, artikel 10, stk. 1, andet afsnit, artikel 11, stk. 3, artikel 12, stk. 4, og artikel 25, stk. 3 og 5, omhandlede delegation af beføjelser kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen.

UDKAST

liggørelsen af afgørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* eller på et senere tidspunkt, der præciseres heri. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft.

4. Inden vedtagelsen af en delegeret retsakt hører Kommissionen eksperter, som er udpeget af hver enkelt medlemsstat, i overensstemmelse med principperne i den interinstitutionelle aftale af 13. april 2016 om bedre lovgivning.

5. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidigt Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.

6. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 4, artikel 10, stk. 1, andet afsnit, artikel 11, stk. 3, artikel 12, stk. 4, eller artikel 25, stk. 3 eller 5, træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på to måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet og Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har underrettet Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med to måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.

Artikel 73

Udvalgsprocedure

1. Kommissionen bistås af et udvalg. Dette udvalg er et udvalg som omhandlet i forordning (EU) nr. 182/2011.

2. Når der henvises til dette stykke, finder artikel 4 i forordning (EU) nr. 182/2011 anvendelse.

3. Når der henvises til dette stykke, finder artikel 5 i forordning (EU) nr. 182/2011 anvendelse.

KAPITEL XIV

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 74

Sanktioner

1. Medlemsstaterne fastsætter regler om sanktioner, der skal anvendes i tilfælde af overtrædelser af bestemmelserne i denne forordning, og træffer alle nødvendige foranstaltninger for at sikre, at de anvendes. Sanktionerne skal være effektive, stå i et rimeligt forhold til overtrædelserne og have afskrækkende virkning. Medlemsstaterne giver straks Kommissionen meddelelse om disse regler og foranstaltninger og underretter den om senere ændringer, der berører dem.

2. Medlemsstaterne sikrer, at der ved de sanktioner, der er fastsat i denne artikel, tages behørigt hensyn til følgende, alt efter hvad der er relevant:

a) overtrædelsens karakter, grovhed og varighed

UDKAST

- b) hvor det er relevant, hvorvidt overtrædelsen blev begået forsætligt eller uagtsomt
 - c) den finansielle situation hos den fysiske eller juridiske person, der holdes ansvarlig
 - d) de økonomiske fordele, som den fysiske eller juridiske person, der holdes ansvarlig, har opnået ved overtrædelsen, for så vidt som de kan fastslås
 - e) den miljømæssige skade, som overtrædelsen har forårsaget
 - f) eventuelle tiltag truffet af den fysiske eller juridiske person, der holdes ansvarlig, for at afbøde eller afhjælpe den forvoldte skade
 - g) overtrædelsens gentagne eller enkeltstående karakter
 - h) enhver anden skærpende eller formildende faktor i lyset af sagens omstændigheder.
3. Medlemsstater skal som minimum kunne pålægge følgende sanktioner i tilfælde af overtrædelse af denne forordning:
- a) bøder
 - b) tidsbegrænset udelukkelse fra at deltage i offentlige udbudsprocedurer.

Artikel 75

Overvågning og evaluering

1. Blandt de relevante forberedende dokumenter til ajourføring af arbejdsplanen i overensstemmelse med artikel 18, stk. 3, udarbejder Kommissionen en rapport om kravene til miljøvenligt design med henblik på at overvåge forbedringerne af den miljømæssige bæredygtighed og cirkulariteten af de produkter, der er omfattet af denne forordning.
2. Senest den 19. juli 2030 og derefter hvert sjette år foretager Kommissionen en evaluering af denne forordning og af dens bidrag til det indre markeds funktion, herunder for så vidt angår genbrugs- og istandsættelsessektoren, de køretøjer, der er omhandlet i artikel 1, stk. 2, litra h), og de forpligtelser, der er omhandlet i kapitel VI, navnlig undtagelserne for små virksomheder og mikrovirksomheder, og til forbedring af produkters miljømæssige bæredygtighed. Som led i denne evaluering vurderer Kommissionen, om det er muligt at medtage automatisk tilpasning af kravene til miljøvenligt design på grundlag af forbedring af produktets ydeevne i de produkter, der bringes i omsætning. Kommissionen forelægger en rapport om de vigtigste resultater af sin evaluering for Europa-Parlamentet, Rådet, Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget og gør den offentligt tilgængelig.
3. Medlemsstaterne giver Kommissionen de oplysninger, der er nødvendige for udarbejdelsen af de i stk. 1 og 2 omhandlede rapporter.
4. Senest den 19. juli 2028 evaluerer Kommissionen de potentielle fordele ved at medtage krav om social bæredygtighed i denne forordnings anvendelsesområde. Kommissionen forelægger en rapport om de vigtigste resul-

UDKAST

tater af sin evaluering for Europa-Parlamentet, Rådet, Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget og gør den offentligt tilgængelig.

5. Hvor det er relevant, ledsager Kommissionen de i stk. 2 og 4 omhandlede rapporter med et lovgivningsmæssigt forslag om ændring af de relevante bestemmelser i denne forordning.

Artikel 76

Forbrugernes klageadgang

I tilfælde af et produkts manglende overensstemmelse med de krav til miljøvenligt design, der er fastsat i de delegerede retsakter vedtaget i henhold til artikel 4, er følgende erhvervsdrivende ansvarlige for den skade, som forbrugeren påføres:

- a) fabrikanten, eller
- b) i det tilfælde, at fabrikanten ikke er etableret i Unionen, og uden at dette berører dennes eget ansvar, importøren eller fabrikantens bemyndigede repræsentant, eller
- c) i det tilfælde, at importøren ikke er etableret i Unionen, eller der ikke findes nogen bemyndiget repræsentant for fabrikanten, udbyderen af distributionstjenester.

Disse erhvervsdrivendes erstatningsansvar berører ikke anvendelsen af andre retsmidler, der er til rådighed for forbrugerne i henhold til EU-retten eller national ret.

Artikel 77

Ændring af direktiv (EU) 2020/1828

Punkt 27 i bilag I til direktiv (EU) 2020/1828 affattes således:

»(27) Europa-Parlamentet og Rådets forordning (EU) 2024/1726 af 13. juni 2024 om fastlæggelse af en ramme for fastsættelse af krav til miljøvenligt design for bæredygtige produkter, om ændring af direktiv (EU) 2020/1828 og forordning (EU) 2023/1542 og om ophævelse af direktiv 2009/125/EF ([EUT L, 2024/1726, 28.6.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1726/oj](http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1726/oj)).«

Artikel 78

Ændring af forordning (EU) 2023/1542

I artikel 77 i forordning (EU) 2023/1542 tilføjes følgende stykke:

»10. Den erhvervsdrivende, der bringer batteriet i omsætning eller tager det i brug, uploader den entydige identifikator i det register, der er omhandlet i artikel 13, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1726 ^(*).

Artikel 79

Ophævelse og overgangsbestemmelser

1. Direktiv 2009/125/EF ophæves med virkning fra den 18. juli 2024, med undtagelse af:

a) Artikel 1 og 2, artikel 8, stk. 2, artikel 11, 14, 15, 18 og 19 i samt bilag I, II IV, V og VII til direktiv 2009/125/EF i den udgave, der var gældende den 17. juli 2024, som i stedet for artikel 1, 2, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 19 og 20 i og bilag I, II, III og IV til nærværende forordning fortsat finder anvendelse:

i) indtil den 31. december 2026 for så vidt angår solcellepaneler, anlæg til rumopvarmning og anlæg til kombineret rum- og brugsvandsopvarmning, vandvarmere, produkter til lokal rumopvarmning til fast brændsel, klimaanlæg, herunder luft-til-luft-varmepumper og komfortventilatorer, kedler til fast brændsel, ventilationsenheder til luftopvarmning og køleprodukter, støvsugere, apparater til madlavning, vandpumper, industri-ventilatorer, cirkulationspumper, eksterne strømforsyninger, computere, servere og datalagringsprodukter, effektransformere, professionelt køleudstyr og billedbehandlingsudstyr

ii) indtil den 31. december 2030 for så vidt angår produkter, der er omfattet af gennemførelsesforanstaltninger vedtaget i henhold til artikel 15 i direktiv 2009/125/EF, dog kun i det omfang ændringer er nødvendige for at behandle tekniske spørgsmål vedrørende disse gennemførelsesforanstaltninger,

b) Artikel 1, stk. 3, artikel 2, artikel 3, stk. 1, artikel 4, 5 og 8, artikel 9, stk. 3, artikel 10, 14 og 20 i samt bilag IV, V og VI til direktiv 2009/125/EF i versionen gældende den 17. juli 2024, som i stedet for artiklerne 1, 2, 27 og 29, artikel 41, stk. 4, artikel 43, stk. 2, og artikel 44, 45, 46 og 74 i og bilag IV og V til denne forordning fortsat finder anvendelse for så vidt angår produkter, som er omfattet af gennemførelsesforanstaltninger, der er vedtaget i henhold til nævnte direktivs artikel 15, indtil sådanne foranstaltninger ophæves eller erklæres forældede.

Litra b) finder anvendelse, når Kommissionen har vedtaget gennemførelsesforanstaltninger i henhold til artikel 15 i direktiv 2009/125/EF for de produkter, der er omhandlet i litra a), nr. i) og ii).

2. Denne forordnings artikel 3, 40 og artikel 66-71 finder anvendelse på de produkter, der reguleres af gennemførelsesforanstaltninger, der vedtages i henhold til artikel 15 i direktiv 2009/125/EF.

3. Henvisninger til det ophævede direktiv gælder som henvisninger til nærværende forordning og læses efter sammenligningstabellen i bilag VIII.

4. For produkter, der er bragt i omsætning eller taget i brug i overensstemmelse med direktiv 2009/125/EF inden datoen for anvendelsen af en delegeret retsakt vedtaget i henhold til denne forordnings artikel 4, og som dækker de samme produkter, stiller fabrikanten i en periode på ti år fra den dato, hvor det sidste af de pågældende produkter blev fremstillet, en elektronisk udgave af dokumentationen vedrørende overensstemmelsesvurderingen og

UDKAST

overensstemmelseserklæringen til rådighed for inspektion senest ti dage efter modtagelsen af en anmodning fra markedsovervågningsmyndighederne eller Kommissionen.

Artikel 80

Ikrafttræden

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i enhver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 13. juni 2024.

På Europa-Parlamentets vegne

R. METSOLA

Formand

På Rådets vegne

H. LAHBIB

Formand

⁽¹⁾ [EUT C 443 af 22.11.2022, s. 123](#).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets holdning af 23.4.2024 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 27.5.2024.

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/125/EF af 21. oktober 2009 om rammerne for fastlæggelse af krav til miljøvenligt design af energirelaterede produkter ([EUT L 285 af 31.10.2009, s. 10](#)).

⁽⁴⁾ [EUT C 425 af 20.10.2021, s. 10](#).

⁽⁵⁾ [EUT C 465 af 17.11.2021, s. 11](#).

⁽⁶⁾ [EUT L 282 af 19.10.2016, s. 4](#).

⁽⁷⁾ Rådets afgørelse (EU) 2016/1841 af 5. oktober 2016 om indgåelse på Den Europæiske Unions vegne af Parisaftalen, der er vedtaget inden for rammerne af De Forenede Nationers rammekonvention om klimaændringer ([EUT L 282 af 19.10.2016, s. 1](#)).

⁽⁸⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/1119 af 30. juni 2021 om rammerne for at opnå klimaneutralitet og om ændring af forordning (EF) nr. 401/2009 og (EU) 2018/1999 (»den europæiske klimalov«) ([EUT L 243 af 9.7.2021, s. 1](#)).

⁽⁹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2018/2002 af 11. december 2018 om ændring af direktiv 2012/27/EU om energieffektivitet ([EUT L 328 af 21.12.2018, s. 210](#)).

⁽¹⁰⁾ Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse (EU) 2022/591 af 6. april 2022 om et generelt EU-miljøhandlingsprogram frem til 2030 ([EUT L 114 af 12.4.2022, s. 22](#)).

⁽¹¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1369 af 4. juli 2017 om opstilling af rammer for energimærkning og om ophævelse af direktiv 2010/30/EU ([EUT L 198 af 28.7.2017, s. 1](#)).

⁽¹²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 66/2010 af 25. november 2009 om EU-miljømærket ([EUT L 27 af 30.1.2010, s. 1](#)).

⁽¹³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 178/2002 af 28. januar 2002 om generelle principper og krav i fødevarerlovgivningen, om oprettelse af Den Europæiske Fødevarer sikkerhedsautoritet og om procedurer vedrørende fødevarer sikkerhed ([EFT L 31 af 1.2.2002, s. 1](#)).

⁽¹⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/83/EF af 6. november 2001 om oprettelse af en fællesskabskodeks for humanmedicinske lægemidler ([EFT L 311 af 28.11.2001, s. 67](#)).

⁽¹⁵⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/6 af 11. december 2018 om veterinær lægemidler og om ophævelse af direktiv 2001/82/EF ([EUT L 4 af 7.1.2019, s. 43](#)).

UDKAST

- ⁽¹⁶⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 167/2013 af 5. februar 2013 om godkendelse og markedsovervågning af landbrugs- og skovbrugstraktorer ([EUT L 60 af 2.3.2013, s. 1](#)).
- ⁽¹⁷⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 168/2013 af 15. januar 2013 om godkendelse og markedsovervågning af to- og trehjulede køretøjer samt quadricykler ([EUT L 60 af 2.3.2013, s. 52](#)).
- ⁽¹⁸⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/858 af 30. maj 2018 om godkendelse og markedsovervågning af motorkøretøjer og påhængskøretøjer dertil samt af systemer, komponenter og separate tekniske enheder til sådanne køretøjer, om ændring af forordning (EF) nr. 715/2007 og (EF) nr. 595/2009 og om ophævelse af direktiv 2007/46/EF ([EUT L 151 af 14.6.2018, s. 1](#)).
- ⁽¹⁹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/53/EF af 18. september 2000 om udrangerede køretøjer ([EFT L 269 af 21.10.2000, s. 34](#)).
- ⁽²⁰⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/64/EF af 26. oktober 2005 om typegodkendelse af motorkøretøjer med hensyn til genbrugelighed, genvindelighed og nyttiggørelsesmuligheder og om ændring af Rådets direktiv 70/156/EØF ([EUT L 310 af 25.11.2005, s. 10](#)).
- ⁽²¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2024/1275 af 24. april 2024 om bygningers energimæssige ydeevne ([EUT L, 2024/1275, 8.5.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2024/1275/oj>](#)).
- ⁽²²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/81/EF af 13. juli 2009 om samordning af fremgangsmåderne ved ordregivende myndigheders eller ordregiveres indgåelse af visse bygge- og anlægs-, vareindkøbs- og tjenesteydelseskontrakter på forsvars- og sikkerhedsområdet og om ændring af direktiv 2004/17/EF og 2004/18/EF ([EUT L 216 af 20.8.2009, s. 76](#)).
- ⁽²³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/745 af 5. april 2017 om medicinsk udstyr, om ændring af direktiv 2001/83/EF, forordning (EF) nr. 178/2002 og forordning (EF) nr. 1223/2009 og om ophævelse af Rådets direktiv 90/385/EØF og 93/42/EØF ([EUT L 117 af 5.5.2017, s. 1](#)).
- ⁽²⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/746 af 5. april 2017 om medicinsk udstyr til in vitro-diagnostik og om ophævelse af direktiv 98/79/EF og Kommissionens afgørelse 2010/227/EU ([EUT L 117 af 5.5.2017, s. 176](#)).
- ⁽²⁵⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/98/EF af 19. november 2008 om affald og om ophævelse af visse direktiver ([EUT L 312 af 22.11.2008, s. 3](#)).
- ⁽²⁶⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/75/EU af 24. november 2010 om industrielle emissioner (integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening) ([EUT L 334 af 17.12.2010, s. 17](#)).
- ⁽²⁷⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2020/852 af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer og om ændring af forordning (EU) 2019/2088 ([EUT L 198 af 22.6.2020, s. 13](#)).
- ⁽²⁸⁾ Kommissionens henstilling (EU) 2021/2279 af 15. december 2021 om anvendelsen af miljøaftryksmetoderne til at måle og formidle produkters og organisationers miljøpræstationer over hele deres livscyklus ([EUT L 471 af 30.12.2021, s. 1](#)).
- ⁽²⁹⁾ Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 94/62/EF af 20. december 1994 om emballage og emballageaffald ([EFT L 365 af 31.12.1994, s. 10](#)).
- ⁽³⁰⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1935/2004 af 27. oktober 2004 om materialer og genstande bestemt til kontakt med fødevarer og om ophævelse af direktiv 80/590/EØF og 89/109/EØF ([EUT L 338 af 13.11.2004, s. 4](#)).
- ⁽³¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1907/2006 af 18. december 2006 om registrering, vurdering og godkendelse af samt begrænsninger for kemikalier (REACH), om oprettelse af et europæisk kemikalieagentur og om ændring af direktiv 1999/45/EF og ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 793/93 og Kommissionens forordning (EF) nr. 1488/94 samt Rådets direktiv 76/769/EØF og Kommissionens direktiv 91/155/EØF, 93/67/EØF, 93/105/EF og 2000/21/EF ([EUT L 396 af 30.12.2006, s. 1](#)).
- ⁽³²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1272/2008 af 16. december 2008 om klassificering, mærkning og emballering af stoffer og blandinger og om ændring og ophævelse af direktiv 67/548/EØF og 1999/45/EF og om ændring af forordning (EF) nr. 1907/2006 ([EUT L 353 af 31.12.2008, s. 1](#)).
- ⁽³³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1223/2009 af 30. november 2009 om kosmetiske produkter ([EUT L 342 af 22.12.2009, s. 59](#)).

UDKAST

- ⁽³⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1021 af 20. juni 2019 om persistente organiske miljøgifte ([EUT L 169 af 25.6.2019, s. 45](#)).
- ⁽³⁵⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/48/EF af 18. juni 2009 om sikkerhedskrav til legetøj ([EUT L 170 af 30.6.2009, s. 1](#)).
- ⁽³⁶⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/65/EU af 8. juni 2011 om begrænsning af anvendelsen af visse farlige stoffer i elektrisk og elektronisk udstyr ([EUT L 174 af 1.7.2011, s. 88](#)).
- ⁽³⁷⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse) ([EUT L 119 af 4.5.2016, s. 1](#)).
- ⁽³⁸⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1725 af 23. oktober 2018 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af forordning (EF) nr. 45/2001 og afgørelse nr. 1247/2002/EF ([EUT L 295 af 21.11.2018, s. 39](#)).
- ⁽³⁹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2022/2399 af 23. november 2022 om oprettelse af Den Europæiske Unions kvikskrænkemiljø på toldområdet og om ændring af forordning (EU) nr. 952/2013 ([EUT L 317 af 9.12.2022, s. 1](#)).
- ⁽⁴⁰⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 952/2013 af 9. oktober 2013 om EU-toldkodeksen ([EUT L 269 af 10.10.2013, s. 1](#)).
- ⁽⁴¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/83/EU af 25. oktober 2011 om forbrugerrettigheder, om ændring af Rådets direktiv 93/13/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/44/EF samt om ophævelse af Rådets direktiv 85/577/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF ([EUT L 304 af 22.11.2011, s. 64](#)).
- ⁽⁴²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/34/EU af 26. juni 2013 om årsregnskaber, konsoliderede regnskaber og tilhørende beretninger for visse virksomhedsformer, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/43/EF og om ophævelse af Rådets direktiv 78/660/EØF og 83/349/EØF ([EUT L 182 af 29.6.2013, s. 19](#)).
- ⁽⁴³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF af 8. juni 2000 om visse retlige aspekter af informationssamfundstjenester, navnlig elektronisk handel, i det indre marked («direktivet om elektronisk handel») ([EFT L 178 af 17.7.2000, s. 1](#)).
- ⁽⁴⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2022/2065 af 19. oktober 2022 om et indre marked for digitale tjenester og om ændring af direktiv 2000/31/EF (forordning om digitale tjenester) ([EUT L 277 af 27.10.2022, s. 1](#)).
- ⁽⁴⁵⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1020 af 20. juni 2019 om markedsovervågning og produktoverensstemmelse og om ændring af direktiv 2004/42/EF og forordning (EF) nr. 765/2008 og (EU) nr. 305/2011 ([EUT L 169 af 25.6.2019, s. 1](#)).
- ⁽⁴⁶⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1025/2012 af 25. oktober 2012 om europæisk standardisering, om ændring af Rådets direktiv 89/686/EØF og 93/15/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/9/EF, 94/25/EF, 95/16/EF, 97/23/EF, 98/34/EF, 2004/22/EF, 2007/23/EF, 2009/23/EF og 2009/105/EF og om ophævelse af Rådets beslutning 87/95/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 1673/2006/EF ([EUT L 316 af 14.11.2012, s. 12](#)).
- ⁽⁴⁷⁾ [EUT C 136 af 4.6.1985, s. 1](#).
- ⁽⁴⁸⁾ Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 768/2008/EF af 9. juli 2008 om fælles rammer for markedsføring af produkter og om ophævelse af Rådets afgørelse 93/465/EØF ([EUT L 218 af 13.8.2008, s. 82](#)).
- ⁽⁴⁹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 765/2008 af 9. juli 2008 om kravene til akkreditering og om ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 339/93 ([EUT L 218 af 13.8.2008, s. 30](#)).
- ⁽⁵⁰⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2020/740 af 25. maj 2020 om mærkning af dæk for så vidt angår brændstofeffektivitet og andre parametre, om ændring af forordning (EU) 2017/1369 og om ophævelse af forordning (EF) nr. 1222/2009 ([EUT L 177 af 5.6.2020, s. 1](#)).
- ⁽⁵¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/24/EU af 26. februar 2014 om offentlige udbud og om ophævelse af direktiv 2004/18/EF ([EUT L 94 af 28.3.2014, s. 65](#)).

UDKAST

⁽⁵²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/25/EU af 26. februar 2014 om fremgangsmåderne ved indgåelse af kontrakter inden for vand- og energiforsyning, transport samt posttjenester og om ophævelse af direktiv 2004/17/EF ([EUT L 94 af 28.3.2014, s. 243](#)).

⁽⁵³⁾ Rådets forordning (EF) nr. 515/97 af 13. marts 1997 om gensidig bistand mellem medlemsstaternes administrative myndigheder og om samarbejde mellem disse og Kommissionen med henblik på at sikre den rette anvendelse af told- og landbrugsbestemmelserne ([EFT L 82 af 22.3.1997, s. 1](#)).

⁽⁵⁴⁾ [EUT L 123 af 12.5.2016, s. 1](#).

⁽⁵⁵⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser ([EUT L 55 af 28.2.2011, s. 13](#)).

⁽⁵⁶⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/771 af 20. maj 2019 om visse aspekter af aftaler om salg af varer, om ændring af forordning (EU) 2017/2394 og direktiv 2009/22/EF og om ophævelse af direktiv 1999/44/EF ([EUT L 136 af 22.5.2019, s. 28](#)).

⁽⁵⁷⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2020/1828 af 25. november 2020 om adgang til anlæggelse af gruppesøgsmål til beskyttelse af forbrugernes kollektive interesser og om ophævelse af direktiv 2009/22/EF ([EUT L 409 af 4.12.2020, s. 1](#)).

⁽⁵⁸⁾ Kommissionens henstilling 2003/361/EF af 6. maj 2003 om definitionen af mikrovirksomheder, små og mellemstore virksomheder ([EUT L 124 af 20.5.2003, s. 36](#)).

⁽⁵⁹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1807 af 14. november 2018 om en ramme for fri udveksling af andre data end personoplysninger i Den Europæiske Union ([EUT L 303 af 28.11.2018, s. 59](#)).

⁽⁶⁰⁾ Rådets forordning (EØF) nr. 2658/87 af 23. juli 1987 om told- og statistiknomenklaturen og den fælles toldtarif ([EFT L 256 af 7.9.1987, s. 1](#)).

⁽⁶¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2023/1542 af 12. juli 2023 om batterier og udtjente batterier, om ændring af direktiv 2008/98/EF og forordning (EU) 2019/1020 og om ophævelse af direktiv 2006/66/EF ([EUT L 191 af 28.7.2023, s. 1](#)).

⁽⁶²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2023/988 af 10. maj 2023 om produktsikkerhed i almindelighed, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1025/2012 og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2020/1828 og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/95/EF og Rådets direktiv 87/357/EØF ([EUT L 135 af 23.5.2023, s. 1](#)).

BILAG I

Produktparametre

Følgende parametre anvendes, hvor det er relevant, og om nødvendigt suppleret med andre parametre, enkeltvis eller i kombination, som grundlag for at forbedre produktaspekterne:

- a) produktets eller dets komponenters holdbarhed og pålidelighed udtrykt gennem produktets garanterede levetid, tekniske levetid, middeltid mellem svigt, angivelse af oplysninger om den faktiske anvendelse af produktet, modstandsdygtighed over for spændinger eller ældningsmekanismer
- b) mulighed for reparation og vedligeholdelse som udtrykt ved: reservedeles karakteristika, tilgængelighed, leveringstid og prisoverkommelighed, modularitet, kompatibilitet med almindeligt tilgængelige værktøjer og reservedele, adgang til reparations- og vedligeholdelsesinstruktioner, antal anvendte materialer og komponenter, brug af standardkomponenter, brug af komponent- og materialekodningsstandarder til identifikation af komponenter og materialer, antal og kompleksitet af processer, og hvorvidt der er behov for specialværktøjer, nem ikkedestruktiv demontering og

UDKAST

- genmontering, betingelser for adgang til produktdata, betingelser for adgang til eller brug af nødvendig hardware og software
- c) hvor let det er at opgradere, genbruge, genfremstille og istandsætte, hvilket kommer til udtryk ved antal anvendte materialer og komponenter, brug af standardkomponenter, brug af komponent- og materialekodningsstandarder til identifikation af komponenter og materialer, antal og kompleksitet af de nødvendige processer og værktøjer, nem ikkedestruktiv demontering og genmontering, betingelser for adgang til produktdata, betingelser for adgang til eller brug af hardware og software, betingelser for adgang til testprotokoller eller ikke almindeligt tilgængeligt testudstyr, adgang til specifikke garantier for genfremstillede eller istandsatte produkter, betingelser for adgang til eller anvendelse af teknologier, der er beskyttet af intellektuelle ejendomsrettigheder, modularitet
- d) udformning med henblik på genanvendelse, genanvendelsens lethed og kvalitet udtrykt ved anvendelse af let genanvendelige materialer, sikker, nem og ikkedestruktiv adgang til genanvendelige komponenter og materialer eller komponenter og materialer, der indeholder farlige stoffer og materialesammensætning og -homogenitet, mulighed for sortering med høj renhed, antal anvendte materialer og komponenter, brug af standardkomponenter, brug af komponent- og materialekodningsstandarder til identifikation af komponenter og materialer, antal og kompleksitet af de nødvendige processer og værktøjer, nem ikkedestruktiv demontering og genmontering, betingelser for adgang til produktdata, betingelser for adgang til eller brug af nødvendig hardware og software
- e) undgåelse af tekniske løsninger, der er skadelige for genbrug, opgradering, reparation, vedligeholdelse, istandsættelse, genfremstilling og genanvendelse af produkter og komponenter
- f) anvendelse af stoffer, og navnlig anvendelse af problematiske stoffer, som sådan, som bestanddele af stoffer eller i blandinger under fremstillingen af produkter, eller som fører til deres tilstedeværelse i produkter, herunder når disse produkter bliver til affald, samt deres indvirkning på menneskers sundhed og miljøet
- g) brug eller forbrug af energi, vand og andre ressourcer i en eller flere livscyklusfaser af produktet, herunder virkningen af fysiske faktorer eller software- og firmwareopdateringer på produkteffektiviteten, herunder indvirkningen på skovrydning
- h) anvendelse eller indhold af genanvendte materialer og nyttiggørelse af materialer, herunder råstoffer af kritisk betydning
- i) anvendelse eller indhold af bæredygtige fornybare materialer
- j) produktets og dets emballages vægt og volumen samt forholdet mellem produkt og emballage
- k) anvendelse af brugte komponenter
- l) mængde, karakteristika og tilgængelighed af hjælpematerialer, der er nødvendige for korrekt anvendelse og vedligeholdelse udtrykt i bl.a. udbytte,

UDKAST

teknisk levetid, evne til genbrug, reparation og genfremstilling, masseresourceeffektivitet, og interoperabilitet

- m) produktets miljøaftryk udtrykt som en kvantificering i overensstemmelse med den gældende delegerede retsakt af et produkts miljøpåvirkninger i hele dets livscyklus, enten i forhold til en eller flere miljøpåvirkningskategorier eller et samlet sæt påvirkningskategorier
- n) produktets CO₂-aftryk
- o) produktets materialeaftryk
- p) frigivelse af mikroplast og nanoplast som udtrykt gennem frigivelsen i de relevante faser af produktets livscyklus, herunder fremstilling, transport, slutanvendelse og bortskaffelse
- q) emissioner til luft, vand eller jord, der frigives i et eller flere af produktets livscyklusstadier som udtrykt i emissionsmængder og -art, herunder støj
- r) mængden af genereret affald, herunder plastaffald og emballageaffald, og hvor let det kan genbruges, og mængden af farligt affald, der genereres
- s) funktionel ydeevne og betingelser for anvendelse, herunder som udtrykt via evne til at udføre den tilsigtede brug, forsigtighedsregler, påkrævede færdigheder og kompatibilitet med andre produkter eller systemer
- t) letvægtsdesign udtrykt ved reduktion af materialeforbrug, belastnings- og stressoptimering af strukturer, integration af funktioner i materialet eller i en enkelt produktkomponent, anvendelse af materialer med lavere massefylde eller høj styrke og hybride materialer med hensyn til materialebesparelser, genanvendelse og andre cirkularitetsaspekter samt affaldsreduktion.

BILAG II

Procedure for fastlæggelse af ydeevnekrav

De produktspecifikke eller horisontale ydeevnekrav fastsættes som følger:

En teknisk, miljømæssig og økonomisk analyse skal udvælge en række repræsentative modeller af de(t) pågældende produkt(er) på markedet og identificere de tekniske muligheder for at forbedre produktets ydeevne i forhold til de produktparametre, der er omhandlet i bilag I, under hensyntagen til løsningernes økonomiske levedygtighed og undgåelse af enhver væsentlig stigning i andre miljøpåvirkninger over hele livscyklussen og betydeligt tab af ydeevne eller nytteværdi for forbrugerne.

Den analyse, der er omhandlet i første afsnit, skal for den pågældende parameter også kortlægge de produkter og teknologier med de bedste resultater, der er tilgængelige på markedet, samt nye teknologiske forbedringer.

Præstationerne for produkter, der er tilgængelige på internationale markeder, og benchmarks, der er fastsat i andre landes ret, skal tages i betragtning ved den analyse, der er omhandlet i første afsnit, og ved fastsættelsen af krav.

UDKAST

På grundlag af den i første afsnit omhandlede analyse og under hensyntagen til den økonomiske og tekniske gennemførlighed, herunder tilgængeligheden af centrale ressourcer og teknologier, samt potentialet for forbedringer, niveauer eller ikkekvantitative krav skal der fastlægges niveauer eller ikkekvantitative krav.

Enhver koncentrationsgrænse for stoffer som omhandlet i bilag I, litra f), baseres på en grundig analyse af stoffernes bæredygtighed og deres identificerede alternativer og må ikke have betydelige negative virkninger for menneskers sundhed eller miljøet. Alle ydeevnekrav vedrørende stoffer som omhandlet i bilag I, litra f), skal tage hensyn til eksisterende kemiske sikkerhedsvurderinger foretaget af de relevante EU-organer for de pågældende stoffer samt sikre og bæredygtige kriterier for design af kemikalier og materialer, der er udviklet af Kommissionen. De foreslåede koncentrationsgrænser skal også tage hensyn til aspekter, der kan håndhæves, såsom analytiske detektionsgrænser.

Hvor det er relevant, skal den analyse, der er omhandlet i første afsnit, tage hensyn til klimaændringernes sandsynlige indvirkning på produktet i dets forventede levetid og produktets potentiale til at forbedre modstandsdygtigheden over for klimaændringer i hele dets livscyklus.

Der skal foretages en følsomhedsanalyse, der omfatter de relevante faktorer, såsom prisen på energi eller andre ressourcer, omkostningerne ved råmaterialer og nødvendige teknologier, produktionsomkostninger, diskonterings-satser og, hvor det er relevant, eksterne miljøomkostninger, herunder undgåede drivhusgasemissioner.

I forbindelse med den analyse, der er omhandlet i første afsnit, skal der tages hensyn til relevante oplysninger, der er tilgængelige inden for rammerne af andre EU-aktiviteter, herunder andre eksisterende sektorspecifikke køreplaner som omhandlet i forordning (EU) 2021/1119, og de skal omfatte tekniske oplysninger, der anvendes som grundlag for eller er afledt af forordning (EF) nr. 66/2010, direktiv 2010/75/EU, de tekniske screeningkriterier vedtaget i henhold til forordning (EU) 2020/852 og EU-kriterierne for grønne offentlige udbud.

Dette gælder også for oplysninger fra eksisterende programmer, der anvendes i andre dele af verden med henblik på at fastsætte specifikke krav til miljøvenligt design for produkter, der handles med Unionens økonomiske partnere.

BILAG III

Digitalt produktpas

(jf. artikel 9-12)

Kravene vedrørende det digitale produktpas, der er fastsat i de delegerede retsakter vedtaget i henhold til artikel 4, skal specificere, hvilke data der skal eller kan indgå i det digitale produktpas blandt følgende elementer:

UDKAST

- a) oplysninger, der kræves i henhold til artikel 7, stk. 2, litra b), og artikel 7, stk. 5, eller anden EU-ret, der finder anvendelse på den relevante produktgruppe
- b) den entydige produktidentifikator på det niveau, der er angivet i den gældende delegerede retsakt vedtaget i henhold til artikel 4
- c) Global Trade Identification Number, jf. Den Internationale Standardiseringsorganisations/Den Internationale Elektrotekniske Kommissions standard ISO/IEC 15459-6 eller tilsvarende for produkter eller dele deraf
- d) relevante varekoder såsom en Taric-kode som defineret i forordning (EØF) nr. 2658/87
- e) overensstemmelsesdokumentation og oplysninger, der kræves i henhold til denne forordning eller anden EU-ret, der finder anvendelse på produktet, såsom overensstemmelseserklæringen, den tekniske dokumentation eller overensstemmelsesattester
- f) brugervejledninger, brugsanvisninger, advarsler eller sikkerhedsoplysninger som krævet i anden EU-ret, der gælder for produktet
- g) oplysninger vedrørende fabrikanten, såsom dennes entydige operatøridentifikator og de oplysninger, der er omhandlet i artikel 27, stk. 7
- h) entydige operatøridentifikatorer ud over fabrikantens
- i) entydige anlægsidentifikatorer
- j) oplysninger vedrørende importøren, herunder de oplysninger, der er omhandlet i artikel 29, stk. 3, og dennes EORI-nummer (økonomiske operatørs registrerings- og identifikationsnummer)
- k) navn, kontaktoplysninger og entydig operatøridentifikator for den erhvervsdrivende, der er etableret i Unionen, og som er ansvarlig for at udføre de opgaver, der er fastsat i artikel 4 i forordning (EU) 2019/1020 eller artikel 15 i forordning (EU) 2023/988, eller lignende opgaver i henhold til anden EU-ret, der finder anvendelse på produktet
- l) henvisningen til tjenesteudbyder af det digitale produktpas, der hoster backupkopien af det digitale produktpas.

Databæreren, den entydige produktidentifikator, der er omhandlet i litra b), de entydige operatøridentifikatorer, der er omhandlet i litra g), h) og k), og de entydige anlægsidentifikatorer, der er omhandlet i litra i), skal, hvor det er relevant for de pågældende produkter, overholde standarderne ISO/IEC 15459-1:2014, ISO/IEC 15459-2:2015, ISO/IEC 15459-3:2014, ISO/IEC 15459-4:2014, ISO/IEC 15459-5:2014 og ISO/IEC 15459-6:2014.

De delegerede retsakter, der vedtages i henhold til artikel 4, skal identificere oplysninger, der er relevante for krav til miljøvenligt design, som fabrikanterne kan medtage i det digitale produktpas ud over de oplysninger, der kræves i henhold til artikel 9, stk. 2, litra a), herunder oplysninger om specifikke frivillige energimærker, der gælder for produktet. Dette omfatter bl.a., om produktet er blevet tildelt et EU-miljømærke i overensstemmelse med forordning (EF) nr. 66/2010.

BILAG IV

Intern produktionskontrol

(Modul A)

1. Intern produktionskontrol er den procedure for overensstemmelsesvurdering, hvor fabrikanten opfylder de i punkt 2, 3 og 4 omhandlede forpligtelser og på eget ansvar sikrer og erklærer, at produktet opfylder kravene i den delegerede retsakt, der er vedtaget i henhold til artikel 4.

2. Teknisk dokumentation

Fabrikanten udarbejder den tekniske dokumentation. Dokumentationen skal gøre det muligt at vurdere produktets overensstemmelse med kravene i den delegerede retsakt, der er vedtaget i henhold til artikel 4. Den tekniske dokumentation skal specificere en beskrivelse af de relevante krav og i det omfang det er relevant for vurderingen, af produktets konstruktion, fremstilling og brug. Den tekniske dokumentation skal, hvor det er relevant, mindst indeholde følgende elementer:

- en generel beskrivelse af produktet og dets påtænkte anvendelse
- konstruktions- og produktionstegninger og oversigter over komponenter, delmontager, kredsløb osv.
- de nødvendige beskrivelser og forklaringer til forståelse af ovennævnte tegninger og oversigter samt af produktets funktion
- en liste over de harmoniserede standarder, fælles specifikationer eller andre relevante tekniske specifikationer, hvis referencer er offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende*, og som er anvendt helt eller delvis, samt beskrivelser af de løsninger, der er valgt for at opfylde kravene, når disse harmoniserede standarder ikke er blevet anvendt. I tilfælde af delvis anvendelse af harmoniserede standarder skal den tekniske dokumentation specificere, hvilke dele der er anvendt
- resultater af udførte projekteringsberegninger, gennemførte undersøgelser osv.
- resultaterne af de målinger, der er foretaget i forbindelse med kravene til miljøvenligt design, herunder nærmere oplysninger om disse målingers overensstemmelse med de krav til miljøvenligt design, der er fastsat i den delegerede retsakt, der er vedtaget i henhold til artikel 4
- prøvningsrapporter, og
- en kopi af de oplysninger, der er givet i overensstemmelse med oplysningskravene i henhold til artikel 7.

3. Fremstilling

UDKAST

Fabrikanten træffer alle nødvendige foranstaltninger, for at det ved fremstillingsprocessen og overvågningen af den sikres, at produktet er i overensstemmelse med den tekniske dokumentation, der er omhandlet i punkt 2, og med kravene i den delegerede retsakt, der er vedtaget i henhold til artikel 4.

4. CE-mærkning og EU-overensstemmelseserklæring

Fabrikanten anbringer den krævede overensstemmelsesmærkning på hvert enkelt produkt, som opfylder kravene i den delegerede retsakt, der er vedtaget i henhold til artikel 4.

Fabrikanten udarbejder en skriftlig overensstemmelseserklæring for hver produktmodel i overensstemmelse med artikel 44 og opbevarer den sammen med den tekniske dokumentation, så den i ti år efter, at produktet er blevet bragt i omsætning eller taget i brug, står til rådighed for de kompetente nationale myndigheder. Det skal af overensstemmelseserklæringen fremgå, hvilket produkt den vedrører.

Et eksemplar af overensstemmelseserklæringen stilles efter anmodning til rådighed for de relevante myndigheder.

5. Bemyndiget repræsentant

Fabrikantens forpligtelser i henhold til punkt 4 kan opfyldes af den bemyndigede repræsentant på dennes vegne og ansvar, såfremt forpligtelserne er specificeret i fuldmagten.

BILAG V

EU-overensstemmelseserklæring

(jf. artikel 44)

1. Nr ... (entydig identifikation af produktet)
2. Navn og adresse på fabrikanten og i givet fald fabrikantens bemyndigede repræsentant
3. Denne EU-overensstemmelseserklæring udstedes på fabrikantens ansvar
4. Erklæringens genstand (beskrivelse af produktet, der er tilstrækkelig til, at det kan identificeres entydigt, og som gør det muligt at spore det. Den kan, hvis det er nødvendigt for identifikationen af produktet, omfatte et billede)
5. Genstanden for den i punkt 4 omhandlede erklæring er i overensstemmelse med denne forordning, den delegerede retsakt, der er vedtaget i henhold til artikel 4 og, hvor det er relevant, anden EU-harmoniseringslovgivning
6. Henvisninger til de relevante harmoniserede standarder eller til de anvendte fælles specifikationer eller henvisninger til andre tekniske specifikationer, som der erklæres overensstemmelse med

UDKAST

7. Hvor det er relevant, det bemyndigede organ ... (navn, nummer) har foretaget ... (beskrivelse af aktiviteten) og udstedt attesten eller afgørelsen om godkendelse ... (nummer)

8. Hvor det er relevant, en henvisning til anden EU-ret om anbringelse af det CE-mærke, der er anbragt

9. Identifikation af den person, der er bemyndiget til at forpligte fabrikan-ten eller fabrikantens repræsentant, samt vedkommendes underskrift

10. Supplerende oplysninger:

Underskrevet for og på vegne af:

(sted og dato):

(navn, stilling) (underskrift):

BILAG VI

Kriterier for selvreguleringsforanstaltninger

(jf. artikel 21)

Følgende ikkeudtømmende liste over kriterier anvendes til at vurdere selv-reguleringsforanstaltninger i overensstemmelse med artikel 21:

1. Fri deltagelse

Selvreguleringsforanstaltninger skal være åbne for deltagelse af alle erhvervsdrivende, der bringer et produkt, der er omfattet af selvreguleringsforanstaltningen, i omsætning, herunder SMV'er og tredjelandsoperatører, både i forberedelses- og gennemførelsesfasen. Erhvervsdrivende, der agter at indføre en selvreguleringsforanstaltning, bør offentliggøre en meddelelse om, at de agter at gøre det, inden processen med at udvikle foranstaltningen påbegyndes.

2. Bæredygtighed og merværdi

Selvreguleringsforanstaltninger skal være i overensstemmelse med de politiske mål i denne forordning og skal være i overensstemmelse med de økonomiske og sociale dimensioner af bæredygtig udvikling. Selvreguleringsforanstaltninger skal have en integreret tilgang til beskyttelse af miljøet, forbrugernes interesser, sundhed, livskvalitet og økonomiske interesser.

3. Repræsentativitet

Industrien og dens tilknyttede sammenslutninger, der deltager i en selvreguleringsforanstaltning, skal repræsentere et stort flertal af den relevante økonomiske sektor i overensstemmelse med artikel 21, stk. 3, første afsnit, litra b). Det skal sikres, at Unionens konkurrenceret overholdes, navnlig artikel 101 i TEUF vedrørende konkurrencebegrænsende aftaler.

4. Kvantitetsbestemte mål og indfasningsmål

UDKAST

De mål, som underskriverne har fastlagt i deres selvreguleringsforanstaltninger, skal fastsættes i klare, kvantificerbare og utvetydige vendinger med udgangspunkt i et veldefineret udgangspunkt. Hvis selvreguleringsforanstaltningen dækker en lang periode, skal der medtages midlertidige mål. Det skal være muligt at overvåge overholdelsen af målsætninger og delmål på en økonomisk overkommelig og troværdig måde ved hjælp af klare og pålidelige indikatorer.

5. Civilsamfundets inddragelse

For at sikre gennemsigtighed bør selvreguleringsforanstaltninger offentliggøres, herunder online på et offentligt og frit tilgængeligt websted og via andre elektroniske midler til udbredelse af oplysninger.

Interessenter, herunder medlemsstater, industrien, miljø-NGO'er og forbrugerorganisationer, skal opfordres til at fremsætte bemærkninger til en selvreguleringsforanstaltning.

6. Kontrol og rapportering

En uafhængig inspektør skal udvælges og udpeges for at overvåge underskrivernes overholdelse af selvreguleringsforanstaltningen. Selvreguleringsforanstaltningen skal give den uafhængige inspektør beføjelse til at kontrollere overholdelsen af dens krav. Selvreguleringsforanstaltningen skal også fastlægge proceduren for udvælgelse af den uafhængige inspektør og reglerne for at sikre, at inspektøren ikke har nogen interessekonflikter og har de nødvendige færdigheder til at kontrollere overholdelsen af dens krav.

Hvert år skal hver underskriver indberette alle de oplysninger og data, der er nødvendige for, at den uafhængige inspektør på pålidelig vis kan kontrollere underskriverens overholdelse af selvreguleringsforanstaltningen.

Den uafhængige inspektør skal udarbejde en overensstemmelsesrapport ved udgangen af hver etårig rapporteringsperiode.

Hvis en underskriver ikke opfylder kravene i selvreguleringsforanstaltningen, skal vedkommende træffe korrigerende tiltag. Den uafhængige inspektør skal underrette de øvrige underskrivere, der deltager i selvreguleringsforanstaltningen, om en underskrivers manglende overholdelse og om det korrigerende tiltag, som underskriveren agter at træffe.

Den uafhængige inspektør bør tage hensyn til resultaterne af en eventuel markedsovervågningsaktivitet udført af en markedsovervågningsmyndighed, i forbindelse med hvilken der er konstateret manglende overensstemmelse med selvreguleringsforanstaltningens kravene, navnlig i overensstemmelsesrapporten, og der skal træffes korrigerende tiltag.

7. Omkostningseffektivitet i forbindelse med forvaltning af en selvreguleringsforanstaltning

Omkostningerne ved at administrere selvreguleringsforanstaltningen, navnlig med hensyn til overvågning, må ikke føre til en uforholdsmæssigt stor administrativ byrde i forhold til dens mål og andre tilgængelige politiske instrumenter.

UDKAST

BILAG VII

Forbrugerprodukter, som det er forbudt for erhvervsdrivende at destruere

Varekoderne og beskrivelserne er taget fra den kombinerede nomenklatur som omhandlet i artikel 1, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 2658/87, og som fastsat i bilag I dertil, i den version, der var gældende den 28. juni 2024.

Varekode	Beskrivelse
1. Beklædningsgenstande og tilbehør til beklædningsgenstande	
4203	Beklædningsgenstande og tilbehør dertil, af læder eller kunstlæder
61	Beklædningsgenstande og tilbehør til beklædningsgenstande, af trikotage
62	Beklædningsgenstande og tilbehør til beklædningsgenstande, undtagen varer af trikotage
6504	Hatte og anden hovedbeklædning, flettede eller fremstillet af bånd eller strimler, uanset materialets art, også forede eller garnerede
6505	Hatte og anden hovedbeklædning, af trikotage eller konfektioneret af blonder, kniplinger, filt eller andet tekstilstof (men ikke i strimler), også forede eller garnerede; håret, uanset materialets art, også forede eller garnerede
2. Fodtøj	
6401	Vandtæt fodtøj med ydersål og overdel af gummi eller plast, hvor overdelen ikke er fastgjort til sålen ved syning, nitning, sømning, skruning, stiftning eller lignende
6402	Andet fodtøj med ydersål og overdel af gummi eller plast
6403	Fodtøj med ydersål af gummi, plast, læder eller kunstlæder og overdel af læder
6404	Fodtøj med ydersål af gummi, plast, læder eller kunstlæder og overdel af tekstilmaterialer
6405	Andet fodtøj

BILAG VIII

Sammenligningstabel

Direktiv 2009/125/EF	Denne forordning
Artikel 1	Artikel 1
Artikel 2	Artikel 2
Artikel 3	—

UDKAST

Artikel 4	Artikel 29
Artikel 5	Artikel 44, 45 og 46
Artikel 6	Artikel 3
Artikel 7	Artikel 69, 70 og 71
Artikel 8	Artikel 27 og 43
Artikel 9	Artikel 41
Artikel 10	—
Artikel 11	Artikel 38
Artikel 12	Artikel 68
Artikel 13	Artikel 22
Artikel 14	Artikel 7
Artikel 15	Artikel 4 og 5
Artikel 16	Artikel 18
Artikel 17	Artikel 21
Artikel 18	Artikel 19
—	Artikel 24
—	Artikel 28
—	Artikel 30-40
—	Artikel 42
—	Artikel 47-67
—	Artikel 72
Artikel 19	Artikel 73
Artikel 20	Artikel 74
Artikel 21	Artikel 75
Artikel 22	—
Artikel 23	—
Artikel 24	Artikel 79
Artikel 25	Artikel 80
Artikel 26	—
Bilag I	Artikel 5 og 7, bilag I
Bilag II	Bilag II
—	Bilag III
Bilag III	—
Bilag IV	Bilag IV
Bilag V	—

UDKAST

Bilag VI	Bilag V
Bilag VII	Artikel 8
Bilag VIII	Bilag VI
Bilag IX	—
Bilag X	Bilag VIII

ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1781/oj>

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse	
1.	Indledning
2.	Baggrund
2.1.	Ecodesignforordningen
2.2.	Markedsovervågningsforordningen
3.	Lovforslagets hovedpunkter
3.1.	Formål og anvendelsesområde
3.1.1.	Gældende ret
3.1.1.1.	Ecodesignloven
3.1.1.2.	Ecodesignforordningen og markedsovervågningsforordningen
3.1.2.	Klima-, Energi-og Forsyningsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3.2.	Administrative bestemmelser
3.2.1.	Gennemførelse af EU-retten
3.2.1.1.	Gældende ret
3.2.1.1.1.	Ecodesignloven

UDKAST

3.2.1.1.2.	Ecodesignforordningen og markedsovervågningsforordningen
3.2.1.2.	Klima-, Energi-og Forsyningsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3.2.2.	Undtagelse for tekniske specifikationer m.v. fra indførelse i Lovtidende
3.2.2.1.	Gældende ret
3.2.2.1.1.	Ecodesignloven
3.2.2.1.2.	Ecodesignforordningen og markedsovervågningsforordningen
3.2.2.2.	Klima-, Energi-og Forsyningsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3.2.3.	Bemyndigede organer
3.2.3.1.	Gældende ret
3.2.3.1.1.	Ecodesignloven
3.2.3.1.2.	Ecodesignforordningen og markedsovervågningsforordningen
3.2.3.2.	Klima-, Energi-og Forsyningsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3.2.4.	Sprogkrav
3.2.4.1.	Gældende ret
3.2.4.1.1.	Ecodesignloven
3.2.4.1.2.	Ecodesignforordningen og markedsovervågningsforordningen
3.2.4.2.	Klima-, Energi-og Forsyningsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3.3.	Kontrol m.v.

UDKAST

3.3.1.	Kontrolmyndighed
3.3.1.1.	Gældende ret
3.3.1.1.1.	Ecodesignloven
3.3.1.1.2.	Ecodesignforordningen og markedsovervågningsforordningen
3.3.1.2.	Klima-, Energi-og Forsyningsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3.3.2.	Kontrol
3.3.2.1.	Gældende ret
3.3.2.1.1.	Ecodesignloven
3.3.2.1.2.	Ecodesignforordningen og markedsovervågningsforordningen
3.3.2.2.	Klima-, Energi-og Forsyningsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3.3.3.	Forbud, påbud m.v.
3.3.3.1.	Gældende ret
3.3.3.1.1.	Ecodesignloven
3.3.3.1.2.	Ecodesignforordningen og markedsovervågningsforordningen
3.3.3.2.	Klima-, Energi-og Forsyningsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3.3.4.	Onlinemarkedspladser
3.3.4.1.	Gældende ret
3.3.4.1.1.	Ecodesignloven
3.3.4.1.2.	Ecodesignforordningen og markedsovervågningsforordningen

UDKAST

3.3.4.2.	Klima-, Energi-og Forsyningsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3.3.5.	Offentliggørelse
3.3.5.1.	Gældende ret
3.3.5.1.1.	Ecodesignloven
3.3.5.1.2.	Ecodesignforordningen og markedsovervågningsforordningen
3.3.5.2.	Klima-, Energi-og Forsyningsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3.3.6.	Delegation til andre statslige myndigheder, organer m.v.
3.3.6.1.	Gældende ret
3.3.6.1.1.	Ecodesignloven
3.3.6.1.2.	Ecodesignforordningen og markedsovervågningsforordningen
3.3.6.2.	Klima-, Energi-og Forsyningsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3.4.	Klage
3.4.1.	Gældende ret
3.4.1.1.	Ecodesignloven
3.4.1.2.	Ecodesignforordningen og markedsovervågningsforordningen
3.4.2.	Klima-, Energi-og Forsyningsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3.5.	Straf m.v.
3.5.1.	Gældende ret
3.5.1.1.	Ecodesignloven

UDKAST

3.5.1.2.	Ecodesignforordningen og markedsovervågningsforordningen
3.5.2.	Klima-, Energi-og Forsyningsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3.5.2.1.	Straffebestemmelser
3.5.2.2.	Strafudmålingen
3.6.	Ændring af bestemmelser om klageadgang samt ophævelse af bestemmelser om absolut kumulation af bødestraf i ecodesignloven
3.6.1.	Gældende ret
3.6.1.1.	Ecodesignloven
3.6.1.2.	Ecodesignforordningen og markedsovervågningsforordningen
3.6.2.	Klima-, Energi-og Forsyningsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
4.	Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige
5.	Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.
6.	Administrative konsekvenser for borgerne
7.	Klimamæssige konsekvenser
8.	Miljø- og naturmæssige konsekvenser
9.	Forholdet til EU-retten
10.	Hørte myndigheder og organisationer m.v.
11.	Sammenfattende skema

1. Indledning

Lovforslaget har til formål at fastsætte supplerende bestemmelser til Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2024/1781/EU af 13. juni 2024 om fastlæggelse af en ramme for fastsættelse af krav til miljøvenligt design for bæredygtige produkter, om ændring af direktiv (EU) 2020/1828 og forordning (EU) 2023/1542 og om ophævelse af direktiv 2009/125/EF (ecodesignforordningen).

Ecodesignforordningen pålægger medlemsstaterne at udfærdige supplerende bestemmelser, der sikrer, at bestemmelserne i forordningen, samt i relevante delegerede retsakter og i gennemførelsesretsakter, der vedtages i henhold til forordningen, kan håndhæves. Endvidere pålægges medlemsstaterne at fastsætte sprogkrav til information, som vil skulle oplyses i henhold til krav om miljøvenligt design (ecodesignkrav). Medlemsstaterne skal også udpege en eller flere bemyndigende myndigheder, som er ansvarlige for at indføre og gennemføre de nødvendige procedurer for vurdering og notifikation af overensstemmelsesvurderingsorganer, som anvendes ved tredjepartsverifikation af produkters overensstemmelse med ecodesignkrav, samt for at overvåge de bemyndigede organer.

Med lovforslaget foreslås således supplerende bestemmelser, som skal sikre håndhævelse, herunder sanktionering af dele af de krav, som er fastsat i og i medfør af ecodesignforordningen, herunder ecodesignkrav og de krav, der følger af forordningens artikel 65 om grønne offentlige udbud. Yderligere foreslås en bemyndigelse til fastsættelse af sprogkrav til produktoplysninger, og en bemyndigelse med hensyn til bemyndigede organer.

Herudover foreslås supplerende bestemmelser til Europa-Parlamentets og Rådets forordning 1020/2019/EU af 20. juni 2019 om markedsovervågning og produktoverensstemmelse og om ændring af direktiv 2004/42/EF og forordning nr. 765/2008/EF og nr. 305/2011/EU (markedsovervågningsforordningen), da de tværgående markedsovervågningsbestemmelser, som fremgår af markedsovervågningsforordningen, finder anvendelse på ecodesignforordningen.

Desuden foreslås mindre ændringer i ecodesignloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 2166 af 29. november 2021 med hensyn til ecodesignregulering, som er vedtaget i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/125/EF af 21. oktober 2009 om rammerne for fastlæggelse af krav til miljøvenligt design af energirelaterede produkter (ecodesigndirektivet).

UDKAST

Det omfatter bestemmelser om afskæring af klageadgang over kontrolmyndighedens afgørelser. Yderligere omfatter det som led i en ensretning med regulering på produktområdet ophævelse af bestemmelser om absolut kumulation ved bødestraf.

Bestemmelserne i den foreslåede lov er udarbejdet med udgangspunkt i ecodesignloven, som implementerer ecodesigndirektivet, og som ecodesignforordningen med tiden vil erstatte.

Med hensyn til øvrige supplerende bestemmelser til ecodesignforordningen henvises der til regulering under andre ministeriers ressortområder. Bestemmelser om kontrol og sanktioner til forordningens kapitel VI om destruktion af usolgte forbrugerprodukter vil håndteres i regulering under Miljøministeriets ressort. Kontrol med krav om erhvervsdrivendes indlæsning af batteripas i register over digitale produktpas, jf. forordningens artikel 13 og 78, vil håndteres af den myndighed, der varetager markedsovervågningen af batteripasset efter batteriforordningen. Bestemmelser om at træffe passende foranstaltninger for at støtte SMV'er, jf. forordningens artikel 22, stk. 3, og ændring af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2020/1828/EU af 25. november 2020 om adgang til anlæggelse af gruppesøgsmål til beskyttelse af forbrugernes kollektive interesser (gruppesøgsmålsdirektivet), jf. forordningens artikel 77, håndteres i regulering under Erhvervsministeriets ressort.

2. Baggrund

2.1. Ecodesignforordningen

Ecodesignregulering indførtes i EU i 2005 med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/32/EF om rammerne for fastlæggelse af krav til miljøvenligt design af energiforbrugende produkter. Reguleringen fra 2005 var i 2009 erstattet af ecodesigndirektivet. Den 18. juli 2024 trådte ecodesignforordningen i kraft. Forordningen ophæver og vil med tiden erstatte ecodesigndirektivet.

Ecodesignreguleringen stiller krav til produkters miljømæssige bæredygtighed på EU-niveau og sikrer samtidigt produkternes frie bevægelighed i EU. Ecodesignreguleringen skal historisk ses i sammenhæng med energimærkningsreguleringen, jf. Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/1369/EU af 4. juli 2017 om opstilling af rammer for energimærkning m.v. Mens ecodesignkravene har haft fokus på i energihenseende at fjerne de dårligste produkter fra markedet, har energimærkningskravene trukket

UDKAST

markedet for energirelaterede produkter i retning mod stadig bedre energieffektivitet ved at synliggøre det enkelte produkts energiforbrug og derved tilskynde forbrugerne til at anskaffe de mest energieffektive modeller.

Ecodesignforordningen erstatter og viderefører principperne i ecodesigndirektivet med et væsentligt udvidet anvendelsesområde fra energirelaterede produkter til at omfatte næsten alle fysiske produkter bortset fra produktkategorier som foder, fødevarer og lægemidler. Endvidere udvides de mulige reguleringsaspekter ved fastsættelse af nye ecodesignkrav med øget fokus på klima-, energi- og miljøparametre ud fra et livscyklusperspektiv, dvs. ud fra de fortløbende og indbyrdes forbundne faser af et produkt fra udvinding og anvendelse af råmateriale, design og fremstilling over brugsfasen til endelig bortskaffelse.

Desuden introduceres nye virkemidler med indførelse af bl.a. et digitalt produktpas, mulighed for at stille krav om mærkning, mulighed for at fastsætte krav om grønne offentlige udbud, og bestemmelser, der skal begrænse destruktion af usolgte forbrugerprodukter.

De erhvervsdrivende pålægges efter ecodesignforordningen særlige forpligtelser med hensyn til produkters miljømæssige bæredygtighed relateret til den rolle, den enkelte erhvervsdrivende varetager i forsyningskæden. Ved erhvervsdrivende forstås fabrikanten, den bemyndigede repræsentant, importøren, distributøren, forhandleren og udbyderen af distributionstjenester, jf. ecodesignforordningens artikel 2, stk. 46.

Hertil fremgår forpligtelser for f.eks. øvrige aktører i forsyningskæden og udbydere af onlinemarkedspladser, dvs. af formidlingstjenester, der anvender en onlinegrænseflade, der gør det muligt for kunder at indgå fjernsalgsaftaler med erhvervsdrivende, jf. ecodesignforordningens artikel 2, nr. 54.

Forordningen indeholder også bestemmelser om markedsovervågning, som primært er målrettet medlemsstaterne, herunder om udarbejdelse af et særligt afsnit i den nationale markedsovervågningsstrategi, jf. artikel 66, anvendelse af et informations- og kommunikationssystem (ICSMS) i henhold til markedsovervågningsforordningen, jf. artikel 67, og om styrket samarbejde på tværs af medlemsstater i den administrative samarbejdsgruppe ("ADCO"), som er etableret i henhold til markedsovervågningsforordningen, jf. artikel 68.

Af forordningens kapitel XII fremgår endvidere bestemmelser om beskyttelsesprocedurer, der er baseret på standardbestemmelser, herunder om den

UDKAST

procedure, som den nationale markedsovervågningsmyndighed skal følge, hvis den mener, at et produkt udgør en risiko, jf. artikel 69. Yderligere fremgår bestemmelser om EU-beskyttelsesproceduren, som skal anvendes, hvis en medlemsstat eller Europa-Kommissionen (Kommissionen) er uenig i en foranstaltning, der er truffet på nationalt plan efter beskyttelsesproceduren, jf. artikel 70, og bestemmelser om håndtering af tilfælde af manglende overholdelse af formelle forpligtelser, som f.eks. om anbringelse af CE-mærkning og EU-overensstemmelseserklæring m.v., jf. artikel 71.

Ecodesignforordningen har – ligesom det ophævede ecodesigndirektiv – karakter af en rammelovgivning og opnår med få undtagelser først virkning for konkrete produktkategorier, når Kommissionen vedtager delegerede retsakter og gennemførelsesretsakter i henhold til ecodesignforordningen. De specifikke krav vil således med få undtagelser følge af de efterfølgende forordninger, som vedtages af Kommissionen.

Ecodesignforordningen samt de delegerede retsakter og gennemførelsesretsakter, der vil kunne vedtages i henhold til forordningen, gælder som forordninger umiddelbart i dansk ret. Det forudsættes dog, at der i national ret fastsættes supplerende bestemmelser, herunder om reglernes håndhævelse, inkl. om sanktioner. Endvidere forudsættes, at der fastsættes supplerende bestemmelser om sprogkrav til produktoplysninger, som vil skulle oplyses i henhold til ecodesignkrav, og bestemmelser om bemyndigende myndighed med hensyn til indførelse og gennemførelse af de nødvendige procedurer for vurdering og notifikation af overensstemmelsesvurderingsorganer samt om overvågning af de bemyndigede organer.

Af ecodesignforordningen fremgår desuden overgangsbestemmelser, som finder anvendelse på ecodesignregulering vedtaget i henhold til ecodesigndirektivet. Det omfatter bl.a. bestemmelser om fri bevægelighed, om forebyggelse af omgåelse og forringet ydeevne, om markedsovervågningsmyndighedernes opgaver, og dokumentationskrav med hensyn til produkter omfattet af ecodesignregulering vedtaget i henhold til ecodesigndirektivet, som vil blive omfattet af ecodesignregulering vedtaget i henhold til ecodesignforordningen, jf. artikel 79, stk. 2 og 4 sammenholdt med artikel 3 og 40.

Med hensyn til øvrige supplerende bestemmelser til ecodesignforordningen, som ikke foreslås fastsat i eller i medfør af denne lov, henvises der til ressortfordeling som fremgår af afsnit 1.

2.2. Markedsovervågningsforordningen

Markedsovervågningsforordningen fastlægger en horisontal ramme for markedsovervågning og kontrol af en lang række produkter, der er omfattet af EU-harmoniseringslovgivning.

Forordningen finder anvendelse på ecodesigndirektivet, jf. forordningens artikel 2, stk. 1 og bilag I. Henvisninger til det ophævede ecodesigndirektiv gælder i henhold til ecodesignforordningens artikel 79, stk. 3, som henvisninger til ecodesignforordningen. Markedsovervågningsforordningen har til formål at forbedre det indre markeds funktion ved at styrke markedsovervågningen, jf. forordningens artikel 1, stk. 1.

Med forordningen fastsættes krav til markedsovervågningsmyndighedernes aktiviteter, herunder at der skal gennemføres passende kontrol af produkternes egenskaber og i et passende omfang ved hjælp af dokumentbaseret kontrol og, hvis relevant, fysisk kontrol og laboratorieundersøgelser baseret på et passende antal prøver. Ved afgørelse af, hvilke kontroller som skal udføres, hvilke typer af produkter, som skal kontrolleres og i hvilket omfang, skal markedsovervågningsmyndighederne følge en risikobaseret tilgang, jf. artikel 11, stk. 3.

Forordningen fastsætter endvidere krav til markedsovervågningsmyndighedernes beføjelser, herunder hvilke beføjelser markedsovervågningsmyndigheder som minimum skal besidde, jf. forordningens artikel 14.

Yderligere fastsætter markedsovervågningsforordningen krav til markedsovervågningsmyndighedernes foranstaltninger, hvis et produkt kan bringe brugernes sundhed eller sikkerhed i fare, eller det ikke er i overensstemmelse med gældende krav, jf. artikel 16, stk. 1. I det tilfælde skal markedsovervågningsmyndighederne straks påbyde den pågældende erhvervsdrivende at træffe passende og forholdsmæssige korrigerende tiltag for at bringe den manglende overensstemmelse til ophør eller at eliminere risikoen inden for en fastsat frist, jf. artikel 16, stk. 2. Der henvises til afsnit 3.3.2.1.2. og 3.3.3.1.2. for yderligere om markedsovervågningsforordningens krav med hensyn til markedsovervågningsmyndighedernes beføjelser og reaktioner m.v.

I forordningens artikel 13 fastsættes, at hver medlemsstat skal udarbejde en overordnet national markedsovervågningsstrategi mindst hvert fjerde år med henblik på at fremme en ensartet, fyldestgørende og integreret tilgang

UDKAST

til markedsovervågning og håndhævelse af EU-harmoniseringslovgivningen på medlemsstatens område.

Herudover fastsætter forordningen en række pligter for de erhvervsdrivende, herunder at et produkt kun må bringes i omsætning, hvis en EU-etableret erhvervsdrivende er ansvarlig for en række opgaver med hensyn til produktet, jf. artikel 4, stk. 1.

Den ansvarlige erhvervsdrivende vil som udgangspunkt være fabrikanten, importøren eller en bemyndiget repræsentant, jf. forordningens artikel 4, stk. 2. Hvis ingen af disse er etableret i EU, vil en udbyder af distributions-tjenester, som er etableret i EU, i stedet blive ansvarlig i forhold til produktet. Den pågældende erhvervsdrivende er i henhold til artikel 4, stk. 3, ansvarlig for:

- at stille en EU-overensstemmelseserklæring og teknisk dokumentation til rådighed for markedsovervågningsmyndigheden, jf. litra a.
- at give information og dokumentation til markedsovervågningsmyndigheden, der er nødvendig for at konstatere produktets overensstemmelse, på et letforståeligt sprog, jf. litra b.
- at underrette markedsovervågningsmyndigheden, hvis vedkommende har grund til at tro, at et produkt udgør en risiko, jf. litra c.
- at samarbejde med markedsovervågningsmyndigheden, herunder efter anmodning at sikre, at der træffes nødvendige korrigerende tiltag ved produkters manglende overensstemmelse med gældende krav, eller, hvis dette ikke er muligt, begrænse risici forbundet med et produkt, når det påbydes af markedsovervågningsmyndighederne eller på eget initiativ, når den erhvervsdrivende skønner eller har grund til at tro, at et produkt udgør en risiko, jf. litra d.

Den erhvervsdrivendes navn, registrerede firmanavn eller registrerede varemærke og kontaktoplysninger skal endvidere angives på produktet eller på dets emballage, pakken eller et ledsagedokument, jf. artikel 4, stk. 4.

Alle erhvervsdrivende, som bringer produkter i omsætning eller gør dem tilgængelige på markedet, skal samarbejde med markedsovervågningsmyndighederne om tiltag, som kan eliminere eller begrænse risici forbundet med deres produkter, jf. artikel 7, stk. 1. Det samme gælder udbydere af informationssamfundstjenester efter markedsovervågningsmyndighedernes anmodning med henblik på at fremme ethvert tiltag, der træffes for at

UDKAST

eliminere eller, hvis dette ikke er muligt, begrænse de risici, der er forbundet med et produkt, som udbydes eller var udbudt til salg online gennem deres tjenester, jf. artikel 7, stk. 2.

Markedsovervågningsforordningen indeholder herudover en række øvrige tiltag, som skal bidrage til at sikre forordningens formål om, at EU-harmoniseringslovgivningen overholdes. Det gælder f.eks. medlemslandenes forpligtelse til at vejlede erhvervsdrivende om produktregler og grænseoverskridende gensidig bistand på tværs af markedsovervågningsmyndighederne.

Markedsovervågningsforordningen gælder som forordning umiddelbart i dansk ret, men forudsætter, at der fastættes supplerende bestemmelser, herunder om den praktiske markedsovervågning i form af kontrolbeføjelser og sanktioner.

Markedsovervågningsforordningen trådte i kraft den 15. juli 2019 og fandt anvendelse fra den 16. juli 2021. Supplerende bestemmelser til forordningen er for så vidt angår ecodesigndirektivet indarbejdet i ecodesignloven, ved lov nr 1176 af 8. juni 2021 om ændring af lov om miljøvenligt design af energirelaterede produkter, produktenergimærkningsloven, lov om radioudstyr og elektromagnetiske forhold og lov om elektroniske kommunikationsnet og –tjenester. Det foreslås, at de supplerende bestemmelser til markedsovervågningsforordningen, fastsættes med udgangspunkt i de bestemmelser, som fremgår af ecodesignloven.

3. Lovforslagets hovedpunkter

3.1. Formål og anvendelsesområde

3.1.1. Gældende ret

3.1.1.1. Ecodesignloven

Ecodesignloven og bekendtgørelse nr 1321 af 9. juni 2021 om miljøvenligt design af energirelaterede produkter (ecodesignbekendtgørelsen) danner i dag grundlaget for implementeringen af ecodesigndirektivet og de supplerende bestemmelser til markedsovervågningsforordningen.

Af ecodesignlovens § 1, stk. 1, fremgår, at lovens formål er at fremme udvikling og anvendelse af energieffektive og miljøvenlige energirelaterede produkter med henblik på at begrænse energiforbruget og belastningen af miljøet i produkternes livscyklus.

UDKAST

Lovens anvendelsesområde afgrænses i lovens § 1, stk. 2 og 3, hvoraf det fremgår, at loven i overensstemmelse med ecodesigndirektivet finder anvendelse på alle former for energirelaterede produkter, der er bragt i omsætning, samt på komponenter og delkomponenter hertil. Loven finder ikke anvendelse på ibrugtagne eksemplarer af et energirelateret produkt.

3.1.1.2. Ecodesignforordningen og markedsovervågningsforordningen

Ecodesignforordningen fastlægger en ramme for fastsættelse af krav til miljøvenligt design, som produkter skal opfylde for at blive bragt i omsætning eller taget i brug, med det formål at forbedre produkters miljømæssige bæredygtighed og for at sikre bæredygtige produkters frie bevægelighed på det indre marked. Med forordning indføres bl.a. også et digitalt produktpas og mulighed for at fastsætte krav om grønne offentlige udbud, jf. artikel 1, stk. 1.

Af ecodesignforordningens artikel 1, stk. 2, følger, at forordningen finder anvendelse på alle fysiske varer, der bringes i omsætning eller tages i brug, herunder komponenter og mellemprodukter. En række produktgrupper er dog undtaget fra forordningens anvendelsesområde:

- fødevarer som defineret i artikel 2 i forordning nr. 178/2002/EF, jf. litra a
- foder som defineret i artikel 3, nr. 4, i forordning nr. 178/2002/EF, jf. litra b
- lægemidler som defineret i artikel 1, nr. 2, i direktiv 2001/83/EF, jf. litra c
- veterinærlægemidler som defineret i artikel 4, nr. 1, i forordning 2019/6/EU, jf. litra d
- levende planter, dyr og mikroorganismer, jf. litra e
- produkter af menneskelig oprindelse, jf. litra f
- produkter af planter og dyr, der er direkte forbundet med deres fremtidige reproduktion, jf. litra g
- køretøjer som omhandlet i artikel 2, stk. 1, i forordning nr. 167/2013/EU, i artikel 2, stk. 1, i forordning nr. 168/2013/EU og i artikel 2, stk. 1, i forordning 2018/858/EU, for så vidt angår de produktaspekter, for hvilke der er fastsat krav i sektorspecifikke EU-retsakter, der finder anvendelse på disse køretøjer, jf. litra h

Med markedsovervågningsforordningen fastlægges en horisontal ramme for markedsovervågning og kontrol af produkter, der er omfattet af en lang

UDKAST

række EU-harmoniseringslovgivning, herunder ecodesignforordningen, jf. markedsovervågningsforordningens artikel 2, stk. 1, som henviser til forordningens bilag I, hvor ecodesigndirektivet fremgår. Henvisninger til det ophævede ecodesigndirektiv gælder i henhold til ecodesignforordningens artikel 79, stk. 3, som henvisninger til ecodesignforordningen.

Der, hvor EU-harmoniseringslovgivning indeholder særlige bestemmelser med samme formål, som på en mere specifik måde regulerer særlige markedsovervågnings- og håndhævelsesaspekter, vil sådanne særlige bestemmelser dog finde anvendelse.

Markedsovervågningsforordningen har til formål at forbedre det indre markeds funktion ved at styrke markedsovervågningen, herunder for at sikre at produkter, der er omfattet af varernes frie bevægelighed inden for EU, opfylder krav om et højt beskyttelsesniveau for samfundsinteresser som bl.a. sundhed, sikkerhed og forbrugerbeskyttelse, jf. forordningens artikel 1, stk. 1.

3.1.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Formålet med den gældende ecodesignlov er at fremme miljømæssigt bæredygtige produkter. Dette formål varetages nu af ecodesignforordningen, samt af delegerede retsakter og af gennemførelsesretsakter, der vedtages i henhold til ecodesignforordningen.

EU-forordninger gælder direkte i EU's medlemslande og implementeres ikke i national lovgivning, men det forudsættes dog i ecodesignforordningen, at medlemslandene fastsætter supplerende bestemmelser herunder regler, der kan håndhæve kravene i forordningen, inkl. bestemmelser om sanktioner ved reglernes overtrædelse.

Det foreslås, at formålet med den foreslåede lov bliver at supplere ecodesignforordningen og markedsovervågningsforordningen. Det vil medføre, at lovens formål vil begrænses til at supplere ecodesignforordningen, samt de delegerede retsakter og gennemførelsesretsakter, der vedtages i henhold til ecodesignforordningen. Endvidere vil den foreslåede formålsbestemmelse medføre, at loven vil supplere markedsovervågningsforordningen, for så vidt angår ecodesignforordningen.

Yderligere foreslås, at lovens anvendelsesområde afgrænses til produkter, som er omfattet af ecodesignforordningen samt delegerede retsakter, der er

UDKAST

vedtaget i henhold til forordningen. Det vil medføre, at loven i overensstemmelse med forordningens anvendelsesområde vil omfatte alle fysiske varer, der bringes i omsætning eller tages i brug, herunder komponenter og mellemprodukter med de undtagelser, som fremgår af forordningen samt den afgrænsning, der følger af delegerede retsakter, der vedtages i henhold til forordningen.

Bestemmelsen i ecodesignlovens § 1, stk. 3, om, at loven ikke finder anvendelse på ibrugtagne produkter, foreslås ikke videreført. Det bemærkes, at det fremgår af præambelbetragtning 17 til ecodesignforordningen, at brugte produkter, navnlig produkter, der istandsættes eller reparerer, og som har oprindelse i Unionen, ikke er nye produkter, og de kan cirkulere i det indre marked uden at skulle overholde delegerede retsakter, der fastsætter krav til miljøvenligt design, som er trådt i kraft efter, at de er bragt i omsætning. Genfremstillede produkter betragtes imidlertid som nye produkter, og de er omfattet af kravene til miljøvenligt design, hvis de falder ind under en delegeret retsakts anvendelsesområde.

Med hensyn til de supplerende bestemmelser til ecodesignforordningen, som falder uden for den foreslåede lovs anvendelsesområde og håndteres i lovgivning under andre ressort, henvises der til afsnit 1.

3.2. Administrative bestemmelser

3.2.1. Gennemførelse af EU-retten

3.2.1.1. Gældende ret

3.2.1.1.1. Ecodesignloven

Det følger af ecodesignlovens § 3, stk. 1, at klima-, energi- og forsyningsministeren efter forhandling med miljøministeren kan fastsætte regler med henblik på opfyldelse af Danmarks forpligtelser i henhold til EU-retten inden for lovens område. Det fremgår af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2007-08, 2. samling, tillæg A, side 736, at bemyndigelsen kan blive aktuel ved vedtagelse af nye EU-retsakter på området, ændringer i eksisterende retsakter, eller hvis det viser sig, at der er behov for yderligere regler for at gennemføre eksisterende retsakter.

Af ecodesignlovens § 3, stk. 2, fremgår, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler eller træffe beslutninger med henblik på at gennemføre eller anvende EU-regler om forhold, der er omfattet af ecodesignloven, herunder forordninger, direktiver, afgørelser og beslutninger om miljøvenligt design af energirelaterede produkter, herunder regler om forbud og påbud samt sanktioner.

UDKAST

Af bemærkningerne til bestemmelsen, jf. Folketingstidende 2020-21, Tillæg A, L 224 som fremsat, side 39, vil bemyndigelsen kunne medføre, at ministeren kan fastsætte regler eller træffe beslutninger, der er nødvendige for at gennemføre eller anvende bindende og umiddelbart gældende EU-retsakter på området, herunder forordninger, direktiver, afgørelser og beslutninger om miljøvenligt design af energirelaterede produkter. Det kan f.eks. være regler om, at kontrolmyndigheden kan nedlægge forbud mod salg af produkter, som ikke er i overensstemmelse med en EU-retsakt, eller give påbud om at overholde EU-retsakten. Det kan også være regler om, at overtrædelse af en EU-retsakt eller et forbud eller en undladelse af at efterkomme et påbud givet af kontrolmyndigheden i den forbindelse, kan straffes med bøde. Af bemærkningerne fremgår endvidere, at bemyndigelsen også tænkes anvendt ved mindre ændringer eller justeringer af markeds- overvågningsforordningen eller gennemførelse af andre retsakter, der overvejende er af teknisk karakter.

3.2.1.1.2. Ecodesignforordningen og markedsovervågningsforordningen

Ecodesignforordningen og markedsovervågningsforordningen indeholder ikke nærmere regler om forordningernes gennemførelse i national ret. Forordninger er som retsakter bindende og gælder direkte i medlemslandene. Det forudsættes dog, at medlemsstaterne fastsætter supplerende bestemmelser, herunder om kontrol og sanktioner.

3.2.1.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det vurderes hensigtsmæssigt at tilføje en bestemmelse i den foreslåede lov, hvorefter der, hvis det vurderes nødvendigt for opfyldelse af Danmarks forpligtelser i henhold til EU-retten, vil kunne fastsættes regler eller træffes afgørelser i overensstemmelse med lovens formål.

Det foreslås derfor, at klima-, energi- og forsyningsministeren bemyndiges til efter forhandling med miljøministeren at kunne fastsætte regler eller træffe afgørelser med henblik på opfyldelse af Danmarks forpligtelser i henhold til EU-retten inden for lovens formål, eller med henblik på at gennemføre eller anvende EU-regler om forhold, der er omfattet af denne lov. Bemyndigelsen vil f.eks. kunne benyttes ved vedtagelse af nye EU-retsakter på området, ændringer i eksisterende retsakter, eller hvis det viser sig, at der er behov for yderligere regler for at gennemføre eksisterende retsakter, der er af mindre omfang eller overvejende er af teknisk karakter.

UDKAST

Dette vil svare til en videreførelse af tilsvarende bestemmelser i ecodesignloven. Det bemærkes, at Folketingets relevante udvalg får forelagt ny EU-regulering i overensstemmelse med procedurerne herfor.

3.2.2. Undtagelse for tekniske specifikationer m.v. fra indførelse i Lovtidende

3.2.2.1. Gældende ret

3.2.2.1.1. Ecodesignloven

Det følger af ecodesignlovens § 8 a, stk. 1, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om, at nærmere angivne internationale vedtagelser og tekniske specifikationer vedrørende krav til virksomheder, anlæg, indretninger og produkter m.v., som der henvises til i regler udstedt i medfør af denne lov, ikke indføres i Lovtidende. Endvidere følger, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan endvidere fastsætte regler om, hvorledes oplysninger om de internationale vedtagelser og tekniske specifikationer, der ikke indføres i Lovtidende, kan tilgås, jf. lovens § 8 a, stk. 2.

Ifølge bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2008-09, Tillæg A, side 992, vil bemyndigelsen kunne anvendes efter en konkret vurdering af særligt de ophavsretlige aspekter, således at ministeren vil kunne undtage visse nærmere angivne internationale vedtagelser og tekniske specifikationer, som der henvises til i regler udstedt i medfør af ecodesignloven, fra kravet om indførelse i Lovtidende. Med hensyn til § 8 a, stk. 2, fremgår, at det i alle tilfælde, hvor internationale vedtagelser eller tekniske specifikationer undtages fra indførelse i Lovtidende, skal angives, hvorledes oplysning om indholdet af forskrifterne i stedet kan tilgås. Det forudsættes, at det i hvert enkelt tilfælde vil blive overvejet, på hvilken måde oplysning om indholdet af forskrifterne mest hensigtsmæssigt vil kunne tilgås. Ophavsretlige aspekter fører til, at det hovedsageligt, men ikke nødvendigvis udelukkende, vil ske ved gennemsyn hos den myndighed, der administrerer området.

3.2.2.1.2. Ecodesignforordningen og markedsovervågningsforordningen

Hverken ecodesignforordningen eller markedsovervågningsforordningen indeholder bestemmelser om medlemsstaternes kundgørelse af regler om nærmere angivne internationale vedtagelser og tekniske specifikationer

3.2.2.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

UDKAST

Det vurderes hensigtsmæssigt ud fra hensyn til ophavsretlige aspekter at tilføje en bemyndigelse i den foreslåede lov, hvorefter det vil være muligt at fastsætte regler om alternativ kundgørelse af nærmere angivne internationale vedtagelser og tekniske specifikationer.

Det foreslås således, at klima-, energi-, forsyningsministeren vil kunne fastsætte regler om, at nærmere angivne internationale vedtagelser og tekniske specifikationer vedrørende krav til virksomheder, anlæg, indretninger og produkter m.v., som der henvises til i regler udstedt i medfør af denne lov, ikke indføres i Lovtidende, samt om, hvorledes oplysninger om de internationale vedtagelser og tekniske specifikationer, der ikke indføres i Lovtidende, kan tilgås.

Anvendelsen af den foreslåede bemyndigelse vil forudsætte en konkret vurdering af særligt de ophavsretlige aspekter. I alle tilfælde, hvor internationale vedtagelser eller tekniske specifikationer undtages fra indførelse i Lovtidende, vil det skulle angives, hvorledes oplysning om indholdet af forskrifterne i stedet kan tilgås. Dette vil svare til en videreførelse af tilsvarende bestemmelser i ecodesignloven.

3.2.3. Bemyndigede organer

3.2.3.1. Gældende ret

3.2.3.1.1. Ecodesignloven

Ecodesignloven indeholder ingen bestemmelser om bemyndigende myndighed med hensyn til overensstemmelsesvurderingsorganer.

3.2.3.1.2. Ecodesignforordningen og markedsovervågningsforordningen

Ecodesignforordningens kapitel IX indeholder bestemmelser om overensstemmelsesvurderingsorganer, herunder om notifikation til Kommissionen. Bestemmelserne er baseret på standardbestemmelser fra Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 768/2008/EF af 9. juli 2008 om fælles rammer for markedsføring af produkter m.v. og justeret med henblik på at sikre juridisk klarhed og yderligere styrke de bemyndigede organers uafhængighed, kompetence og overvågning.

Ved begrebet "overensstemmelsesvurdering" forstås en proces til påvisning af, om kravene til miljøvenligt design i de relevante delegerede retsakter, der vedtages i henhold til forordningens artikel 4, er blevet opfyldt, jf. forordningens artikel 2, nr. 51. Ved "overensstemmelsesvurderingsorgan" forstås et organ, der udfører overensstemmelsesvurderingsopgaver,

UDKAST

herunder kalibrering, test, certificering og inspektion, jf. forordningens artikel 2, nr. 52, og ved "bemyndiget organ" forstås et overensstemmelsesvurderingsorgan, der er bemyndiget i overensstemmelse med forordningens kapitel IX, jf. forordningens artikel 2, nr. 53.

Af ecodesignforordningens artikel 48 fremgår, at medlemsstaterne skal underrette Kommissionen og de øvrige medlemsstater om, hvilke organer som i medlemsstaten er bemyndiget til at udføre overensstemmelsesopgaver, hvis der er fastsat eksterne overensstemmelsesvurderingsopgaver i delegerede retsakter vedtaget i henhold til forordningens artikel 4.

Af forordningens generelle regler om bemyndigede organer følger, at medlemsstaterne skal udpege en bemyndigende myndighed, som er ansvarlig for at indføre og gennemføre de nødvendige procedurer for vurdering og notifikation af overensstemmelsesvurderingsorganer og for at overvåge de bemyndigede organer, jf. artikel 49, stk. 1.

Medlemsstaterne kan beslutte, at vurderingen og overvågningen skal udføres af nationale akkrediteringsorganer i henhold til og i overensstemmelse med forordning nr. 765/2008/EF, jf. artikel 49, stk. 2. Den bemyndigende myndighed kan uddelegere eller betro vurderingen, notifikationen eller overvågningen af bemyndigede myndigheder til et organ, der ikke er en offentlig enhed. I det tilfælde skal dette organ være en juridisk enhed og på tilsvarende vis overholde de krav, som stilles til bemyndigende myndigheder, jf. artikel 49, stk. 3, sammenholdt med artikel 50. Endvidere skal der træffes foranstaltninger, der dækker det erstatningsansvar, som måtte opstå.

Af forordningens artikel 49, stk. 4, fremgår yderligere, at den bemyndigende myndighed skal påtage sig det fulde ansvar for de opgaver, som måtte være uddelegeret eller på anden måde betroet vurdering, notifikation eller overvågning, jf. stk. 3.

Af artikel 50 fremgår krav, der stilles til bemyndigende myndigheder, herunder med hensyn til habilitet, objektivitet og uvildighed, fortrolighed med hensyn til håndtering af oplysninger, samt i forhold til ressourcer med hensyn til antal kompetente ansatte og tilstrækkelig finansiering. Herudover fremgår bestemmelser i artikel 51 om underrettelse af Kommissionen om procedurer for vurdering, notifikation og overvågning, i artikel 52 om de krav, der stilles til bemyndigede organer, i artikel 53 om overensstemmelsesformodning for overensstemmelsesvurderingsorganer, i artikel 54 om

UDKAST

håndtering af datterselskaber og underentreprise i tilknytning til bemyndigede organer, i artikel 55 om overensstemmelsesvurderingsorganers ansøgning om notifikation, i artikel 56 om notifikationsproceduren til Kommissionen, i artikel 57 om Kommissionens tildeling af identifikationsnumre og offentliggørelse af lister over bemyndigede organer, i artikel 58 om ændringer af notifikationer, i artikel 59 om Kommissionens anfægtelse af bemyndigede organers kompetence, i artikel 60 om bemyndigede organers operationelle forpligtelser, i artikel 61 om de bemyndigede organers oplysningsligt over for den bemyndigende enhed, andre bemyndigede organer og markedsovervågningsmyndigheden m.v., i artikel 62 om erfaringsudvikling organiseret af Kommissionen, og i artikel 63 om koordinering af bemyndigede organer.

3.2.3.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det er i codesignforordningen forudsat, at medlemsstaterne fastsætter bestemmelser om bemyndigende myndighed, herunder om udpegning af en eller flere ansvarlige myndigheder. Det vurderes derfor nødvendigt at fastsætte supplerende bestemmelser til codesignforordningen om udpegning af bemyndigende myndighed, således at der kan bemyndiges organer til at gennemføre overensstemmelsesvurderingsopgaver i henhold til codesignforordningen. Endvidere bør der fastsættes en bemyndigelse, hvorefter de nærmere regler kan fastsættes, herunder om notificering og vurdering af overensstemmelsesvurderingsorganer og overvågning af de bemyndigede organer.

Det foreslås således, at der med loven indføres bestemmelser om, at [klima-, energi- og forsyningsministeren og miljøministeren] ved delegation til relevant myndighed kan udpege private og offentlige virksomheder samt offentlige myndigheder til at gennemføre overensstemmelsesvurderingsopgaver som bemyndiget organ i henhold til codesignforordningen. Taget codesignforordningens brede anvendelsesområde i betragtning foreslås det, at ansvaret som bemyndigende myndighed fordeles mellem Miljøministeriet og Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet. En sådan fordeling vil som udgangspunkt kunne ske på baggrund af, hvilken eller hvilke produktgrupper som den enkelte produktregulering med codesignkrav som fastsat i henhold til codesignforordningen vil omfatte. Ansvar som bemyndigende myndighed vil således som udgangspunkt kunne fordeles til Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets ressort, hvor retsaktens omfatter energirelaterede produkter. Hvor retsaktens omfatter ikke-energirelaterede

UDKAST

produkter eller mellemprodukter, vil ansvaret som bemyndigende myndighed som udgangspunkt kunne fordeles til Miljøministeriets ressort.

Endvidere foreslås, at [klima-, energi- og forsyningsministeren og miljøministeren] bemyndiges til [på hver deres område] at fastsætte regler om bemyndigede organer, herunder om udpegning, hvilke opgaver det udpegede organ skal udføre, og om kontrol med de bemyndigende organer.

Bestemmelsen vil medføre, at der i overensstemmelse med ecodesignforordningen vil fastsættes bestemmelser om bemyndigede organer, herunder om udpegning af en eller flere bemyndigende myndigheder, som er ansvarlige for at indføre og gennemføre de nødvendige procedurer for vurdering og notifikation af overensstemmelsesvurderingsorganer og for at overvåge de bemyndigede organer. De nærmere regler om bemyndigede organer foreslås fastsat ved bekendtgørelse.

3.2.4. Sprogkrav

3.2.4.1. Gældende ret

3.2.4.1.1. Ecodesignloven

Det fremgår af ecodesignlovens § 10, stk. 3, at den ansvarlige efter lovens § 4, dvs. den ansvarlige erhvervsdrivende, som bringer et energirelateret produkt i omsætning, efter anmodning skal give alle oplysninger, som er nødvendige for kontrolmyndighedens varetagelse af opgaver, på et sprog, der er letforståeligt. Kravet er i ecodesignbekendtgørelsens § 3, stk. 3, præciseret ved, at dokumentation for ecodesignkravenes overholdelse i form af overensstemmelsesvurdering, den tekniske dokumentation og overensstemmelseserklæring skal udfærdiges på enten dansk, norsk, svensk eller engelsk.

3.2.4.1.2. Ecodesignforordningen og markedsovervågningsforordningen

Af ecodesignforordningens artikel 7, stk. 8, fremgår, at oplysninger, som ifølge ecodesignkrav vil skulle ledsage et produkt, skal gives på et for kunder letforståeligt sprog fastsat af den medlemsstat, på hvis marked produktet skal gøres tilgængeligt, eller i hvilken det skal tages i brug. Om de erhvervsdrivendes forpligtelser fremgår endvidere af artikel 27, stk. 7, at fabrikanten skal sikre, at et produkt, der er omfattet af ecodesignkrav, skal ledsages af en brugsanvisning i digitalt format på et letforståeligt sprog fastsat af den pågældende medlemsstat. Tilsvarende fremgår med hensyn til importørens og distributørens forpligtelser, jf. forordningens artikel 29, stk. 4, og artikel 30, stk. 2, litra b.

UDKAST

Med hensyn til oplysninger, som skal gives til markedsovervågningsmyndighederne fremgår endvidere af ecodesignforordningens artikel 27, stk. 10, at fabrikanten på grundlag af en kompetent national myndigheds begrundede anmodning skal give al den information og dokumentation, der er nødvendig for at konstatere et produkts overensstemmelse på et for myndigheden letforståeligt sprog. Tilsvarende fremgår med hensyn til importøren og distributøren, jf. artikel 28, stk. 2, litra c, og artikel 29, stk. 8. Yderligere fremgår af artikel 44, stk. 2, med hensyn til EU-overensstemmelseserklæringen, at den skal oversættes til det eller de sprog, der kræves af den medlemsstat, på hvis marked produktet bringes i omsætning eller gøres tilgængeligt.

Af markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 3, litra b, fremgår, at erhvervsdrivende på grundlag af en begrundet anmodning fra markedsovervågningsmyndigheden skal give al den information og dokumentation, der er nødvendig for at konstatere et produkts overensstemmelse, på et sprog, der er letforståeligt for denne myndighed. Af forordningens artikel 5, stk. 2, fremgår, at den bemyndigede repræsentant på anmodning skal give markedsovervågningsmyndighederne en kopi af fuldmagten på et af markedsovervågningsmyndigheden fastsat EU-sprog.

3.2.4.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det er i ecodesignforordningen forudsat, at medlemsstaterne fastsætter sprogkrav med hensyn til produktoplysninger, som vil kræves i medfør af retsakter, der vedtages i henhold til forordningen. Oplysningerne vil være målrettet forbrugere og andre aktører i produktets livscyklus, og skal fremgå på et for kunder letforståeligt sprog. Det vurderes derfor nødvendigt at fastsætte supplerende bestemmelser herom.

Det foreslås, at der fastsættes en bemyndigelse, hvorefter klima-, energi- og forsyningsministeren vil skulle fastsætte regler om det sprog, som de krævede produktoplysninger skal fremgå på. Bestemmelsen vil medføre, at der ved bekendtgørelse vil skulle fastsættes regler om sprogkrav. Bemyndigelsen forventes anvendt ved, at der ved bekendtgørelse vil stilles krav om, at disse produktoplysninger skal fremgå på dansk.

Med hensyn til oplysninger, som skal gives til kontrolmyndigheden efter myndighedens anmodning, vurderes det hensigtsmæssigt at videreføre de sprogkrav, som følger af ecodesignloven, således at de også vil finde anvendelse efter den foreslåede lov.

UDKAST

Det foreslås derfor, at der fastsættes en bemyndigelse i den foreslåede lov, hvorefter klima-, energi- og forsyningsministeren vil skulle fastsætte regler om sprogkrav med hensyn til oplysninger, som skal gives til kontrolmyndigheden efter myndighedens anmodning. Sprogkravene vil skulle fastsættes ved bekendtgørelse. Bemyndigelsen forventes anvendt ved, at der ved bekendtgørelse vil stilles krav om, at de oplysninger, som skal gives til kontrolmyndigheden på kontrolmyndighedens anmodning, skal fremgå på dansk, norsk, svensk eller engelsk, hvilket vil svare til gældende retstilstand efter ecodesignloven.

3.3. Kontrol m.v.

3.3.1. Kontrolmyndighed

3.3.1.1. Gældende ret

3.3.1.1.1. Ecodesignloven

Det følger af ecodesignlovens § 10, stk. 1, at erhvervsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, fører kontrol med overholdelse af loven, regler fastsat i medfør af loven og gennemførelsesforanstaltninger. Endvidere fremgår, at erhvervsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, fører kontrol med, at energirelaterede produkter er i overensstemmelse med krav, der er fastsat i loven, regler fastsat i medfør af loven eller gennemførelsesforanstaltninger, og påser, at energirelaterede produkter er i overensstemmelse med den påkrævede overensstemmelseserklæringen.

Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, Tillæg A, L 224 som fremsat, side 49-50, fremgår, at kontrolmyndigheden som udgangspunkt vil anse et produkt, for hvilket der foreligger en EU-overensstemmelseserklæring, CE-mærke og teknisk dokumentation, for at være i overensstemmelse med de fastsatte krav. Kontrolmyndigheden kan dog efter egen vurdering, meddelelser fra Kommissionen eller andre medlemsstater beslutte at iværksætte undersøgelser af, om kravene er opfyldt, og anvende yderligere kontrolbeføjelser.

Endvidere fremgår, at kontrolmyndigheden benytter en risikobaseret tilgang, hvor der også tages hensyn til den erhvervsdrivendes interesser, således at byrder begrænses til det, der er nødvendigt for at gennemføre en omkostnings- og måleffektiv kontrol. Risikovurderingen baseres på en række hensyn, herunder produkters manglende overensstemmelse og eventuelle forekomst på markedet, erhvervsdrivendes historik med hensyn til manglende overensstemmelse, eventuel udarbejdet risikoprofil, forbrugerklager og oplysninger fra andre myndigheder, erhvervsdrivende, medier m.v., der kan tyde på manglende overensstemmelse. Der tages hensyn til

UDKAST

den enkelte erhvervsdrivendes rolle i omsætnings-/forsyningskæden, og bidrag til at gøre energirelaterede produkter tilgængelige på markedet.

Kontrolbestemmelserne præciseres i ecodesignbekendtgørelsen, herunder med hensyn til kontrolmyndighed og opgaver. Af bekendtgørelsens § 6, stk. 1, fremgår, at Sikkerhedsstyrelsen er kontrolmyndighed. Endvidere fremgår, at Sikkerhedsstyrelsens kontrolopgaver indbefatter koordination og administration, opkrævning af betaling for bl.a. måling og kontrol, indhentning af dokumentation for produkters overensstemmelse med ecodesignkravene, og besvarelse af henvendelser fra producenter og fabrikanter m.fl. angående kravene om ecodesign, jf. § 6, stk. 2.

Kompetencen som kontrolmyndighed er pr. 1. august 2018 overført fra klima-, energi- og forsyningsministeren ved kongelig resolution af 22. juni 2018 som led i daværende regerings anden runde af udflytningen af statslige arbejdspladser (Bedre Balance II). Kompetencen er med virkning fra 1. august 2018 delegeret til Sikkerhedsstyrelsen, som også er centralt forbindelseskantor i henhold til markedsovervågningsforordningen i Danmark.

For at understøtte tværgående koordination og strategisk udvikling af markedsovervågningen i Danmark er et nationalt markedsovervågningsudvalg nedsat i 2010. Udvalget udspringer af krav i markedsovervågningsforordningen og er forankret i Erhvervsministeriet, hvor Sikkerhedsstyrelsen varetager formandskabet og udgør sekretariat for udvalget.

I regi af markedsovervågningsudvalget udarbejdes en national markedsovervågningsstrategi, for nærværende for perioden 2022-2025. Hvert år udarbejder de markedsovervågende myndigheder i Danmark endvidere et markedsovervågningsprogram, hvoraf det forgangne års og det kommende års markedsovervågningsaktiviteter fremgår.

Sikkerhedsstyrelsen gennemfører markedsovervågningen med hensyn til ecodesignregulering i overensstemmelse med de rammer, der er fastlagt i det nationale markedsovervågningsprogram. Der gennemføres både en proaktiv markedskontrol, herunder med gennemførelse af kampagner, og en reaktiv kontrol med afsæt i opstillede procedurer og prioriteringer.

3.3.1.1.2. Ecodesignforordningen og markedsovervågningsforordningen

Det fremgår af ecodesignforordningen, at en effektiv håndhævelse af kravene til miljøvenligt design er afgørende for at sikre lige konkurrence på

UDKAST

EU-markedet og for at sikre, at forordnings forventede fordele og bidrag til opfyldelsen af EU's mål med hensyn til klima, energi og cirkularitet nås, jf. præambelbetragtning 102. Markedsovervågningsforordningen finder anvendelse på produkter, for hvilke der er fastsat krav til miljøvenligt design i henhold til ecodesignforordningen, for så vidt som der ikke findes specifikke bestemmelser med samme mål, art eller virkning i ecodesignforordningen. Se afsnit 2.1. for yderligere om ecodesignforordningens bestemmelser om markedsovervågning.

Det følger af markedsovervågningsforordningen, at medlemsstaterne skal tilrettelægge og gennemføre markedsovervågning i henhold til markedsovervågningsforordningen, jf. forordningens artikel 10, stk. 1. Med henblik herpå skal hver medlemsstat udpege en eller flere markedsovervågningsmyndigheder på sit område og underrette Kommissionen samt de øvrige medlemsstater herom, jf. forordningens artikel 10, stk. 2. Markedsovervågningsmyndighederne skal sikres de fornødne ressourcer og der skal oprettes passende kommunikations- og koordinationsmekanismer for at gøre disse myndigheder i stand til at arbejde tæt sammen og udføre deres opgaver effektivt, jf. forordningens artikel 5 og 6.

Ved ”markedsovervågning” forstås i henhold til markedsovervågningsforordningen markedsovervågningsmyndighedernes aktiviteter og foranstaltninger, der gennemføres med henblik på at sikre, at produkter opfylder de krav, der er fastsat i EU-harmoniseringslovgivning, og for at beskytte offentlige interesser, der er omfattet af denne lovgivning, jf. markedsovervågningsforordningens artikel 3, nr. 3. Ved ”markedsovervågningsmyndighed” forstås en myndighed, som i henhold til forordningens artikel 10 er udpeget af en medlemsstat som ansvarlig for at udføre markedsovervågning i den pågældende medlemsstat, jf. forordningens artikel 3, nr. 4.

3.3.1.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Der er behov for at fastsætte en supplerende bestemmelse i dansk lovgivning om, hvilken dansk myndighed, som er markedsovervågningsmyndighed på området for ecodesignforordningen i Danmark.

Det foreslås derfor, at Sikkerhedsstyrelsen med den afgrænsning som følger af denne lov, er kontrolmyndighed med hensyn til de forpligtelser der følger af denne lov, regler fastsat i medfør af denne lov, i ecodesignforordningen samt i delegerede retsakter og i gennemførelsesretsakter, vedtaget i henhold til ecodesignforordningen, og markedsovervågningsforordningen,

UDKAST

for så vidt angår denne lovs anvendelsesområde. Hermed vil Sikkerhedsstyrelsen fortsat være kontrolmyndighed på området for ecodesign i forlængelse af gældende organisering af varetagelsen af kontrol med regler om ecodesign af produkter.

Herudover er det nødvendigt at fastsætte supplerende bestemmelser om kontrolmyndighed med hensyn til bemyndigede organer, jf. den foreslåede § 4. Det vil således omhandle kontrol med de bemyndigede organer, der af [klima-, energi- og forsyningsministeren og miljøministeren] ved delegation til relevant myndighed [på hver deres område] kan udpeges til at gennemføre overensstemmelsesvurderingsopgaver som bemyndiget organ i henhold til ecodesignforordningens kapitel IX.

Desuden er det nødvendigt at fastsætte supplerende bestemmelser om krav om grønne offentlige udbud, herunder præcisere, at myndighedsbeføjelsen til at foretage kontrol kan delegeres fra en ansvarlig ressortminister til en underliggende forvaltningsmyndighed. Det foreslås derfor, at miljøministeren udpeges som ansvarlig med hensyn til artikel 65 og retsakter udstedt i medfør heraf, som herefter vil kunne delegere kontrolopgaven til en ansvarlig myndighed. Kravene gælder ved indkøb af varer, der er omfattet af grønne offentlige udbudskrav fastsat ved gennemførelsesretsakt i henhold til forordningens artikel 65, samt for bygge- og anlægsarbejder eller tjenesteydelser, hvis disse varer anvendes til aktiviteter, der udgør genstanden for disse kontrakter.

3.3.2. Kontrol

3.3.2.1. Gældende ret

3.3.2.1.1. Ecodesignloven

Det følger af ecodesignlovens § 10, stk. 2, at kontrolmyndigheden ved begrundet mistanke om et energirelateret produkts uoverensstemmelse med gældende ecodesignregulering skal underrette den ansvarlige erhvervsdrivende hurtigst muligt herom.

Det fremgår af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2007-08. 2. samling, Tillæg A, s. 740, at kontrolmyndighedens underretning skal være ledsaget af oplysninger, som understøtter, at kravene ikke er overholdt, og der skal gives en frist med hensyn til modtagelsen af den erhvervsdrivendes udtalelse om, hvorledes konstaterede mangler i givet fald kan rettes op. Formålet med bestemmelsen er at sikre, at den erhvervsdrivende så tidligt som muligt bliver sat i stand til at korrigere eventuelle overtrædelser af de

UDKAST

stillede krav. Rettes der ikke tilfredsstillende op på manglerne, kan kontrolmyndigheden – eventuelt efter yderligere kontrolmålinger – udstede påbud herom, jf. bemærkningerne til §§ 12 og 13.

Af ecodesignlovens § 10, stk. 3, følger, at den ansvarlige erhvervsdrivende efter kontrolmyndighedens anmodning er forpligtet til at give alle oplysninger, der er nødvendige for kontrolmyndighedens opgaver, på et letforståeligt sprog. Ifølge bemærkninger, jf. Folketingstidende 2007-08. 2. samling, Tillæg A, s. 740-741, vil oplysningspligten også gælde, når det skal afgøres, om et energirelateret produkt er omfattet af regler fastsat i medfør af loven eller en gennemførelsesforanstaltning.

Med lov nr. 1176 af 8. juni 2021 om ændring af lov om miljøvenligt design af energirelaterede produkter, produktenergimærkningsloven, lov om radioudstyr og elektromagnetiske forhold og lov om elektroniske kommunikationsnet og –tjenester ændredes bestemmelsen ved tilføjelse af, at oplysningerne skulle fremgå på et sprog, der er let forståeligt. Endvidere tilføjedes en præcisering af, hvilke oplysninger bestemmelsen kunne omhandle. Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, Tillæg A, L 224 som fremsat, s. 51-52, fremgår endvidere, at oplysningerne kan indhentes uanset form og format og uanset lagringsmedium eller det sted, hvor sådanne dokumenter, tekniske specifikationer, data eller oplysninger er lagret, samt at kontrolmyndigheden har mulighed for at tage eller få kopier heraf. Yderligere fremgår, at det ikke er hensigten at pålægge de forpligtede unødige administrative byrder, og at kontrolmyndigheden ikke vil kunne anmode om oplysninger fra en erhvervsdrivende, som går videre end det, den erhvervsdrivende efter de gældende regler om ecodesign og lovforslaget er forpligtet til eller kan forventes at være i besiddelse af.

Om kontrolmyndighedens eventuelle offentliggørelse af oplysninger og materiale, som kontrolmyndigheden har modtaget, fremgår, at kontrolmyndigheden til enhver tid vil være begrænset af de almindelige regler om tavshedspligt efter forvaltningslovens § 27. Oplysninger, der er modtaget efter stk. 3, skal behandles under iagttagelse af reglerne i lovbekendtgørelse nr. 1121 af 12. november 2019 om retssikkerhed ved forvaltningens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligt (retssikkerhedsloven). Har en myndighed konkret mistanke om, at en enkeltperson eller juridisk person har begået en lovovertrædelse, der kan medføre straf, gælder bestemmelsen ikke, medmindre det kan udelukkes, at de oplysninger, som søges

UDKAST

tilvejebragt, kan have betydning for bedømmelsen af den formodede overtrædelse, jf. retssikkerhedslovens § 10. I dette tilfælde skal den pågældende myndighed overlade sagen til politiet.

Af lovens § 10, stk. 4, følger, at enhver, som markedsfører eller erhvervs-mæssigt ibrugtager et energirelateret produkt, efter anmodning skal give alle oplysninger, som er nødvendige for at kunne afgøre, hvem som er den ansvarlige erhvervsdrivende for produktet. Bestemmelsen retter sig således til en bredere kreds end stk. 3. Ifølge bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2007-08, 2. samling, Tillæg A, s. 740-741, har bestemmelsen til hensigt at sikre, at tilsynet og kontrollen kan være effektiv, når det ikke på forhånd er klart for tilsynsmyndigheden, hvem der har introduceret det pågældende produkt i EU.

Med lov nr. 1176 af 8. juni 2021 ændredes bestemmelsen med tilføjelse af en præcisering af, hvilke oplysninger det vil kunne omfatte. Til § 10, stk. 3 fremgår det af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, Tillæg A, L 224 som fremsat, s. 52-54, at det ikke er hensigten at pålægge de forpligtede erhvervsdrivende efter § 10, stk. 4, unødige administrative byrder, samt at kontrolmyndigheden ved eventuel offentliggørelse vil være begrænset af de almindelige regler om tavshedspligt efter forvaltningslovens § 27, og at oplysningerne skal behandles under iagttagelse af reglerne i retssikkerhedsloven.

Ecodesignlovens § 10 a indeholder regler om kontrolmyndighedens behandling af oplysninger. Bestemmelserne er indsat ved lov nr 1176 af 8. juni 2021. Af § 10 a, stk. 1, fremgår, at kontrolmyndigheden i kontroløjemed kan indsamle og behandle, herunder samkøre oplysninger fra andre offentlige myndigheder og offentligt tilgængelige kilder.

Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, Tillæg A, L 224, s. 54, fremgår, at bestemmelsen kun kan anvendes, i det omfang indsamling og behandling er relevant og proportional i forhold til kontrolmyndighedens kontrolopgaver. Endvidere fremgår, at hensigten er, at behandlingen vil omhandle oplysninger om virksomheder og almindelige personoplysninger om enkeltmandsvirksomheder. Bestemmelsen er dog ikke begrænset hertil og kan således omfatte enhver type af oplysning.

Af bemærkningerne fremgår yderligere, at behandlingen vil kunne omhandle kontrolmyndighedens samkøring af oplysninger i kontroløjemed,

UDKAST

blandt andet som udgangspunkt for risikobaseret kontrol. Samkøring af oplysninger vil kunne bidrage til at kvalificere risikobilledet, så kontrolmyndigheden bliver i stand til mere præcist at vurdere, hvilke kontrolforanstaltninger der vil være mest effektive og proportionale på et givent område. Det vil f.eks. kunne være samkøring af oplysninger fra Det Centrale Virksomhedsregister (CVR) og samkøring af oplysninger fra udenlandske myndigheder i forbindelse med koordinerede markedsovervågningsindsatser på tværs af EU-medlemsstater.

Om behandling af personoplysninger fremgår, at det vil ske under hensyntagen til databeskyttelsesreglerne. Om indsamlingen og samkøringen af data fremgår endvidere, at det vil ske under hensyntagen til forvaltningslovens § 32 om forbuddet mod, at den, der virker inden for den offentlige forvaltning, skaffer sig fortrolige oplysninger, som ikke er af betydning for udførelsen af den pågældendes arbejde.

Af ecodesignlovens § 10 a, stk. 2, fremgår, at kontrolmyndigheden i kontroløjemed kan behandle, herunder samkøre, oplysninger, som myndigheden ud over de tilfælde, der er nævnt i stk. 1, er i besiddelse af.

Af bemærkninger, jf. Folketingstidende 2020-21, Tillæg A, L 224 som fremsat, s. 54-55, fremgår, at det f.eks. kan omhandle oplysninger, som erhvervsdrivende har indberettet til kontrolmyndigheden som følge af eventuelle indberetningspligter i lovgivning, eller i forbindelse med kontrolsager, hvor kontrolmyndigheden har indsamlet oplysninger fra erhvervsdrivende. Endvidere fremgår, at reglen vil blive anvendt til at udnytte kontrolmyndighedens eksisterende oplysninger til at styrke myndighedens kontrol og markedsovervågning på tværs af kontrolmyndighedens områder.

Om behandling af personoplysninger fremgår ligeledes, at den vil ske under hensyntagen til databeskyttelsesreglerne, og at indsamling og samkøringen af data vil ske under hensyntagen til forvaltningslovens § 32.

Yderligere fremgår af § 10 a, stk. 3, at kontrolmyndigheden i kontroløjemed kan indsamle og behandle, herunder samkøre, ikkeoffentligt tilgængelige oplysninger fra offentlige og private virksomheder og erhvervs- eller forbrugerorganisationer.

Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, Tillæg A, L 224 som fremsat, s. 55, fremgår, at bestemmelsen er fastsat ud fra, at kontrolindsatsen primært skal rettes derhen, hvor regelefterlevelsen er lavest, eller hvor

UDKAST

risikoen er størst, og at kontrolmyndigheden har behov for at kunne indhentes data, som f.eks. kan indgå i risikomodeller til brug for planlægning af en effektiv markedsovervågning. Bestemmelsen giver således hjemmel til, at der fra offentlige og private virksomheder, erhvervs- eller forbrugerorganisationer indhentes og samkøres ikke-offentligt tilgængelige oplysninger, herunder også fra udenlandske aktører, f.eks. fra administrator af danske internetdomæner om registranter og fuldmagtshavere til danske domæner, som er godkendt af DK Hostmaster.

Af bemærkningerne fremgår endvidere, at bestemmelsen skal anvendes under iagttagelse af retssikkerhedslovens regler, herunder forbuddet mod selvinkriminering, jf. retssikkerhedslovens § 10. Yderligere fremgår, at behandling af personoplysninger vil ske under hensyntagen til databeskyttelsesreglerne, og at indsamling og samkøringen af data vil ske under hensyntagen til forvaltningslovens § 32.

Ecodesignlovens § 10 b indeholder yderligere regler om kontrolmyndighedens fysiske adgang i forbindelse med kontrol. Bestemmelsen er indsat ved lov nr 1176 af 8. juni 2021.

Af lovens § 10 b, stk. 1, fremgår, at kontrolmyndigheden til enhver tid mod behørig legitimation og uden retskendelse har adgang til alle erhvervsmæssige lokaliteter og transportmidler, hvor der kan findes energi-relaterede produkter.

Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, Tillæg A, L 224 som fremsat, s. 55, fremgår, at det er kontrolmyndigheden, som træffer beslutning om, hvorvidt det er nødvendigt at få adgang til lokaliteter eller transportmidler. Endvidere fremgår, at adgangshjemlen er begrænset til at tilvejebringe oplysninger til brug for kontrolopgaven. Adgangshjemlen gælder dog både i relation til proaktive kontroller, hvor kontrolmyndigheden har planlagt kontrolopgaven på forhånd, og reaktive kontrolopgaver, som oftest sker efter en udefrakommende begivenhed, f.eks. en anmeldelse.

Yderligere fremgår, at adgangshjemlen kan benyttes, hvis kontrolmyndigheden skønner det nødvendigt for at føre en effektiv kontrol, at der udtages energirelaterede produkter fra ikkeoffentligt tilgængelige lokaliteter m.v. samt føres kontrol med opstillingen af energirelaterede produkter. Der er ikke krav om, at der på forhånd er en konkret formodning om, at energirelaterede produkter ikke er i overensstemmelse med reglerne.

UDKAST

Herudover fremgår det af bemærkningerne, at vurderingen af, hvorvidt det er nødvendigt at udtage eller kontrollere energirelaterede produkter på ikke-offentligt tilgængelige lokaliteter bl.a. beror på, om kontrolmyndigheden kan få et tilstrækkeligt retvisende billede af regelefterlevelsen, hvis der kun udtages produkter fra offentligt tilgængelige lokaliteter. Derudover indgår det i vurderingen, om produkterne kan skaffes på anden måde, om det er nødvendigt, at myndigheden selv kan udvælge produktet, eller om det er tilstrækkeligt, at den erhvervsdrivende udvælger og eventuelt fremsender et produkt. I vurderingen indgår også, om udvalget på den offentligt tilgængelige lokalitet er tilstrækkeligt, eller om andelen vurderes at være for lille til at udgøre repræsentative eksemplarer. I vurderingen indgår desuden, om det vil være muligt at vurdere, om kravene til energirelaterede produkters indretning er opfyldt, medmindre kontrolmyndigheden får adgang til de steder, hvor de energirelaterede produkter er placeret eller opstillet. Endelig indgår det i vurderingen, hvordan kontrollen udføres mest effektivt. Der er her tale om en proportionalitetsafvejning.

Hvis det ud fra en samlet betragtning af blandt andet ovenstående elementer vurderes, at det vil være nødvendigt at kontrollere eller udtage energirelaterede produkter fra ikke-offentligt tilgængelige lokaliteter, vil kontrolmyndigheden således kunne anvende bestemmelsen.

Det fremgår af bemærkningerne, at det konkret vil kunne være nødvendigt, hvis kontrolmyndigheden ikke kan foretage en effektiv kontrol, fordi produkter på offentligt tilgængelige lokaliteter, ikke gør det muligt at udtage repræsentative eksemplarer til test.

Et andet eksempel er, hvor et givent energirelateret produkt kun findes i butikken i ét eksemplar, f.eks. til brug for brugernes afprøvning. Afhængigt af hvad produktet skal testes for, kan det være usikkert, om et sådant produkt kan give et retvisende billede af kvaliteten af de eksemplarer, der er på markedet.

Et tredje eksempel er, hvor kontrolmyndigheden har bedt den erhvervsdrivende om at udlevere repræsentative energirelaterede produkter til test, men hvor der enten ikke udleveres energirelaterede produkter, eller hvor de energirelaterede produkter, der udleveres, ikke udgør repræsentative eksemplarer.

UDKAST

Et fjerde eksempel er webbutikker, butikker, der sælger via postordre og lignende, hvor vurderingen af, om det er nødvendigt at få adgang til at udtage testeksemplarer, vil afhænge af det konkrete energirelaterede produkt, der skal testes, og hvor vigtigt det er, at det er kontrolmyndigheden selv, der udvælger eksemplaret. Såfremt webbutikken drives fra en privat bolig, vil adgang dog alene kunne ske til de dele af boligen, der anvendes til erhvervsformål.

Et femte eksempel er, hvor der af sikkerhedsmæssige hensyn ikke er tid til at afvente, at kontrolmyndigheden får tilsendt et energirelateret produkt eller foretager en repræsentativ kontrol i detaileddet.

Endelig fremgår af bemærkningerne, at bestemmelsens anvendelse skal ske under hensyntagen til retssikkerhedsloven, herunder de almindelige regler om fravigelse af varsling af kontrol, jf. retssikkerhedslovens § 5. Herudover skal særligt retssikkerhedslovens § 9 om tvangsindgreb over for den mistænkte med henblik på at tilvejebringe oplysninger iagttages ved anvendelsen af bestemmelsen.

Bestemmelsen supplerer markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 4, litra d og e.

Af lovens § 10 b, stk. 2, fremgår, at kontrolmyndigheden som led i kontrolbesøget kan foretage tekniske undersøgelser af et energirelateret produkt på stedet. Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, Tillæg A, L 224 som fremsat, s. 57, fremgår, at det kan være relevant, hvor et produkts beskaffenhed eller installation nødvendiggør, at undersøgelse eller test udføres på stedet, mens kontrolbesøget pågår, f.eks. grundet produktets størrelse, eller måde, som produktet er installeret på. Det vil i disse tilfælde typisk være langt mindre indgribende for ejeren af det energirelaterede produkt, at undersøgelsen foretages på stedet.

Af lovens § 10 b, stk. 3, fremgår, at kontrolmyndigheden som del af dokumentationen af kontrolbesøget kan fotografere og optage video og medtage prøver til nærmere analyse eller undersøgelse.

Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, Tillæg A, L 224 som fremsat, s. 57, fremgår, at fotografier og optagelse på video kan være relevant i sager, hvor det kontrollerede energirelaterede produkt er af en art eller størrelse, hvor det ikke er muligt eller relevant for kontrolmyndigheden at udtage et eksemplar. Endvidere fremgår, at det skal tilstræbes, at der ikke fremgår personer på billederne, og at de berørte parter vil underrettes

UDKAST

om optagelsen af fotografier eller video, og om en eventuel udtagelse af et eller flere energirelaterede produkter. I det omfang der måtte fremgå identificerbare personer på billederne, finder de databeskyttelsesretlige regler anvendelse.

Af lovens § 10 b, stk. 4, fremgår, at kontrolmyndigheden kan være bistået af uafhængige sagkyndige ved kontrolbesøget og ved de tekniske undersøgelser. Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, Tillæg A, L 224 som fremsat, s. 57-58, fremgår, at bestemmelsen vil være aktuel, når kontrolmyndigheden i forbindelse med kontrol har brug for særligt udstyr eller specialistviden med henblik på at oplyse sagen i tilstrækkeligt omfang. Den eller de sagkyndige har adgang til samme sted som kontrolmyndigheden, så længe den eller de sagkyndige ledsages af mindst en medarbejder fra kontrolmyndigheden. Endvidere fremgår, at det beror på en konkret og individuel vurdering, om en sagkyndig er uafhængig.

Af lovens § 10 b, stk. 5, 1. pkt., fremgår, at politiet om nødvendigt yder bistand. Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, Tillæg A, L 224 som fremsat, s. 58, fremgår, at politiets bistand kan være aktuel i en situation, hvor kontrolmyndigheden nægtes adgang til en lokalitet ad frivillighedens vej. I sådanne særlige tilfælde kan det være behov for, at politiet anvender magt for at få adgang til lokaliteten.

Af lovens § 10 b, stk. 5, 2. pkt. fremgår, at klima-, energi- og forsyningsministeren efter forhandling med justitsministeren kan fastsætte nærmere regler herom. Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, Tillæg A, L 224 som fremsat, s. 58, fremgår, at det kan være nødvendigt at fastsætte nærmere regler om, hvordan politiets bistand skal foregå, hvilket klima-, energi- og forsyningsministeren kan efter forhandling med justitsministeren.

Ecodesignloven indeholder herudover et antal bemyndigelser, hvorefter der kan fastsættes regler om markedsovervågningsmyndighedens kontrol. Af lovens § 7, stk. 2, fremgår, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om, at den ansvarlige erhvervsdrivende efter kontrolmyndighedens anmodning skal udføre måling og afprøvning af, om et produkt overholder de fastsatte krav. Der kan herunder fastsættes krav om udtagelse af produkter til måling og kontrol af en sagkyndig virksomhed eller en godkendt institution, eller om indlevering til et anvist prøvningssted eller afprøvning på fremstillings-, installations- eller salgsstedet eller andet relevant sted.

UDKAST

Det fremgår af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2007-08, 2.samling, Tillæg A, s. 738, at bemyndigelsen er begrundet i at give fleksibilitet med hensyn til prøvningsstedet med henblik på at begrænse omkostninger, der er forbundet med afprøvningen, for både producenten og tilsynsmyndigheden. Endvidere fremgår, at kontrolforanstaltningerne vil skulle iværksættes efter kontrolmyndighedens anmodning, og at anmodning om at udføre måling og afprøvning forudsætter, at forholdene giver anledning hertil. Det vil f.eks. kunne være, hvis kontrolmyndigheden finder grund til at betvivle rigtigheden af en overensstemmelseserklæring, og foreliggende dokumentation fra producenten ikke vurderes tilstrækkelig til at bringe en afklaring. Anmodningen vil kunne fremsættes ved introduktionen af et nyt produkt eller på et senere tidspunkt som et led i tilsynet, og vil kunne iværksættes på initiativ af tilsynsmyndigheden eller på baggrund af informationer fra f.eks. Kommissionen eller et andet EU-medlemsland. Desuden fremgår, at anmodningen vil kunne omfatte kontrol af teknisk dokumentation eller kontrolmålinger for udvalgte produkter, og at kontrolmålinger vil blive tilrettelagt ved udvælgelse af et mindre antal eksemplarer. Endelig fremgår, at opgaven med at udføre måling og kontrolprøvning ikke indebærer en adgang for den sagkyndige virksomhed eller den godkendte institution, der udfører målingen m.v., til at træffe afgørelser om et forhold, som omfattes af loven.

Bemyndigelsen er udmøntet i ecodesignbekendtgørelsens § 10 sammen med bestemmelser om betaling for den udførte kontrol.

Codesignlovens § 7, stk. 3, indeholder en bemyndigelse til klima-, energi- og forsyningsministeren til at fastsætte regler om udtagelse af produkter til kontrol ved brug af skjult identitet.

Det fremgår af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, Tillæg A, L 224 som fremsat, s. 42-43, at bestemmelsen har til hensigt at sikre, at give kontrolmyndigheden mulighed for at udtage produkter og udføre kontrol under skjult identitet med henblik på at kunne vurdere, om et produkt er i overensstemmelse med reglerne. Udtagningen af produkter kan umiddelbart ske fra offentligt tilgængelige lokaliteter eller fra webbutikker. Udtagning fra ikke-offentligt tilgængelige lokaliteter kræver særskilt hjemmel. Bestemmelsen har særlig til formål at imødekomme vanskeligheder ved udtagning af produkter til kontrol, navnlig fra webbutikker. Ved skjult identitet menes situationer, hvor myndigheden køber et produkt uden at give sig til kende eller identificere sig som kontrolmyndighed i forbindelse med købet, f.eks. ved køb foretaget i en medarbejders navn, ved brug af et

UDKAST

særligt kreditkort, ved opgivelse af en anden mailadresse eller ved at få sendt produktet til en anden adresse end kontrolmyndighedens officielle postadresse. Formålet er, at kontrolmyndigheden i købsituationen ligestilles med enhver anden aftager af det pågældende produkt.

Bestemmelsen supplerer markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 4, litra j.

Ecodesignloven indeholder i § 7, stk. 4, desuden en bemyndigelse til klima-, energi- og forsyningsministeren om fastsættelse af regler om den ansvarlige erhvervsdrivendes afholdelse af udgifter ved udtagelse, måling og kontrol. Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2007-08, 2. samling, Tillæg A, s. 43-44, fremgår, at det forventes, at udgifter forbundet med kontrol og måling skal afholdes af producenten, medmindre kontrollen bekræfter producentens eller importørens oplysninger. I disse sidste tilfælde betaler tilsynsmyndigheden kontrolomkostningerne. Endvidere fremgår, at hjemlen forventes udmøntet, således at blandt andet transportomkostninger forbundet med udtagelse til kontrol og måling i princippet altid skal afholdes af producenten. Kontrol af mindre produkter vil formentlig kunne foretages på selve udtagelsesstedet.

Bestemmelsen er udmøntet i ecodesignbekendtgørelsens § 10. Af bekendtgørelsens § 10, stk. 1, fremgår, at den, der er ansvarlig for produktet, uden betaling skal stille eksemplarer af produktet til rådighed for Sikkerhedsstyrelsen med henblik på måling og kontrol samt dække transport og øvrige udgifter ved udtagelsen af de pågældende eksemplarer. Udtager Sikkerhedsstyrelsen eksemplarer hos forhandlere med henblik på måling og kontrol, herunder ved brug af skjult identitet, skal den ansvarlige ligeledes afholde udgifterne herved.

Af bekendtgørelsens § 10, stk. 2, fremgår, at Sikkerhedsstyrelsens udgifter i forbindelse med måling og kontrol af produktet skal dækkes af den, der er ansvarlig for produktet, medmindre måle- eller kontrolresultater bekræfter rigtigheden af dennes oplysninger.

3.3.2.1.2. Ecodesignforordningen og markedsovervågningsforordningen

Som nævnt i afsnit 3.3.1.1.2. fremgår det af ecodesignforordningen, at en effektiv håndhævelse af kravene til miljøvenligt design er afgørende for at sikre lige konkurrence på EU-markedet og for at sikre, at forordnings forventede fordele og bidrag til opfyldelsen af EU's mål med hensyn til klima,

UDKAST

energi og cirkularitet nås, jf. præambelbetragtning 102. Markedsovervågningsforordningen er den primære regulering, der skal sikre disse hensyn for produkter omfattet af krav til miljøvenligt design i henhold til ecodesignforordningen. Bestemmelser i ecodesignforordningen af mere specifik karakter med samme mål, art eller virkning vil dog have forrang. Se afsnit 2.1. for yderligere om ecodesignforordningens bestemmelser om markedsovervågning.

Markedsovervågningsforordningen fastsætter i artikel 11 og 14 en række foranstaltninger, herunder beføjelser, som markedsovervågningsmyndighederne kan gøre brug af i forbindelse med kontrollen af, om produkterne overholder reglerne.

Af forordningens artikel 11, stk. 1, fremgår, at markedsovervågningsmyndighederne skal gennemføre deres aktiviteter for at sikre effektiv markedsovervågning på deres område, at erhvervsdrivende iværksætter korrigerende tiltag i forbindelse med overtrædelser, og at der vedtages passende og forholdsmæssige foranstaltninger, hvis den erhvervsdrivende ikke træffer korrigerende tiltag.

Markedsovervågningsmyndighederne skal i medfør af forordningens artikel 11, stk. 5, gennemføre en passende kontrol af produkternes egenskaber i et passende omfang ved hjælp af dokumentbaseret kontrol og, hvis relevant, fysisk kontrol og laboratorieundersøgelser baseret på et passende antal prøver. Ved afgørelsen af, hvilke kontroller der skal udføres, af hvilke typer af produkter og i hvilket omfang, skal markedsovervågningsmyndighederne følge en risikobaseret tilgang. Ved forelagte prøvningsrapporter eller certifikater udstedt af et akkrediteret overensstemmelsesvurderingsorgan, der attesterer, at et produkt overholder EU-harmoniseringslovgivningen, skal der tages behørigt hensyn hertil.

Forordningens artikel 11, stk. 6, fastsætter, at den dokumentation, der anvendes af en markedsovervågningsmyndighed i én medlemsstat, kan anvendes som led i de undersøgelser til at kontrollere produktoverensstemmelse, der er gennemført af markedsovervågningsmyndighederne i en anden medlemsstat, uden yderligere formelle krav.

Desuden fremgår, at markedsovervågningsmyndighederne skal indføre et antal procedurer, herunder for opfølgning på klager eller indberetninger vedrørende risici eller manglende overensstemmelse, og for kontrol af, at

UDKAST

det korrigerende tiltag, som erhvervsdrivende skulle træffe, er blevet truffet, jf. stk. 7.

Med henblik på at sikre kommunikation og koordinering med modparter i andre medlemsstater deltager markedsovervågningsmyndighederne aktivt i de administrative samarbejdsgrupper (ADCO'er), jf. stk. 8.

I medfør af forordningens artikel 11, stk. 9, skal produkter, der af en markedsovervågningsmyndighed i én medlemsstat er blevet anset for ikke at overholde de gældende regler, af markedsovervågningsmyndighederne i andre medlemsstater anses for at overtræde de gældende regler. Dette gælder dog ikke, hvis en markedsovervågningsmyndighed i en anden medlemsstat er nået til den modsatte konklusion på grundlag af sin egen undersøgelse under hensyntagen til et eventuelt bidrag fra en erhvervsdrivende.

Af forordningens artikel 14 fremgår markedsovervågningsmyndighedernes beføjelser. Heraf fremgår bl.a., at markedsovervågningsmyndighederne skal tillægges de markedsovervågnings-, undersøgelses- og håndhævelsesbeføjelser, der er nødvendige for forordningens og EU-harmoniseringslovgivningens anvendelse, jf. stk. 1. Endvidere fremgår, at markedsovervågningsmyndighederne skal udøve sine beføjelser, effektivt og i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, EU-lovgivning og national ret, jf. artikel 14, stk. 2.

Yderligere fremgår, at markedsovervågningsmyndighederne som minimum skal have de beføjelser, som fremgår af forordningens artikel 14, stk. 4:

- at pålægge erhvervsdrivende at forelægge relevante dokumenter, tekniske specifikationer, data eller oplysninger om overensstemmelse og tekniske aspekter af produktet, herunder adgang til indlejret software i det omfang en sådan adgang er nødvendigt for at vurdere produktets overensstemmelse med gældende EU-harmoniseringslovgivning, uanset form eller format og uanset lagringsmedium eller det sted, hvor sådanne dokumenter, tekniske specifikationer, data eller oplysninger er lagret, og at tage eller få kopier deraf, jf. litra a,
- at pålægge erhvervsdrivende at levere relevante oplysninger om forsyningskæden, om de nærmere detaljer for distributionsnettet, om mængder af produkter på markedet og om andre produktmodeller, der har de samme tekniske egenskaber som det pågældende produkt, når det er relevant for overensstemmelse med de gældende krav i henhold til EU-harmoniseringslovgivningen, jf. litra b,

UDKAST

- at pålægge erhvervsdrivende at fremlægge de relevante oplysninger, der er nødvendige for at kunne fastslå ejerskabet til et websted, når de pågældende oplysninger har relation til undersøgelsens genstand, jf. litra c,
- uden forudgående varsel at foretage inspektion på stedet og fysisk kontrol af produkter, jf. litra d,
- at få adgang til alle lokaler, arealer eller transportmidler, som den pågældende erhvervsdrivende anvender som led i sit erhverv, sin forretning, sit håndværk eller sit fag, for at identificere manglende overensstemmelse og indhente dokumentation, jf. litra e,
- at indlede undersøgelser på markedsovervågningsmyndighedernes eget initiativ med henblik på at identificere tilfælde af manglende overensstemmelse og bringe dem til ophør, jf. litra f, og
- at erhverve produktprøver, herunder under en skjult identitet, til at kontrollere disse prøver og foretage reverse engineering på dem med henblik på at identificere manglende overensstemmelse og indhente dokumentation, jf. litra j.

For øvrige beføjelser som følger af stk. 4 henvises til bemærkningerne i afsnit 3.3.3.1.2 og 3.3.4.1.2.

Efter forordningens artikel 14, stk. 5, kan markedsovervågningsmyndighederne anvende alle oplysninger, dokumenter, resultater, erklæringer eller efterretninger som dokumentation til deres undersøgelser, uanset i hvilket format og medium, de er lagret på.

Medlemsstaterne kan desuden efter forordningens artikel 15, stk. 1, tillade deres markedsovervågningsmyndigheder at opkræve alle omkostninger ved deres aktiviteter fra den relevante erhvervsdrivende for så vidt angår tilfælde af manglende overensstemmelse. Omkostningerne kan, jf. stk. 2, omfatte omkostninger ved prøvning, ved foranstaltninger truffet i henhold til forordningens artikel 28, stk. 1 og 2, ved oplagring og omkostninger ved aktiviteter i forbindelse med produkter, der konstateres ikke at overholde de gældende regler, og som er genstand for korrigerende tiltag, inden de overgår til fri omsætning eller bringes i omsætning.

Det følger endvidere af betragtning 49 i markedsovervågningsforordningen, at medlemsstaterne bør have mulighed for at supplere den offentlige finansiering ved at opkræve gebyrer fra de relevante erhvervsdrivende til

UDKAST

dækning af omkostningerne ved gennemførelse af markedsovervågningsaktiviteter i forbindelse med produkter, der ikke overholder de gældende regler.

Med hensyn til markedsovervågningsforordningens artikel 17 om anvendelse af oplysninger samt tavshedspligt og forretningshemmeligheder henvises til afsnit 3.2.4.1.2.

Af ecodesignforordningens artikel 66, stk. 3, 2. afsnit, fremgår, at markedsovervågningsmyndighederne har ret til at tilbagesøge omkostningerne til kontrol af dokumenter og fysiske produkttest fra den ansvarlige erhvervsdrivende i tilfælde af manglende overensstemmelse med delegerede retsakter vedtaget i henhold til artikel 4.

3.3.2.2. Klima-, Energi-og Forsyningsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det vurderes at være nødvendigt at fastsætte supplerende bestemmelser, der skal sikre en effektivt dansk kontrol med hensyn til ecodesignforordningen og markedsovervågningsforordningen.

Det vurderes, at de gældende regler i ecodesignloven overordnet set opfylder forordningernes krav til kontrol, herunder om anmodning om oplysninger, oplysningspligt, indsamling og behandling af oplysninger, måling, afprøvning og kontrol af produkter, og adgang til lokaliteter og transportmidler. Det vurderes derfor, at reglerne herom i ecodesignloven med visse justeringer som udgangspunkt bør videreføres til den foreslåede lovs område.

Det foreslås derfor at videreføre ecodesignlovens bestemmelser om kontrol med visse mindre justeringer til den foreslåede lov. Til bestemmelserne, som fremgår af ecodesignloven, tilføjes bl.a. bestemmelser om at lade et produkt udtages, måles afprøves eller kontrolleres, således at bestemmelserne indskrives direkte i loven, og ikke vil forudsætte udmøntning ved bekendtgørelse.

Bestemmelserne udfylder den ramme for kontrol, der er forudsat med ecodesignforordningen og markedsovervågningsforordningen, og supplerer forordningerne.

For en nærmere gennemgang af forslagets bestemmelser henvises til lovforslagets specielle bemærkninger til §§ 7-10.

3.3.3. Forbud, påbud m.v.

3.3.3.1. Gældende ret

3.3.3.1.1. Ecodesignloven

Kontrolmyndigheden kan i henhold til ecodesignlovens § 11, stk. 1, træffe afgørelse over for enhver, der har bragt et produkt i omsætning efter lovens § 4, har været et led i afsætningen af et produkt eller erhvervsmæssigt ibrugtager produktet, hvis et produkt ikke er i overensstemmelse med eller en erhvervsdrivende ikke lever op til gældende ecodesignregler. Kontrolmyndigheden kan herefter meddele en række påbud og forbud, jf. lovens § 11, stk. 1, nr. 1-9.

Det fremgår af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, Tillæg A, L 224 som fremsat, s. 58-64, at påbuds- og forbudsbestemmelserne omhandler situationer, hvor det er konstateret, at et energirelateret produkt overtræder reglerne, og hvor tiltag, som erhvervsdrivende eventuelt har foretaget, ikke er tilstrækkelige. Bestemmelsen kan også anvendes i situationer, hvor det energirelaterede produkt er i overensstemmelse med reglerne om ecodesign, men alligevel udgør en risiko.

Endvidere fremgår, at påbuddet gives med en frist om at bringe forholdet i orden. Det kan omfatte overtrædelse af såkaldt formelle krav, f.eks. manglende eller mangelfulde kontaktoplysninger, brugsanvisning, overensstemmelseserklæringen (CE-erklæring), CE-mærkning eller teknisk dokumentation.

Yderligere fremgår, at påbuddet både kan være rettet mod den erhvervsdrivende, der har bragt produktet i omsætning, og imod senere led, hvis det er relevant. Det vil dog oftest give den største effekt, hvis et påbud eller forbud målrettes tidlige led i afsætningskæden, da produktet herved vil kunne fjernes fra senere led. Påbud og forbud vil dog som hovedregel blive rettet mod det første danske led i afsætningen af et energirelateret produkt som led i en målrettet og effektiv kontrol, hvor der også forsøges at undgå unødige gener for erhvervslivet. Ved påbud eller forbud over for enhver erhvervsdrivende uden for Danmark, men med hjemsted i EU kan der rettes henvendelse til markedsovervågningsmyndigheden i den medlemsstat, hvor den relevante erhvervsdrivende har hjemsted. Herefter vil den pågældende markedsovervågningsmyndighed kunne håndhæve afgørelsen.

Desuden fremgår, at der ikke bør bruges mere indgribende foranstaltninger end nødvendigt for at opnå formålet. Der kan opstå tilfælde, hvor én eller

UDKAST

flere bestemmelser kan anvendes på samme tid for at træffe effektive foranstaltninger for at imødegå manglerne ved produktet.

Bestemmelsen supplerer markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 4, litra g og h, og gengiver med tilpasninger beføjelserne i markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 2, og artikel 16, stk. 3, litra a-e og g.

Efter ecodesignlovens § 11, stk. 1, nr. 1, kan påbud meddeles om at bringe et energirelateret produkt i overensstemmelse med kravene. Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, Tillæg A, L 224 som fremsat, s. 60, fremgår, at det vil være relevant at kræve afhjælpning i situationer, hvor det efter en proportionalitetsvurdering ikke findes hensigtsmæssigt eksempelvis at forbyde salg, hvis fejlen kan afhjælpes på en mindre indgribende måde. Afhjælpning kan ske ved, at brugeren tilbydes, at manglen afhjælpes af den erhvervsdrivende. Det kan også ske ved, at brugeren selv foretager en udskiftning af enkle dele. Den løsning er alene egnet til ukomplicerede afhjælpninger. Uanset, vil det være den erhvervsdrivende, som skal afholde udgifterne til udbedring af mangler, inkl. stå for betaling til, at en autoriseret fagperson foretager udbedringen, hvis dette er nødvendigt. Yderligere fremgår, at påbud om afhjælpning kan være relevant ved produkter, som allerede er solgt til brugeren, og produkter på lager.

Bestemmelsen gengiver med tilpasninger beføjelsen i markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 3, litra a.

Efter ecodesignlovens § 11, stk. 1, nr. 2, kan påbud meddeles om at sikre, at det energirelaterede produkt ikke udgør en risiko. Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, Tillæg A, L 224 som fremsat, s. 60, fremgår, at de samme hensyn m.v. ved påbuddets anvendelse gør sig gældende som ved påbud om afhjælpning (§ 11, stk. 1, nr. 1).

Bestemmelsen gengiver med tilpasninger beføjelsen i markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 3, litra a.

Efter ecodesignlovens § 11, stk. 1, nr. 3, kan påbud meddeles om at overholde visse betingelser, inden et energirelateret produkt bringes i omsætning eller gøres tilgængeligt på markedet. Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, Tillæg A, L 224 som fremsat, s. 61, fremgår, at bestemmelsen relaterer sig til påbud efter § 11, stk. 1, nr. 1 og 2, hvor den erhvervsdrivende som udgangspunkt selv kan træffe beslutning om fremgangsmåde med hensyn til at overholde påbuddet. Bestemmelsen gengiver

UDKAST

med tilpasninger beføjelsen i markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 3, litra f.

Efter ecodesignlovens § 11, stk. 1, nr. 4, kan påbud meddeles om at advare brugerne om de risici, der er ved et produkt, eller at anbringe advarsler på produktet. Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, Tillæg A, L 224 som fremsat, s. 61, fremgår, at det i nogle tilfælde vil være tilstrækkeligt at advare behørigt om de risici, der er ved et produkt. Endvidere fremgår, at i forbindelse med vurderingen af, hvilken foranstaltning der skal anvendes, vil den effekt, der forventes at kunne opnås, skulle afvejes i forhold til de omkostninger, der vil være ved eksempelvis at kalde produktet tilbage fra brugerne. Bestemmelsen kan således anvendes i tilfælde, hvor de pågældende risici vurderes at kunne imødegås med advarsler eller ved at foretage tilpasning eller ændre opbevaringen af produktet. Bestemmelsen kan efter en konkret vurdering ligeledes finde anvendelse i kombination med en eller flere af de øvrige påbuds- eller forbudsmuligheder.

Yderligere fremgår, at advarslen f.eks. kan gives på selve produktet, på indlægssedlen eller i brugsanvisningen, på skilte i fysiske butikker eller på hjemmesider, der sælger produktet. Der kan bl.a. være tale om at angive alderskrav, håndteringsvejledning, oplysninger om materialets holdbarhed eller relevante sikkerhedsforanstaltninger, der skal udøves af brugeren. Er produktet særligt farligt for visse kategorier af personer, skal advarslen målrettes denne gruppe.

Desuden fremgår, at advarslen skal være på dansk. Dette udelukker dog ikke, at advarslen også kan fremgå på andre sprog. Kontrolmyndigheden bør kun anvende bestemmelsen, hvis den erhvervsdrivendes egne forholdsregler ikke vurderes at være tilstrækkelige, eller hvis den erhvervsdrivende ikke har truffet nogen forholdsregler.

Bestemmelsen gengiver med tilpasninger beføjelserne i artikel 16, stk. 3, litra e og g, og sidste del af litra c i markedsovervågningsforordningen.

Efter ecodesignlovens § 11, stk. 1, nr. 5, kan påbud meddeles om at standse markedsføring, der kan vildlede brugerne. Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, Tillæg A, L 224 som fremsat, s. 62, fremgår, at bestemmelsen skal sikre muligheden for at hindre fortsat markedsføring af produkter, der ikke er i overensstemmelse med de gældende regler, eller såfremt den erhvervsdrivende ikke lever op til og overholder de gældende

UDKAST

regler f.eks. om udlevering af krævet dokumentation til kontrolmyndigheden. Markedsføring forstås i den henseende som reklame, udstilling, salg m.v. af energirelaterede produkter, der vil kunne give brugere et fejlagtigt indtryk af, at et produkt er i overensstemmelse med reglerne, hvis det fortsat markedsføres.

Bestemmelsen supplerer markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 2.

Efter ecodesignlovens § 11, stk. 1, nr. 6, kan forbud nedlægges mod at bringe produktet i omsætning eller gøre det tilgængeligt på markedet eller forbud mod markedsføring eller erhvervsmæssig ibrugtagning af et energi-relateret produkt.

Det fremgår af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, Tillæg A, L 224 som fremsat, s. 62, at forbuddet f.eks. vil kunne omfatte salgs- eller udleveringsstop af et produkt. Ved salg forstås salg fra fysiske butikker, webbutikker, på markeder eller lignende med fortjeneste for øje. Ved udlevering forstås produkter, der ikke er solgt med fortjeneste for øje, men som f.eks. er udleveret gratis. Endvidere fremgår, at forbud mod salg angår de produkter, som stadig befinder sig i butikkerne, og at det ikke vil forpligte til at returnere et produkt til et tidligere led i afsætningen af produktet, men alene til at ophøre med at sælge produktet. Yderligere fremgår, at forbuddet alene vedrører en konkret erhvervsdrivende, hvorfor salgsstop sjældent vil være relevant i en sag med en større omsætningskæde. Forbuddet vil dog kunne gælde enhver virksomhed, som markedsfører et produkt, det vil sige alle omsætningsled og enhver, der erhvervsmæssigt ibrugtager produktet. Bestemmelsen omfatter dog ikke privatpersoner.

Hertil fremgår, at forbud vil kunne udstedes, når et energi-relateret produkt ikke er i overensstemmelse med regler inden for lovens område. Der kan efter omstændighederne gives et tidsbegrænset forbud, indtil der er indsendt tilstrækkeligt teknisk dokumentationsmateriale til kontrolmyndigheden. Hvis den manglende overensstemmelse ikke bringes til ophør, vil omsætningen, tilgængeliggørelsen, markedsføringen eller ibrugtagningen af produktet kunne forbydes varigt.

Bestemmelsen gengiver med tilpasninger artikel 16, stk. 3, litra b, i markedsovervågningsforordningen.

Efter § 11, stk. 1, nr. 7, kan påbud meddeles om at tilbagetrække et produkt fra markedet. Det fremgår af bemærkningerne, jf. Folketingstidende

UDKAST

2020-21, Tillæg A, L 224 som fremsat, s. 63, at den erhvervsdrivende vil kunne påbydes at sikre, at de energirelaterede produkter, der er tilgængelige for, men endnu ikke erhvervet af brugerne, returneres til et tidligere led i afsætningen af produktet. Påbuddet har således til formål at forhindre, at produkter, der ikke lever op til gældende regler, distribueres, udstilles og tilbydes brugeren og forpligter den erhvervsdrivende at sikre, at et produkt trækkes tilbage fra eventuelle efterfølgende led i afsætningen af produktet.

Yderligere fremgår, at den erhvervsdrivende skal foretage effektive tiltag for at trække produktet tilbage fra markedet. Herved forstås, at den erhvervsdrivende skal sikre sig, at efterfølgende led i afsætningen af det energirelaterede produkt også forstår vigtigheden af, at produktet skal trækkes tilbage og returneres til det tidligere led i afsætningskæden for derved at forhindre, at produktet distribueres, udstilles og tilbydes brugeren. Det vil som udgangspunkt betyde, at den erhvervsdrivende, skal give sine efterfølgende led i afsætningskæden direkte besked om, at produktet skal trækkes tilbage fra markedet.

Den foreslåede bestemmelse supplerer artikel 16, stk. 3, litra c, i markeds-
overvågningsforordningen.

Efter ecodesignlovens § 11, stk. 1, nr. 8, kan påbud meddeles om at tilbagekalde produktet fra brugerne. Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, Tillæg A, L 224 som fremsat, s. 63, fremgår, at det vil omhandle enhver foranstaltning med henblik på brugerens returnering af et produkt, der ikke lever op til gældende regler, og som tidligere har været leveret eller stillet til rådighed for brugeren. Påbuddet anvendes kun, når andre forholdsregler ikke er tilstrækkelige til at forebygge risici, og er relevant, hvis de risici, et produkt frembyder, ikke kan forebygges på anden vis. Endvidere fremgår, at den erhvervsdrivende vil skulle tilrettelægge tilbagekaldelsen således, at den ikke medfører væsentlige ulemper for brugeren.

Yderligere fremgår, at påbud om tilbagekaldelse har et andet sigte end købelovens regler om forbruger køb. Muligheden for at gøre et mangelsansvar gældende i medfør af købeloven i forbindelse med en tilbagekaldelse er et civilretligt anliggende og afhænger af de konkrete omstændigheder omkring erhvervelsen af produktet. Ved en tilbagekaldelse vil det som oftest fremgå af den information, som den erhvervsdrivende udsender eller på anden måde giver, om brugeren kan forvente omlevering, refundering af købesummen eller andet med henblik på at afhjælpe manglen ved det ikke-overensstemmende produkt.

UDKAST

Hertil fremgår om brugte produkter, at påbud om tilbagekaldelse kun kan meddeles den, der oprindeligt har solgt produktet som nyt. Påbuddet kan dog meddeles den, der erhvervsmæssigt har bragt det brugte produkt i omsætning. Det vil sige, at et auktionshus, der alene formidler et salg, uden at vedkommende kan siges at være distributør, også vil kunne modtage et påbud. Det er uden betydning, om formidlingen sker via internettet eller på anden måde.

Den foreslåede bestemmelse gengiver med tilpasninger delvist beføjelsen i markedsovervågningsforordningen artikel 16, stk. 3, litra c.

Efter § 11, stk. 1, nr. 9, kan påbud meddeles om at destruere et produkt på en forsvarlig måde eller på anden vis gøre det ubrugeligt. Det fremgår af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, Tillæg A, L 224 som fremsat, s. 64, at der med destruktion menes, at det pågældende energirelaterede produkt gøres ubrugeligt. At destruktionen skal ske på forsvarlig måde indebærer, at destruktionen skal være tilrettelagt og udført på en sikker måde, og at eventuelle rester og bestanddele af produktet bortskaffes i overensstemmelse med gældende regler, herunder evt. reglerne om bortskaffelse af affald.

Endvidere fremgår, at påbuddet grundet dets indgribende karakter kun vil kunne begrundes, hvor ingen af de øvrige foranstaltninger vurderes at være tilstrækkelige. Det skal således vurderes nødvendigt, rimeligt og hensigtsmæssigt at destruere produktet af hensyn til brugerne og af hensyn til at undgå, at produktet sendes til andre medlemsstater eller lande uden for EU. Det uoverensstemmende produkt skal udgøre en alvorlig risiko, og produktet må ikke på anden måde kunne lovliggøres eller ændres til at kunne anvendes sikkert. Bestemmelsen forventes ikke at blive nødvendig for kontrolmyndigheden at anvende i forhold til energirelaterede produkter, idet de sjældent vil opfylde betingelserne for at anvende bestemmelsen.

Hertil fremgår, at det ikke kan påbydes at destruere et produkt, der befinder sig hos brugeren, og som derfor ikke længere er i den erhvervsdrivendes besiddelse. Træffer kontrolmyndigheden afgørelse om, at produktet skal tilbagekaldes hos brugeren, vil de tilbagekaldte produkter dog også blive omfattet af påbuddet om destruktion.

Bestemmelsen gengiver med tilpasninger beføjelsen i markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 3, litra d.

UDKAST

Af ecodesignlovens § 11, stk. 2, følger, at kontrolmyndigheden skal underrette Kommissionen og de øvrige medlemsstater om enhver afgørelse om påbud eller forbud, som nævnt i stk. 1 med angivelse af årsagerne hertil, dvs. alle de afgørelser, der træffes i medfør af § 11, stk. 1, nr. 1-9, skal meddeles til Kommissionen og de øvrige medlemsstater med angivelse af årsagerne hertil.

Forpligtelsen følger af markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 5.

Efter ecodesignlovens § 11, stk. 3, kan kontrolmyndigheden lægge undersøgelser og afgørelser fra en anden EU-medlemsstat til grund og træffe afgørelse om de nævnte påbud eller forbud over for erhvervsdrivende, medmindre kontrolmyndigheden når til den modsatte konklusion efter sin egen kontrol.

Det fremgår af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, Tillæg A, L 224 som fremsat, s. 64-65, at formålet er at sikre, at der over for de samme energirelaterede produkter træffes enslydende afgørelser i hele EU. Herudover undgås, at hver enkelt markedsovervågningsmyndighed i EU-medlemsstaterne skal foretage deres egne tilsvarende undersøgelser af det samme energirelaterede produkt. Reglerne og principperne i forvaltningsloven vil dog fortsat skulle overholdes, f.eks. partshøring af den erhvervsdrivende.

Bestemmelsen supplerer markedsovervågningsforordningens artikel 11, stk. 6, og artikel 11, stk. 9.

Af ecodesignlovens § 11 a, fremgår yderligere, at kontrolmyndigheden over for den ansvarlige erhvervsdrivende, der har bragt et energirelateret produkt i omsætning, den erhvervsdrivende, der har gjort det energirelaterede produkt tilgængeligt på markedet, og enhver anden erhvervsdrivende, der har en tilknytning til produktet, kan træffe afgørelse om at bidrage til at begrænse og forhindre risici i at opstå.

Det fremgår af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, Tillæg A, L 224 som fremsat, s. 65, at kontrolmyndigheden, hvis det er nødvendigt i forbindelse med afgørelser truffet efter lovens § 11 (påbud og forbud) og § 11 b (indhold på onlinegrænseflader), kan bestemme, at enhver anden erhvervsdrivende med tilknytning til et produkt end som led i afsætningen af produktet vil skulle bidrage til at begrænse og hindre risici i at opstå. Kravet vil kunne rettes imod enhver anden erhvervsdrivende med direkte eller

UDKAST

indirekte tilknytning til et produkt, også selvom vedkommende ikke kan siges at have været en del af afsætningskæden. Det kan eksempelvis være handelsagenter eller ejere af onlinegrænseflader, der stiller en salgsportal til rådighed for forskellige sælgere, eller aktører, der har uddelt produkter på vegne af andre, som vil kunne yde et relevant bidrag til at begrænse og forhindre risici.

Endvidere fremgår, at formålet med bestemmelsen er at sikre kontrolmyndighederne fleksible og tilstrækkelige muligheder for at imødegå faren ved et produkt ved at inddrage samtlige relevante aktører, også selvom disse ikke direkte udgør et led i afsætningen. Omfanget af den forpligtelse, som kontrolmyndigheden efter bestemmelsen vil kunne pålægge enhver med tilknytning til produktet, vil dog i alle tilfælde afhænge af en proportionalitetsvurdering.

Bestemmelsen supplerer markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 4, litra g, og artikel 7, stk. 1 og 2, i markedsovervågningsforordningen.

3.3.3.1.2. Ecodesignforordningen og markedsovervågningsforordningen

Markedsovervågningsforordningen fastsætter i artikel 14-16 en række foranstaltninger, herunder beføjelser, som kontrolmyndighederne kan gøre brug af i forbindelse med håndhævelse af, om produkterne overholder reglerne.

Af forordningens artikel 14 fremgår markedsovervågningsmyndighedernes beføjelser, herunder at de skal tillægges de markedsovervågnings-, undersøgelses- og håndhævelsesbeføjelser, der er nødvendige for forordningens og EU-harmoniseringslovgivningens anvendelse, jf. stk. 1. Endvidere fremgår, at markedsovervågningsmyndighederne skal udøve sine beføjelser effektivt og i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, EU-lovgivning og national ret, jf. forordningens artikel 14, stk. 2.

Yderligere fremgår, at markedsovervågningsmyndighederne som minimum skal have de beføjelser, som fremgår af forordningens artikel 14, stk. 4:

- at pålægge erhvervsdrivende at træffe passende tiltag for at bringe et tilfælde af manglende overensstemmelse til ophør eller at eliminere risikoen, jf. litra g,

UDKAST

- at træffe passende foranstaltninger, hvis en erhvervsdrivende ikke træffer passende korrigerende tiltag, eller hvis den manglende overensstemmelse eller risikoen fortsat består, herunder beføjelser til at forbyde eller begrænse tilgængeliggørelsen af et produkt på markedet eller til at påbyde, at produktet trækkes tilbage eller tilbagekaldes, jf. litra h.
- at pålægge sanktioner i overensstemmelse med artikel 41, jf. litra i.

For øvrige beføjelser, som følger af stk. 4, henvises til bemærkningerne i afsnit 3.3.1.1.2 og 3.3.4.1.2.

I medfør af forordningens artikel 16, skal markedsovervågningsmyndighederne træffe passende foranstaltninger, hvis et produkt kan bringe brugernes sundhed eller sikkerhed i fare, eller det ikke er i overensstemmelse med de gældende krav, jf. stk. 1. I det tilfælde skal markedsovervågningsmyndighederne straks påbyde den pågældende erhvervsdrivende at træffe passende og forholdsmæssige korrigerende tiltag for at bringe den manglende overensstemmelse til ophør eller at eliminere risikoen inden for en frist, som de fastsætter, jf. artikel 16, stk. 2.

De korrigerende tiltag, der skal træffes af den erhvervsdrivende kan efter artikel 16, stk. 3, bl.a. omfatte:

- at bringe produktet i overensstemmelse, herunder ved at afhjælpe formel manglende overholdelse eller ved at sikre, at produktet ikke længere udgør en risiko, jf. litra a,
- at forhindre, at produktet gøres tilgængeligt på markedet, jf. litra b,
- at trække eller kalde produktet tilbage straks og advare offentligheden om risikoen, jf. litra c,
- at destruere produktet eller på anden vis gøre det ubrugeligt, jf. litra d,
- at anføre passende, klart formulerede og letforståelige advarsler på produktet om de risici, der kan være forbundet med det, på det eller de sprog, som den medlemsstat, hvor produktet gøres tilgængeligt på markedet, fastsætter, jf. litra e,
- at fastlægge betingelser, der skal være opfyldt, før det pågældende produkt kan gøres tilgængeligt på markedet, jf. litra f, og
- straks og i en passende form at advare de slutbrugere, der udsættes for risiko, herunder ved udsendelse af særlige advarsler på det eller de sprog, som den medlemsstat, hvor produktet er gjort tilgængeligt på markedet, fastsætter, jf. litra g.

UDKAST

Der kan dog kun påbydes korrigerende tiltag med hensyn til de tre sidste punkter i oplistningen ovenfor, hvis produktet kun udgør en risiko på visse betingelser eller kun for visse slutbrugere, jf. artikel 16, stk. 4.

Hvis den erhvervsdrivende ikke træffer de påbudte korrigerende tiltag, eller hvis den manglende overensstemmelse eller risikoen fortsætter, sikrer markedsovervågningsmyndighederne, at produktet trækkes tilbage eller kaldes tilbage, eller at produktets tilgængeliggørelse på markedet forbydes eller begrænses, og at offentligheden, Kommissionen og de øvrige medlemsstater underrettes herom, jf. artikel 16, stk. 5.

Anses en national foranstaltning for at være berettiget i overensstemmelse med den gældende beskyttelsesprocedure, eller hvor ingen markedsovervågningsmyndighed i en anden medlemsstat har konkluderet det modsatte som omhandlet i artikel 11, stk. 9, skal markedsovervågningsmyndighederne i de andre medlemsstater træffe de nødvendige foranstaltninger over for det produkt, der ikke overholder gældende regler, og indføre de relevante oplysninger i ICSMS, jf. artikel 16, stk. 7.

Af forordningens artikel 18 følger procedurerettigheder for de erhvervsdrivende. Heraf fremgår, at enhver foranstaltning eller afgørelse eller ethvert påbud, skal indeholde en nøjagtig beskrivelse af de forhold, som ligger til grund herfor, jf. stk. 1. De skal meddeles den relevante erhvervsdrivende uden ophold med angivelse af klagemuligheder i henhold til national ret i den pågældende medlemsstat, og af fristerne for anvendelse af disse klagemuligheder, jf. stk. 2. Den pågældende erhvervsdrivende skal have mulighed for at blive hørt inden for et passende tidsrum på mindst 10 arbejdsdage, jf. stk. 3.

Med hensyn til produkter, som udgør en alvorlig risiko følger det af artikel 19, at markedsovervågningsmyndighederne skal sikre, at sådanne produkter trækkes tilbage eller kaldes tilbage, hvis der ikke findes andre effektive måder at eliminere den alvorlige risiko, eller at deres tilgængeliggørelse på markedet forbydes. Kommissionen skal underrettes straks herom i overensstemmelse med artikel 20, jf. stk. 1. En afgørelse om, hvorvidt et produkt udgør en alvorlig risiko, baseres på en behørig risikovurdering, som tager hensyn til farens art og sandsynligheden for, at den materialiserer sig, jf. stk. 2.

UDKAST

Ecodesignforordningen supplerer markedsovervågningsforordningen med særlige bestemmelser, herunder med hensyn til beskyttelsesprocedurer baseret på standardbestemmelser i EU's produktregulering, jf. forordningens artikel 69. Heraf fremgår proceduren, som den nationale markedsovervågningsmyndighed skal følge, hvis den vurderer, at et produkt udgør en risiko.

Ved et "produkt, der udgør en risiko" forstås efter ecodesignforordningen et produkt, der ved ikke at opfylde et krav til miljøvenligt design, der er fastsat i eller i henhold til denne forordning, bortset fra kravene anført i artikel 71, stk. 1 (formel manglende overensstemmelse), kan skade miljøet eller andre samfundsinteresser, der er beskyttet af dette krav, jf. forordningens artikel 2, nr. 57. Ved et "produkt, der udgør en alvorlig risiko" forstås et produkt, der udgør en risiko, for hvilket graden af den relevante manglende overensstemmelse eller den dermed forbundne skade på grundlag af en vurdering anses for at kræve hurtig indgriben fra markedsovervågningsmyndighederne, herunder tilfælde, hvor virkningerne af den manglende overensstemmelse ikke er umiddelbare, jf. forordningens artikel 2, nr. 58.

Af forordningens artikel 69, stk. 1, følger, at markedsovervågningsmyndighederne, hvis de har tilstrækkelig grund til at antage, at et produkt, der er omfattet af ecodesignkrav, udgør en risiko, skal foretage en evaluering omfattende alle de krav, der er relevante for risikoen, og som er fastsat i forordning eller i den pågældende delegerede retsakt. Konstaterer markedsovervågningsmyndighederne, at produktet ikke opfylder kravene i ecodesignforordningen eller i den gældende delegerede retsakt, anmoder de straks den pågældende erhvervsdrivende om at træffe passende og forholdsmæssige korrigerende tiltag inden for en rimelig tidsfrist. Korrigerende tiltag kan blandt andet omfatte de tiltag, der er angivet i markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 3. Markedsovervågningsmyndighederne skal endvidere underrette det relevante bemyndigede organ herom.

Er den manglende overensstemmelse med kravene ikke begrænset til det nationale område, underrettes Kommissionen og øvrige medlemsstater om evalueringens resultater og om pålagte korrigerende tiltag, jf. artikel 69, stk. 2.

Træffer den pågældende erhvervsdrivende inden for den fastsatte frist ikke korrigerende tiltag, eller varer den manglende overensstemmelse ved, skal

UDKAST

markedsovervågningsmyndighederne træffe de nødvendige foreløbige foranstaltninger for at forbyde eller begrænse tilgængeliggørelsen af produktet eller for at trække det tilbage fra markedet eller kalde det tilbage, jf. artikel 69, stk. 4.

Kommissionen og øvrige medlemsstater skal underrettes om markedsovervågningsmyndighedens foreløbige foranstaltninger via det informations- og kommunikationssystem, der er omhandlet i artikel 34 i markedsovervågningsforordningen (ICSMS). Underretningens skal indeholde alle tilgængelige oplysninger, særligt hvad angår de nødvendige data til identifikation af produktet, produktets oprindelse, arten af den påståede manglende overensstemmelse og den pågældende manglende overensstemmelse, arten og varigheden af de trufne nationale foranstaltninger samt de synspunkter, som den erhvervsdrivende har fremsat. Hertil angives, om den manglende overensstemmelse med kravene skyldes a) at produktet ikke opfylder kravene i den delegerede retsakt eller b) mangler ved de harmoniserede standarder eller fælles specifikationer, som danner grundlag for overensstemmelsesformodningen, jf. forordningens artikel 69, stk. 4 og 5.

Øvrige medlemsstater skal som reaktion på underretningen straks underrette Kommissionen og de øvrige medlemsstater om alle trufne foranstaltninger og om yderligere oplysninger, som de måtte have om produktets overensstemmelse med kravene, samt eventuelt om deres indsigelser, jf. forordningens artikel 69, stk. 6. Er der ikke inden for fristens udløb, gjort indsigelse af en medlemsstat eller Kommissionen mod medlemsstatens foreløbige foranstaltning, anses foranstaltningen for at være berettiget, jf. forordningens artikel 69, stk. 7. Herefter skal medlemsstaterne straks sikre, at der træffes de fornødne restriktive foranstaltninger over for det pågældende produkt eller den pågældende fabrikant, såsom tilbagetrækning af produktet fra markedet, jf. forordningens artikel 69, stk. 8.

I artikel 70 fastsættes den EU-beskyttelsesprocedure, som skal anvendes, hvis en medlemsstat gør indsigelse mod en anden medlemsstats nationale foranstaltning truffet efter beskyttelsesproceduren i artikel 69, eller hvis Kommissionen finder, at den nationale foranstaltning er i modstrid med EU-retten. Heraf fremgår, at Kommissionen efter en høring vedtager en gennemførelsesretsakt, hvori det besluttes, om foranstaltningen er berettiget eller ej. Når den er vedtaget, skal alle medlemsstater sikre, at det produkt, der ikke opfylder kravene, trækkes tilbage fra deres marked.

UDKAST

I artikel 71 fastsættes de tilfælde, hvor manglende overholdelse vedrører en formel forpligtelse, f.eks. anbringelse af CE-mærkning, EU-overensstemmelseserklæring m.v. I disse tilfælde skal den pågældende erhvervsdrivende pålægges at bringe den manglende overensstemmelse til ophør, jf. stk. 1. Hvis den manglende overensstemmelse fortsætter, skal medlemsstaten træffe alle nødvendige foranstaltninger for at begrænse eller forbyde produktets tilgængeliggørelse på markedet, eller sikre, at det kaldes tilbage eller trækkes tilbage fra markedet, jf. stk. 2.

Af artikel 67, stk. 1, fremgår yderligere, at markedsovervågningsmyndighederne i det informations- og kommunikationssystem, der er omhandlet i artikel 34 i markedsovervågningsforordningen (ICSMS), skal oplyse om arten og graden af sanktioner, der pålægges i forbindelse med manglende overensstemmelse med nærværende forordning.

3.3.3.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det vurderes at være nødvendigt, at der fastsættes supplerende bestemmelser, der skal sikre en effektiv håndhævelse med hensyn til ecodesignforordningen og markedsovervågningsforordningen.

Det vurderes, at de gældende regler om påbud og forbud overordnet set opfylder forordningens krav til håndhævelse, og at de gældende regler derfor som udgangspunkt bør videreføres til den foreslåede lovs område.

Det foreslås derfor at videreføre ecodesignlovens bestemmelser om påbud og forbud med visse justeringer til den foreslåede lov. Ændringerne vil indebære, at der tilføjes en adgang til at give påbud om at bringe forhold i orden, som ikke direkte angår et produkt, men som er relateret til et produkts overensstemmelse med kravene. Forhold, som ikke direkte angår et produkt, men som er relateret til dets overensstemmelse med kravene, kan f.eks. omhandle krav om det digitale produktpas eller indlæsning af oplysninger i registret om digitale produktpas.

Bestemmelserne udfylder den ramme for håndhævelse, der er forudsat med ecodesignforordningen og markedsovervågningsforordningen, og supplerer forordningerne.

For en nærmere gennemgang af forslagets bestemmelser henvises til lovforslagets specielle bemærkninger til de foreslåede §§ 12 og 13.

3.3.4. Onlinemarkedspladser

3.3.4.1. Gældende ret

3.3.4.1.1. Ecodesignloven

Efter codesignlovens § 11 b, stk. 1, kan kontrolmyndigheden påbyde ejeren af en onlinegrænseflade at ændre eller fjerne indhold, der henviser til et energirelateret produkt, der ikke er i overensstemmelse med regler i denne lov, regler fastsat i medfør af denne lov eller en gennemførelsesforanstaltning.

Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, Tillæg A, L 224 som fremsat, s. 66, fremgår, at bestemmelsen vil sikre, at kontrolmyndigheden kan påbyde ejere af onlinegrænseflader at ændre den måde et energirelateret produkt markedsføres, eller helt at fjerne et energirelateret produkt, der ikke lever op til reglerne, f.eks. fra en webbutik. Bestemmelsen vil også kunne anvendes ved at få omtale af et energirelateret produkt fjernet fra f.eks. blogs eller i forbrugertests, ligesom det sikres, at kontrolmyndigheden vil kunne påbyde ejere at fjerne energirelaterede produkter, som udgør en risiko, fra hylderne, selv om det ikke er sælger, der ejer onlinegrænsefladen.

Endvidere fremgår, at det grundet konstant udvikling er uklart, hvad en onlinegrænseflade er, men at det umiddelbart er enhver form for software, herunder et websted, dele af et websted eller en applikation, der giver brugere adgang til produkter eller indhold.

Bestemmelsen gennemfører beføjelsen i markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 4, litra k, nr. i. Af bemærkningerne fremgår dog, at bestemmelsen går videre, idet den også vil kunne anvendes i forbindelse med salg af energirelaterede produkter, der ikke er i overensstemmelse med reglerne, og således ikke alene energirelaterede produkter, der udgør en alvorlig risiko, som det fremgår af forordningen. Kontrolmyndigheden vil dermed blive tildelt en beføjelse, som gør det lettere at håndhæve reglerne for onlinehandel på samme vis, som det er tilfældet over for fysiske butikker. Yderligere fremgår, at bestemmelsen ikke berører anvendelsen af bestemmelserne i e-handelsloven, som implementerer direktiv 2000/31/EF, herunder bestemmelsen i § 16 om ansvarsfrihed for hostingtjenester.

Efter codesignlovens § 11 b, stk. 2, kan kontrolmyndigheden påbyde ejere af en onlinegrænseflader udtrykkeligt at vise en advarsel til slutbrugere i forbindelse med indhold, der henviser til et energirelateret produkt, der ikke er i overensstemmelse reglerne, når slutbrugere får adgang til onlinegrænsefladen.

UDKAST

Bestemmelsen gengiver med tilpasninger beføjelsen i markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 4, litra k, nr. i, 2. pkt. Den går dog videre, som nævnt ovenfor i forhold til § 11 b, stk. 1, således, at det bliver lettere for kontrolmyndigheden at håndhæve reglerne for onlinehandel på samme vis, som det er tilfældet over for fysiske butikker.

Ecodesignloven indeholder i § 11 c, bestemmelser om blokering af onlinegrænseflader. Af lovens § 11c, stk. 1, fremgår, at kontrolmyndigheden kan foranledige blokering af en onlinegrænseflade, hvis et påbud efter § 11 b ikke er efterkommet eller onlinegrænsefladen gentagne gange har solgt eller formidlet salg af energirelaterede produkter, der udgør en alvorlig risiko.

Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, Tillæg A, L 224 som fremsat, s. 67, fremgår, at kontrolmyndigheden skal kunne bringe manglende overensstemmelse til ophør hurtigt og effektivt, når den erhvervsdrivende, der sælger et energirelateret produkt, ikke samarbejder, skjuler sin identitet eller flytter inden for EU eller til et tredjeland for at undgå håndhævelse. I de tilfælde, hvor der er risiko for alvorlig og uoprettelig skade for brugerne på grund af manglende overensstemmelse, bør kontrolmyndigheden kunne træffe foranstaltninger, når det er behørigt begrundet og proportionalt, og såfremt der ikke er anden mulighed for at forhindre eller begrænse risikoen.

Endvidere fremgår, at kontrolmyndigheden bør kunne foranledige, at adgangen til en onlinegrænseflade blokeres i situationer, hvor et påbud efter § 11 b ikke efterkommes. Ydermere vil bestemmelsen kunne anvendes, hvor en onlinegrænseflade gentagne gange har solgt eller formidlet salg af energirelaterede produkter, der udgør en alvorlig risiko. Bestemmelsen vil kunne anvendes over for webbutikker og handelsplatforme, der formidler et salg af produktet eller videreformidler kontakten mellem køber og sælger.

Yderligere fremgår i relation til hjemmesider, at der ved blokering forstås en ordning, der er rettet mod danske internetudbydere med henblik på direkte DNS-blokering fra udbyderens side af en onlinegrænseflade med et apparat eller radioudstyr, der udgør en alvorlig risiko. DNS-blokering vil medføre, at forsøg på at opnå adgang til blokerede onlinegrænseflader automatisk afvises af internetudbyderen. Det forudsættes, at afvisningen vil være ledsaget af en tekst, hvoraf det fremgår, at kontrolmyndigheden vil

UDKAST

have opnået rettens kendelse til at blokere den pågældende onlinegrænseflade, og at eventuelle indsigelser kan rettes til kontrolmyndigheden. For danske hjemmesider med et dk-domænenavn vil blokeringen kunne foretages af webhostingudbyderen.

Herudover fremgår, at kravet om, at onlinegrænsefladen sælger eller formidler salg af et energirelateret produkt, der udgør en alvorlig risiko, vil indebære, at der f.eks. sælges eller formidles et energirelateret produkt, der udgør en alvorlig risiko. Det afgørende vil således være, om brugere vil kunne få et fejlagtigt indtryk af, at et energirelateret produkt udgør en alvorlig risiko, hvis dette er tilfældet. Dermed vil omtale af et energirelateret produkt, som udgør en alvorlig risiko, på en onlinegrænseflade ikke som det eneste resultere i blokering af en onlinegrænseflade.

Desuden fremgår med hensyn til kravet om, at onlinegrænsefladen gentagne gange har solgt eller formidlet salg, at det omfatter tilfælde, hvor den erhvervsdrivende inden for de seneste 2 år har begået mindst to lignende forseelser – dvs. tre i alt. Afgørende er, at de er ensartede, og at der er tale om energirelaterede produkter, der udgør en alvorlig risiko. Der vil udelukkende være tale om, at kontrolmyndigheden gentagne gange har truffet afgørelse om, at den pågældende erhvervsdrivendes energirelaterede produkter har vist sig at udgøre en alvorlig risiko.

Bestemmelsen gennemfører beføjelsen i markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 4, litra k, nr. ii, men går videre, da den også omfatter forhold om gentagne gange at have solgt eller formidlet salg af energirelaterede produkter, der udgør en alvorlig risiko. Bestemmelsen vil ikke berøre anvendelsen af bestemmelserne i e-handelsloven, som implementerer direktiv 2000/31/EF, herunder bestemmelsen i § 16 om ansvarsfrihed for hostingtjenester.

Af ecodesignlovens § 11 c, stk. 2, 1. pkt., fremgår, at afgørelse efter stk. 1 om blokering af en onlinegrænseflade skal træffes af retten ved kendelse efter kontrolmyndighedens begæring. Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, Tillæg A, L 224 som fremsat, s. 68, fremgår, at hvis kontrolmyndighedens anmodning om blokering imødekommes, vil kendelsen skulle indeholde oplysning om, hvilken konkret onlinegrænseflade, som vil kunne blokeres. Kendelse om blokering træffes over for den informationsfundstjenesteudbyder, der vil være nærmest til at blokere for adgangen til onlinegrænsefladen. For hjemmesider vil det typisk være en

UDKAST

webhostingudbydere, hvis det er en dansk hjemmeside med et dk-domæne navn. For en udenlandsk hjemmeside vil det typisk være internetudbydere, hvilket i så fald vil ske i form af en såkaldt DNS-blokering.

Endvidere fremgår, at retten vil kunne træffe afgørelse om blokeringens varighed. Blokeringen vil under alle omstændigheder kunne ophæves, når betingelserne i bestemmelsens stk. 4 eller 5 er til stede. Yderligere fremgår, at kendelser om blokering vil kunne kæres efter de almindelige betingelser i retsplejelovens kapitel 37.

Af ecodesignlovens § 11 c, stk. 2, 2. pkt. fremgår, at retten inden den træffer afgørelse, så vidt muligt skal give parten, som indgrebet retter sig mod, adgang til at udtale sig. Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, Tillæg A, L 224 som fremsat, s. 68, fremgår, at den onlinegrænseflade, der rammes af indgrebet om blokering, som part vil have mulighed for at komme med sine bemærkninger, inden kendelsen om blokering træffes over for onlinegrænsefladens udbydere.

Af ecodesignlovens § 11 c, stk. 2, 3. pkt., fremgår, at de konkrete omstændigheder i sagen, hvorpå det støttes, at betingelserne for indgrebet er opfyldt, skal anføres i kendelsen. Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, Tillæg A, L 224 som fremsat, s. 68, fremgår, at kontrolmyndigheden forudsættes underrette den, som indgrebet retter sig mod, dvs. ejeren (registranten) af den onlinegrænseflade, som retten har givet tilladelse til at blokere. Indeholder onlinegrænsefladen ikke kontaktoplysninger, og kan kontrolmyndigheden ikke umiddelbart fremskaffe disse oplysninger på anden vis, vil underretning dog kunne undlades. Underretning af personer i udlandet vil ske efter de almindelige retshjælpsregler om underretning til personer i andre lande.

Af ecodesignlovens § 11 c, stk. 3, fremgår, at det påhviler udbydere af informationssamfundstjenester at bistå kontrolmyndigheden ved gennemførelsen af kendelser efter stk. 2. Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, Tillæg A, L 224 som fremsat, s. 68, fremgår, at det bl.a. vil indebære, at udbydere vil skulle iværksætte en blokering af adgangen til den onlinegrænseflade, som rettens kendelse vedrører.

Af bemærkningerne fremgår endvidere, at der ved udbydere af informationssamfundstjenester forstås enhver fysisk eller juridisk person, som leverer en informationssamfundstjeneste. Definitionen vil omfatte alle fysiske og juridiske personer, som leverer tjenester, der er nødvendige for, at en

UDKAST

modtager kan få adgang til f.eks. internettet og kan søge efter og give oplysninger på åbne netværk. Begrebet vil endvidere omfatte fysiske og juridiske personer, der stiller tjenesteydelser og produkter til rådighed både gratis eller mod betaling på f.eks. internettet. Der vil f.eks. være tale om internetleverandører, serverejere, webhostingudbydere, applikationsudbydere og erhvervsdrivende, der udbyder tjenesteydelser online.

Yderligere fremgår, at det er hensigten med bestemmelsen at omfatte internetudbydere, der udbyder internet til en bredere kreds af kunder. Det er dermed ikke hensigten at omfatte virksomheder, der udbyder internet til en begrænset eller lukket kreds af personer, herunder restaurationer, hoteller, uddannelsesinstitutioner, boligforeninger eller lignende.

Det følger af lovens § 11 c, stk. 4, 1. pkt., at kontrolmyndigheden skal påse, at et indgreb efter stk. 1 ikke opretholdes ud over det tidsrum, hvor grundlaget for blokeringen er til stede. Af bemærkningerne, jf. Folketings-tidende 2020-21, Tillæg A, L 224 som fremsat, s. 68, fremgår, at det forudsættes, at kontrolmyndigheden, hvis den bliver bekendt med, at grundlaget for blokeringen ikke længere er til stede, hurtigst muligt foranlediger, at blokeringen fjernes. Ophævelsen vil kunne ske på foranledning af den, som indgrebet retter sig mod eller af kontrolmyndigheden. Da blokering af en hjemmeside er et vidtgående indgreb, bør der være mulighed for hurtigt at ophæve blokeringen, når grundlaget for blokeringen ikke længere er til stede.

Af lovens § 11 c, stk. 4, 2. pkt. fremgår, at kontrolmyndigheden af egen drift eller på foranledning af den, som indgrebet retter sig mod, skal træffe afgørelse om ophævelse af blokeringen. Af bemærkningerne, jf. Folke-tingstidende 2020-21, Tillæg A, L 224 som fremsat, s. 68, fremgår, at kontrolmyndigheden vil have en forpligtelse til at følge op og vurdere, om blokeringen vil skulle opretholdes. Det omfatter dog ikke en pligt til at følge op og vurdere den blokerede onlinegrænseflade oftere end hver sjette måned. Endvidere fremgår, at afgørelse om ophævelse vil blive truffet, når det er godtgjort, at påbuddet er efterkommet, eller den erhvervsdrivende har truffet de foranstaltninger, der er nødvendige for at undgå, at onlinegrænsefladen igen sælger eller formidler salg af energirelaterede produkter, der udgør en alvorlig risiko.

Af lovens § 11 c, stk. 5, følger, at, hvis den, som indgrebet efter stk. 1 retter sig mod, fremsætter anmodning om, at blokeringen ophæves, og støttes

UDKAST

denne anmodning på, at der er sket væsentlige ændringer i indholdet af onlinegrænsefladen, skal kontrolmyndigheden, hvis blokeringen ikke ophæves i medfør af stk. 4, snarest muligt indbringe spørgsmålet for retten. Endvidere fremgår, at retten afgør ved kendelse, om indgrebet skal opretholdes. Yderligere fremgår, at hvis en anmodning ikke tages til følge, vil ny anmodning ikke kunne fremsættes, før der er forløbet 3 måneder fra kendelsens afsigelse.

Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, Tillæg A, L 224 som fremsat, s. 69, fremgår, at det med hensyn til hjemmesider i praksis vil være en registrant, der vil kunne fremsætte anmodningen om ophævelse af blokering. Endvidere fremgår, at sagen vil skulle indbringes for den ret, der har truffet afgørelse om blokering af den pågældende hjemmeside, og at kendelsen kan kæres efter de almindelige regler herom. Yderligere fremgår med hensyn til den situation, hvor anmodningen ikke tages følge, at bestemmelsen i stk. 4 fortsat vil skulle overholdes i disse måneder. Kontrolmyndigheden vil således have pligt til at træffe afgørelse om ophævelse af blokeringen, hvis onlinegrænsefladen godtgør, at betingelserne for blokeringen ikke længere er til stede.

Det fremgår af ecodesignlovens § 14, a, at kontrolmyndigheden kan pålægge udbydere af informationssamfundstjenester tvangsbøder med henblik på at gennemtvunge handlinger, som det påhviler udbyderne at foretage efter lovens §§ 11 b om og 11 c. Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, Tillæg A, L 224 som fremsat, s. 73, fremgår, at bestemmelsen vil kunne finde anvendelse over for udbydere af informationssamfundstjenester i tilfælde, hvor den pågældende udbyder – på trods af kontrolmyndighedens fremvisning af rettens kendelse om blokering – ikke iværksætter en blokering af den berørte hjemmeside.

Endvidere fremgår, at tvangsbøderne vil skulle fastsættes som daglige bøder, indtil den påtvungne handling efterkommes. Daglige tvangsbøder vil skulle gives for hver kalenderdag, det vil sige syv dage om ugen, og bøderne vil kunne forhøjes med skriftligt varsel, hvis den fastsatte tvangsbøde ikke har givet resultat. Det almindelige proportionalitetsprincip medfører bl.a., at tvangsbøden ikke må stå i misforhold til unladelsen, ligesom der ved fastsættelsen af tvangsbøden skal tages hensyn til den handlepligtiges økonomiske formåen, således at pression har effekt, men bødestørrelsen vil i øvrigt bero på et konkret skøn. En tvangsbøde vil dog mindst skulle være på 1.000 kr. dagligt, og der beregnes kun én daglig tvangsbøde, uanset antallet af påtvungne handlinger.

UDKAST

Yderligere fremgår, at de daglige tvangsbøder vil kunne pålægges fra en given dato. Forudsætningen for at pålægge daglige tvangsbøder vil være, at kontrolmyndigheden mindst 14 kalenderdage forinden underretter den handlepligtige om, at bøden vil blive pålagt fra den anførte dato. Varslingen vil skulle indeholde oplysninger om tvangsbødens størrelse, og der vil skulle tages forbehold for en eventuel senere forhøjelse af tvangsbøden. De daglige tvangsbøder vil kunne forhøjes med en uges skriftligt varsel, hvis den fastsatte tvangsbøde ikke har givet resultat.

Herudover fremgår, at formålet med tvangsbøder er lovliggørelse og ikke straf, og eventuelle ubetalte tvangsbøder bortfalder således, hvis udbyderen af informationssamfundstjenester gennemfører den påtvungne handling.

3.3.4.1.2. Ecodesignforordningen og markedsovervågningsforordningen

Det følger af markedsovervågningsforordningen, at markedsovervågningsmyndighederne som minimum skal have en række beføjelser, som fremgår af forordningens artikel 14, stk. 4. Med hensyn til onlinegrænsefalder fremgår af artikel 14, stk. 4 litra k, nr. i, at hvis der ikke findes andre effektive midler til at eliminere en alvorlig risiko, skal markedsovervågningsmyndighederne have beføjelsen til at påbyde fjernelse af indhold, der henviser til de relaterede produkter, fra en onlinegrænseflade eller at påbyde, at en advarsel til slutbrugerne udtrykkeligt vises, når de får adgang til en onlinegrænseflade.

Af artikel 14, stk. 4 litra k, nr. ii, fremgår, at hvis der ikke findes andre effektive midler til at eliminere en alvorlig risiko, og hvis anmodning i henhold til nr. i ikke overholdes, skal markedsovervågningsmyndighederne have beføjelse til at påbyde udbydere af informationssamfundstjenester at begrænse adgangen til onlinegrænsefladen, herunder ved at anmode en relevant tredjepart om at gennemføre sådanne foranstaltninger.

Af codesignforordningens artikel 35, stk. 1, fremgår, at de generelle forpligtelser i artikel 11 og 30 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2022/2065/EU af 19. oktober 2022 om et indre marked for digitale tjenester og om ændring af direktiv 2000/31/EF (forordning om digitale tjenester) finder anvendelse med henblik på nærværende forordning. Endvidere fremgår, uden at det vedrører disse generelle forpligtelser, at udbydere af onlinemarkedspladser skal samarbejde med markedsovervågningsmyndig-

UDKAST

hederne, såfremt disse myndigheder anmoder herom og i specifikke tilfælde, med henblik på at lette eventuelle tiltag, der træffes for at eliminere eller, såfremt dette ikke er muligt, begrænse manglende overensstemmelse med et produkt, som udbydes eller har været udbudt til salg online gennem deres tjenester.

Af ecodesignforordningens artikel 35, stk. 2, fremgår om de beføjelser, der tillægges medlemsstaterne i overensstemmelse med markedsovervågningsforordningens artikel 14, at markedsovervågningsmyndighederne skal have beføjelsen til, for så vidt angår alle produkter omfattet af en relevant delegeret retsakt, der er vedtaget i henhold til artikel 4, at kunne beordre en udbyder af en onlinemarkedsplads til at gribe ind over for ét eller flere specifikke stykker indhold, der henviser til et produkt, som ikke overholder kravene, herunder ved at fjerne det. Sådant indhold skal anses som ulovligt indhold i henhold til artikel 3, litra h, i forordning om digitale tjenester. Markedsovervågningsmyndigheder kan i overensstemmelse med artikel 9 i forordning om digitale tjenester udstede sådanne påbud.

Af ecodesignforordningens 72. betragtning fremgår, at artikel 14 i markedsovervågningsforordningen giver markedsovervågningsmyndighederne beføjelse til, hvis der ikke findes andre effektive midler til at eliminere en alvorlig risiko, at kræve, at indhold, der henviser til produkter, der ikke opfylder kravene, fjernes fra en onlinegrænseflade. Endvidere fremgår, at de beføjelser, der er tillagt markedsovervågningsmyndighederne ved markedsovervågningsforordningen, også bør finde anvendelse i forbindelse med ecodesignforordningen. Med henblik på effektiv markedsovervågning i henhold til nærværende forordning og for at undgå tilstedeværelsen af produkter, der ikke opfylder kravene, på EU-markedet, bør disse beføjelser imidlertid gælde i alle nødvendige og forholdsmæssige tilfælde, herunder for produkter, der udgør en risiko, som ikke er alvorlig. Disse beføjelser bør udøves i overensstemmelse med artikel 9 i forordning om digitale tjenester.

Det følger af ecodesignforordningens artikel 2, nr. 57, at et "produkt, der udgør en risiko" forstås som, et produkt, der ved ikke at opfylde et krav til miljøvenligt design, der er fastsat i eller i henhold til denne forordning, bortset fra kravene anført i artikel 71, stk. 1 (formel mangel), kan skade miljøet eller andre samfundsinteresser, der er beskyttet af dette krav.

UDKAST

Af forordningens artikel 35, stk. 3, fremgår, at udbydere af onlinemarkedspladser skal etablere et enkelt kontaktpunkt med henblik på direkte kommunikation med medlemsstaternes markedsovervågningsmyndigheder om overholdelse af ecodesignforordningen. Kontaktpunktet kan være samme kontaktpunkt som omhandlet i artikel 22, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2023/988/EU eller artikel 11, stk. 1, i forordning 2022/2065/EU.

3.3.4.2. Klima-, Energi-og Forsyningsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det vurderes at være nødvendigt, at der fastsættes supplerende bestemmelser målrettet onlinemarkedspladser. Disse bestemmelser skal sikre en effektiv dansk kontrol i forhold til markedsovervågningsforordningen og ecodesignforordningen.

Det vurderes, at de gældende regler om påbud og blokering overordnet set opfylder forordningens krav til håndhævelse, og at de gældende regler derfor som udgangspunkt bør videreføres til den foreslåede lovs område.

Det foreslås derfor at videreføre ecodesignlovens bestemmelser om onlinegrænseflade med visse mindre justeringer til den foreslåede lov. Ændringerne vil indebære, at begrebet onlinemarkedsplads i overensstemmelse med ecodesignforordningen vil anvendes i den foreslåede lov, i stedet for onlinegrænseflade. Det vurderes, at denne ændring vil medføre en mindre ændring af bestemmelsernes anvendelsesområde, herunder fordi onlinegrænseflade omfatter erhvervsdrivendes egne hjemmesider, det gør onlinemarkedsplads ikke. Ved overtrædelser, som omfatter erhvervsdrivendes egne hjemmesider, vil dog påbudshjemlerne i den foreslåede §§ 12 og 13 kunne anvendes af Sikkerhedsstyrelsen, dog ikke med henblik på at blokere hjemmesiden.

Bestemmelserne udfylder den ramme for håndhævelse, der er forudsat med ecodesignforordningen og markedsovervågningsforordningen, og supplerer forordningerne.

For en nærmere gennemgang af forslagets bestemmelser henvises til lovforslagets specielle bemærkninger til de foreslåede § 14-16.

3.3.5. Offentliggørelse

3.3.5.1. Gældende ret

3.3.5.1.1. Ecodesignloven

UDKAST

Det følger af ecodesignlovens § 12, stk. 1, at kontrolmyndigheden skal offentliggøre resultater af kontrol og afgørelser truffet efter lovens §§ 11-11 c. Af lovens § 12, stk. 2 og 3, fremgår endvidere, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om offentliggørelse af kontrolresultater og afgørelser som nævnt i stk. 1, herunder om offentliggørelse af navne på produkter og fysiske og juridiske personer, hvis produkter er kontrolleret, samt om formen for og omfanget af offentliggørelsen.

Bemyndigelsen i ecodesignlovens § 12, stk. 2, er udmøntet i ecodesignbekendtgørelsens §§ 11-13. Af bekendtgørelsens § 11, stk. 1, fremgår, at Sikkerhedsstyrelsen kan offentliggøre resultater af kontrol om den, der er ansvarlig for, at et produkt overholder regler om ecodesign og afgørelser om påbud og forbud efter ecodesignlovens. Af bekendtgørelsens § 11, stk. 2, fremgår, at offentliggørelse af resultater af kontrol og afgørelser om påbud og forbud kan omfatte:

- 1) navn og adresse på den, der er ansvarlig for produktet,
- 2) tidspunkt og sted for kontrollen,
- 3) en beskrivelse af det kontrollerede produkt, som skal være tilstrækkelig til en entydig identifikation af modellen,
- 4) resultater af kontrollen, herunder resultater af stikprøvekontrol og måle- og kontrolresultater for yderligere kontrol af den pågældende produkttype,
- 5) eventuelt meddelt påbud eller forbud, herunder indhold og begrundelse, og
- 6) navne på fysiske og juridiske personer, som påbuddet eller forbuddet er rettet til.

Af § 11, stk. 3, fremgår endvidere, at offentliggørelse kan ske i elektronisk form og ved udsendelse af en pressemeddelelse. Yderligere fremgår, at offentliggørelse kan ske, uanset om afgørelser om påbud eller forbud indbringes for domstolene, jf. § 12, stk. 1, og at det vil blive offentliggjort, når den ansvarlige erhvervsdrivende har dokumenteret, at produkt er i overensstemmelse med reglerne, jf. § 12, stk. 3. Af § 13 fremgår desuden, at Sikkerhedsstyrelsen kan offentliggøre resultater om kontrol, der er modtaget fra andre danske eller udenlandske myndigheder eller sagkyndige institutioner, organisationer eller virksomheder.

3.3.5.1.2. Ecodesignforordningen og markedsovervågningsforordningen

Ecodesignforordningen indeholder ingen bestemmelser, der direkte omhandler offentliggørelse af kontrolresultater og afgørelser m.v. Af mar-

UDKAST

kedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 5, følger, at markedsovervågningsmyndighederne skal sikre, at et produkt trækkes tilbage eller kaldes tilbage, eller at produktets tilgængeliggørelse på markedet forbydes eller begrænses, hvis den erhvervsdrivende ikke træffer korrigerende tiltag, eller hvis den manglende overensstemmelse eller risiko fortsat består, samt at offentligheden, Kommissionen og de øvrige medlemsstater underrettes herom.

Endvidere fremgår af markedsovervågningsforordningens artikel 17, at markedsovervågningsmyndighederne skal udføre deres aktiviteter med en høj grad af gennemsigtighed og offentliggøre alle oplysninger, som de finder relevante for at beskytte slutbrugernes interesser. Af bestemmelsen fremgår endvidere, at markedsovervågningsmyndighederne skal respektere fortrolighedsprincippet, tavshedspligten og forretningshemmeligheder og skal beskytte personoplysninger i overensstemmelse med EU-retten og national ret.

3.3.5.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det er i markedsovervågningsforordningen forudsat, at offentligheden skal underrettes om kontrolmyndighedens korrigerende tiltag, i de tilfælde erhvervsdrivende ikke selv foretager de påbudte tiltag. Ligeledes fremgår det, at kontrolmyndighederne skal udføre deres aktiviteter med en høj grad af gennemsigtighed, og at de skal offentliggøre alle oplysninger, som de finder relevante for at beskytte slutbrugernes interesser. Det vurderes derfor nødvendigt at fastsætte supplerende bestemmelser om offentliggørelse til markedsovervågningsforordningen.

Det foreslås, at Sikkerhedsstyrelsen, hvis det vurderes nødvendigt, skal oplyse offentligheden om produkter, der ikke er i overensstemmelse med regler i denne lov, regler fastsat i medfør af denne lov, i ecodesignforordningen samt i delegerede retsakter og i gennemførelsesretsakter, vedtaget i henhold til ecodesignforordningen, eller markedsovervågningsforordningen, for så vidt angår denne lovs anvendelsesområde.

Oplysninger, som har karakter af forretningshemmeligheder, vil dog kun kunne videregives, hvis det vurderes nødvendigt for at beskytte menneskers sikkerhed og sundhed.

UDKAST

Bestemmelsen vil svare til en ensretning af de bestemmelser, som følger om offentliggørelse efter ecodesignloven med offentliggørelsesbestemmelser i § 22 i lov nr 799 af 9. juni 2020 om produkter og markedsovervågning.

3.3.6. Delegation til andre statslige myndigheder, organer m.v.

3.3.6.1. Gældende ret

3.3.6.1.1. Ecodesignloven

Af ecodesignlovens § 13, stk. 3, fremgår, at erhvervsministeren kan bemyndige en sagkyndig institution, en organisation eller en virksomhed til at udøve nærmere angivne beføjelser vedrørende kontrol, udtagning, måling og afprøvning af produkter, akkrediteret certificering samt sekretariatsbistand til ministeren. Hertil fremgår af lovens § 13, stk. 4, at erhvervsministeren fører kontrol med varetagelsen af opgaver, som er henlagt til en institution m.v. som nævnt i stk. 3.

Af lovbemærkningerne, jf. Folketingstidende 2007-08, 2. samling, tillæg A, side 742-743, fremgår, at formålet er at kunne inddrage sagkyndig kompetence ved administrationen af regler i medfør af loven, etablere en fleksibel og enkel administration, få udført kontrolopgaver af teknisk art, og få tilrettelagt og udført informationsopgaver m.v. Af bemærkningerne fremgår endvidere, at udførelsen af opgaver vedrørende måling og prøvning og akkrediteret certificering vil blive tildelt sagkyndige virksomheder, og at opgaverne som udgangspunkt vil blive tildelt efter bestemmelserne om offentlige udbud.

Af lovens § 13, stk. 5, fremgår, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om videregivelse af oplysninger om resultater af tilsyn til andre danske eller udenlandske myndigheder eller sagkyndige institutioner m.v. som nævnt i stk. 4, som varetager opgaver i tilknytning til lovens formål. Bestemmelsen er udmøntet i ecodesignbekendtgørelsen, hvoraf det fremgår, at Sikkerhedsstyrelsen kan videregive oplysninger om resultater af kontrol til andre danske eller udenlandske myndigheder eller sagkyndige institutioner, organisationer eller virksomheder, der varetager opgaver vedrørende miljøvenligt design af energirelaterede produkter, jf. § bekendtgørelsens 14, stk. 1. Endvidere fremgår, at videregivelse af oplysninger om resultater af kontrol efter stk. 1 kan ske, når resultatet af kontrollen er meddelt den, der er ansvarlig for produktet, jf. § 14, stk. 2.

3.3.6.1.2. Ecodesignforordningen og markedsovervågningsforordningen

UDKAST

Ecodesignforordningen indeholder ikke bestemmelser om medlemsstaternes delegation af kontrolbeføjelser m.v. Af markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 3, fremgår, at medlemsstaterne kan fastsætte bestemmelser om, at markedsovervågnings-, undersøgelses- og håndhævelsesbeføjelser skal udøves på en af følgende måder, alt efter hvad der er relevant: 1) direkte af markedsovervågningsmyndighederne under deres egen myndighed, 2) gennem andre offentlige myndigheder i overensstemmelse med kompetencefordelingen og den institutionelle og administrative struktur i den pågældende medlemsstat, og 3) ved at indbringe sagen for en domstol, der er kompetent til at træffe den nødvendige afgørelse om at godkende udøvelsen af denne beføjelse.

3.3.6.2. Klima-, Energi-og Forsyningsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Med hensyn til erhvervsministerens adgang til at bemyndige sagkyndige institutioner, organisationer og virksomheder til at udøve nærmere angivne beføjelser, herunder om kontrol, udtagning og måling af produkter, vurderes det hensigtsmæssigt at videreføre de regler, som følger af ecodesignloven, således at de også vil finde anvendelse efter den foreslåede lov. Det bemærkes hertil, at ecodesignforordningens brede anvendelsesområde muliggør, at der vil kunne fastsættes ecodesignkrav m.v. til næsten alle fysiske produkter, bortset fra produktkategorier som foder, fødevarer og lægemidler. For at sikre de tilstrækkelige kompetencer i forbindelse med markedsovervågningen vil det kunne blive nødvendigt for Sikkerhedsstyrelsen at trække på ekstern ekspertise.

Det foreslås derfor, at erhvervsministeren fortsat vil kunne bemyndige sagkyndige institutioner, organisationer og virksomheder til at udføre nærmere angivne beføjelser, der er tillagt ministeren, samt at erhvervsministeren fortsat vil føre kontrol med varetagelsen af opgaver, som er henlagt til sådanne institutioner, organisationer eller virksomheder. Bemyndigelsens udmøntning vil indebære, at kontrolmyndigheden vil have mulighed for at inddrage sagkyndig kompetence ved kontrol af overholdelse af regler omfattet af den foreslåede lov. Dette vil svare til gældende retstilstand efter ecodesignloven.

I forlængelse heraf vurderes det, at bemyndigelsen i ecodesignloven til at fastsætte regler om videregivelse af oplysninger om resultater af kontrol til andre danske eller udenlandske myndigheder eller sagkyndige institutioner m.v., bør videreføres. Det foreslås derfor, at denne bemyndigelse videreføres til den foreslåede lov.

Bemyndigelsens udmøntning vil medføre, at gældende retstilstand, som fastsat efter ecodesignloven, også vil finde anvendelse inden for den foreslåede lovs område, hvorefter andre danske eller udenlandske myndigheder og sagkyndige institutioner m.v., fortsat vil kunne underrettes om oplysninger om resultater af kontrol.

3.4. Klage

3.4.1. Gældende ret

3.4.1.1. Ecodesignloven

Det følger af § 14 i ecodesignloven, at afgørelser truffet af klima-, energi- og forsyningsministeren eller en myndighed under ministeriet, som ministeren har bemyndiget, kan påklages til Energiklagenævnet. Miljøministerens afgørelser kan påklages til Miljø- og Fødevareklagenævnet, jf. stk. 1. Af lovens § 14, stk. 2-6, fremgår nærmere regler om klage til Miljø- og Fødevareklagenævnet, herunder om klagens indgivelse, efterfølgende kommunikation, afgørelsesmyndighedens evt. udtalelse m.v.

Af lovens § 14, stk. 7, fremgår, at afgørelser truffet af en anden myndighed i henhold til loven ikke kan påklages til klima-, energi- og forsyningsministeren henholdsvis miljøministeren.

Endvidere fremgår, at klima-, energi- og forsyningsministeren efter forhandling med miljøministeren kan fastsætte regler om adgangen til at klage til Energiklagenævnet og Miljø- og Fødevareklagenævnet, herunder om opsættende virkning af klage, afskæring af klageadgang og søgsmålsfrist til prøvelse af afgørelser truffet af klagenævnene, jf. lovens § 14, stk. 8.

Yderligere fremgår, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om, at afgørelser truffet af en myndighed under ministeriet, som ministeren har henlagt sine beføjelser efter loven til, ikke kan indbringes for ministeren, jf. lovens § 14, stk. 9.

I 2018 overtog Erhvervsministeriet ved kongelig resolution ressortansvaret for markedsovervågningen af ecodesignreglerne, og Sikkerhedsstyrelsen har herefter været kontrolmyndighed på området.

Af ecodesignbekendtgørelsens § 15, stk. 1, fremgår, at Sikkerhedsstyrelsens afgørelser efter bekendtgørelsen kan påklages til Energiklagenævnet.

3.4.1.2. Ecodesignforordningen og markedsovervågningsforordningen

UDKAST

Hverken ecodesignforordningen eller markedsovervågningsforordningen indeholder konkrete bestemmelser om klage. Det følger dog af markedsovervågningsforordningens artikel 21, at der ved meddelelse af restriktive foranstaltninger til den erhvervsdrivende, skal oplyses om klagemuligheder og klagefrister i henhold til gældende ret i den pågældende medlemsstat.

3.4.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det forventes, at den overvejende del af de afgørelser, som Sikkerhedsstyrelsen som kontrolmyndighed vil træffe om produkter og de forpligtede erhvervsdrivende, vil være af teknisk karakter og vil forudsætte betydelig teknisk indsigt på området. Endvidere vurderes det reelle behov for administrativ prøvelse yderst begrænset. Det vurderes derfor hensigtsmæssigt, at afskære den administrative klageadgang. Også med hensyn til afgørelser om overtrædelse af regler om grønne offentlige udbud vurderes det reelle behov for administrativ prøvelse yderst begrænset. Afskæring af administrativ klageadgang findes på den baggrund ikke at have retssikkerhedsmæssige konsekvenser.

Det foreslås derfor, at den administrative klageadgang afskæres med hensyn til kontrolmyndighedernes afgørelser.

Det foreslås dog, at der etableres hjemmel til, at [klima-, energi- og forsyningsministeren og miljøministeren på hver deres område] vil kunne fastsætte regler om klageadgang over afgørelser truffet af bemyndigede organer og det nationale akkrediteringsorgan. Endvidere foreslås det, at Sikkerhedsstyrelsens påbud og forbud efter anmodning vil kunne indbringes af Sikkerhedsstyrelsen for domstolen.

Bestemmelsen vil ikke medføre en ændring af kontrolmyndighedens forpligtelser efter officialprincippet, og kontrolmyndigheden er uanset afskæringen af den administrative klageadgang forpligtet til at genoptage en sag, hvis parten efter afgørelsen fremkommer med nye relevante oplysninger til sagen og ønsker genoptagelse, eller hvis myndigheden ikke har oplyst sagen tilstrækkeligt inden afgørelsen. Den foreslåede tilgang vil svare til håndtering af klageadgang i anden produktregulering, herunder i lov nr. 799 af 9. juni 2020 om produkter og markedsovervågning.

UDKAST

For en nærmere gennemgang af forslagets bestemmelser henvises til lovforslagets specielle bemærkninger til den foreslåede § 19.

3.5. Straf m.v.

3.5.1. Gældende ret

3.5.1.1. Ecodesignloven

I codesignlovens § 15, stk. 1, oplyses en række forhold, som straffes med bøde medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning, jf. nr. 1-7.

Efter § 15, stk. 1, nr. 1 straffes den, der som ansvarlig efter lovens § 4 eller som erhvervsdrivende undlader at opfylde sine forpligtelser efter lovens § 7 a. Af lovens § 7 a, stk. 1, fremgår en underretnings- og samarbejdsforpligtelse over for kontrolmyndigheden, hvis der er grund til at tro, at det energirelaterede produkt udgør en risiko, samt over for den ansvarlige efter lovens § 4. Af § 7 a, stk. 2, fremgår en forpligtelse for informationssamfundstjenester om på kontrolmyndighedens anmodning af samarbejde med hensyn til tiltag om at eliminere eller begrænse risiko forbundet med et energirelateret produkt, der udbydes eller var udbudt til salg online gennem deres tjenester.

Efter § 15, stk. 1, nr. 2, straffes den, der som ansvarlig efter lovens § 4 undlader at afgive oplysninger, som vedkommende er forpligtet til at give efter lovens § 10, stk. 3, eller som erhvervsdrivende undlader at afgive oplysninger, som er nødvendige for at kunne afgøre, hvem der er ansvarlig for produktet efter lovens § 10, stk. 4. Af § 10, stk. 3, fremgår en forpligtelse om efter anmodning fra kontrolmyndigheden at give oplysninger, som er nødvendige kontrolmyndighedens varetagelsen af kontrolopgaver, på et sprog, der er letforståeligt. Af § 10, stk. 4, fremgår en forpligtelse om efter anmodning fra kontrolmyndigheden at give oplysninger, som er nødvendige for at kunne afgøre, hvem der er ansvarlig for produktet.

Efter § 15, stk. 1, nr. 3, straffes den, der som ansvarlig efter lovens § 4, erhvervsdrivende eller udbyder af informationssamfundstjenester afgiver urigtige eller vildledende oplysninger efter lovens § 7 a, § 8, stk. 1, 2. pkt., og § 10, stk. 3 eller 4. Med hensyn til § 7 a og § 10, stk. 3 og 4 henvises der til afsnittene ovenfor. Af § 8, stk. 1, 2. pkt., fremgår, at den ansvarlige efter lovens § 4 senest 10 dage efter kontrolmyndighedens anmodning skal kunne stille dokumentation til rådighed, herunder overensstemmelseserklæring om et produkts overensstemmelse med reglerne.

UDKAST

Efter § 15, stk. 1, nr. 4, straffes den, der ikke har en bemyndiget repræsentant eller ikke har givet den bemyndigede repræsentant de fornødne beføjelser eller midler til at udføre opgaven, hvor dette kræves efter § 8, stk. 3. Af § 8, stk. 3, fremgår, at den ansvarlige producent, herunder fabrikant, efter lovens § 4, stk. 1, skal have en bemyndiget repræsentant, hvor dette er krævet, og skal give den bemyndigede repræsentant de fornødne beføjelser eller midler til at udføre opgaven.

Efter § 15, stk. 1, nr. 5, straffes den, der undlader at give kontrolmyndigheden adgang til udtagelse af produkter som nævnt i § 10 b. Af § 10 b, fremgår kontrolmyndighedernes adgang med henblik på kontrol uden retskendelse til alle erhvervsmæssige lokaliteter og transportmidler, hvor der kan findes energirelaterede produkter.

Af bemærkningerne til § 15, stk. 1, nr. 5 fremgår, jf. Folketingstidende 2020-21, Tillæg A, L 224 som fremsat, s. 76, at straffebestemmelsen finder anvendelse uanset, om kontrolmyndigheden efterfølgende rekvirerer politiets bistand og på den måde skaffer sig adgang. I situationer omfattet af § 10 i retssikkerhedsloven kan denne straffebestemmelse dog ikke bringes i anvendelse.

Efter § 15, stk. 1, nr. 6, straffes den, der overtræder eller undlader at efterkomme en afgørelse efter §§ 11-11 b. Lovens § 11 omhandler kontrolmyndighedens påbud og forbud til enhver, der har bragt et produkt i omsætning efter lovens § 4, har været et led i afsætningen af et produkt eller erhvervsmæssigt ibrugtager produktet, herunder om at bringe et produkt i overensstemmelse med kravene, at sikre, at et energirelateret produkt ikke udgør en risiko, eller at overholde visse betingelser, inden produktet bringes i omsætning eller gøres tilgængeligt på markedet.

Lovens § 11 a omhandler kontrolmyndighedens påbud om på en relevant måde at bidrage til at begrænse og forhindre risici i at opstå og kan målrettes ansvarlige efter lovens § 4, der har bragt et energirelateret produkt i omsætning, den erhvervsdrivende, der har gjort det energirelaterede produkt tilgængeligt på markedet, og enhver anden erhvervsdrivende, der har en tilknytning til produktet, end den, der har bragt produktet i omsætning eller gjort det tilgængeligt på markedet.

Lovens § 11 b omhandler kontrolmyndighedens påbud til ejeren af en onlinenegrænseflade om at ændre eller fjerne indhold eller at vise en advarsel til slutbrugerne i forbindelse med indhold, der henviser til et energirelateret

UDKAST

produkt, der ikke er i overensstemmelse med denne lov, regler fastsat i medfør af loven eller en gennemførelsesforanstaltning.

Efter § 15, stk. 1, nr. 7, straffes den, der omgår eller unddrager sig kontrolmyndighedens kontrol eller forsøger herpå.

Der henvises til afsnit 3.3.2.1., 3.3.3.1. og 3.3.4.1. for en mere udførlig beskrivelse af gældende ret.

Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, Tillæg A, L 224 som fremsat, s. 77, fremgår, at effektiv kontrol i høj grad er baseret på de erhvervsdrivendes samarbejde, og at der derfor skal være en konsekvens ved at modarbejde markedsovervågningen. Bestemmelsen vil f.eks. dæmme op for, at erhvervsdrivende vil forsøge at undgå kontrol ved eksempelvis at blokere kontrolmyndighedens IP-adresse eller udtænke løsninger, der kan omgå et salgsforbud. På fysiske lokaliteter som f.eks. en butik eller et lager kan det også være, at den erhvervsdrivende skjuler energirelaterede produkter for kontrolmyndigheden, så kontrolmyndigheden ikke i forbindelse med et besøg på lokaliteten har mulighed for at kontrollere det energirelaterede produkt eller tage det med til kontrol.

Endvidere fremgår, at bestemmelserne er fastsat med henblik på at ensrette straffebestemmelserne med sanktioner på produktområdet, navnlig straffebestemmelserne i lov om produkter og markedsovervågning. Af bemærkningerne fremgår dog også, at overtrædelser på ecodesignområdet ikke i samme grad som f.eks. overtrædelser vedrørende legetøj eller fyrværkeri vil være egnet til at medføre skade på f.eks. mennesker, dyr eller ejendom. På den baggrund og ud fra en proportionalitetsafvejning i forhold til resourceforbruget ved sagsbehandlingen af straffesagerne, er der ikke i forhold til de erhvervsdrivendes forpligtelser ensrettet fuldt med straffebestemmelserne i lov om produkter og markedsovervågning. I stedet for at straffebelægge konkrete overtrædelser, vil Sikkerhedsstyrelsen have mulighed for at træffe afgørelser over for den erhvervsdrivende om f.eks. at nedlægge forbud mod at bringe produkterne i omsætning eller et påbud om at trække ulovlige produkter tilbage fra markedet. Hvor et forbud ikke overholdes eller et påbud ikke efterkommes, vil det kunne straffes med bøde.

Straffen for overtrædelse af ecodesignlovens bestemmelser er i udgangspunktet bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning. Et eksempel kan være straffelovens § 252, stk. 1, om forsætlig fareforvoldelse, hvor strafferammen er op til 8 års fængsel.

UDKAST

Bestemmelserne gennemfører ecodesigndirektivets artikel 20, hvorefter medlemsstaterne skal fastsætte bestemmelser om sanktioner for overtrædelse af de nationale bestemmelser, der implementerer direktivet, og træffer alle nødvendige foranstaltninger for at sikre gennemførelse heraf. Bestemmelserne supplerer endvidere markedsovervågningens artikel 14, stk. 4, litra i, og artikel 41, stk. 1 og 2, hvorefter medlemsstaterne skal kunne pålægge sanktioner, der skal anvendes i tilfælde af overtrædelser af forordningen og af forordningens omfattede EU-harmoniseringslovgivning. Sanktionerne skal være effektive, stå i et rimeligt forhold til overtrædelsen og have afskrækkende virkning.

Af § 15, stk. 2, fremgår, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte bøde for overtrædelse af regler, der udstedes i medfør af loven. Ecodesignloven indeholder bemyndigelser for klima-, energi- og forsyningsministeren til at fastsætte regler om en række forhold, der er udmøntet ved ecodesignbekendtgørelsen. Bekendtgørelsens straffebestemmelser fremgår af bekendtgørelsens § 16, hvorefter der kan straffes med bøde.

Efter lovens § 15, stk. 3, følger, at hvis der ved en overtrædelse er opnået en økonomisk fordel, konfiskeres denne efter reglerne i straffelovens 9. kapitel, selv om der ved overtrædelsen ikke er forvoldt skade på miljøet eller fremkaldt fare herfor. Kan der ikke ske konfiskation, skal der tages særskilt hensyn hertil ved strafudmåling af bøde, herunder en eventuel tillægsbøde.

Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, Tillæg A, L 224 som fremsat, s. 79, fremgår, at dette udgangspunkt også gælder ved formelle overtrædelser, dvs. overtrædelser, der ikke indebærer skade eller fare for skade på miljøet. Det skal ved strafudmålingen altid - også hvor der foretages konfiskation - tillægges vægt, om overtrædelsen er sket med økonomisk vinding eller besparelse for øje, uanset om den økonomiske fordel er opnået eller alene tilsigtet, jf. straffelovens 10. kapitel om straffens fastsættelse. Kan der ikke ske konfiskation, skal der tages særskilt hensyn hertil ved strafudmåling af bøde, herunder en eventuel tillægsbøde.

Af lovens § 15, stk. 4, fremgår, at har nogen ved én eller flere handlinger eller undladelser begået flere overtrædelser af loven eller regler fastsat i medfør af loven, og medfører overtrædelserne idømmelse af bøde, sammenlægges bødestrafen for hver overtrædelse. Endvidere fremgår, at har nogen ved én eller flere handlinger overtrådt denne lov eller regler fastsat i

UDKAST

medfør af denne lov og én eller flere andre love, og medfører overtrædelserne idømmelse af bøde, sammenlægges bødestrafen for hver overtrædelse af denne lov eller regler fastsat i medfør af denne lov og bødestrafen for overtrædelser af den eller de andre love.

Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, Tillæg A, L 224 som fremsat, s. 79-80, fremgår, at der er tale om absolut kumulation af bøder. Det betyder, at der ved samtidig pådømmelse af flere overtrædelser som udgangspunkt skal ske sammenlægning af den fulde straf for de enkelte lovovertrædelser. Absolut kumulation vil ligeledes som udgangspunkt finde anvendelse i tilfælde, hvor én eller flere overtrædelser af dette regelsæt pådømmes samtidig med overtrædelser af anden lovgivning. Dette medfører, at strafferettens almindelige princip om modereret kumulation efter straffelovens § 88 fraviges. Ved modereret kumulation forstås, at de enkelte overtrædelser indgår med nedsat vægt, når en samlet straf skal fastsættes for overtrædelser, der pådømmes samtidigt.

Af lovens § 15, stk. 5, fremgår, at stk. 4 kan fraviges, når særlige grunde taler herfor. Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, Tillæg A, L 224 som fremsat, s. 80, fremgår, at en regel om absolut kumulation ikke i alle tilfælde vil føre til et rimeligt resultat. Bestemmelserne i stk. 4 kan derfor fraviges, når særlige grunde taler for det, eksempelvis hvis sammenlægning af forskyldte bøder fører til en uforholdsmæssig høj samlet bøde, herunder henset til forseelsernes karakter.

Af lovens § 15, stk. 6, fremgår, at der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel. Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, Tillæg A, L 224 som fremsat, s. 80, fremgår, at lovforslaget i første række er rettet mod en bred skare af erhvervsdrivende, og at det derfor er essentielt for virkningen af reglerne, at juridiske personer kan ifalde strafansvar. Juridiske personer kan straffes med bøde ved simpel uagtsomhed ligesom fysiske personer.

3.5.1.2. Ecodesignforordningen og markedsovervågningsforordningen

Af codesignforordningens artikel 74, stk. 1, fremgår, at medlemsstaterne skal fastsætte regler om sanktioner, der skal anvendes i tilfælde af overtrædelser af forordningens bestemmelser, og at de skal træffe alle nødvendige foranstaltninger for at sikre, at de anvendes. Sanktionerne skal være effektive, stå i et rimeligt forhold til overtrædelserne og have afskrækkende virkning. Medlemsstaterne skal straks give Kommissionen meddelelse om

UDKAST

disse regler og foranstaltninger, og efterfølgende underrette om eventuelle senere ændringer.

Endvidere fremgår af forordningens artikel 74, stk. 2, at medlemsstaterne skal sikre, at der ved de sanktioner, der er fastsat i artiklen, tages behørigt hensyn til følgende, alt efter hvad der er relevant:

- overtrædelsens karakter, grovhed og varighed, jf. litra a
- hvor det er relevant, hvorvidt overtrædelsen blev begået forsætligt eller uagtsomt, jf. litra b
- den finansielle situation hos den fysiske eller juridiske person, der holdes ansvarlig, jf. litra c
- de økonomiske fordele, som den fysiske eller juridiske person, der holdes ansvarlig, har opnået ved overtrædelsen, for så vidt som de kan fastslås, jf. litra d
- den miljømæssige skade, som overtrædelsen har forårsaget, jf. litra e
- eventuelle tiltag truffet af den fysiske eller juridiske person, der holdes ansvarlig, for at afbøde eller afhjælpe den forvoldte skade, jf. litra f
- overtrædelsens gentagne eller enkeltstående karakter, jf. litra g
- enhver anden skærpende eller formildende faktor i lyset af sagens omstændigheder, jf. litra h

Endelig fremgår det, at medlemsstater som minimum skal kunne pålægge sanktioner i form af bøder og tidsbegrænset udelukkelse fra at deltage i offentlige udbudsprocedurer i tilfælde af overtrædelse af forordningen, jf. artikel 74, stk. 3.

Af forordningens 114, betragtning fremgår, at for at øge tilliden til produkter, der bringes i omsætning, navnlig for så vidt angår produkternes opfyldelse af kravene til miljøvenligt design, skal offentligheden være sikker på, at erhvervsdrivende, der bringer produkter i omsætning, som ikke opfylder kravene, vil blive pålagt sanktioner. Det er derfor nødvendigt, at medlemsstaterne fastsætter regler om sanktioner, der skal anvendes i tilfælde af overtrædelser af bestemmelserne i denne forordning, og sikrer, at disse regler anvendes. Sanktionerne skal være effektive, stå i rimeligt forhold til

UDKAST

overtrædelsen og have afskrækkende virkning og bør som minimum omfatte bøder og tidsbegrænset udelukkelse fra offentlige udbudsprocedurer.

Med hensyn til kriterierne oplyste i artikel 74, stk. 2, fremgår endvidere med forbehold for medlemsstaternes procesautonomi, at der med hensyn til skønsbeføjelserne til at pålægge passende sanktioner i de enkelte sager, bør fastsættes fælles ikkeudtømmende kriterier for fastsættelse af typer og niveauer af sanktioner, der skal pålægges i tilfælde af overtrædelser af denne forordning, for at fremme en mere konsekvent anvendelse af sanktioner.

Af markedsovervågningsforordningens artikel 41, stk. 1, fremgår, at medlemsstaterne skal fastsætte regler om sanktioner, der skal anvendes i tilfælde af overtrædelser af markedsovervågningsforordningen og af EU-harmoniseringslovgivning, som forordningen omfatter. Af forordningens artikel 41, stk. 2, fremgår, at sanktionerne skal være effektive, stå i et rimeligt forhold til overtrædelsen og have afskrækkende virkning. Af artikel 41, stk. 3, fremgår, at medlemsstaterne senest den 16. oktober 2021 skal give Kommissionen meddelelse om disse bestemmelser, hvis de ikke tidligere er blevet meddelt, og straks underrette om senere ændringer.

3.5.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

3.5.2.1. Straffebestemmelser

Det vurderes nødvendigt at fastsætte supplerende bestemmelser om sanktioner som følge af ecodesignforordningen.

Det vurderes, at de gældende straffebestemmelser, som følger af ecodesignloven, som også indeholder supplerende regler til markedsovervågningsforordningen, overordnet set opfylder ecodesignforordningens krav. Det vurderes derfor, at de gældende regler som udgangspunkt med visse justeringer kan videreføres til den foreslåede lovs område. I forlængelse af ændringen af lov om produkter og markedsovervågning findes det hensigtsmæssigt at ensrette med hensyn til bestemmelser om kumulation, således at det almindelige princip i strafferetten om modereret kumulation anvendes i stedet for særlige bestemmelser om absolut kumulation. Det vurderes at give en mere fleksibel og proportional bødeudmåling, og der vil kunne undgås uforholdsmæssigt store bødeindstillinger, som ikke står i rimeligt forhold til den begåede lovovertrædelse.

UDKAST

Yderligere vurderes det nødvendigt at udvide de strafbare forhold i overensstemmelse med de nye forpligtelser, som vil følge af ecodesignforordningen samt af delegerede retsakter og gennemførelsesretsakter, som vedtages i henhold til forordningen. Hertil vurderes det nødvendigt, at der som sanktion ud over bødestraf tilføjes en ny sanktion om tidbegrænset udelukkelse fra deltagelse i offentlige udbud.

Det foreslås derfor at videreføre ecodesignlovens straffebestemmelser med visse ændringer, navnlig ændringer som forudsættes med ecodesignforordningen, samt at der ved bødestraf ikke vil gælde et princip om absolut kumulation.

Det vil medføre, at straffebestemmelserne i ecodesignloven som udgangspunkt vil videreføres til den foreslåede lovs område. Det vil dog også medføre, at loven tilføjes nye strafbare forhold, og at der tilføjes en ny mulig sanktion om tidsbegrænset udelukkelse fra deltagelse i offentlige udbudsprocesser.

For en nærmere gennemgang af forslaget bestemmelser henvises til lovforslagets specielle bemærkninger til den foreslåede § 20.

3.5.2.2. Strafudmålingen

Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet er af den opfattelse, at målsætningen for strafudmålingen bør være, at sanktionen bør fastsættes således, at den fjerner ethvert incitament til at overtræde lovgivningen for at opnå besparelser på bekostning af lovgivningens krav. De erhvervsdrivende, der overholder reglerne, må ikke stilles økonomisk og derved konkurrencemæssigt dårligere end de erhvervsdrivende, der ikke lever op til kravene.

Sanktionerne skal endvidere i overensstemmelse med ecodesignforordningens artikel 74, stk. 1, og markedsovervågningsforordningens artikel 41, stk. 2, være effektive, stå i et rimeligt forhold til overtrædelsen og have afskrækkende virkning.

Det fremgår af ecodesignforordningens 114. betragtning, at offentligheden skal kunne være sikker på, at erhvervsdrivende, der bringer produkter i omsætning, som ikke opfylder kravene, vil blive pålagt sanktioner, herunder med hensyn til at øge offentlighedens tillid til produkternes overholdelse af ecodesignkrav. Det er derfor nødvendigt, at der fastsættes regler om sanktioner, der skal anvendes i tilfælde af overtrædelser af bestemmelserne i ecodesignforordningen, og at det sikres, at disse regler anvendes.

UDKAST

Ved sanktionerne skal der yderligere i overensstemmelse med ecodesignforordningens, jf. artikel 74, stk. 2, sikres, at der tages behørigt hensyn til følgende forhold, alt efter hvad der er relevant:

- overtrædelsens karakter, grovhed og varighed, jf. litra a
- hvor det er relevant, hvorvidt overtrædelsen blev begået forsætligt eller uagtsomt, jf. litra b
- den finansielle situation hos den fysiske eller juridiske person, der holdes ansvarlig, jf. litra c
- de økonomiske fordele, som den fysiske eller juridiske person, der holdes ansvarlig, har opnået ved overtrædelsen, for så vidt som de kan fastslås, jf. litra d
- den miljømæssige skade, som overtrædelsen har forårsaget, jf. litra e
- eventuelle tiltag truffet af den fysiske eller juridiske person, der holdes ansvarlig, for at afbøde eller afhjælpe den forvoldte skade, jf. litra f
- overtrædelsens gentagne eller enkeltstående karakter, jf. litra g
- enhver anden skærpende eller formildende faktor i lyset af sagens omstændigheder, jf. litra h

Af ecodesignforordningens artikel 74, stk. 3 følger, at der som minimum ved forordningens overtrædelse skal kunne pålægges sanktion i form af bøder og tidsbegrænset udelukkelse fra at deltage i offentlige udbudsprocedurer.

Med hensyn til bøder bemærkes, at de bør have en sådan størrelse, at de er egnede til effektivt at få de erhvervsdrivende til at efterleve reglerne, og at det ikke økonomisk kan betale sig at overtræde reglerne. Præventive hensyn kræver, at der ved udmålingen af bøder i alle tilfælde skal tages særligt hensyn til en opnået eller tilsigtet økonomisk fordel eller interesse ved en overtrædelse.

Lovforslaget lægger op til, at udgangspunktet er en minimumsbøde på ca. 50.000 kr. Der lægges dog op til, at bøden ud fra forskellige hensyn vil kunne nedsættes f.eks. ved mindre alvorlige overtrædelser.

Fastsættelse af straffens størrelse vil bero på domstolenes konkrete vurdering i det enkelte tilfælde baseret på sagens omstændigheder. Den angivne

UDKAST

bødestørrelse vil kunne fraviges i op- eller nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpene eller formildende omstændigheder efter de almindelige regler i straffelovens 10. kapitel. Særligt forhold vedrørende virksomhedens størrelse, grad af professionalisering og samarbejdsvilje vil have en indvirkning på bødens størrelse af hensyn til at opnå den tilsigtede præventive virkning differentieret i forhold til den erhvervsdrivendes virksomheds størrelse.

Herudover skal der som minimum også være mulighed for at pålægge en sanktion om tidsbegrænset udelukkelse fra at deltage i offentlige udbudsprocedurer i tilfælde af overtrædelse af ecodesignforordningen. Det foreslås, at domstolen ved bødestraf for forsætlig overtrædelse vil gives mulighed for at idømme denne sanktion. Sanktionens anvendelse foreslås dog afgrænset til situationer, hvor der er grund til at antage, at den pågældende erhvervsdrivende også fremover vil overtræde regler i den foreslåede lov, regler fastsat i medfør af loven, i ecodesignforordningen samt i delegerede retsakter og i gennemførelsesretsakter, vedtaget i henhold til ecodesignforordningen, og markedsovervågningsforordningen, for så vidt angår denne lovs anvendelsesområde.

Endvidere foreslås, at der ved sanktionens anvendelse vil kunne lægges vægt på de forhold, som oplystes i ecodesignforordningens artikel 74, stk. 2, herunder overtrædelsens karakter, grovhed og varighed, den miljømæssige skade, som overtrædelsen har forårsaget og overtrædelsens gentagne eller enkeltstående karakter.

Yderligere bemærkes, at der ved sanktionens anvendelse også vil kunne lægges vægt på konkurrencemæssige hensyn. Herved forstås, at der f.eks. vil kunne lægges vægt på, om sanktion om udelukkelse fra deltagelse i offentlige udbud vil kunne have væsentlige konsekvenser for konkurrenceforholdene ved offentlige ordregiveres udbud.

Med hensyn til tidsperiodens afgrænsning foreslås der, at der tages udgangspunkt i ovenstående hensyn, hvor der især lægges vægt på, i hvilket omfang der er grund til at antage, at den pågældende erhvervsdrivende også fremover vil overtræde regler omfattet af den foreslåede lov.

Det bemærkes i øvrigt, at sanktion om udelukkelse alene er relevant i forhold til virksomheder. Offentlige ordregivere kan ikke udelukkes. Offentlige ordregivere vil til gengæld skulle forholde sig til, om en tilbudsgiver

er omfattet af en udelukkelsesgrund ved deres vurdering af tilbudsgivere i forbindelse med indgåelse af kontrakt.

3.6. Ændring af bestemmelser om klageadgang samt ophævelse af bestemmelser om absolut kumulation af bødestraf i ecodesignloven

3.6.1. Gældende ret

3.6.1.1. Ecodesignloven

Det følger af § 14 i ecodesignloven, at afgørelser truffet af klima-, energi- og forsyningsministeren eller en myndighed under ministeriet, som ministeren har bemyndiget, kan påklages til Energiklagenævnet. Miljøministerens afgørelser kan påklages til Miljø- og Fødevareklagenævnet, jf. stk. 1. Af lovens § 14, stk. 2-6, fremgår nærmere regler om klage til Miljø- og Fødevareklagenævnet, herunder om klagens indgivelse, efterfølgende kommunikation, afgørelsesmyndighedens evt. udtalelse m.v. Af lovens § 14, stk. 7, fremgår endvidere, at afgørelser truffet af en anden myndighed i henhold til loven ikke kan påklages til klima-, energi- og forsyningsministeren henholdsvis miljøministeren. Yderligere fremgår, at klima-, energi- og forsyningsministeren efter forhandling med miljøministeren kan fastsætte regler om adgangen til at klage til Energiklagenævnet og Miljø- og Fødevareklagenævnet, herunder om opsættende virkning af klage, afskæring af klageadgang og søgsmålsfrist til prøvelse af afgørelser truffet af klagenævnene, jf. lovens § 14, stk. 8. Herudover fremgår, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om, at afgørelser truffet af en myndighed under ministeriet, som ministeren har henlagt sine beføjelser efter loven til, ikke kan indbringes for ministeren, jf. lovens § 14, stk. 9.

I 2018 overtog Erhvervsministeriet ved kongelig resolution ressortansvaret for markedsovervågningen af ecodesignreglerne, og Sikkerhedsstyrelsen har herefter været kontrolmyndighed på området. Af ecodesignbekendtgørelsens § 15, stk. 1, fremgår, at Sikkerhedsstyrelsens afgørelser efter bekendtgørelsen kan påklages til Energiklagenævnet.

Af lovens § 15 fremgår lovens straffebestemmelser. Af § 15, stk. 4, fremgår, at har nogen ved én eller flere handlinger eller undladelser begået flere overtrædelser af loven eller regler fastsat i medfør af loven, og medfører overtrædelserne idømmelse af bøde, sammenlægges bødestrafen for hver overtrædelse. Endvidere fremgår, at har nogen ved én eller flere handlinger overtrådt denne lov eller regler fastsat i medfør af denne lov og én eller flere andre love, og medfører overtrædelserne idømmelse af bøde, sammenlægges bødestrafen for hver overtrædelse af denne lov eller regler

UDKAST

fastsat i medfør af denne lov og bødestraffen for overtrædelsen af den eller de andre love.

Bestemmelsen medfører, at strafferettens almindelige princip om modereret kumulation efter straffelovens § 88 fraviges. Ved modereret kumulation forstås, at de enkelte overtrædelser indgår med nedsat vægt, når en samlet straf skal fastsættes for overtrædelser, der pådømmes samtidigt.

Af lovens § 15, stk. 5, fremgår, at stk. 4 kan fraviges, når særlige grunde taler herfor. Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, Tillæg A, L 224 som fremsat, s. 80, fremgår, at en regel om absolut kumulation ikke i alle tilfælde vil føre til et rimeligt resultat.

3.6.2. Klima-, Energi-og Forsyningsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Den overvejende del af de afgørelser, som Sikkerhedsstyrelsen som kontrolmyndighed træffer om produkter og de forpligtede erhvervsdrivende, er typisk af teknisk karakter og forudsætter betydelig teknisk indsigt på området. Det tekniske element i ecodesignreguleringen vurderes fremadrettet yderligere at blive mere omfattende, idet der fra Kommissionens side forventes et større fokus på at regulere parametre om miljømæssig bæredygtighed i produktets hele livscyklus, herunder produktionsfasen. Det reelle behov for administrativ prøvelse vurderes yderligere yderst begrænset. Ud fra en samlet vurdering vurderes det derfor hensigtsmæssigt at afskære den administrative klageadgang. Afskæringen af den administrative klageadgang findes på den baggrund ikke at have retssikkerhedsmæssige konsekvenser.

Det foreslås derfor, at den administrative klageadgang afskæres med hensyn til kontrolmyndighedernes afgørelser.

Bestemmelsen vil ikke medføre en ændring af kontrolmyndighedens forpligtelser efter officialprincippet, og kontrolmyndigheden er uanset afskæringen af den administrative klageadgang forpligtet til at genoptage en sag, hvis parten efter afgørelsen fremkommer med nye relevante oplysninger til sagen og ønsker genoptagelse, eller hvis myndigheden ikke har oplyst sagen tilstrækkeligt inden afgørelsen. Den foreslåede tilgang vil svare til håndtering af klageadgang i anden produktregulering, herunder i lov nr. 799 af 9. juni 2020 om produkter og markedsovervågning.

Som led i ændringen af lov om produkter og markedsovervågning findes det hensigtsmæssigt at ensrette ecodesignlovens straffebestemmelse med hensyn til kumulation. Det er i den forbindelse overvejet, om princippet

UDKAST

om absolut kumulation med fordel kunne ophæves og i stedet erstattes af strafferettens almindelige princip om modereret kumulation, som følger af straffelovens § 88, stk. 1. Ophævelse af princippet om absolut kumulation, vurderes at skabe en mere fleksibel og proportional bødeudmåling, og der vil kunne undgås uforholdsmæssigt store bødeindstillinger, som ikke står i rimeligt forhold til den begåede lovovertrædelse.

Det foreslås derfor, at bestemmelserne i ecodesignloven om absolut kumulation af bødestraf ophæves. Dette vil medføre, at strafferettens almindelige princip om modereret kumulation efter straffelovens § 88, stk. 1, vil finde anvendelse. Modereret kumulation indebærer, at der ved flere overtrædelser til samtidig pådømmelse fastsættes en fælles straf, der efter omstændighederne kan være lavere end ved absolut kumulation. Når kontrolmyndigheden foretager politianmeldelse af en overtrædelse med bødeindstilling, vil det foreslåede indebære, at der vil blive indstillet til en modereret, fælles bøde, på baggrund af sagens individuelle og konkrete omstændigheder, i stedet for at der sker sammenlægning af bøderne for hver overtrædelse. Dette vil således medføre en lempelse i bødeniveauet ved flere overtrædelser til samtidig pådømmelse. Der kan i den forbindelse ikke opstilles en facitliste for, hvad den modererede bøde konkret vil være, da det afhænger af sagens individuelle og konkrete omstændigheder.

4. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

Det vurderes, at lovforslaget ikke i sig selv vil medføre økonomiske konsekvenser eller implementeringskonsekvenser for staten.

Ved udmøntningen af ecodesignforordningen, dvs. ved Europa-Kommissionens fastsættelse af de konkrete krav, herunder ecodesignkrav til produkter ved delegeret retsakt forventes det dog, at lovforslaget vil have offentlige økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser. Det vil især være de dele, som vil omhandle håndhævelse af krav, som følger af ecodesignforordningen samt af delegerede retsakter og gennemførelsesretsakter, som vil vedtages i henhold til forordningen. Det vil bl.a. omhandle håndhævelse af ecodesignkrav til produkter, sprogkrav om angivelse af produktoplysninger på dansk, krav om etablering af digitale produktpas, indlæsning af information om digitale produktpas i et produktregister, forbud mod vildledende markedsføring med hensyn til mærkning, forbud mod omgåelse og forringelse af produkters ydeevne, inkl. ved softwareopdateringer, samt krav om grønne offentlige udbud. Der vil med

UDKAST

ecodesignforordningen kunne fastsættes en bred vifte af krav om miljømæssig bæredygtighed til fysiske produkter, derfor forventes der øgede merudgifter til markedsovervågningsopgaven, der skal sikre den effektive håndhævelse af kravene, inkl. sanktionering. Endvidere vil det omhandle håndhævelse af nye krav om grønne offentlige udbud, som vil kunne vedtages af Europa-Kommissionen.

Desuden vurderes udpegningen af en eller flere bemyndigende statslige myndigheder til tredjepartsverifikation at kunne have offentlige økonomiske konsekvenser samt have implementeringskonsekvenser for det offentlige.

Endelig vurderes lovforslaget, ifm. håndhævelse af de kommende krav, som vil fastsættes på EU-niveau, i begrænset omfang at have konsekvenser for sagsmængden hos politiet, anklagemyndigheden og domstolene, da der med lovforslaget fastsættes supplerende strafbestemmelser m.v. til ecodesignforordningen.

Lovforslaget vurderes ikke i sig selv at have økonomiske konsekvenser eller implementeringskonsekvenser for regioner og kommuner. Ved Europa-Kommissionens vedtagelse af de konkrete krav om grønne offentlige udbud forventes det dog, at udmøntningen af lovforslagets håndhævelsesbestemmelser i begrænset omfang vil kunne få betydning for offentlige ordregivere.

Principperne for digitaliseringsklar lovgivning er fulgt i det omfang, de er relevante for lovforslaget. Særligt vurderes princip 1 om enkle og klare regler, og princip 4 om sammenhæng på tværs direkte relevante for lovforslaget. Andre principper, herunder princip 2 om digital kommunikation, princip 5 om tryk og sikker datahåndtering, og princip 6 om anvendelse af offentlig infrastruktur vil indirekte være relevante som led i kontrolmyndighedernes aktiviteter.

5. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Det vurderes, at lovforslaget ikke i sig selv vil medføre erhvervsøkonomiske eller administrative konsekvenser for erhvervslivet. Lovforslaget omhandler primært regler om håndhævelse, inkl. sanktioner af kommende regler, som vil kunne fastsættes på området for ecodesignkrav m.v. i henhold til ecodesignforordningen. Derfor kvantificeres konsekvenserne for erhvervslivet ikke.

Ved udmøntningen af ecodesignforordningen, dvs. ved Europa-Kommissionens fastsættelse af de konkrete krav, herunder ecodesignkrav til produkter ved delegerede retsakter forventes det dog, at lovforslaget vil have begrænsede byrder for erhvervslivet. Byrderne følger direkte af en minimumstilgang ved fastsættelse af supplerende bestemmelser til ecodesignforordningen og markedsovervågningsforordningen for så vidt angår den foreslåede lovs område.

En skærpet og mere effektiv håndhævelse vil kunne føre til yderligere byrder for virksomheder, som ikke overholder de krav, der vil følge af ecodesignforordningen, herunder ecodesignkrav. Det kan dog også forventes, at de nye håndhævelsesbestemmelser vil have positive økonomiske konsekvenser for virksomheder, som overholder de krav, der vil følge af ecodesignforordningen, som led i at ulovlige produkter fjernes fra markedet.

Krav om, at produktinformation skal fremgå på dansk vil også i begrænset omfang kunne føre til økonomiske konsekvenser for erhvervslivet.

Med hensyn til virksomheder, som ønsker at ansøge om at blive notificeret til Europa-Kommissionen som bemyndiget certificeringsorgan, kan det forventes at være visse begrænsede omkostninger forbundet med udarbejdelse af dokumentation og ansøgningsproces.

Det bemærkes, at lovforslaget bortset fra den del, som omhandler sprogkrav til produktinformation, ikke vil indeholde forpligtelser, som direkte målrettes erhvervslivet, men omhandle håndhævelse af krav, som enten er fastsat i ecodesignforordningen eller som fremadrettet vil kunne fastsættes af Kommissionen i henhold til ecodesignforordningen ved delegerede retsakter og gennemførelsesretsakter.

UDKAST

Erhvervsstyrelsens Område for Bedre Regulering (OBR) har modtaget lovforslaget i præhøring. OBR vurderer, at lovforslaget medfører administrative konsekvenser i form af omkostninger for erhvervslivet. De administrative konsekvenser følger af Sikkerhedsstyrelsens løbende kontrol af produktsager og markedsovervågningstilsyn. Derudover vil der være årlige kontroller, hvor virksomheder løbende skal stille deres produkt til rådighed til kontrol samt betale dertilhørende transportomkostninger.

På baggrund af ovenstående vurderes det, at de samlede administrative konsekvenserne ikke overstiger bagatelgrænsen for forelæggelsen for Regeringens økonomiudvalg på 4 mio. kr., hvorfor de ikke kvantificeres nærmere.

OBR bemærker, at lovforslaget giver hjemmel til udstedelse af bekendtgørelser, som indebærer administrative konsekvenser for erhvervslivet. Lovforslagets bemyndigelsesbestemmelser vurderes at medføre administrative konsekvenser, men disse kan ikke kvantificeret på nuværende tidspunkt før den nærmere udmøntning.

Det vurderes, at lovforslaget vil leve op til de fem principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering. Der er i vurderingen navnlig lagt vægt på, at de supplerende bestemmelser ikke forventes at gå længere, end forudsat med ecodesignforordningen, at reguleringen ikke forventes at føre til, at danske virksomheder vil stilles dårligere i den internationale konkurrence, og at de vil træde i kraft senest muligt og under hensyntagen til de fælles ikrafttrædelsesdatoer.

Lovforslaget vurderes ikke at påvirke virksomheders og iværksætteres muligheder for at teste, udvikle og anvende nye teknologier og innovation. OBR har bemærket, at de ikke har nogen bemærkninger hertil.

6. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget vurderes ikke at medføre administrative konsekvenser for borgerne.

7. Klimamæssige konsekvenser

Lovforslaget forventes i sig selv ikke at have direkte nationale klimamæssige konsekvenser. Såfremt effektiv håndhævelse af krav efter ecodesignforordningen leder til et lavere energiforbrug i Danmark, kan der såfremt dette leder til mindre fossil energiproduktion i Danmark være indirekte

UDKAST

CO2-reduktioner forbundet med lovforslaget. Det bemærkes, at lovforslaget ikke vil omhandle forpligtelser, som direkte vil stille krav om klimamæssig bæredygtighed, men omhandle håndhævelse af krav herom, som enten er fastsat i ecodesignforordningen eller som Kommissionen vil kunne fastsætte ved delegerede retsakter eller gennemførelsesretsakter i henhold til ecodesignforordningen.

8. Miljø- og naturmæssige konsekvenser

Lovforslaget forventes ikke i sig selv at have direkte miljø- og naturmæssige konsekvenser. I det omfang effektiv håndhævelse af krav efter ecodesignforordningen fører til, at produkter, som ikke overholder de gældende ecodesignkrav ændres, så det overholder kravene, eller fjernes fra markedet, vil det kunne have positive effekter på miljø og natur. Det bemærkes, at lovforslaget ikke vil omhandle forpligtelser, som direkte vil stille krav om miljømæssig bæredygtighed, men omhandle håndhævelse af krav herom, som enten er fastsat i ecodesignforordningen eller som Kommissionen vil kunne fastsætte ved delegerede retsakter eller gennemførelsesretsakter i henhold til ecodesignforordningen.

9. Forholdet til EU-retten

Forordninger er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat, jf. EUF-Traktatens artikel 288. Det er med ecodesignforordningen imidlertid forudsat, at der fastsættes supplerende nationale bestemmelser til forordningen.

Lovforslaget udarbejdes for, at de nødvendige supplerende bestemmelser til ecodesignforordningen kan fastsættes i dansk ret. Ecodesignforordningen trådte i kraft den 18. juli 2024.

10. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Et udkast til lovforslag har i perioden fra den 30. august til den 27. september (28 dage) været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.: ABC - Rådgivende Ingeniører, ADB (Association Dansk Bio-brændsel), Accura, Advokatpartnerselskab, Advokatrådet – Advokatsamfundet, Akademikerne, Akademisk Arkitektforening, Aktiveenergiforbrugere, Affald Plus, Aluminium Danmark, Andel, Andel Energi, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, ARI (Affald- og ressourceindustrien under DI), Artelia A/S, Asfaltindustrien, Banedanmark, BAT-kartellet, Batteriforeningen, Bayer, Belysningsbranchen Danmark, Better Energy, Bilbranchen Dansk Industri, Billund Vand og Energi A/S, Biobrændselsforeningen,

UDKAST

Biodiversitetsrådet, Biofos A/S, Biogas Danmark, Blik- og Rørarbejderforbundet, Brancheforeningen Dansk Luftfart, Brancheforeningen for Bygningssagkyndige og Energikonsulenter, Brancheforeningen for Decentral Kraftvarme, Brancheforeningen for Frø, Brancheforeningen for Husstands-vindmøller, Brancheforeningen for Skov, Have og Park-Forretninger, Brancheforeningen for Små- og Mellemlstore Vindmøller, Brancheforeningen for sæbe, parfume og teknisk-kemiske artikler, Brunata, Bryggeriforeningen, Bornholms Energi og Forsyning (BEOF), Bopa Law, Brancheforeningen Cirkulær, BUILD - institut for byggeri, by og miljø, Business Region MidtVest (BRMV), Business Danmark, Byggecentrum, Bygherreforeningen, Bærebros A/S, C4 – Carbon Capture Cluster Copenhagen, CARE Danmark, Crossbridge Energy Fredericia, Center for Electric Power and Energy (DTU), CEPOS, Cerius, Cevea, Centrica Energy Trading A/S, Clean, CTR, CO-industri, Concito, COWI, Copenhagen Infrastructure Partners, Copenhagen Merchants, Crossbridge Energy Fredericia, Daka, DAKOFA, Dana Petroleum, DANAK (Den Danske Akkrediterings- og Metrologifond), Dansk Halm, Danmarks Almene Boliger (BL), Danmarks Biavlerforening, Danmarks Farve- og limindustri Danmarks Fiskeriforening, Danmarks Frie Autocampere, Danmarks Jægerforbund, Danmarks Naturfredningsforening, Danmarks Pelagiske Producentorganisation, Danmarks Skibskredit, Danmarks Tekniske Universitet (DTU), Danoil Exploration A/S, Dansk Akvakultur, Dansk Arbejdsgiverforening (DA), Dansk Autogenbrug, Dansk Biotek, Danske Byggecentre, Dansk Byggeri, Dansk Center for Lys, Dansk Ejendomsmæglerforening, Dansk Erhverv, Dansk Facilities Management (DFM), Dansk Fjernvarme, Dansk Frisør og kosmetiker Forbund, Dansk Gartneri, Dansk Gasteknisk Center (DGC), Dansk Industri, Dansk IT, Dansk Landbrugsrådgivning, Dansk Maskinhandlerforening, Dansk Metal, Dansk Methanolforening, Dansk Miljøteknologi, Dansk Mode og Textil, Dansk Offshore, Dansk Ornitologisk Forening, Dansk Planteværn, Dansk Producentansvar, Dansk Retursystem A/S, Dansk Skovforening, Dansk Solcelleforening, Dansk Standard, Dansk Told- og Skatteforbund, Dansk Transport og Logistik (DTL), Dansk Træforening, Dansk Varefakta Nævn, Danske Advokater, Dansk Annoncørforening Danske Arkitektvirksomheder, DANSKE ARK, Danske bilimportører, Danske Commodities A/S, Danske Havne, Danske Maritime, Danske Mediedistributører, Danske Medier, Danske Rederier, Danske Regioner, Danske Tegl, Danske Vandværker, Danske Udlejere, DANVA (Dansk Vand- og Spildevandsforening), DANVAK, Dataetisk Råd, DCC Energi Naturgas, De Unge Biodiversitetsambassadører, Decentral Energi, DELTA Dansk Elektronik, Dommerfuldmægtigforeningen, DR, Drivkraft

UDKAST

Danmark, DTU – Myndighedsbetjening, DTU Risø, EA Energianalyse, EBO Consult A/S, E.ON Danmark A/S, EmballageIndustrien, Energi Danmark, Energi Fyn, Energiforum Danmark, Energycluster, Energisystemer ApS, Energitjenesten, Enyday, Erhvervsflyvningens Sammenslutning (ES-DAA), EUROPEAN GREEN CITIES, European Energy, Eurowind Energy A/S, EV Test, Evida, Everfuel, EWE Energie AG, Fagbevægelsens Hovedorganisation, Fairtrade, FDO, Ferskvandsfiskeriforeningen, Finans og Leasing, Finansforbundet, Finans Danmark, Fjernvarme Fyn, Fonden Kraka, Forbrugerrådet Tænk, Forenede Danske El-bilister (FDEL), Foreningen for skånsomt kystfiskeri, Foreningen af Danske Skatteankenævn, Foreningen af Rådgivende Ingeniører (FRI), Foreningen Danske Revisorer, Fors A/S, Forsikring & Pension, Forsikringsmæglerforeningen, Forsyningstilsynet, Fredericia Spildevand og Energi A/S, Frederiksberg Forsyning, FRI - Foreningen af Rådgivende, ingeniører, Frie FSE, FSR Danske revisorer, GAFSAM, Gaz-system, GRAKOM, Genvindingsindustrien, Greenpeace, GreenTech Advisor, Gentofte og Gladsaxe Fjernvarme, Green Power Denmark, GTS (Godkendt Teknologisk service), Grundfos, HK-Kommunal, HK-Privat, HOFOR A/S, HOFOR Fjernkøling A/S, HOFOR Vind A/S, HORESTA, H2 Energy Esbjerg, IBIS, IDA (Ingeniørforeningen i Danmark), Institut for produktudvikling (IPU), International Network for Sustainable Energy (INFORSE), Intelligent Energi, Ineos Danmark, ISOBRO, IT-Branchen, ITD - Brancheforeningen for den danske vejgodstransport, Justitia, Jysk, Kjærgaard A/S, KlimaEnergi A/S, Klimarådet, KL (Kommunernes Landsforening), Konservative studerende, Kooperationen (Den Kooperative arbejdsgiver- og interesseorganisation i Danmark), Kosmetik- og hygiejne branchen, Kraka, Kreab, Kredsløb, Kræftens Bekæmpelse, Københavns Kulturcenter, Københavns Universitet, Landbrug & Fødevarer, Landdistrikternes Fællesråd, Landsbyggefonden, Landsforeningen af Solcelleejere, Landsforeningen for Bæredygtigt Landbrug, Landsforeningen Naboer til Kæmpevindmøller, Lederne Søfart, Lederne Hovedorganisation, Lokale Pengeinstitutter, Lundsby Renewable Solutions Mellempfolkeligt Samvirke, Middelgrundens Vindmøllelaug, Nasdaq Copenhagen A/S, Nationalbanken, Nationalt Center for Fødevarer og Jordbrug, Nationalt Center for Miljø og Energi, Nature Energy, N1 A/S, Netværk for Vestegnens Fjernvarmedistributionselskaber, Niras, NOAH Energi og Klima, Nisa Nordisk Folkecenter for Vedvarende Energi, Nordisk Energirådgivning ApS, Norrecco Norlys, Novozymes, NRGi Renewables A/S, Nuuday, Nærbutikkernes landsforening, Nævnenes Hus, Oceana, Oxfam Danmark Planenergi, Plasticchange, Plesner Ad-

UDKAST

vokatpartnerselskab, Plastindustrien, Procesindustrien, PVC informationsrådet, Radius Elnet A/S, Rambøll, Reel Energioplysning Regstrup Natur og miljøforening, Restaurationsbranchen.dk, Rockwool, Rådet for Bæredygtigt Byggeri, Rådet for Bæredygtig Trafik, Rådet for grøn omstilling, RWE Renewables Denmark A/S, Salling Group, SEGES, Serviceforbundet, Siemens Gamesa, SKAD - Autoskade- og Køretøjsopbyggerbranchen i Danmark, SMVdanmark, Solar Lightning, Consultants ApS, Statens ByggeforskningsInstitut, Stiesdal, Synergi, Substain, TDC, TEKNIQ Arbejdsgiverne, Teknologisk Institut, Telenor, Telia, Tetrapak, Total S.A., TREGS, TREFOR/EWII, Tænketanken, Varmepumpefabrikantforeningen, Vattenfall A/S, Vedvarende Energi, Vejle Spildevand, VELTEK, Verdens Skove, VEKS, VELUX, Verdo Randers, Vestforbrænding, Vestas Wind systems A/S, Vestforsyning, Vildtforvaltningsrådet, Vindenergi Danmark, Vin og Spiritus Organisationen i Danmark, Vinduesindustrien, VisitDenmark, Wind Estate A/S, Wintershall Noordszee B.V., WWF Verdensnaturfonden, Ældre Sagen, Økologisk Landsforening, Ørsted, Aalborg Portland A/S, Aalborg Energikoncern, Aalborg Universitet, Aarhus Universitet, 92-Gruppen, 3F, 3, Albertslund Kommune, Allerød Kommune, Assens Kommune, Ballerup Kommune, Billund Kommune, Bornholms Regionskommune, Brøndby Kommune, Brønderslev Kommune, Dragør Kommune, Egedal Kommune, Esbjerg Kommune, Fanø Kommune, Favrskov Kommune, Faxe Kommune, Fredensborg Kommune, Fredericia Kommune, Frederiksberg Kommune, Frederikshavn Kommune, Frederikssund Kommune, Furesø Kommune, Faaborg-Midtfyn Kommune, Gentofte Kommune, Gladsaxe Kommune, Glostrup Kommune, Greve Kommune, Gribskov Kommune, Guldborgsund Kommune, Haderslev Kommune, Halsnæs Kommune, Hedensted Kommune, Helsingør Kommune, Herlev Kommune, Herning Kommune, Hillerød Kommune, Hjørring Kommune, Holbæk Kommune, Holstebro Kommune, Horsens Kommune, Hvidovre Kommune, Høje-Taastrup Kommune, Hørsholm Kommune, Ikast-Brande Kommune, Ishøj Kommune, Jammerbugt Kommune, Kalundborg Kommune, Kerteminde Kommune, Kolding Kommune, Københavns Kommune, Køge Kommune, Langeland Kommune, Lejre Kommune, Lemvig Kommune, Lolland Kommune, Lyngby-Taarbæk Kommune, Læsø Kommune, Mariagerfjord Kommune, Middelfart Kommune, Morsø Kommune, Norddjurs Kommune, Nordfyns Kommune, Nyborg Kommune, Næstved Kommune, Odder Kommune, Odense Kommune, Odsherred Kommune, Randers Kommune, Rebild Kommune, Ringkøbing-Skjern Kommune, Ringsted Kommune, Roskilde Kommune, Rudersdal Kommune, Rødovre

UDKAST

Kommune, Samsø Kommune, Silkeborg Kommune, Skanderborg Kommune, Skive Kommune, Slagelse Kommune, Solrød Kommune, Sorø Kommune, Stevns Kommune, Struer Kommune, Svendborg Kommune, Syddjurs Kommune, Sønderborg Kommune, Thisted Kommune, Tønder Kommune, Tårnby Kommune, Vallensbæk Kommune, Varde Kommune, Vejen Kommune, Vejle Kommune, Vesthimmerlands Kommune, Viborg Kommune, Vordingborg Kommune, Ærø Kommune, Aabenraa Kommune, Aalborg Kommune, og Aarhus Kommune.

11. Sammenfattende skema		
	Positive konsekvenser/mindre-udgifter (hvis ja, angiv omfang/hvis nej, anfør »Ingen«)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang/hvis nej, anfør »Ingen«)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Lovforslaget vurderes at medføre statslige økonomiske konsekvenser, især håndhævelse af ecodesignforordningens krav samt af krav vedtaget i henhold til forordningen. Endvidere vurderes etablering af bemyndigende myndighed med hensyn til tredjepartsverificering mv. at have visse mindre statslige økonomiske konsekvenser. Endelig vurderes lovforslaget i begrænset omfang at have konsekvenser for sagsmængden hos politiet, anklagemyndigheden og domstolene, da der med lovforslaget fastsættes supplerende strafbestemmelser til ecodesignforordningen. De økonomiske konsekvenser for staten ved håndhævelse af ecodesignkrav fastsat efter ecodesignforordningen indebærer statsfinansielle merudgifter til årsværk på 1,9 mio. kr. i 2025, 4,6 mio. kr. i 2026 og 6,1 mio. kr. i 2027.

UDKAST

<p>Implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner</p>	<p>Ingen</p>	<p>Det vurderes, at der vil være implementeringskonsekvenser for staten, særligt i forbindelse med håndhævelse af nye krav vedtaget i henhold til ecodesignforordningen. Det vurderes bl.a. at kunne omfatte opkvalificering af kompetencer hos markedsovervågningsmyndigheden. Endvidere skal der etableres en model for håndhævelse af nye krav om grønne offentlige udbud. Etablering af bemyndigende myndighed med hensyn til tredjepartsverificering mv., vurderes yderligere at kunne have implementeringsmæssige konsekvenser for staten.</p>
<p>Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet m.v.</p>	<p>Det kan forventes, at de nye håndhævelsesbestemmelser vil have positive økonomiske konsekvenser for virksomheder, som overholder de krav, der vil følge af ecodesignforordningen, som led i at ulovlige produkter fjernes fra markedet.</p>	<p>Det forventes, at der vil være begrænsede økonomiske konsekvenser for erhvervslivet, herunder som led i håndhævelse af nye krav vedtaget i henhold til ecodesignforordningen. Krav om, at produktinformation skal fremgå på dansk vil også i begrænset omfang kunne føre til økonomiske konsekvenser for erhvervslivet.</p>
<p>Administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.</p>	<p>Ingen</p>	<p>Lovforslaget vurderes at medføre administrative konsekvenser i form af omkostninger for erhvervslivet. De administrative konsekvenser følger af Sikkerhedsstyrelsens løbende kontrol af produktsager og markedsovervågningstilsyn. Derudover vil der være årlige kontroller, hvor virksomheder løbende skal stille sit produkt til rådighed til kontrol samt betale dertilhørende transportomkostninger.</p>

UDKAST

		<p>De samlede administrative konsekvenserne vurderes ikke at overstige bagatelgrænsen for forelæggelsen for Regeringens økonomiudvalg på 4 mio. kr.</p> <p>Lovforslaget giver endvidere hjemmel til udstedelse af bekendtgørelser, som indebærer administrative konsekvenser for erhvervslivet, men disse kan ikke kvantificeret på nuværende tidspunkt før den nærmere udmøntning.</p>
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Klimamæssige konsekvenser	<p>Lovforslaget forventes i sig selv ikke at have direkte nationale klimamæssige konsekvenser. Såfremt effektiv håndhævelse af krav efter ecodesign-forordningen leder til et lavere energiforbrug i Danmark, kan der såfremt dette leder til mindre fossil energiproduktion i Danmark være indirekte CO₂-reduktioner forbundet med lovforslaget.</p>	Ingen
Miljø- og naturmæssige konsekvenser	<p>Lovforslaget forventes ikke i sig selv at have direkte miljø- og naturmæssige konsekvenser. I det omfang effektiv håndhævelse af krav efter ecodesignforordningen fører til, at produkter, som ikke overholder de gældende ecodesignkrav ændres, så det overholder kravene, eller fjernes fra markedet, vil det kunne have positive effekter på miljø og natur.</p>	Ingen
Forholdet til EU-retten	<p>Det er med ecodesignforordningen forudsat, at der fastsættes nationale supplerende bestemmelser til forordningen.</p>	

UDKAST

	Lovforslaget udarbejdes for, at de nødvendige supplerende bestemmelser til ecodesignforordningen kan fastsættes i dansk ret.	
Er i strid med de fem principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering (der i relevant omfang også gælder ved implementering af ikke-erhvervsrettet EU-regulering) (sæt X)	Ja ☐	Nej ☒

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Det fremgår af ecodesignlovens § 1, stk. 1, at lovens formål er at fremme udvikling og anvendelse af energieffektive og miljøvenlige energirelaterede produkter med henblik på at begrænse energiforbruget og belastningen af miljøet i produkternes livscyklus.

Af ecodesignlovens § 1, stk. 2 og 3, fremgår endvidere, at loven finder anvendelse på alle former for energirelaterede produkter, der er bragt i omsætning, samt komponenter og delkomponenter hertil. Endvidere fremgår, at loven ikke finder anvendelse på ibrugtagne eksemplarer af et energirelateret produkt.

Det foreslås i § 1, stk. 1, at loven supplerer Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2024/1781/EU af 13. juni 2024 om fastlæggelse af en ramme for fastsættelse af krav til miljøvenligt design for bæredygtige produkter, om ændring af direktiv 2020/1828/EU og forordning 2023/1542/EU og om ophævelse af direktiv 2009/125/EF (ecodesignforordningen), jf. bilag 1 til denne lov, og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 1020/2019/EU af 20. juni 2019 om markedsovervågning og produktoverensstemmelse og

UDKAST

om ændring af direktiv 2004/42/EF og forordning nr. 765/2008/EF og nr. 305/2011/EU (markedsovervågningsforordningen).

Den foreslåede bestemmelse vil således afgrænse lovens formål til at supplere ecodesignforordningen og markedsovervågningsforordningen.

Ecodesignforordningen gengives i et bilag til loven. I tilknytning hertil er der indsat en fodnote til lovens titel om, at gengivelsen af forordningsbestemmelser i loven og gengivelsen af ecodesignforordningen i lovens bilag udelukkende er begrundet i praktiske hensyn og ikke berører forordningens umiddelbare gyldighed i Danmark.

Bestemmelsen vil medføre, at lovens formål afgrænses til at fastsætte de nødvendige supplerende bestemmelser til ecodesignforordningen samt til delegerede retsakter og gennemførelsesretsakter, der vedtages i henhold til forordningen, og til markedsovervågningsforordningen for så vidt angår den foreslåede lovs anvendelsesområde.

Det foreslås i § 1, *stk.* 2, at loven finder anvendelse på produkter, der bringes i omsætning eller tages i brug, herunder komponenter og mellemprodukter, som er omfattet af ecodesignforordningen samt delegerede retsakter, der er vedtaget i henhold til ecodesignforordningen.

Den foreslåede bestemmelse vil afgrænse lovens anvendelsesområde i overensstemmelse med ecodesignforordningen. Af ecodesignforordningens artikel 1, *stk.* 2, følger, at forordningen finder anvendelse på alle fysiske varer, der bringes i omsætning eller tages i brug, herunder komponenter og mellemprodukter. En række produktgrupper er dog undtaget fra forordningens anvendelsesområde:

- fødevarer som defineret i artikel 2 i forordning nr. 178/2002/EF, jf. litra a
- foder som defineret i artikel 3, nr. 4, i forordning nr. 178/2002/EF, jf. litra b
- lægemidler som defineret i artikel 1, nr. 2, i direktiv 2001/83/EF, jf. litra c
- veterinærlægemidler som defineret i artikel 4, nr. 1, i forordning 2019/6/EU, jf. litra d
- levende planter, dyr og mikroorganismer, jf. litra e
- produkter af menneskelig oprindelse, jf. litra f
- produkter af planter og dyr, der er direkte forbundet med deres fremtidige reproduktion, jf. litra g

UDKAST

- køretøjer som omhandlet i artikel 2, stk. 1, i forordning nr. 167/2013/EU, i artikel 2, stk. 1, i forordning nr. 168/2013/EU og i artikel 2, stk. 1, i forordning 2018/858/EU, for så vidt angår de produktaspekter, for hvilke der er fastsat krav i sektorspecifikke EU-retsakter, der finder anvendelse på disse køretøjer, jf. litra h

Bestemmelsen vil medføre, at den foreslåede lovs anvendelsesområde udvides væsentligt set i forhold til den gældende ecodesignlovs anvendelsesområde, som er afgrænset til energirelaterede produkter. Med den foreslåede bestemmelse vil loven således finde anvendelse på produkter, som er omfattet af ecodesignforordningen samt delegerede retsakter, der er vedtaget i henhold til forordningen. Det betyder, at loven i overensstemmelse med forordningens anvendelsesområde vil omfatte alle fysiske varer, der bringes i omsætning eller tages i brug, herunder komponenter og mellemprodukter med de undtagelser, som fremgår af forordningen samt den afgrænsning, der fremgår af delegerede retsakter, der vedtages i henhold til forordningen.

Der henvises i øvrigt til afsnit 3.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 2

Den foreslåede § 2 er en videreførelse af ecodesignlovens § 3 med mindre justeringer.

Det fremgår af ecodesignlovens § 3, stk. 1, at klima-, energi- og forsyningsministeren efter forhandling med miljøministeren kan fastsætte regler med henblik på opfyldelse af Danmarks forpligtelser i henhold til EU-retten inden for lovens område eller med henblik på at gennemføre eller anvende EU-regler om forhold, der er omfattet af denne lov. Af lovens § 3, stk. 2, fremgår, at ministeren kan fastsætte regler eller træffe beslutninger med henblik på at gennemføre eller anvende EU-regler om forhold, der er omfattet af ecodesignloven.

Det foreslås i § 2, at klima-, energi- og forsyningsministeren efter forhandling med miljøministeren kan fastsætte regler eller træffe afgørelse med henblik på opfyldelse af Danmarks forpligtelser i henhold til EU-retten inden for lovens område eller med henblik på at gennemføre eller anvende EU-regler om forhold, der er omfattet af denne lov.

UDKAST

Bemyndigelsen er en sammenskrivning af tilsvarende bestemmelser i ecodesignloven. Bemyndigelsen vil kunne benyttes ved vedtagelse af nye EU-retsakter på området, ændringer i eksisterende retsakter, eller hvis det viser sig, at der er behov for yderligere regler for at gennemføre eksisterende retsakter, der er af mindre omfang eller overvejende er af teknisk karakter. Bemyndigelsen vil også kunne benyttes, hvor afgørelser er nødvendige for at gennemføre eller anvende bindende og umiddelbart gældende EU-retsakter på området, herunder forordninger, direktiver, afgørelser og beslutninger om ecodesign. Det kunne f.eks. være afgørelser om påbud om at overholde regler inden for lovens område eller om forbud mod salg af produkter, som ikke er i overensstemmelse med ecodesignkrav som fastsat i henhold til ecodesignforordningen. Det kan eksempelvis også være regler om, at overtrædelse af en EU-retsakt eller et forbud eller en undladelse af at efterkomme et påbud givet af kontrolmyndigheden i den forbindelse, kan straffes med bøde.

Bestemmelsen vil med mindre justeringer svare til en videreførelse af tilsvarende bestemmelser i ecodesignloven.

Der henvises i øvrigt til afsnit 3.2.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 3

Den foreslåede § 3 er en uændret videreførelse af § 8 a i ecodesignloven.

Det fremgår af ecodesignlovens § 8 a, stk. 1, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om, at nærmere angivne internationale vedtagelser og tekniske specifikationer vedrørende krav til virksomheder, anlæg, indretninger og produkter m.v., som der henvises til i regler udstedt i medfør af denne lov, ikke indføres i Lovtidende. Af lovens § 8 a, stk. 2, fremgår, at ministeren kan fastsætte regler om, hvorledes oplysninger om de internationale vedtagelser og tekniske specifikationer, der ikke indføres i Lovtidende, kan tilgås, jf. lovens § 8 a, stk. 2.

Det foreslås i § 3, *stk. 1*, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om, at nærmere angivne internationale vedtagelser og tekniske specifikationer vedrørende krav til virksomheder, anlæg, indretninger og produkter m.v., der henvises til i regler udstedt i medfør af denne lov, ikke indføres i Lovtidende.

UDKAST

Bemyndigelsen vil kunne anvendes efter en konkret vurdering af særligt de ophavsretlige aspekter.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at der i den foreslåede lov vil gives samme muligheder, som efter ecodesignloven til at fastsætte regler om at undtage visse nærmere angivne internationale vedtagelser og tekniske specifikationer fra kravet om indførelse i Lovtidende.

Det foreslås i § 3, *stk. 2*, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om, hvorledes oplysninger om de internationale vedtagelser og tekniske specifikationer, der ikke indføres i Lovtidende, jf. *stk. 1*, kan tilgås.

Det forudsættes, at der ved bemyndigelsens anvendelse i hvert enkelt tilfælde vil blive overvejet, på hvilken måde oplysning om indholdet af forskrifterne mest hensigtsmæssigt kan tilgås. Ophavsretlige aspekter fører til, at det hovedsageligt, men ikke nødvendigvis udelukkende, vil ske ved gennemsyn hos den myndighed, der administrerer området.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at der i den foreslåede lov vil gives samme muligheder, som efter ecodesignloven til at fastsætte regler om, hvorledes oplysninger om de internationale vedtagelser og tekniske specifikationer ellers kan tilgås.

Der henvises i øvrigt til afsnit 3.2.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 4

Codesignloven indeholder ingen bestemmelser om bemyndigende myndighed med hensyn til overensstemmelsesvurderingsorganer.

Det foreslås i § 4, *stk. 1*, at [klima-, energi- og forsyningsministeren og miljøministeren] [på hver deres område] kan udpege private og offentlige virksomheder samt offentlige myndigheder til at gennemføre overensstemmelsesvurderingsopgaver som bemyndiget organ i henhold til ecodesignforordningens kapitel IX.

Formålet med bestemmelsen er i overensstemmelse med ecodesignforordningen at fastsætte bestemmelser om bemyndigende myndighed og be-

UDKAST

myndigede organer med hensyn til varetagelse af overensstemmelsesvurderingsopgaver. Ved overensstemmelsesvurdering forstås en proces til påvisning af, om kravene til miljøvenligt design i de relevante delegerede retsakter vedtaget i henhold til artikel 4 er blevet opfyldt, jf. codesignforordningens artikel 2, nr. 51. Ved overensstemmelsesvurderingsorgan forstås endvidere et organ, der udfører overensstemmelsesvurderingsopgaver, herunder kalibrering, test, certificering og inspektion, jf. codesignforordningens artikel 2, nr. 52. Yderligere forstås ved bemyndiget organ, et overensstemmelsesvurderingsorgan, der er bemyndiget i overensstemmelse med codesignforordningens kapitel IX, jf. forordningens artikel 2, nr. 53.

De udpegede bemyndigede organer vil kunne gennemføre de overensstemmelsesvurderingsopgaver, som fremgår af relevante delegerede retsakter, der er vedtaget i henhold til forordningens artikel 4. Antallet af overensstemmelsesvurderingsorganer, som ønsker at blive et bemyndiget organ kan således forventes at afhænge af, i hvilket omfang der fastsættes krav om overensstemmelsesopgaver for bemyndigede organer i de codesignkrav, som Kommissionen kan vedtage i henhold til codesignforordningens artikel 4. Ved krav om overensstemmelsesvurdering af et bemyndiget organ vil de relevante produkter skulle gennemgå en overensstemmelsesvurdering af et bemyndiget organ, inden produktet bringes i omsætning eller tages i brug.

En af opgaverne for det bemyndigede organ vil således være at gennemføre den relevante procedure for overensstemmelsesvurdering af, om et produkt er i overensstemmelse med gældende codesignkrav før produktet kan bringes i omsætning. Det vil kunne være efter bestilling fra fabrikanten på de produktområder, hvor det kræves, at et bemyndiget organ gennemfører overensstemmelsesvurderingsproceduren.

Taget codesignforordningens brede anvendelsesområde i betragtning foreslås det, at ansvaret som bemyndigende myndighed fordeles mellem [Miljøministeriet og Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet] ved delegation til relevant myndighed. En sådan fordeling vil ske på baggrund af, hvilken eller hvilke produktgrupper som den enkelte delegerede retsakt vil omfatte. Ansvar som bemyndigende myndighed vil således som udgangspunkt kunne fordeles til [Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets ressort, hvor den delegerede retsakt omfatter energirelaterede produkter. Hvor den delegerede retsakt omfatter ikke-energirelaterede produkter eller mellemprodukter, vil ansvaret som bemyndigende myndighed som udgangspunkt kunne fordeles til Miljøministeriets ressort.]

UDKAST

Bestemmelsen vil supplere ecodesignforordningens artikel 49, stk. 1, hvorefter medlemsstaterne skal udpege en bemyndigende myndighed, som er ansvarlig for at indføre og gennemføre de nødvendige procedurer for vurdering og notifikation af overensstemmelsesvurderingsorganer og for at overvåge de bemyndigede organer.

Det foreslås i § 4, *stk.* 2, at [klima-, energi- og forsyningsministeren og miljøministeren] kan fastsætte regler [på hver deres område] om udpegning, herunder om akkreditering, tilsyn og kontrol med bemyndigede organer, og om hvilke opgaver den bemyndigede skal udføre.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at der ved bekendtgørelse vil skulle fastsættes regler om bemyndigede organer, herunder om udpegning, hvilke opgaver, det udpegede organ skal udføre, og om kontrol med de bemyndigede organer.

I det tilfælde det besluttes, at vurdering om overvågning skal udføres af et nationalt akkrediteringsorgan, vil DANAK benyttes. DANAK er udpeget som nationalt akkrediteringsorgan, jf. bekendtgørelse nr. 1230 af 11. december 2009 om udpegning af det nationale akkrediteringsorgan.

Bestemmelsen vil supplere ecodesignforordningens bestemmelser om bemyndigede organer i forordningens kapitel IX.

Der henvises i øvrigt til afsnit 3.2.3. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 5

Ecodesignloven indeholder ingen hjemmel til, at kunne fastsætte regler om sprogkrav til produktoplysninger i medfør af ecodesignkrav.

Det fremgår af ecodesignlovens § 10, stk. 3, at den ansvarlige efter lovens § 4, dvs. den ansvarlige erhvervsdrivende, som bringer et energirelateret produkt i omsætning, efter anmodning skal give alle oplysninger, som er nødvendige for varetagelsen af kontrolmyndighedens opgaver, på et sprog, der er letforståeligt. Bestemmelsen er nærmere præciseret i ecodesignbekendtgørelsens § 3, stk. 3, ved, at dokumentation for ecodesignkravenes overholdelse skal udfærdiges på enten dansk, norsk, svensk eller engelsk.

UDKAST

Det foreslås i § 5, 1. pkt., at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om det sprog, som produktoplysninger i medfør af delegerede retsakter vedtaget i henhold til ecodesignforordningen, skal fremgå på.

Formålet med bestemmelsen i § 5, 1. pkt. er i overensstemmelse med ecodesignforordningens artikel 7, stk. 8, samt artikel 27, stk. 7, artikel 29, stk. 4 og artikel 30, stk. 2, litra b, at fastsætte krav om, hvilket sprog produktoplysninger målrettet forbrugere og andre aktører i produktets forsyningskæde skal fremgå på, herunder således at de for kunder fremgår på et letforståeligt sprog. Oplysningerne vil bl.a. kunne omhandle produktets indhold af problematiske stoffer, produktets ydeevne, installation, anvendelse, vedligeholdelse, reparation, installation af operativsystemer, returering, demontering, genbrug, istandsættelse, genanvendelse og bortskaffelse.

Bestemmelsen vil medføre, at der ved bekendtgørelse vil skulle fastsættes regler om det sprog, som produktoplysninger, som vil følge af delegerede retsakter vedtaget i henhold til ecodesignforordningen, skal fremgå på. Bemyndigelsen forventes anvendt ved, at der ved bekendtgørelse vil stilles krav om, at disse produktoplysninger skal fremgå på dansk.

Bestemmelsen vil supplere ecodesignforordningens artikel 7, stk. 8, hvoraf det fremgår, at oplysninger, som ifølge ecodesignkrav vil skulle ledsage et produkt, skal gives på et for kunder letforståeligt sprog fastsat af den medlemsstat, på hvis marked produktet skal gøres tilgængeligt, eller i hvilken det skal tages i brug. Bestemmelsen vil ligeledes supplere forordningens artikel 27, stk. 7, artikel 29, stk. 4, og artikel 30, stk. 2, litra b, om importørens og distributørens forpligtelser til at sikre, at et produkt, som er omfattet af ecodesignkrav, ledsages af en brugsanvisning i digitalt format på et letforståeligt sprog, der fastsat af den pågældende medlemsstat.

Det foreslås med § 5, 2 pkt., at ministeren endvidere fastsætter regler om sprog, som oplysninger efter kontrolmyndighedens anmodning skal fremgå på.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at der vil skulle fastsættes sprogkrav til de oplysninger, herunder dokumentation, som den erhvervsdrivende, efter kontrolmyndighedens anmodning skal levere.

Bestemmelsen vil medføre, at der ved bekendtgørelse vil skulle fastsættes regler om det eller de sprog, som oplysningerne, skal fremgå på. Bemyndigelsen forventes anvendt ved, at der ved bekendtgørelse vil stilles krav om,

UDKAST

at disse produktoplysninger skal fremgå på dansk, norsk, svensk eller engelsk, hvilket vil svare til gældende retstilstand efter ecodesignloven.

Bestemmelsen vil supplere ecodesignforordningens artikel 27, stk. 10, hvorefter fabrikanten, efter kontrolmyndighedens anmodning, skal give information og dokumentation på et for myndigheden letforståeligt sprog. Bestemmelsen vil ligeledes supplere forordningens artikel 28, stk. 2, litra c, og artikel 29, stk. 8, om tilsvarende forpligtelser, som påhviler importøren og distributøren. Bestemmelsen vil yderligere supplere forordningens artikel 44, stk. 2, om EU-overensstemmelseserklæringens oversættelse til det eller de sprog, der kræves af den medlemsstat, på hvis marked produktet bringes i omsætning eller gøres tilgængeligt. Bestemmelsen vil herudover supplere markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 3, litra b, om erhvervsdrivendes forpligtelse efter markedsovervågningsmyndighedens anmodning at give information og dokumentation på et sprog, der er letforståeligt for myndigheden. Desuden supplerer den forordningens artikel 5, stk. 2, hvorefter den bemyndigede repræsentant på anmodning skal give markedsovervågningsmyndighederne en kopi af fuldmagten på et af markedsovervågningsmyndigheden fastsat EU-sprog.

Der henvises i øvrigt til afsnit 3.2.4. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 6

Den foreslåede § 6 er en videreførelse af bestemmelserne i ecodesignlovens § 10 med visse justeringer.

Det fremgår af ecodesignlovens § 10, stk. 1, at erhvervsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, fører kontrol med overholdelse af ecodesignloven, regler fastsat i medfør af loven og gennemførelsesforanstaltninger vedtaget i henhold til ecodesigndirektivet. Endvidere fremgår, at erhvervsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, fører kontrol med, at et energirelateret produkt er i overensstemmelse med de krav, der er fastsat i loven, regler fastsat i medfør af loven eller en gennemførelsesforanstaltning, og påser, at et energirelateret produkt er i overensstemmelse med overensstemmelseserklæringen efter lovens § 7, stk. 1.

UDKAST

Af lovens § 10, stk. 2, fremgår, at kontrolmyndigheden, hvis den i forbindelse med kontrol efter stk. 1 får begrundet mistanke om, at et energirelateret produkt ikke er i overensstemmelse med regler i medfør af loven eller en gennemførelsesforanstaltning, skal underrette den ansvarlige efter lovens § 4 hurtigst muligt herom.

Det foreslås i § 6, *stk. 1*, at Sikkerhedsstyrelsen fører kontrol med overholdelse af regler i denne lov, regler fastsat i medfør af denne lov, i ecodesignforordningen samt i delegerede retsakter og i gennemførelsesretsakter, vedtaget i henhold til ecodesignforordningen, og i markedsovervågningsforordningen, for så vidt angår denne lovs anvendelsesområde, jf. dog stk. 2 og 3.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at bestemmelserne i ecodesignlovens § 10, stk. 1, videreføres, således at Sikkerhedsstyrelsen vil føre kontrol med forpligtelser med hensyn til ecodesignkrav og hertil relaterede krav efter den foreslåede lovs anvendelsesområde. Det vil omfatte kontrol med, at produkter er i overensstemmelse med ecodesignkrav og hertil relaterede krav som f.eks. dokumentation af overensstemmelse, det digitale produktpas og indlæsning af oplysninger om det digitale produktpas i det register over digitale produktpas, som Kommissionen vil etablere.

Sikkerhedsstyrelsen vil herefter være kontrolmyndighed både med hensyn til forpligtelser relateret til ecodesignkrav, som følger af ecodesignloven og gennemførelsesforanstaltninger, der er vedtaget i henhold til ecodesigndirektivet, og med hensyn til forpligtelser relateret til ecodesignkrav, som følger af den foreslåede lovs anvendelsesområde, herunder også ecodesignforordningen.

Kontrolopgaven vil fortsat skulle varetages ud fra en risikobaseret tilgang, hvor der tages hensyn til erhvervsdrivendes interesser og begrænsning af byrder til det, der er nødvendigt for gennemførelsen af omkostnings- og måleffektiv kontrol. Beslutningen om at foretage kontrol kan træffes på grundlag af myndighedens egen vurdering, meddelelser fra Kommissionen eller andre medlemsstater. Til varetagelse af kontrolopgaven kan Sikkerhedsstyrelsen i overensstemmelse med markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 5, anvende alle oplysninger, dokumenter, resultater, erklæringer eller efterretninger som dokumentation til undersøgelser, uanset i hvilket format og det medium, de er lagret på.

UDKAST

Bestemmelsen vil supplere markedsovervågningsforordningens artikel 10, stk. 2, hvorefter medlemsstaterne skal udpege en eller flere markedsovervågningsmyndigheder på sit område og underrette Kommissionen samt de øvrige medlemsstater herom.

Det foreslås i § 6, *stk. 2*, at [klima-, energi- og forsyningsministeren og miljøministeren på hver deres område] fører kontrol med bemyndigede organer, jf. § 4.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, [at klima-, energi- og forsyningsministeren og miljøministeren] ved delegation til relevant myndighed vil føre kontrol med bemyndigede organer, der af [klima-, energi- og forsyningsministeren og miljøministeren på hver deres område] ved delegation kan udpeges til at gennemføre overensstemmelsesvurderingsopgaver som bemyndiget organ i henhold til ecodesignforordningens kapitel IX.

Det foreslås i § 6, *stk. 3*, at miljøministeren fører kontrol med overholdelse af regler fastsat i gennemførelsesretsakter, der vedtages i henhold til ecodesignforordningens artikel 65.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at miljøministeren ved delegation til X vil føre kontrol med ordregivende myndigheders og ordregivende enheders overholdelse af de minimumskrav til grønne offentlige udbud som er fastsat ved gennemførelsesretsakt vedtaget i henhold til ecodesignforordningens artikel 65.

Minimumskravene vil omhandle ordregivende myndigheders og ordregivende enheders tildeling af offentlige kontrakter i overensstemmelse med direktiv 2014/24/EU eller 2014/25/EU ved indkøb af varer, der er omfattet af delegerede retsakter vedtaget i henhold til forordningens artikel 4, eller for bygge- og anlægsarbejder eller tjenesteydelser, hvis disse varer anvendes til aktiviteter, der udgør genstanden for disse kontrakter. Kommissionen vil ved gennemførelsesretsakter fastsætte minimumskravene i form af tekniske specifikationer, tildelingskriterier, betingelser for kontraktens udførelse eller mål. Minimumskravene vil fastsættes i forbindelse med produktaspekterne, som behandles i den delegerede retsakt vedtaget i henhold til forordningens artikel 4, der finder anvendelse på de pågældende produktgrupper, alt efter hvad der er relevant for disse produktgrupper.

Kontrolopgaven vil varetages ud fra en risikobaseret tilgang, hvor der vil tages hensyn til det, der vurderes nødvendigt for at gennemføre en omkostnings- og måleffektiv kontrol.

UDKAST

Det foreslås i § 6, *stk. 4*, at miljøministeren kan fastsætte regler om kontrol med ordregivende myndigheders og ordregivende enheders overholdelse af gennemførelsesretsakter, der vedtages i henhold til ecodesignforordningens artikel 65 herunder om anmodning om oplysninger og om påbud, jf. *stk. 2*.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at miljøministeren ved bekendtgørelse vil kunne fastsætte nærmere regler om den kontrol, der vil føres med ordregivende myndigheders og ordregivende enheders overholdelse af reglerne fastsat i ecodesignforordningens artikel 65, og regler fastsat i gennemførelsesretsakter, der vedtages i henhold til ecodesignforordningens artikel 65. Det kan f.eks. omhandle regler om anmodning om oplysninger og regler om påbud om at overholde krav om grønne offentlige udbud som fastsat ved gennemførelsesretsakt i henhold til ecodesignforordningens artikel 65. Det forventes at kontrolmyndigheden i vidt omfang vil kunne føre kontrol med overholdelse af kravene med udgangspunkt i offentliggjort information i udbudsdatabase Tenders Electronic Daily (TED).

Med hensyn til bemærkningerne til § 6 henvises der i øvrigt til afsnit 3.3.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 7

Den foreslåede § 7 er en videreførelse af bestemmelserne i ecodesignlovens § 10 med visse justeringer.

Af ecodesignlovens § 10, *stk. 3*, fremgår, at den ansvarlige efter lovens § 4, som bringer et energirelateret produkt i omsætning, efter anmodning skal give alle oplysninger, som er nødvendige for varetagelsen af kontrolmyndighedens opgaver efter *stk. 1*, på et sprog, der er letforståeligt. Oplysningerne vil kunne omfatte relevante dokumenter, tekniske specifikationer, data, oplysninger om overensstemmelse og tekniske aspekter ved produktet, herunder ligeledes adgang til indlejret software, oplysninger, som er nødvendige for at kunne fastslå ejerskabet af en onlinegrænseflade, eller relevante oplysninger om forsyningskæden, nærmere detaljer for distributionsnettet, mængder af produkter på markedet og andre produktmodeller, der har de samme tekniske egenskaber som det pågældende produkt.

UDKAST

Af lovens § 10, stk. 4, fremgår endvidere, at enhver, som markedsfører eller erhvervsmæssigt ibrugtager et energirelateret produkt, efter anmodning skal give alle oplysninger, som er nødvendige for at kunne afgøre, hvem der er ansvarlig for produktet, jf. § 4. Oplysningerne vil kunne omfatte relevante dokumenter, tekniske specifikationer, data, oplysninger om overensstemmelse og tekniske aspekter ved produktet, herunder ligeledes adgang til indlejret software, oplysninger, som er nødvendige for at kunne fastslå ejerskabet af en onlinegrænseflade, eller relevante oplysninger om forsyningskæden, nærmere detaljer for distributionsnettet, mængder af produkter på markedet og andre produktmodeller, der har de samme tekniske egenskaber som det pågældende produkt.

Det foreslås i § 7, *stk. 1*, at den erhvervsdrivende, der er ansvarlig i henhold til ecodesignforordningen, efter anmodning skal give alle oplysninger, som er nødvendige for Sikkerhedsstyrelsens varetagelse af kontrol efter § 6, stk. 1, på et sprog, der er letforståeligt, herunder til afgørelse af, om et forhold hører under lovens område.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at bestemmelsen i ecodesignlovens § 10, stk. 3, videreføres, således at Sikkerhedsstyrelsen kan anmode den ansvarlige erhvervsdrivende om alle de oplysninger, som er nødvendige for Sikkerhedsstyrelsens varetagelse af kontrolopgaven. Den ansvarlige erhvervsdrivende vil ligeledes skulle give Sikkerhedsstyrelsen disse oplysninger på et for Sikkerhedsstyrelsen letforståeligt sprog.

Bestemmelsen skal ses i forlængelse af den foreslåede § 6, stk. 1. Endvidere skal den ses i sammenhæng med den foreslåede bemyndigelse i § 5, 2. pkt., hvorefter klima-, energi- og forsyningsministeren vil fastsætte regler om sprog, som oplysninger efter kontrolmyndighedens anmodning skal fremgå på.

Oplysningerne vil ikke være afgrænset til, men vil kunne omhandle tekniske specifikationer, data, oplysninger om overensstemmelse og tekniske aspekter ved produktet, inklusive adgang til indlejret software, oplysninger, som er nødvendige for at kunne fastslå ejerskabet af en onlinegrænseflade, eller relevante oplysninger om forsyningskæden, nærmere detaljer for distributionsnettet, mængder af produkter på markedet og andre produktmodeller, der har de samme tekniske egenskaber, som det pågældende produkt m.v. Oplysningerne vil kunne indhentes uanset form og format og

UDKAST

uanset eventuelt lagringsmedium og sted. I overensstemmelse med gældende praksis vil der endvidere ikke pålægges de forpligtede unødige administrative byrder.

Med hensyn til offentliggørelse af oplysninger og materiale, som kontrolmyndigheden har modtaget, vil kontrolmyndigheden være begrænset af de almindelige regler om tavshedspligt efter forvaltningslovens § 27. Modtagne oplysninger vil endvidere skulle behandles under iagttagelse af reglerne i retssikkerhedsloven.

Den foreslåede bestemmelse gengiver med visse sproglige tilpasninger forpligtelserne om efter markedsovervågningsmyndighedernes anmodning at udlevere information og dokumentation, jf. markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 3, litra b, og artikel 5, stk. 2. Bestemmelsen supplerer også markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 4, litra a-c, om at markedsovervågningsmyndighederne mindst skal have beføjelse til at pålægge erhvervsdrivende at udlevere relevant information og dokumentation m.v. om et produkt, relevante oplysninger om forsyningskæden, distributionsnettet og mængder af produkter på markedet og andre produktmodeller, og oplysninger for at kunne fastslå ejerskabet til et websted.

Det foreslås i § 7, stk. 2, at enhver, som markedsfører eller erhvervsmæssigt ibrugtager et produkt, efter Sikkerhedsstyrelsens anmodning skal give alle oplysninger, som er nødvendige for at kunne afgøre, hvem der er den erhvervsdrivende, der i henhold til ecodesignforordningen er ansvarlig for produktet.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at bestemmelsen i ecodesignlovens § 10, stk. 4, videreføres, således at Sikkerhedsstyrelsen kan anmode enhver, som markedsfører eller erhvervsmæssigt ibrugtager et produkt, om at skulle give alle oplysninger, som er nødvendige for at kunne afgøre, hvem der er den ansvarlige erhvervsdrivende for et produkt. Bestemmelsen vil således rette sig til en bredere kreds end den foreslåede § 7, stk. 2, som den skal ses i forlængelse af.

Oplysningerne vil ikke være afgrænset til, men vil kunne omhandle tekniske specifikationer, data, oplysninger om overensstemmelse og tekniske aspekter ved produktet, inklusive adgang til indlejret software, oplysninger, som er nødvendige for at kunne fastslå ejerskabet af en onlinegrænseflade, eller relevante oplysninger om forsyningskæden, nærmere detaljer

UDKAST

for distributionsnettet, mængder af produkter på markedet og andre produktmodeller, der har de samme tekniske egenskaber, som det pågældende produkt m.v. De vil kunne indhentes uanset form og format og uanset eventuelt lagringsmedium og sted. I overensstemmelse med gældende praksis vil der endvidere ikke pålægges de forpligtede unødige administrative byrder.

Med hensyn til offentliggørelse af oplysninger og materiale, som kontrolmyndigheden har modtaget, vil kontrolmyndigheden være begrænset af de almindelige regler om tavshedspligt efter forvaltningslovens § 27. Modtagne oplysninger vil endvidere skulle behandles under iagttagelse af reglerne i retssikkerhedsloven.

Der vil i overensstemmelse med gældende praksis ikke pålægges de forpligtede unødige administrative byrder, og kontrolmyndigheden vil ikke kunne anmode om oplysninger fra en erhvervsdrivende, som går videre end det, den erhvervsdrivende efter de gældende regler om ecodesign og lovforslaget er forpligtet til eller kan forventes at være i besiddelse af.

Bestemmelsen vil supplere markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 4, litra a-c, om at markedsovervågningsmyndighederne mindst skal have beføjelse til at pålægge erhvervsdrivende at udlevere relevant information og dokumentation m.v. om et produkt, relevante oplysninger om forsyningskæden, distributionsnettet og mængder af produkter på markedet og andre produktmodeller, og oplysninger for at kunne fastslå ejerskabet til et websted.

Med hensyn til bemærkningerne til § 7 henvises der i øvrigt til afsnit 3.3.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 8

Den foreslåede § 8 er en videreførelse af bestemmelserne i § 10 a i ecodesignloven.

Det fremgår af ecodesignlovens § 10 a, stk. 1, at kontrolmyndigheden i kontroløjemed kan indsamle og behandle, herunder samkøre, oplysninger fra andre offentlige myndigheder og fra offentligt tilgængelige kilder. Af lovens § 10 a, stk. 2, fremgår, at kontrolmyndigheden i kontroløjemed kan behandle, herunder samkøre, oplysninger, som myndigheden ud over

UDKAST

de tilfælde, der er nævnt i stk. 1, er i besiddelse af. Endvidere fremgår af lovens § 10 a, stk. 3, at kontrolmyndigheden i kontroløjemed kan indsamle og behandle, herunder samkøre, ikkeoffentligt tilgængelige oplysninger fra offentlige og private virksomheder og erhvervs- eller forbrugerorganisationer.

Det foreslås i § 8, *stk. 1*, at Sikkerhedsstyrelsen i kontroløjemed kan indsamle og behandle, herunder samkøre, oplysninger fra andre offentlige myndigheder og fra offentligt tilgængelige kilder.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at bestemmelsen i ecodesignlovens § 10 a, stk. 1, videreføres til den foreslåede lovs område.

Bestemmelsen vil alene kunne anvendes i det omfang, at indsamling og behandling er relevant og proportional i forhold til kontrolmyndighedens kontrolopgaver. Det forventes, at der vil være tale om oplysninger om virksomheder og almindelige personoplysninger om enkeltmandsvirksomheder, men bestemmelsen foreslås ikke begrænset hertil. Behandlingen vil kunne omhandle kontrolmyndighedens samkøring af oplysninger i kontroløjemed, blandt andet som udgangspunkt for risikobaseret kontrol. Samkøring af oplysninger vil således kunne bidrage til at kvalificere risikobilledet, så kontrolmyndigheden vil være i stand til mere præcist at vurdere, hvilke kontrolforanstaltninger der vil være mest effektive og proportionale på et givent område.

Indhentelse, behandling og samkøring af eventuelle personoplysninger vil ske under hensyntagen til databeskyttelsesreglerne. Indsamling og samkøringen af data vil ske under hensyntagen til forvaltningslovens § 32 om forbuddet mod, at den, der virker inden for den offentlige forvaltning, skaffer sig fortrolige oplysninger, som ikke er af betydning for udførelsen af den pågældendes arbejde.

Det foreslås i § 8, *stk. 2*, at Sikkerhedsstyrelsen i kontroløjemed kan behandle, herunder samkøre, oplysninger, som myndigheden ud over de tilfælde, der er nævnt i stk. 1, er i besiddelse af.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at bestemmelsen i ecodesignlovens § 10 a, stk. 2, videreføres til den foreslåede lovs område.

Det vil f.eks. kunne omfatte oplysninger, som erhvervsdrivende har indberettet til kontrolmyndigheden som følge af eventuelle indberetningspligter i lovgivning, eller det kan være kontrolsager, hvor kontrolmyndigheden

UDKAST

har indsamlet oplysninger fra erhvervsdrivende. Bestemmelsen vil indebære, at kontrolmyndigheden fortsat kan anvende eksisterende oplysninger til at styrke myndighedens kontrol og markedsovervågning også på tværs af kontrolmyndighedens områder.

Indhentelse, behandling og samkøring af eventuelle personoplysninger vil ske under hensyntagen til databeskyttelsesreglerne. Indsamling og samkøringen af data vil ske under hensyntagen til forvaltningslovens § 32 om forbud mod, at den, der virker inden for den offentlige forvaltning, skaffer sig fortrolige oplysninger, som ikke er af betydning for udførelsen af den pågældendes arbejde.

Det foreslås i § 8, *stk. 3*, at Sikkerhedsstyrelsen i kontroløjemed kan indsamle og behandle, herunder samkøre, ikkeoffentligt tilgængelige oplysninger fra offentlige og private virksomheder og erhvervs- eller forbrugerorganisationer.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at bestemmelsen i ecodesignlovens § 10 a, *stk. 3*, videreføres til den foreslåede lovs område.

Bestemmelsen vil medføre, at kontrolmyndigheden vil kunne indhente data, som f.eks. kan indgå i risikomodeller til brug for planlægning af en effektiv markedsovervågning som led i at kontrolindsatsen primært skal rettes derhen, hvor regelefterlevelsen er lavest, eller hvor risikoen er størst. Det vil kunne omfatte ikke-offentligt tilgængelige oplysninger fra offentlige og private virksomheder, erhvervs- eller forbrugerorganisationer, som vil kunne indhentes og samkøres.

Bestemmelsen skal anvendes under iagttagelse af retssikkerhedslovens regler, herunder forbuddet mod selvinkriminering, jf. retssikkerhedslovens § 10.

Indhentelse, behandling og samkøring af eventuelle personoplysninger vil ske under hensyntagen til databeskyttelsesreglerne. Indsamling og samkøringen af data vil ske under hensyntagen til forvaltningslovens § 32 om forbuddet mod, at den, der virker inden for den offentlige forvaltning, skaffer sig fortrolige oplysninger, som ikke er af betydning for udførelsen af den pågældendes arbejde.

Med hensyn til bemærkningerne til § 8 henvises der i øvrigt til afsnit 3.3.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

UDKAST

Til § 9

Den foreslåede § 9 er en videreførelse af bestemmelserne i ecodesignlovens § 7, stk. 2-4 med visse justeringer.

Det fremgår af ecodesignlovens § 7, stk. 2, 1. pkt., at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om, at den ansvarlige efter lovens § 4 efter anmodning skal udføre måling og afprøvning af, om et produkt overholder de fastsatte krav, når forholdene giver anledning hertil i forbindelse med, at produktet bringes i omsætning eller senere. Det kan herunder fastsættes, 1) at den ansvarlige efter § 4 skal lade sit produkt udtage til måling og kontrol af en sagkyndig virksomhed eller en godkendt institution som nævnt i stk. 6, eller 2) at de omhandlede produkter efter anmodning skal indleveres til et anvist prøvningssted eller afprøves på fremstillings-, installations- eller salgsstedet eller andet relevant sted, jf. lovens § 7, stk. 2, 2. pkt.

Af ecodesignlovens § 7, stk. 3, fremgår endvidere, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om at udtagelse af produkter til kontrol efter lovens § 7, stk. 2, kan ske ved brug af skjult identitet. Af lovens § 7, stk. 4, fremgår yderligere, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om, at den ansvarlige efter § 4 skal afholde udgifterne ved udtagelse, måling og kontrol, jf. lovens § 7, stk. 2 og 3.

Bemyndigelserne i § 7, stk. 2-4, er udmøntet i ecodesignbekendtgørelsen.

Det foreslås i § 9, *stk. 1, 1. pkt.*, at Sikkerhedsstyrelsen som led i sin kontrol med overholdelsen af regler i denne lov, regler fastsat i medfør af denne lov, i ecodesignforordningen samt i delegerede retsakter og i gennemførelsesretsakter, vedtaget i henhold til ecodesignforordningen, og i markedsovervågningsforordningen, for så vidt angår denne lovs anvendelsesområde, kan udtage ethvert produkt, herunder ved brug af skjult identitet.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre en videreførelse af dele af bestemmelserne i ecodesignlovens § 7, stk. 2 og 3, dog således at forpligtelserne indskrives i loven, og ikke vil forudsætte udmøntning ved bekendtgørelse. Med bestemmelsen foreslås således, at kontrolmyndighedens adgang til at udtage produkter, herunder ved brug af skjult identitet vil fremgå direkte af den foreslåede lov.

UDKAST

Kontrolmyndighedens anmodning om at udføre måling og afprøvning vil kunne ske som led i en risikobaseret kontrol, hvor det skal være muligt at udtage f.eks. stikprøver i form af tilfældigt udtagne produkter. Udtagning af produkter til kontrol forudsætter således ikke, at kontrolmyndigheden har en grund til at betvivle rigtigheden af en overensstemmelseserklæring, og foreliggende dokumentation fra producenten ikke vurderes tilstrækkelig til at bringe en afklaring.

Kontrollen vil kunne iværksættes på initiativ af kontrolmyndigheden eller på baggrund af anden information, f.eks. fra Kommissionen eller et andet EU-medlemsland. Den anmodede kontrol vil kunne omfatte kontrol af teknisk dokumentation eller kontrolmålinger for udvalgte produkter. Kontrolmålingerne vil blive tilrettelagt ved udvælgelse af et mindre antal eksemplarer.

Bestemmelsen vil endvidere have til hensigt at sikre, at kontrolmyndigheden kan udtage produkter og udføre kontrol under skjult identitet med henblik på at kunne vurdere, om et produkt er i overensstemmelse med reglerne. Bestemmelsen har særlig til formål at imødekomme vanskeligheder ved udtagning af kontrol fra webbutikker. Ved skjult identitet menes situationer, hvor myndigheden køber et produkt uden at give sig til kende eller identificere sig som kontrolmyndighed i forbindelse med købet, f.eks. ved køb foretaget i en medarbejders navn, ved brug af et særligt kreditkort, ved opgivelse af en anden mailadresse eller ved at få sendt produktet til en anden adresse end kontrolmyndighedens officielle postadresse.

Udtagning fra ikke-offentligt tilgængelige lokaliteter kræver særskilt hjemmel. Der henvises til bemærkningerne til den foreslåede § 11, stk. 3.

Bestemmelsen vil supplere markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 4, litra j, om, at markedsovervågningsmyndighederne mindst skal have beføjelse til at erhverve produktprøver, herunder under en skjult identitet, til at kontrollere disse prøver og foretage reverse engineering på dem med henblik på at identificere manglende overensstemmelse og indhente dokumentation.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med de øvrige bestemmelser i den foreslåede § 9, herunder stk. 5, hvorefter energi-, forsynings- og klimaministeren fortsat foreslås at kunne fastsætte nærmere regler om bl.a. måling, produktprøvning og kontrol efter de foreslåede stk. 1-3.

UDKAST

Det foreslås i § 9, stk. 1, 2. *pkt.*, at udtagelsen kan foretages af Sikkerhedsstyrelsen uden betaling, eller udgiften kan kræves refunderet fra den erhvervsdrivende, der er ansvarlig efter ecodesignforordningen, hvis udtagelsen af produktet har nødvendiggjort betaling.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre en videreførelse af dele af bestemmelserne i ecodesignlovens § 7, stk. 2 og 4, dog således at forpligtelserne indskrives i loven, og ikke vil forudsætte udmøntning ved bekendtgørelse. Med bestemmelsen foreslås således, at den, der er ansvarlig for produktet, uden betaling skal lade sit produkt udtage af Sikkerhedsstyrelsen, eller at Sikkerhedsstyrelsen kan kræve udgiften refunderet fra den erhvervsdrivende, der er ansvarlig efter ecodesignforordningen, hvis udtagelsen af produktet har nødvendiggjort betaling. Dette vil også svare til de bestemmelser om betaling og refundering, som følger af lov om produkter og markedsovervågning.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med de øvrige foreslåede bestemmelser i § 9, herunder stk. 4, om, at Sikkerhedsstyrelsen kan kræve omkostninger forbundet med måling og afprøvning refunderet fra den erhvervsdrivende, der er ansvarlig efter ecodesignforordningen, i tilfælde af, at der er truffet afgørelse om manglende overholdelse, samt stk. 5, hvorefter energi-, forsynings- og klimaministeren fortsat foreslås at kunne fastsætte nærmere regler om bl.a. måling, produktprøvning og kontrol til de foreslåede stk. 1-3, og opgørelse af de udgifter, som den erhvervsdrivende, der er ansvarlig efter ecodesignforordningen, skal afholde.

Det foreslås i § 9, stk. 2, 1. *pkt.*, at den erhvervsdrivende, der er ansvarlig i henhold til ecodesignforordningen, efter anmodning fra Sikkerhedsstyrelsen skal udføre måling og afprøvning af, om dennes produkter overholder reglerne i denne lov, regler fastsat i medfør af denne lov, i ecodesignforordningen samt i delegerede retsakter og i gennemførelsesretsakter, vedtaget i henhold til ecodesignforordningen, og i markedsovervågningsforordningen, for så vidt angår denne lovs anvendelsesområde.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre en videreførelse af dele af bestemmelserne i ecodesignlovens § 7, stk. 2, dog således at forpligtelserne indskrives i loven, og ikke vil forudsætte udmøntning ved bekendtgørelse. Med bestemmelsen foreslås således, at anmodningsreglen vil fremgå direkte af den foreslåede lov. Efter bestemmelsen kan kontrolmyndigheden anmode den ansvarlige erhvervsdrivende om selv at udføre måling og afprøvning af, om dennes produkter overholder reglerne.

UDKAST

Kontrolmyndighedens anmodning vil forudsætte, at kontrolmyndigheden har taget stilling til, at den erhvervsdrivende reelt set vil have mulighed for og vil være egnet til at udføre en måling eller afprøvning af det pågældende produkt, herunder med hensyn til tilgang til værktøjer, måleinstrumenter og ekspertise.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med de øvrige bestemmelser i den foreslåede § 9, herunder stk. 5, hvorefter energi-, forsynings- og klimaministeren fortsat foreslås at kunne fastsætte nærmere regler om bl.a. måling, produktprøvning og kontrol efter de foreslåede stk. 1-3.

Det foreslås i § 9, stk. 2, 2. *pkt.*, at den erhvervsdrivende står for eventuelle udgifter forbundet med måling og afprøvning.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre en videreførelse af dele af bestemmelserne i ecodesignlovens § 7, stk. 2 og 4, dog således at forpligtelserne indskrives i loven, og ikke vil forudsætte udmøntning ved bekendtgørelse. Med bestemmelsen foreslås således, at den, der er ansvarlig for produktet, skal stå for eventuelle udgifter forbundet med måling og afprøvning. Dette vil også svare til de bestemmelser om betaling og refundering på produktområdet, som følger af lov om produkter og markedsovervågning.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med de øvrige foreslåede bestemmelser i § 9, herunder stk. 4, om, at Sikkerhedsstyrelsen kan kræve omkostninger forbundet med måling og afprøvning refunderet fra den erhvervsdrivende, der er ansvarlig efter ecodesignforordningen, i tilfælde af at der er truffet afgørelse om manglende overholdelse, samt stk. 5, hvorefter energi-, forsynings- og klimaministeren fortsat foreslås at kunne fastsætte nærmere regler om bl.a. måling, produktprøvning og kontrol til de foreslåede stk. 1-3, og opgørelse af de udgifter, som den erhvervsdrivende, der er ansvarlig efter ecodesignforordningen, skal afholde.

Det foreslås i § 9, *stk. 3, 1. pkt.* at den erhvervsdrivende, der er ansvarlig efter ecodesignforordningen, efter anmodning fra Sikkerhedsstyrelsen skal indlevere sit produkt til et anvist prøvningssted eller få det afprøvet på fremstillings-, installations- eller salgsstedet eller andet relevant sted.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre en videreførelse af dele af bestemmelserne i ecodesignlovens § 7, stk. 2, dog således at forpligtelserne indskrives i loven, og ikke vil forudsætte udmøntning ved bekendtgørelse.

UDKAST

Med bestemmelsen foreslås således, at anmodningsreglen vil fremgå direkte af den foreslåede lov. Efter bestemmelsen kan kontrolmyndigheden anmode den ansvarlige erhvervsdrivende om at indlevere sit produkt til et anvist prøvningssted eller få det afprøvet på fremstillings-, installations- eller salgsstedet eller andet relevant sted.

Bestemmelsen vil give en fleksibilitet med hensyn til prøvningsstedet, hvilket vil kunne begrænse de omkostninger, der er forbundet med afprøvningen, for både den erhvervsdrivende og for kontrolmyndigheden.

Kontrollen vil kunne iværksættes på initiativ af kontrolmyndigheden eller på baggrund af anden information, f.eks. fra Kommissionen eller et andet EU-medlemsland. Den anmodede kontrol vil kunne omfatte kontrol af teknisk dokumentation eller kontrolmålinger for udvalgte produkter. Kontrolmålingerne vil blive tilrettelagt ved udvælgelse af et mindre antal eksemplarer.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med de øvrige bestemmelser i den foreslåede § 9, herunder stk. 5, hvorefter energi-, forsynings- og klimaministeren fortsat foreslås at kunne fastsætte nærmere regler om bl.a. måling, produktprøvning og kontrol efter de foreslåede stk. 1-3.

Det foreslås i § 9, stk. 3, 2. pkt. at den erhvervsdrivende, som anmodes om at indlevere produktet, skal afholde udgiften til eventuel fragt til den lokalitet, Sikkerhedsstyrelsen anviser.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre en videreførelse af dele af bestemmelserne i ecodesignlovens § 7, stk. 2 og 4, dog således at forpligtelserne indskrives i loven, og ikke vil forudsætte udmøntning ved bekendtgørelse. Med bestemmelsen foreslås således, at den, der er ansvarlig for produktet, skal stå for udgiften til eventuel fragt til den lokalitet, Sikkerhedsstyrelsen anviser til produktet afprøvning. Dette vil også svare til de bestemmelser om betaling på produktområdet, som følger af lov om produkter og markedsovervågning.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med de øvrige foreslåede bestemmelser i § 9, herunder stk. 4, om, at Sikkerhedsstyrelsen kan kræve omkostninger forbundet med måling og afprøvning refunderet fra den erhvervsdrivende, der er ansvarlig efter ecodesignforordningen, i tilfælde af at der er truffet afgørelse om manglende overholdelse, samt stk. 5, hvorefter energi-, forsynings- og klimaministeren fortsat foreslås at kunne fastsætte nærmere regler om bl.a. måling, produktprøvning og kontrol til de

UDKAST

foreslåede stk. 1-3, og opgørelse af de udgifter, som den erhvervsdrivende, der er ansvarlig efter ecodesignforordningen, skal afholde.

Det foreslås i § 9, *stk. 4*, at Sikkerhedsstyrelsen kan kræve omkostninger forbundet med måling og afprøvning refunderet fra den erhvervsdrivende, der er ansvarlig efter ecodesignforordningen, i tilfælde af at der er truffet afgørelse om manglende overholdelse af krav i ecodesignforordningen samt i delegerede retsakter eller i gennemførelsesretsakter, der er vedtaget i henhold til forordningen, eller regler, der er fastsat i medfør af denne lov.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre en videreførelse af bestemmelsen i ecodesignlovens § 7, stk. 4, dog således at forpligtelserne indskrives i loven, og ikke vil forudsætte udmøntning ved bekendtgørelse. Med bestemmelsen foreslås således, at den ansvarlige erhvervsdrivende vil skulle afholde udgifterne ved måling, produktprøvning og kontrol, jf. stk. 1-3, i tilfælde af manglende overholdelse af regler inden for lovens område.

I de tilfælde kontrollen viser, at der ikke er tale om en overtrædelse, vil kontrolmyndigheden stå for kontrolomkostningerne.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med de øvrige bestemmelser i den foreslåede § 9, herunder stk. 5, hvorefter energi-, forsynings- og klimaministeren fortsat foreslås at kunne fastsætte nærmere regler om bl.a. opgørelse af de udgifter, som den erhvervsdrivende, der er ansvarlig efter ecodesignforordningen, skal afholde

Bestemmelsen vil være i overensstemmelse med markedsovervågningsforordningens artikel 15, stk. 1, hvoraf det fremgår, at markedsovervågningsmyndighederne kan opkræve alle omkostninger ved deres aktiviteter fra den relevante erhvervsdrivende for så vidt angår tilfælde af manglende overensstemmelse, samt ecodesignforordningens artikel 66, stk. 3, 2. afsnit, hvoraf det fremgår, at markedsovervågningsmyndighederne har ret til at tilbagesøge omkostningerne til kontrol af dokumenter og fysiske produkttest fra den ansvarlige erhvervsdrivende i tilfælde af manglende overensstemmelse med delegerede retsakter vedtaget i henhold til artikel 4.

Det foreslås i § 9, *stk. 5*, at klima-, energi- og forsyningsministeren efter forhandling med erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om måling, produktprøvning og kontrol efter stk. 1-3, og om opgørelse af de udgifter, som den erhvervsdrivende, der er ansvarlig efter ecodesignforordningen, skal afholde, jf. stk. 4.

UDKAST

Den foreslåede bestemmelse vil medføre en delvis videreførelse af bemyndigelserne i codesignlovens § 7, stk. 2-4, således at klima-, energi- og forsyningsministeren inden for den foreslåede lovs område vil kunne fastsætte nærmere regler om måling, produktprøvning, kontrol og opgørelse af de udgifter, som den ansvarlige erhvervsdrivende skal afholde.

Bestemmelsen vil indebære, at der ved bekendtgørelse vil kunne fastsættes nærmere regler om kontrol, herunder om hvilke målemetoder og standarder som skal anvendes ved måling og kontrol, såfremt disse ikke allerede fremgår af en delegeret retsakt vedtaget i henhold til codesignforordningen eller ikke fremgår med tilstrækkelig klarhed. Sådanne regler vil så vidt muligt blive udarbejdet i overensstemmelse med internationale eller EU/EØS's målestandarder eller andre anviste standarder.

Bestemmelsen vil endvidere indebære, at der ved bekendtgørelse vil kunne fastsættes nærmere regler om opgørelsen af de udgifter, som den ansvarlige erhvervsdrivende vil skulle overholde, jf. den foreslåede stk. 5. Ved opgørelse af udgifterne medtages f.eks. udgifter forbundet med transport og fragt og det tidsforbrug, der er medgået til den udførte kontrol, samt det administrative arbejde i forbindelse med kontrollen.

Med hensyn til bemærkningerne til § 9 henvises i øvrigt til afsnit 3.3.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 10

Den foreslåede § 10 er en videreførelse af bestemmelserne i codesignlovens § 10 b.

Det fremgår af codesignlovens § 10 b, stk. 1, at kontrolmyndigheden til enhver tid mod behørig legitimation og uden retskendelse har adgang til alle erhvervmæssige lokaliteter og transportmidler, hvor der kan findes energirelaterede produkter, med henblik på at kunne udtage energirelaterede produkter til måling og kontrol af, at disse er i overensstemmelse med krav i regler fastsat i medfør af loven eller en gennemførelsesforanstaltning. Af lovens § 10 b, stk. 2, fremgår, at kontrolmyndigheden som led i kontrolbesøget kan foretage tekniske undersøgelser af et energirelateret produkt på stedet. Af lovens § 10 b, stk. 3, fremgår endvidere, at kontrolmyndigheden som en del af dokumentationen af kontrolbesøget kan foto-

UDKAST

grafere og optage video og medtage prøver til nærmere analyse eller undersøgelse. Yderligere fremgår af lovens § 11, stk. 4, at kontrolmyndigheden vil kunne være bistået af en eller flere uafhængige sagkyndige i forbindelse med adgangen efter lovens § 11, stk. 1 og tekniske undersøgelser efter lovens § 11, stk. 2. Herudover fremgår af lovens § 10 b, stk. 5, 1. pkt., at politiet om nødvendigt vil kunne yde bistand til gennemførelse af kontrol som nævnt i stk. 1, og at lovens § 10 b, stk. 5, 2. pkt., at klima-, energi- og forsyningsministeren efter forhandling med justitsministeren kan fastsætte nærmere regler herom.

Det foreslås i § 10, stk. 1, at Sikkerhedsstyrelsen til enhver tid mod behørig legitimation og uden retskendelse har adgang til alle erhvervsmæssige lokaliteter og transportmidler, hvor der kan findes produkter, med henblik på at kunne udtage produkter til måling og kontrol af, at de er i overensstemmelse med krav fastsat i denne lov, i regler fastsat i medfør af denne lov, i ecodesignforordningen samt i delegerede retsakter og i gennemførelsesretsakter, vedtaget i henhold til ecodesignforordningen, og markedsovervågningsforordningen, for så vidt angår denne lovs anvendelsesområde.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at bestemmelsen i ecodesignlovens § 10 b, stk. 1, videreføres til en foreslåede lovs område.

Afgørelsen af, hvorvidt det er nødvendigt at få adgang til lokaliteterne eller transportmidlerne vil træffes af Sikkerhedsstyrelsen. Ofte vil det være tilstrækkeligt for kontrolmyndigheden at udtage produkter fra en butik, hvor der er offentlig adgang.

Adgangshjemlen vil begrænses til at tilvejebringe oplysninger til brug for kontrollen, og vil gælde både i relation til proaktive kontroller og reaktive kontrolopgaver. Det vil ikke være en forudsætning, at der på forhånd er en konkret formodning om, at et produkt ikke er i overensstemmelse med reglerne.

Vurderingen af, om det er nødvendigt at udtage eller kontrollere produkter på ikkeoffentligt tilgængelige lokaliteter vil bl.a. afhænge af, om kontrolmyndigheden vil kunne få et tilstrækkeligt retvisende billede af regelefterlevelsen, hvis der kun udtages produkter fra offentligt tilgængelige lokaliteter. I vurderingen vil også indgå, om produkterne kan skaffes på anden måde, om det er nødvendigt, at myndigheden selv udvælger produkterne, samt om vurdering af krav til produkternes indretning vil kunne foretages

UDKAST

uden adgang til de steder, hvor produkterne er placeret eller opstillet. Endelig vil det indgå i vurderingen, hvordan kontrollen udføres mest effektivt. Der er her tale om en proportionalitetsafvejning.

Sikkerhedsstyrelsen vil kunne benytte adgangshjemlen, hvis det ud fra en samlet betragtning af blandt andet ovenstående elementer vurderes, at det vil være nødvendigt at kontrollere eller udtage produkter fra ikkeoffentligt tilgængelige lokaliteter.

Vurderes det derimod ikke nødvendigt, herunder proportionalt med det kontrolmyndigheden vil opnå ved at få adgang til de pågældende lokaler, vil bestemmelsen ikke kunne anvendes. Kontrolmyndigheden er i så fald henvist til at udtage produkter fra lokaler, der er offentligt tilgængelige, eller til at bede om at få tilsendt produkterne.

Betegnelsen alle erhvervmæssige lokaliteter vil omfatte fabrikations-, salgs- og lagerlokaliteter og kan eksempelvis også være kontorlokaler, baglokaler eller udendørs oplag tilhørende den erhvervsdrivende.

Anvendelsen af stk. 1 skal ske under hensyntagen til bestemmelserne i retssikkerhedsloven, herunder de almindelige regler om fravigelse af varseling af kontrol, jf. retssikkerhedslovens § 5. Herudover skal særligt retssikkerhedslovens § 9 om tvangsindgreb over for den mistænkte med henblik på at tilvejebringe oplysninger iagttages ved anvendelsen af bestemmelsen.

Den foreslåede bestemmelse supplerer markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 4, litra d og e, om, at markedsovervågningsmyndighederne mindst skal have beføjelse til uden forudgående varsel at foretage inspektion på stedet og fysisk kontrol af produkter, og have adgang til alle lokaler, arealer eller transportmidler, som den pågældende erhvervsdrivende anvender som led i sit erhverv, sin forretning, sit håndværk eller sit fag, for at identificere manglende overensstemmelse og indhente dokumentation.

Det foreslås i § 10, *stk. 2*, at Sikkerhedsstyrelsen som led i kontrolbesøget kan foretage tekniske undersøgelser af et produkt på stedet.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at bestemmelsen i ecodesignlovens § 10 b, *stk. 2*, videreføres, således at Sikkerhedsstyrelsen inden for lovens område og som led i kontrolbesøg, jf. *stk. 1*, kan foretage tekniske undersøgelser af et produkt på stedet. Produktets beskaffenhed eller installation kan nødvendiggøre, at undersøgelsen eller tests udføres på stedet,

UDKAST

mens kontrolbesøget pågår, hvor f.eks. produktets størrelse eller installation gør det umuligt eller vanskeligt at medtage produktet til yderligere undersøgelse. I disse tilfælde kan det være langt mindre indgribende for ejeren af et produkt, at undersøgelsen foretages på stedet.

Det foreslås i § 10, *stk. 3*, at Sikkerhedsstyrelsen som en del af dokumentationen af kontrolbesøget kan fotografere og optage video og medtage prøver til nærmere analyse eller undersøgelse.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at bestemmelsen i ecodesignlovens § 10 b, *stk. 3*, videreføres til den foreslåede lovs område.

Fotografier eller optagelse af video vil kunne være relevant i sager, hvor produkter, som der føres kontrol med, er af en art eller størrelse, hvor det ikke vil være muligt eller relevant for Sikkerhedsstyrelsen at udtage et eksemplar.

Det vil skulle tilstræbes, at der ikke fremgår personer på billederne, og Sikkerhedsstyrelsen vil skulle underrette de berørte parter om fotografering, videooptagelse, eller eventuel udtagelse af et eller flere produkter. De databeskyttelsesretlige regler vil finde anvendelse, hvis der skulle fremgå identificerbare personer på billederne.

Det foreslås i § 10, *stk. 4*, at Sikkerhedsstyrelsen kan være bistået af en eller flere uafhængige sagkyndige i forbindelse med adgangen efter *stk. 1* og tekniske undersøgelser efter *stk. 2*.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at bestemmelsen i ecodesignlovens § 10 b, *stk. 3*, videreføres til den foreslåede lovs område.

Bestemmelsen forventes at kunne blive aktuel, når Sikkerhedsstyrelsen i forbindelse med kontrol får brug for særligt udstyr eller specialistviden med henblik på at oplyse sagen i tilstrækkeligt omfang. De sagkyndige vil have adgang til de samme steder som kontrolmyndigheden, så længe den eller de sagkyndige ledsages af mindst en af Sikkerhedsstyrelsens medarbejdere. Det vil afhænge af en konkret og individuel vurdering, om en sagkyndig er uafhængig.

Det foreslås i § 10, *stk. 5, 1. pkt.*, at politiet om nødvendigt yder bistand til gennemførelse af kontrol som nævnt i *stk. 1*.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at bestemmelsen i ecodesignlovens § 10, *stk. 5, 1. pkt.*, videreføres, således at Sikkerhedsstyrelsen inden

UDKAST

for lovens område vil kunne få bistand fra politiet, hvis det vurderes nødvendigt til gennemførelse af kontrol som nævnt i stk. 1.

Politiets bistand vil kunne blive aktuel i en situation, hvor kontrolmyndigheden nægtes adgang til en lokalitet ad frivillighedens vej. I sådanne særlige tilfælde kan det være behov for, at politiet anvender magt for at få adgang til lokaliteten.

Det foreslås i § 10, stk. 5, 2. *pkt.*, at klima-, energi- og forsyningsministeren efter forhandling med justitsministeren kan fastsætte nærmere regler herom.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at bestemmelsen i ecodesignlovens § 10 b, stk. 5, 2. *pkt.*, videreføres, således at klima-, energi- og forsyningsministerens bemyndigelse til at kunne fastsætte nærmere regler efter forhandling med justitsministeren om politiets bistand til gennemførelsen af kontrol.

Med hensyn til den foreslåede § 10 henvises i øvrigt til afsnit 3.3.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 11

Den foreslåede § 11 er en videreførelse med mindre ændringer af forbudsbestemmelsen i ecodesignlovens § 11.

Det fremgår af ecodesignlovens § 11, stk. 1, at hvis et produkt ikke er i overensstemmelse med eller en erhvervsdrivende ikke lever op til regler i loven, regler fastsat i medfør af loven eller gennemførelsesforanstaltninger, kan kontrolmyndigheden træffe afgørelse over for enhver, der har bragt et produkt i omsætning efter lovens § 4, har været et led i afsætningen af et produkt eller erhvervsmæssigt ibrugtager et produkt, om foranstaltninger, som fremgår af bestemmelsens nr. 1-9.

Af lovens § 11, stk. 1, nr. 6, fremgår, at der kan nedlægges forbud mod at bringe et produkt i omsætning eller gøre det tilgængeligt på markedet eller forbud mod markedsføring eller erhvervsmæssig ibrugtagning af et energi-relateret produkt.

Det foreslås i § 11, 1. *pkt.*, at Sikkerhedsstyrelsen kan træffe afgørelse om forbud mod at bringe et produkt i omsætning eller gøre det tilgængeligt på markedet eller forbud mod markedsføring eller erhvervsmæssig ibrugtagning af et produkt, hvis et produkt ikke er i overensstemmelse med eller en

UDKAST

erhvervsdrivende ikke lever op til regler i denne lov, regler fastsat i medfør af denne lov, i ecodesignforordningen eller i delegerede retsakter og i gennemførelsesretsakter, vedtaget i henhold til ecodesignforordningen, eller i markedsovervågningsforordningen, for så vidt angår denne lovs anvendelsesområde..

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at forbudsbestemmelsen i ecodesignlovens § 11, stk. 1, videreføres med visse justeringer, således at produkters uoverensstemmelse og erhvervsdrivendes overtrædelser af regler omfattet af den foreslåede lovs område på tilsvarende måde vil kunne håndhæves af Sikkerhedsstyrelsen ved forbud.

Det foreslåede forbud vil kunne benyttes af Sikkerhedsstyrelsen, hvor det er konstateret, at et produkt ikke er i overensstemmelse med reglerne, herunder hvor de tiltag, den erhvervsdrivende eventuelt har foretaget, ikke er tilstrækkelige. Bestemmelsen kan også anvendes i situationer, hvor et produkt er i overensstemmelse med reglerne omfattet af den foreslåede lov, men alligevel udgør en risiko. Kontrolmyndigheden kan i disse situationer være nødt til at gribe ind med et forbud.

Forbudsbestemmelsen vil kunne anvendes ved nedlæggelse af forbud mod at bringe et produkt i omsætning eller gøre det tilgængeligt på markedet eller ved nedlæggelse af forbud mod markedsføring eller erhvervsmæssig ibrugtagning af et produkt.

Ved salg forstås salg fra fysiske butikker, webbutikker, på markeder eller lignende med fortjeneste for øje. Ved udlevering forstås produkter, der ikke er solgt med fortjeneste for øje, men som f.eks. er udleveret gratis. Forbud mod salg angår de produkter, som stadig befinder sig i butikkerne.

Forbuddet vedrører alene den konkrete erhvervsdrivende. Salgsstop vil derfor sjældent være en relevant foranstaltning i situationer, hvor parten i sagen er et led i en større omsætningskæde, da salgsstoppet kun vedrører eksempelvis distributøren og således ikke de detailbutikker, som produktet er solgt til. Forbuddet vil dog kunne gælde enhver virksomhed, som markedsfører et produkt, det vil sige alle omsætningsled og enhver, der erhvervsmæssigt ibrugtager produktet. Bestemmelsen omfatter dog ikke privatpersoner.

Der vil efter omstændighederne kunne gives et tidsbegrænset forbud, indtil der er indsendt tilstrækkeligt teknisk dokumentationsmateriale til kontrol-

UDKAST

myndigheden. Hvis den manglende overensstemmelse ikke bringes til ophør, vil omsætningen, tilgængeliggørelsen, markedsføringen eller ibrugtagningen af produktet kunne forbydes varigt.

Den foreslåede bestemmelse supplerer ecodesignforordningens artikel 71, hvoraf det følger, at ved formel manglende overensstemmelse med kravene pålægges den erhvervsdrivende at bringe den manglende overensstemmelse til ophør. Hvis der herefter fortsat er tale om manglende overensstemmelse, skal den pågældende medlemsstat træffe alle nødvendige foranstaltninger for at begrænse eller forbyde, at produktet gøres tilgængeligt på markedet, eller sikre, at det kaldes tilbage eller trækkes tilbage fra markedet. Ved formel manglende overensstemmelse indgår forhold som, at CE-mærkningen, evt. identifikationsnummeret på bemyndiget organ, EU-overensstemmelseserklæring, tekniske dokumentation og oplysninger i henhold til ecodesignforordningens artikel 27, stk. 6, eller artikel 29, stk. 3 enten mangler eller er mangelfuld, samt manglende opfyldelse af andre administrative krav i ecodesignforordningens artikel 27 eller artikel 29 eller i den gældende delegerede retsakt vedtaget i henhold til forordningens artikel 4.

Bestemmelsen gengiver endvidere med tilpasninger artikel 16, stk. 3, litra b, i markedsovervågningsforordningen om markedsovervågningsmyndighedens korrigerende tiltag med hensyn til at forhindre, at et produkt gøres tilgængeligt på markedet, jf. litra b,

Det foreslås i § 11, 2. pkt. at forbuddet kan træffes over for enhver, der har bragt et produkt i omsætning, har været et led i afsætningen af et produkt eller erhvervsmæssigt ibrugtager produktet.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at forbudsbestemmelsen i ecodesignlovens § 11, stk. 1, videreføres med visse justeringer, således at produkters uoverensstemmelse og erhvervsdrivendes overtrædelser af regler omfattet af den foreslåede lovs område på tilsvarende måde vil kunne håndhæves af Sikkerhedsstyrelsen ved forbud.

Det foreslåede forbud vil gives med en frist og vil både kunne rette sig mod den, der har bragt det omhandlede produkt i omsætning og imod senere led i afsætningskæden. Det vil oftest være relevant at rette et forbud imod så tidligt et led i afsætningskæden som muligt med hensyn til at give den største effekt, da produktet fjernes fra alle senere led i afsætningskæden. Som led i en målrettet og effektiv kontrol, hvor der også forsøges at

UDKAST

undgå unødige gener for erhvervslivet, vil forbud som hovedregel dog blive rettet mod det første danske led i afsætningen af et produkt. Ved forbud over for enhver erhvervsdrivende uden for Danmark men med hjemsted i EU kan der rettes henvendelse til markedsovervågningsmyndigheden i den medlemsstat, hvor den relevante erhvervsdrivende har hjemsted. Herefter vil den pågældende markedsovervågningsmyndighed kunne håndhæve afgørelsen.

Det vil være den, som afgørelsen er truffet over for, der skal betale de udgifter, der kan være i forbindelse med at efterkomme afgørelsen.

Med hensyn til den foreslåede § 11 henvises i øvrigt til afsnit 3.3.3. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 12

Den foreslåede § 12 er en videreførelse med mindre ændringer af påbudsbestemmelserne i ecodesignlovens § 11.

Det fremgår af ecodesignlovens § 11, stk. 1, at hvis et produkt ikke er i overensstemmelse med eller en erhvervsdrivende ikke lever op til regler i loven, regler fastsat i medfør af loven eller gennemførelsesforanstaltninger, kan kontrolmyndigheden træffe afgørelse over for enhver, der har bragt et produkt i omsætning efter lovens § 4, har været et led i afsætningen af et produkt eller erhvervsmæssigt ibrugtager et produkt, om foranstaltninger, som fremgår af bestemmelsens nr. 1-9.

Af lovens § 11, stk. 1, nr. 1, fremgår, at der kan gives påbud om at bringe det energirelaterede produkt i overensstemmelse med kravene.

Af lovens § 11, stk. 1, nr. 2, fremgår, at der kan gives påbud om at sikre, at det energirelaterede produkt ikke udgør en risiko.

Af lovens § 11, stk. 1, nr. 3, fremgår, at der kan gives påbud om at overholde visse betingelser, inden det energirelaterede produkt bringes i omsætning eller gøres tilgængeligt på markedet.

Af lovens § 11, stk. 1, nr. 4, fremgår, at der kan gives påbud om at advare brugerne om de risici, der er ved et produkt, eller at anbringe advarsler på produktet.

UDKAST

Af lovens § 11, stk. 1, nr. 5, fremgår, at der kan gives påbud om at standse markedsføring, der kan vildlede brugerne.

Af lovens § 11, stk. 1, nr. 7, fremgår, at der kan gives påbud om at tilbagetrække et produkt fra markedet.

Af lovens § 11, stk. 1, nr. 8, fremgår, at der kan gives påbud om at tilbagetrække et produkt fra brugerne.

Af lovens § 11, stk. 1, nr. 9, fremgår, at der kan gives påbud om at destruere et produkt på en forsvarlig måde eller på anden vis gøre det ubrugeligt.

Af lovens § 11, stk. 2, fremgår endvidere, at kontrolmyndigheden skal underrette Kommissionen og de øvrige medlemsstater om enhver afgørelse i medfør af stk. 1. Yderligere fremgår af lovens § 11, stk. 3, at kontrolmyndigheden kan lægge undersøgelser og afgørelser fra en anden EU-medlemsstat til grund og træffe afgørelse om de nævnte påbud over for erhvervsdrivende, medmindre kontrolmyndigheden når til den modsatte konklusion efter sin egen kontrol.

Det foreslås i § 12, stk. 1, at Sikkerhedsstyrelsen kan træffe følgende afgørelser om påbud overfor enhver, der har bragt et produkt i omsætning, har været et led i afsætningen af et produkt eller erhvervsmæssigt ibrugtager produktet, hvis et produkt ikke er i overensstemmelse med eller en erhvervsdrivende ikke lever op til regler i denne lov, regler fastsat i medfør af denne lov, i ecodesignforordningen eller i delegerede retsakter og i gennemførelsesretsakter, vedtaget i henhold til ecodesignforordningen, eller i markedsovervågningsforordningen, for så vidt angår denne lovs anvendelsesområde:

- 1) at bringe et produkt i overensstemmelse med kravene,
- 2) at bringe forhold relateret til et produkt i overensstemmelse med kravene,
- 3) at sikre, at et produkt ikke udgør en risiko,
- 4) at overholde visse betingelser, inden et produkt bringes i omsætning eller gøres tilgængeligt på markedet,
- 5) at advare bruger om de risici, der er ved et produkt, eller at anbringe advarsler på produktet,
- 6) at standse markedsføring, der kan vildlede brugerne,
- 7) at tilbagetrække et produkt fra markedet,
- 8) at tilbagekalde et produkt fra brugere, og

UDKAST

- 9) destruere et produkt på en forsvarlig måde eller på anden vis gøre det ubrugeligt.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at bestemmelserne i ecodesign-lovens § 11, stk. 1, videreføres med visse justeringer, således at produkters uoverensstemmelse og erhvervsdrivendes overtrædelser af regler omfattet af den foreslåede lovs område på tilsvarende måde vil kunne håndhæves af Sikkerhedsstyrelsen ved påbud.

De foreslåede påbud vil kunne benyttes af Sikkerhedsstyrelsen, hvor det er konstateret, at et produkt ikke er i overensstemmelse med reglerne, herunder hvor de tiltag, den erhvervsdrivende eventuelt har foretaget, ikke er tilstrækkelige. Bestemmelsen kan også anvendes i situationer, hvor et produkt er i overensstemmelse med reglerne omfattet af den foreslåede lov, men alligevel udgør en risiko. Kontrolmyndigheden kan i disse situationer være nødt til at gribe ind med et påbud.

Påbud vil gives med en frist og vil både kunne rette sig mod den, der har bragt det omhandlede produkt i omsætning og imod senere led i afsætningskæden. Det vil oftest være relevant at rette et påbud imod så tidligt et led i afsætningskæden som muligt med hensyn til at give den største effekt, da produktet fjernes fra alle senere led i afsætningskæden. Som led i en målrettet og effektiv kontrol, hvor der også forsøges at undgå unødige gener for erhvervslivet, vil påbud som hovedregel dog blive rettet mod det første danske led i afsætningen af et produkt. Ved påbud over for enhver erhvervsdrivende uden for Danmark men med hjemsted i EU kan der rettes henvendelse til markedsovervågningsmyndigheden i den medlemsstat, hvor den relevante erhvervsdrivende har hjemsted. Herefter vil den pågældende markedsovervågningsmyndighed kunne håndhæve afgørelsen.

Der bør ikke bruges mere indgribende foranstaltninger end nødvendigt for at opnå formålet. Der kan dog opstå tilfælde, hvor én eller flere bestemmelser kan anvendes på samme tid for at træffe effektive foranstaltninger for at imødegå manglerne ved produktet.

Det vil være den, som afgørelsen er truffet over for, der skal betale de udgifter, der kan være i forbindelse med at efterkomme afgørelsen.

Den foreslåede bestemmelse supplerer ecodesignforordningens artikel 71, hvoraf det følger, at ved formel manglende overensstemmelse med kravene pålægges den erhvervsdrivende at bringe den manglende overens-

UDKAST

stemmelse til ophør. Hvis der herefter fortsat er tale om manglende overensstemmelse, skal den pågældende medlemsstat træffe alle nødvendige foranstaltninger for at begrænse eller forbyde, at produktet gøres tilgængeligt på markedet, eller sikre, at det kaldes tilbage eller trækkes tilbage fra markedet. Ved formel manglende overensstemmelse indgår forhold som, at CE-mærkningen, evt. identifikationsnummeret på bemyndiget organ, EU-overensstemmelseserklæring, tekniske dokumentation og oplysninger i henhold til ecodesignforordningens artikel 27, stk. 6, eller artikel 29, stk. 3 enten mangler eller er mangelfuld, samt manglende opfyldelse af andre administrative krav i ecodesignforordningens artikel 27 eller artikel 29 eller i den gældende delegerede retsakt vedtaget i henhold til forordningens artikel 4.

Den foreslåede bestemmelse supplerer endvidere markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 4, litra g og h, og gengiver med tilpasninger beføjelserne i markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 2, og artikel 16, stk. 3, litra a, c-e og g.

Med den foreslåede § 12, stk. 1, nr. 1, vil Sikkerhedsstyrelsen kunne træffe afgørelse om påbud om at bringe et produkt i overensstemmelse med kravene. Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at påbudsbestemmelsen i ecodesignlovens § 11, stk. 1, nr. 1, videreføres, således at produkters uoverensstemmelse og erhvervsdrivendes overtrædelser af regler omfattet af den foreslåede lovs område på tilsvarende måde vil kunne håndhæves af Sikkerhedsstyrelsen.

Det vil kunne være relevant at kræve afhjælpning i situationer, hvor det efter en proportionalitetsvurdering ikke findes hensigtsmæssigt eksempelvis at forbyde salg, hvis fejlen kan afhjælpes på en mindre indgribende måde. Afhjælpning kan ske ved, at brugeren tilbydes, at manglen afhjælpes af den erhvervsdrivende. Det kan også ske ved, at brugeren selv foretager en udskiftning af enkle dele. Uanset, vil det være den erhvervsdrivende, som skal afholde udgifterne til udbedring af mangler, inkl. stå for betaling til, at en autoriseret fagperson foretager udbedringen, hvis dette er nødvendigt. Påbud om afhjælpning kan være relevant ved produkter, som allerede er solgt til brugeren, og produkter på lager.

Den foreslåede bestemmelse gengiver med tilpasninger beføjelsen i markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 3, litra a, om at påbyde, at et produkt bringes i overensstemmelse, herunder ved at afhjælpe formel

UDKAST

manglende overholdelse eller ved at sikre, at produktet ikke længere udgør en risiko.

Med den foreslåede § 12, stk. 1, nr. 2, vil kontrolmyndigheden kunne træffe afgørelse om påbud om at bringe forhold relateret til et produkt i overensstemmelse med kravene. Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at der til de påbudsbestemmelser, som fremgår af ecodesignlovens § 11, stk. 1, tilføjes en adgang til Sikkerhedsstyrelsen til at kunne træffe afgørelse om påbud om at bringe forhold, som ikke direkte vedrører et produkt, men som er relateret til produktet, i overensstemmelse med kravene. Det vil eksempelvis kunne være påbud om at bringe forhold vedrørende det digitale produktpas, herunder med hensyn til etablering og indberetning i et register i overensstemmelse med regler i ecodesignforordningen samt i delegerede retsakter og gennemførelsesretsakter vedtaget i henhold til ecodesignforordningen.

Med den foreslåede § 12, stk. 1, nr. 3, vil kontrolmyndigheden kunne træffe afgørelse om påbud om at sikre, at et produkt ikke udgør en risiko. Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at påbudsbestemmelsen i ecodesignlovens § 11, stk. 1, nr. 2, om at sikre, at produkter ikke udgør risiko videreføres, således at produkters uoverensstemmelse og erhvervsdrivendes overtrædelser af regler omfattet af den foreslåede lovs område på tilsvarende måde vil kunne håndhæves af Sikkerhedsstyrelsen.

Påbuddet vil kunne være relevant i situationer, hvor det efter en proportionalitetsvurdering ikke findes hensigtsmæssigt eksempelvis at forbyde salg, hvis risikoen kan afhjælpes på en mindre indgribende måde. Risikoen vil kunne afhjælpes ved, at brugeren tilbydes, at manglen afhjælpes af den erhvervsdrivende. Det kan også ske ved at brugeren selv foretager en udskiftning af enkle dele. Uanset, vil det være den erhvervsdrivende, som skal afholde udgifterne til udbedring af mangler, inkl. stå for betaling til, at en autoriseret fagperson foretager udbedringen, hvis dette er nødvendigt. Påbud om afhjælpning kan være relevant ved produkter, som allerede er solgt til brugeren, og produkter på lager.

Den foreslåede bestemmelse gengiver med tilpasninger beføjelsen i markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 3, litra a, om at påbyde at et produkt bringes i overensstemmelse, herunder ved at afhjælpe formel manglende overholdelse eller ved at sikre, at produktet ikke længere udgør en risiko.

UDKAST

Med den foreslåede § 12, stk. 1, nr. 4, vil kontrolmyndigheden kunne træffe afgørelse om påbud om at overholde visse betingelser, inden produktet bringes i omsætning eller gøres tilgængeligt på markedet. Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at påbudsbestemmelsen i ecodesignlovens § 11, stk. 1, nr. 3, om at overholde visse betingelser, inden produktet bringes i omsætning eller gøres tilgængeligt på markedet videreføres, således at produkters uoverensstemmelse og erhvervsdrivendes overtrædelser af regler omfattet af den foreslåede lovs område på tilsvarende måde vil kunne håndhæves af Sikkerhedsstyrelsen.

Bestemmelsen relaterer sig til påbud efter § 12, stk. 1, nr. 1 og 3, hvor den erhvervsdrivende som udgangspunkt selv kan træffe beslutning om fremgangsmåde med hensyn til at overholde påbuddet.

Bestemmelse gengiver med tilpasninger beføjelsen i markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 3, litra f, om at fastlægge betingelser, der skal være opfyldt, før det pågældende produkt kan gøres tilgængeligt på markedet.

Med den foreslåede § 12, stk. 1, nr. 5, vil kontrolmyndigheden kunne træffe afgørelse om påbud om at advare brugerne om de risici, der er ved et produkt, eller at anbringe advarsler på produktet. Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at påbudsbestemmelsen i ecodesignlovens § 11, stk. 1, nr. 4, om at advare brugerne om de risici, der er ved produktet, eller at anbringe advarsler på produktet videreføres, således at produkters uoverensstemmelse og erhvervsdrivendes overtrædelser af regler omfattet af den foreslåede lovs område på tilsvarende måde vil kunne håndhæves af Sikkerhedsstyrelsen.

Ved vurderingen af, hvilken foranstaltning som skal anvendes, vil den forventede effekt skulle afvejes i forhold til de omkostninger, der vil være ved eksempelvis at kalde et produkt tilbage fra brugerne. Eksempelvis bør relevant advarselsinformation – i hvad der må anses for et rimeligt omfang, når de mulige skaders alvorlighed tages i betragtning – anvendes frem for tilbagekaldelse, hvis det er tilstrækkeligt til at forhindre skader.

Denne påbudsform vil f.eks. kunne anvendes, hvor de pågældende risici vurderes at kunne imødegås med advarsler eller ved at foretage tilpasning eller ændre opbevaringen af produktet. Påbuddet vil efter en konkret vurdering ligeledes kunne anvendes i kombination med en eller flere af de øvrige påbudsmuligheder eller forbud efter den foreslåede § 11.

UDKAST

Advarsler vil kunne gives på selve produktet, på indlægssedlen eller i brugsanvisningen, på skilte i fysiske butikker eller på hjemmesider, der sælger produktet, eller på anden måde, som kontrolmyndigheden måtte finde nødvendig for at oplyse brugerne om risikoen ved produktet. Der kan være tale om blandt andet at angive alderskrav, håndteringsvejledning, oplysninger om materialets holdbarhed eller relevante sikkerhedsforanstaltninger, der skal udøves af brugeren. Er produktet særligt farligt for visse kategorier af personer, skal advarslen målrettes denne gruppe.

Advarslen skal være udfærdiget på dansk. Dette udelukker dog ikke, at advarslen derudover kan angives på andre sprog. Kontrolmyndigheden bør kun anvende bestemmelsen, hvis den erhvervsdrivendes egne forholdsregler ikke vurderes at være tilstrækkelige, eller hvis den erhvervsdrivende ikke har truffet nogen forholdsregler.

Den foreslåede bestemmelse gengiver med tilpasninger beføjelserne i artikel 16, stk. 3, litra e og g, og sidste del af litra c i markedsovervågningsforordningen, dvs. om at påbyde anførelse af advarsler på produktet om de risici, der kan være forbundet med det, om at advare de slutbrugere, der udsættes for risiko, herunder ved udsendelse af særlige advarsler, samt at advare offentligheden om evt. risiko.

Med den foreslåede § 12, stk. 1, nr. 6, vil kontrolmyndigheden kunne træffe afgørelse om påbud om at standse markedsføring, der kan vildlede brugerne. Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at påbudsbestemmelsen i ecodesignlovens § 11, stk. 1, nr. 5, om at standse markedsføring, der kan vildlede brugere videreføres, således at produkters uoverensstemmelse og erhvervsdrivendes overtrædelser af regler omfattet af den foreslåede lovs område på tilsvarende måde vil kunne håndhæves af Sikkerhedsstyrelsen.

Bestemmelsen vil have til formål at hindre fortsat markedsføring af et produkt, der ikke er i overensstemmelse med de gældende regler, eller såfremt den erhvervsdrivende ikke lever op til og overholder de gældende regler. Ved markedsføring forstås i denne henseende reklame, udstilling, salg m.v. af produkter, der vil kunne give brugere et fejlagtigt indtryk af, at et produkt er i overensstemmelse med reglerne, hvis det fortsat markedsføres.

UDKAST

Bestemmelsen supplerer markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 2, om straks at påbyde den pågældende erhvervsdrivende at træffe passende og forholdsmæssige korrigerende tiltag for at bringe den manglende overensstemmelse til ophør eller at eliminere risikoen inden for en frist.

Med den foreslåede § 12, stk. 1, nr. 7, vil kontrolmyndigheden kunne træffe afgørelse om påbud om at tilbagetrække produktet fra markedet. Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at påbudsbestemmelsen i ecode-signlovens § 11, stk. 1, nr. 7, om at tilbagetrække produktet fra markedet videreføres, således at produkters uoverensstemmelse og erhvervsdrivendes overtrædelser af regler omfattet af den foreslåede lovs område på tilsvarende måde vil kunne håndhæves af Sikkerhedsstyrelsen.

Bestemmelsen vil medføre, at erhvervsdrivende vil kunne påbydes at sikre, at deres produkter, der er tilgængelige for, men endnu ikke erhvervet af brugerne, returneres til et tidligere led i afsætningen af produktet. Der er således tale om en foranstaltning med henblik på at forhindre, at produkter, der ikke lever op til gældende regler, distribueres, udstilles og tilbydes brugerne.

Påbud om tilbagetrækning medfører en forpligtelse for den erhvervsdrivende til at sikre, at produktet trækkes tilbage fra eventuelle efterfølgende led i afsætningen af produktet.

Det er nødvendigt, at den erhvervsdrivende foretager effektive tiltag for at trække produktet tilbage fra markedet efter et påbud herom. Med effektivt skal forstås, at den erhvervsdrivende skal sikre sig, at efterfølgende led i afsætningen af produktet også forstår vigtigheden af, at produktet skal trækkes tilbage og returneres til det tidligere led i afsætningskæden for derved at forhindre, at produktet distribueres, udstilles og tilbydes brugerne. Det vil som udgangspunkt betyde, at den erhvervsdrivende skal give sine efterfølgende led i afsætningskæden direkte besked om, at produktet skal trækkes tilbage fra markedet.

Den foreslåede bestemmelse supplerer markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 3, litra c, om at påbyde at trække eller kalde et produkt tilbage straks og advare offentligheden om risikoen.

Med den foreslåede § 12, stk. 1, nr. 8, vil kontrolmyndigheden kunne træffe afgørelse om påbud om at tilbagetrække produktet fra brugere. Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at påbudsbestemmelsen i ecodesign-

UDKAST

lovens § 11, stk. 1, nr. 8, om at tilbagetrække et produkt fra brugere videreføres, således at produkters uoverensstemmelse og erhvervsdrivendes overtrædelser af regler omfattet af den foreslåede lovs område på tilsvarende måde vil kunne håndhæves af Sikkerhedsstyrelsen.

Et påbud efter bestemmelsen vil kunne omfatte enhver foranstaltning med henblik på brugerens returnering af produkter, der ikke lever op til gældende regler, og som tidligere har været leveret eller stillet til rådighed for brugeren.

Påbud om tilbagekaldelse vil kunne anvendes, når andre forholdsregler ikke er tilstrækkelige til at forebygge risici. Tilbagekaldelse vil kunne være relevant, hvis de risici, produktet frembyder, ikke kan forebygges på anden vis. Den erhvervsdrivende vil skulle tilrettelægge tilbagekaldelsen således, at den ikke medfører væsentlige ulemper for brugerne. Det vil dog i praksis ikke være muligt helt at friholde brugeren for opgaver i relation til tilbagekaldelsen.

Reglerne om tilbagekaldelse af produkter har et andet sigte end købelovens regler om forbruger køb. Muligheden for at gøre et mangelsansvar gældende i medfør af købeloven i forbindelse med en tilbagekaldelse er et civilretligt anliggende og afhænger af de konkrete omstændigheder omkring erhvervelsen af produktet. Ved en tilbagekaldelse vil det som oftest fremgå af den information, som den erhvervsdrivende udsender eller på anden måde giver, om brugeren kan forvente omlevering, refundering af købesummen eller andet med henblik på at afhjælpe manglen ved det ikke-overensstemmende produkt.

Hvis der er tale om et brugt produkt, vil et påbud om tilbagekaldelse kun kunne meddeles den, der oprindeligt har solgt produktet som nyt. Påbud om tilbagekaldelse af produkter, som i brugt stand er solgt videre af privatpersoner, kan alene meddeles den erhvervsdrivende, der har udgjort et led i afsætningskæden, da produktet var nyt. Påbuddet kan dog tillige meddeles den, der erhvervsmæssigt har bragt det brugte produkt i omsætning. Det vil sige, at et auktionshus, der alene formidler et salg, uden at vedkommende kan siges at være distributør, også vil kunne modtage et påbud. Det er uden betydning, om formidlingen sker via internettet eller på anden måde.

Den foreslåede bestemmelse gengiver med tilpasninger delvist beføjelsen i markedsovervågningsforordningen artikel 16, stk. 3, litra c, om at trække eller kalde et produkt tilbage straks og advare offentligheden om risikoen.

UDKAST

Med den foreslåede § 12, stk. 1, nr. 9, vil kontrolmyndigheden kunne træffe afgørelse om påbud om at destruere produktet på en forsvarlig måde eller på anden vis gøre det ubrugeligt. Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at påbudsbestemmelsen i ecodesignlovens § 11, stk. 1, nr. 9, om at destruere et produkt på en forsvarlig måde eller på anden vis gøre det ubrugeligt videreføres, således at produkters uoverensstemmelse og erhvervsdrivendes overtrædelser af regler omfattet af den foreslåede lovs område på tilsvarende måde vil kunne håndhæves af Sikkerhedsstyrelsen.

At destruktionsen skal ske på forsvarlig måde indebærer, at destruktionsen skal være tilrettelagt og udført på en sikker måde, og at eventuelle rester og bestanddele af produktet bortskaffes i overensstemmelse med gældende regler, herunder evt. reglerne om bortskaffelse af affald.

Påbud herom vil kunne have væsentlige økonomiske konsekvenser for den, påbuddet rettes imod, og vil derfor kun kunne begrundes, hvor ingen af de øvrige foranstaltninger vurderes at være tilstrækkelige. Påbud om destruktionsen forudsætter således, at det anses for nødvendigt, rimeligt og hensigtsmæssigt at destruere produktet af hensyn til brugerne og af hensyn til at undgå, at produktet sendes til andre medlemsstater eller lande uden for EU. Det uoverensstemmende produkt skal udgøre en alvorlig risiko. Produktet må ikke på anden måde kunne lovliggøres eller ændres til at kunne anvendes sikkert. Bestemmelsen forventes kun undtagelsesvist at blive nødvendig for kontrolmyndigheden at anvende, idet de omfattede produkter sjældent vil opfylde betingelserne for at anvende bestemmelsen.

Kontrolmyndigheden vil ikke kunne påbyde en erhvervsdrivende at destruere produkter, der befinder sig hos brugeren, og som derfor ikke længere er i deres besiddelse. Hvis kontrolmyndigheden træffer afgørelse om, at produktet skal tilbagekaldes hos brugeren, vil de tilbagekaldte produkter dog også blive omfattet af påbuddet om destruktionsen.

Bestemmelsen gengiver med tilpasninger beføjelsen i markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 3, litra d, om at påbyde destruktionsen af et produkt eller på anden vis gøre det ubrugeligt.

Det foreslås i § 12, *stk. 2*, at Sikkerhedsstyrelsen underretter Kommissionen og de øvrige medlemsstater om enhver afgørelse truffet i medfør af stk. 1 og § 11 med angivelse af årsagerne hertil.

UDKAST

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at bestemmelsen i ecodesignlovens § 11, stk. 2 om underrettelse af Kommissionen og de øvrige medlemsstater, videreføres, således at den på tilsvarende måde vil finde anvendelse inden for den foreslåede lovs område.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at alle afgørelser, som Sikkerhedsstyrelsen træffer i medfør af § 11 og 12, stk. 1, nr. 1-9, vil skulle meddeles til Kommissionen og de øvrige medlemsstater med angivelse af årsagerne hertil.

Forpligtelsen følger af markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 5, om underrettelse af bl.a. Kommissionen og øvrige medlemsstater, hvis markedsovervågningsmyndigheden trækker et produkt tilbage eller kalder det tilbage, forbyder eller begrænser et produkts tilgængeliggørelse på markedet som følge af, at en erhvervsdrivende ikke træffer de påbudte korrigerende tiltag, eller hvis den manglende overensstemmelse eller risikoen fortsætter.

Meddelelse vil typisk ske gennem EU's officielle kanaler. Efter gældende ordning vil det være via ICSMS og evt. RAPEX.

Det foreslås i § 12, *stk. 3*, at Sikkerhedsstyrelsen kan lægge undersøgelser af produkter, som er gennemført i en anden EU-medlemsstat, og afgørelser, som er truffet i en anden EU-medlemsstat, til grund og træffe afgørelse i medfør af stk. 1 og § 11 over for erhvervsdrivende, eller § 14 over for onlinemarkedspladser, medmindre Sikkerhedsstyrelsen er nået til den modsatte konklusion på grundlag af sin egen kontrol.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre en videreførelse af bestemmelsen i ecodesignlovens § 11, stk. 3, om at undersøgelser som er gennemført og afgørelser som er truffet i en anden EU-medlemsstat kan anvendes som grundlag for Sikkerhedsstyrelsens påbud efter den foreslåede lov.

Formålet vil være at sikre, at der over for de samme produkter træffes enslydende afgørelser i hele EU. Herudover undgås, at hver enkelt markedsovervågningsmyndighed i EU-medlemsstaterne skal foretage deres egne tilsvarende undersøgelser af det samme produkt.

Med bestemmelsen vil kontrolmyndigheden i forbindelse med sin kontrol kunne lægge afgørelser, som er truffet, eller undersøgelser, som er gennemført i en anden EU-medlemsstat, til grund uden f.eks. at skulle gennemføre sine egne tilsvarende undersøgelser af det pågældende produkt.

UDKAST

Reglerne og principperne i forvaltningsloven vil dog fortsat skulle overholdes, f.eks. partshøring af den erhvervsdrivende. Hvis kontrolmyndigheden f.eks. i forbindelse med et partshøringssvar bliver opmærksom på, at der er nogle forhold omkring det pågældende produkt, som afviger fra forholdene i den medlemsstat, hvor den oprindelige afgørelse blev truffet, vil kontrolmyndigheden dog ikke være forpligtet til at træffe en tilsvarende afgørelse, men vil kunne træffe sin egen evt. mindre indgribende afgørelse eller undlade at træffe afgørelse.

Bestemmelsen supplerer markedsovervågningsforordningens artikel 11, stk. 6 og 9. Af artikel 11, stk. 6 følger, at dokumentation, der anvendes af en markedsovervågningsmyndighed i én medlemsstat, kan anvendes som led i de undersøgelser til at kontrollere produktoverensstemmelse, der er gennemført af markedsovervågningsmyndighederne i en anden medlemsstat, uden yderligere formelle krav. Af artikel 11, stk. 9, følger, at produkter, som af en markedsovervågningsmyndighed i én medlemsstat er blevet anset for ikke at overholde de gældende regler, af markedsovervågningsmyndighederne i andre medlemsstater som udgangspunkt skal anses for at overtræde de gældende regler.

Med hensyn til den foreslåede § 12 henvises i øvrigt til afsnit 3.3.3. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 13

Den foreslåede § 13 er en videreførelse med mindre ændringer af bestemmelserne i ecodesignlovens § 11 a.

Det fremgår af ecodesignlovens § 11 a, at kontrolmyndigheden over for den ansvarlige efter § 4, der har bragt et energirelateret produkt i omsætning, den erhvervsdrivende, der har gjort det energirelaterede produkt tilgængeligt på markedet, og enhver anden erhvervsdrivende, der har en tilknytning til produktet, end den, der har bragt produktet i omsætning eller gjort det tilgængeligt på markedet, kan træffe afgørelse om på en relevant måde at bidrage til at begrænse og forhindre risici i at ops

Det foreslås i § 13, at Sikkerhedsstyrelsen over for enhver erhvervsdrivende, der har en tilknytning til produktet, end den, der har bragt produktet i omsætning eller gjort det tilgængeligt på markedet, kan træffe afgørelse

UDKAST

om på en relevant måde at bidrage til at begrænse og forhindre risici i at opstå.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre en videreførelse af bestemmelsen i ecodesignlovens § 11 a til den foreslåede lovs område, således at Sikkerhedsstyrelsen over for enhver erhvervsdrivende, der har en tilknytning til et produkt, vil kunne træffe afgørelse om at bidrage til at begrænse og forhindre risici i at opstå.

Påbuddet vil kunne rettes imod enhver erhvervsdrivende med direkte eller indirekte tilknytning til produktet, også selvom vedkommende ikke kan siges at have været en del af afsætningskæden. Det kan eksempelvis være handelsagenter eller ejeren af en onlinegrænseflade, der stiller en salgsportal til rådighed for forskellige sælgere. Et andet eksempel kan være aktører, der har uddelt produkter på vegne af andre, og som derfor ikke er at betragte som en erhvervsdrivende, men alligevel vil kunne yde et relevant bidrag til at begrænse og forhindre risici.

Formålet med bestemmelsen er at sikre kontrolmyndighederne fleksible og tilstrækkelige muligheder for at imødegå faren ved et produkt ved at inddrage samtlige relevante aktører, også selvom disse ikke direkte udgør et led i afsætningen.

Hvordan der skal bidrages til at begrænse og hindre risici vil afhænge af den konkrete sag. Omfanget af den forpligtelse, som kontrolmyndigheden efter bestemmelsen vil kunne pålægge enhver med tilknytning til produktet, vil dog i alle tilfælde afhænge af en proportionalitetsvurdering.

Bestemmelsen supplerer markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 4, litra g, og artikel 7. Af artikel 14, stk. 4, litra g, følger beføjelsen om at påbyde erhvervsdrivende at træffe passende tiltag for at bringe et tilfælde af manglende overensstemmelse til ophør eller at eliminere risikoen. Af artikel 7 følger, at alle erhvervsdrivende, som bringer produkter i omsætning eller gør dem tilgængelige på markedet, skal samarbejde med markedsovervågningsmyndighederne om tiltag, som kan eliminere eller begrænse risici forbundet med deres produkter. Det samme gælder udbydere af informationssamfundstjenester efter markedsovervågningsmyndighedernes anmodning med henblik på at fremme ethvert tiltag, der træffes for at eliminere eller, hvis dette ikke er muligt, begrænse de risici, der er forbundet med et produkt, som udbydes eller var udbudt til salg online gennem deres tjenester.

UDKAST

Med hensyn til den foreslåede § 13 henvises i øvrigt til afsnit 3.3.3. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 14

Den foreslåede § 14 er en videreførelse med mindre ændringer af bestemmelserne i ecodesignlovens § 11 b.

Det fremgår af ecodesignlovens § 11 b, stk. 1, at kontrolmyndigheden kan påbyde ejeren af en onlinegrænseflade at ændre eller fjerne indhold, der henviser til et energirelateret produkt, der ikke er i overensstemmelse med regler i denne lov, regler fastsat i medfør af denne lov eller en gennemførelsesforanstaltning.

Af lovens § 11 b, stk. 2, fremgår, at kontrolmyndigheden kan påbyde ejeren af en onlinegrænseflade udtrykkeligt at vise en advarsel til slutbrugerne i forbindelse med indhold, der henviser til et energirelateret produkt, der ikke er i overensstemmelse med denne lov, regler fastsat i medfør af loven eller en gennemførelsesforanstaltning, når slutbrugerne får adgang til onlinegrænsefladen.

Det foreslås i § 14, stk. 1, at Sikkerhedsstyrelsen kan påbyde udbydere af en onlinemarkedsplads at ændre eller fjerne indhold, der henviser til et produkt, der ikke er i overensstemmelse med regler i denne lov, regler fastsat i medfør af denne lov, i ecodesignforordningen eller i delegerede retsakter og i gennemførelsesretsakter, vedtaget i henhold til ecodesignforordningen, eller i markedsovervågningsforordningen, for så vidt angår denne lovs anvendelsesområde.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre en videreførelse med visse justeringer af bestemmelsen i ecodesignlovens § 11 b, stk. 1, til den foreslåede lovs område, således at Sikkerhedsstyrelsen vil kunne påbyde udbydere af en onlinemarkedsplads at ændre eller fjerne indhold, der henviser til et produkt, der ikke er i overensstemmelse med reglerne.

Bestemmelsen vil sikre, at kontrolmyndigheden kan påbyde udbydere af onlinemarkedsplader at ændre den måde et produkt markedsføres, eller helt at fjerne et produkt, der ikke lever op til reglerne, f.eks. fra en webbutik. Bestemmelsen vil også kunne anvendes ved at få omtale af et produkt

UDKAST

fjernet fra f.eks. blogs eller i forbrugertests, ligesom det sikres, at kontrolmyndigheden vil kunne påbyde ejere at udbydere produkter, som udgør en risiko, fra hylderne, selv om det ikke er sælger, der ejer onlinemarkedspladsen.

Bestemmelsen vil indebære, at ordlyden set i forhold til ecodesignlovens § 11b ændres fra onlinegrænseflader til ”udbyder af en onlinemarkedsplads. Ved ”udbyder af en onlinemarkedsplads” forstås en udbyder af en formidlingstjeneste, der anvender en onlinegrænseflade, der gør det muligt for kunder at indgå fjernsalgsaftaler med erhvervsdrivende om salg af produkter, der er omfattet af delegerede retsakter vedtaget i henhold til artikel 4, jf. ecodesignforordningens artikel 2, nr. 54. Det vurderes, at denne ændring vil medføre en mindre ændring af bestemmelsesområdene, herunder fordi udbydere af onlinegrænseflade omfatter erhvervsdrivendes egne hjemmesider, det gør udbydere af onlinemarkedsplads ikke. Ved overtrædelser, som omfatter erhvervsdrivendes egne hjemmesider, vil dog påbudshjemlerne i den foreslåede §§ 12 og 13 kunne anvendes af Sikkerhedsstyrelsen.

Bestemmelsen gennemfører beføjelsen i markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 4, litra k, nr. i og ecodesignforordningens artikel 35, stk. 2. Af artikel 14, stk. 4, litra k, nr. i, følger, at hvis der ikke findes andre effektive midler til at eliminere en alvorlig risiko, skal markedsovervågningsmyndighederne have beføjelsen til at påbyde fjernelse af indhold, der henviser til de relaterede produkter, fra en onlinegrænseflade eller at påbyde, at en advarsel til slutbrugerne udtrykkeligt vises, når de får adgang til en onlinegrænseflade. Af ecodesignforordningens artikel 35, stk. 2, følger, at markedsovervågningsmyndighederne skal have beføjelsen til, for så vidt angår alle produkter omfattet af en relevant delegeret retsakt, der er vedtaget i henhold til artikel 4, at kunne beordre en udbyder af en onlinemarkedsplads til at gribe ind over for ét eller flere specifikke stykker indhold, der henviser til et produkt, som ikke overholder kravene, herunder ved at fjerne det. Sådant indhold skal anses som ulovligt indhold i henhold til artikel 3, litra h, i forordning om digitale tjenester. Markedsovervågningsmyndigheder kan i overensstemmelse med artikel 9 i forordning om digitale tjenester udstede sådanne påbud.

Det foreslås i § 14, *stk. 2*, at Sikkerhedsstyrelsen kan påbyde udbydere af en onlinemarkedsplads udtrykkeligt at vise en advarsel til slutbrugerne i forbindelse med indhold, der henviser til et produkt, der ikke er i overensstemmelse med regler i denne lov, regler fastsat i medfør af denne lov, i

UDKAST

ecodesignforordningen eller i delegerede retsakter og i gennemførelsesretsakter, vedtaget i henhold til ecodesignforordningen, eller i markedsovervågningsforordningen, for så vidt angår denne lovs anvendelsesområde, når slutbrugerne får adgang til onlinemarkedspladsen.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre en videreførelse med visse justeringer af bestemmelsen i ecodesignlovens § 11 b, stk. 2, til den foreslåede lovs område, således at Sikkerhedsstyrelsen vil kunne påbyde udbydere af en onlinemarkedsplads udtrykkeligt at vise en advarsel til slutbrugerne i forbindelse med indhold, der henviser til et produkt, der ikke er i overensstemmelse med reglerne.

Bestemmelsen vil indebære, at ordlyden set i forhold til ecodesignlovens § 11b ændres fra onlinegrænseflade til ”udbyder af en onlinemarkedsplads. Ved ”udbyder af en onlinemarkedsplads” forstås en udbyder af en formidlingstjeneste, der anvender en onlinegrænseflade, der gør det muligt for kunder at indgå fjernsalgsaftaler med erhvervsdrivende om salg af produkter, der er omfattet af delegerede retsakter vedtaget i henhold til artikel 4, jf. ecodesignforordningens artikel 2, nr. 54. Det vurderes, at denne ændring vil medføre en mindre ændring af bestemmelseernes anvendelsesområde, herunder fordi udbydere af onlinegrænseflade omfatter erhvervsdrivendes egne hjemmesider, det gør udbydere af onlinemarkedsplads ikke. Ved overtrædelser, som omfatter erhvervsdrivendes egne hjemmesider, vil dog påbudshjemlerne i den foreslåede §§ 12 og 13 kunne anvendes af Sikkerhedsstyrelsen.

Bestemmelsen gennemfører beføjelsen i markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 4, litra k, nr. i sammenholdt med ecodesignforordningens artikel 35, stk. 2. Af artikel 14, stk. 4, litra k, nr. i, følger, at hvis der ikke findes andre effektive midler til at eliminere en alvorlig risiko, skal markedsovervågningsmyndighederne have beføjelsen til at påbyde fjernelse af indhold, der henviser til de relaterede produkter, fra en onlinegrænseflade eller at påbyde, at en advarsel til slutbrugerne udtrykkeligt vises, når de får adgang til en onlinegrænseflade. Af ecodesignforordningens artikel 35, stk. 2, følger, at markedsovervågningsmyndighederne skal have beføjelse til, for så vidt angår alle produkter omfattet af en relevant delegeret retsakt, der er vedtaget i henhold til artikel 4, at kunne beordre en udbyder af en onlinemarkedsplads til at gribe ind over for ét eller flere specifikke stykker indhold, der henviser til et produkt, som ikke overholder kravene, herunder ved at fjerne det. Sådant indhold skal anses som ulovligt indhold i henhold til artikel 3, litra h, i forordning om digitale tjenester.

UDKAST

Markedsovervågningsmyndigheder kan i overensstemmelse med artikel 9 i forordning om digitale tjenester udstede sådanne påbud.

Med hensyn til den foreslåede § 14 henvises i øvrigt til afsnit 3.3.4. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 15

Den foreslåede § 15 er en videreførelse med mindre ændringer af bestemmelserne i ecodesignlovens § 11 c.

Det fremgår, af ecodesignlovens § 11 c, stk. 1, at kontrolmyndigheden kan foranledige blokering af en onlinegrænseflade, hvis et påbud efter § 11 b ikke er efterkommet eller onlinegrænsefladen gentagne gange har solgt eller formidlet salg af energirelaterede produkter, der udgør en alvorlig risiko.

Af lovens § 11 c, stk. 2, fremgår, at afgørelse efter stk. 1 om blokering af en onlinegrænseflade skal træffes af retten ved kendelse efter kontrolmyndighedens begæring. Inden retten træffer afgørelse, skal den så vidt muligt give parten, som indgrebet retter sig mod, adgang til at udtale sig. I kendelsen anføres de konkrete omstændigheder i sagen, hvorpå det støttes, at betingelserne for indgrebet er opfyldt.

Af lovens § 11 c, stk. 3, fremgår, at det påhviler udbydere af informations-samfundstjenester at bistå kontrolmyndigheden ved gennemførelsen af kendelser efter stk. 2.

Af lovens § 11 c, stk. 4, fremgår, at kontrolmyndigheden skal påse, at et indgreb efter stk. 1 ikke opretholdes ud over det tidsrum, hvor grundlaget for blokeringen er til stede. Kontrolmyndigheden skal af egen drift eller på foranledning af den, som indgrebet retter sig mod, træffe afgørelse om ophævelse af blokeringen.

Af lovens § 11 c, stk. 5, fremgår, at fremsætter den, som indgrebet efter stk. 1 retter sig mod, anmodning om, at blokeringen ophæves, og støttes denne anmodning på, at der er sket væsentlige ændringer i indholdet af onlinegrænsefladen, skal kontrolmyndigheden, hvis blokeringen ikke ophæves i medfør af stk. 4, snarest muligt indbringe spørgsmålet for retten. Ret-

UDKAST

ten afgør ved kendelse, om indgrebet skal opretholdes. Tages en anmodning ikke til følge, kan en ny anmodning ikke fremsættes, før der er forløbet 3 måneder fra kendelsens afsigelse.

Det foreslås i § 15, stk. 1, at der kan ske blokering af en onlinemarkedsplads, hvis et påbud efter § 14 ikke er efterkommet, eller onlinemarkedspladsen gentagne gange har solgt eller formidlet salg af produkter, der udgør en alvorlig risiko.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre en videreførelse med visse justeringer af bestemmelsen i ecodesignlovens § 11 c, stk. 1, til den foreslåede lovs område.

Bestemmelsen vil indebære, at ordlyden set i forhold til ecodesignlovens § 11b ændres fra onlinegrænseflader til ”udbyder af en onlinemarkedsplads. Ved ”udbyder af en onlinemarkedsplads” forstås en udbyder af en formidlingstjeneste, der anvender en onlinegrænseflade, der gør det muligt for kunder at indgå fjernsalgsaftaler med erhvervsdrivende om salg af produkter, der er omfattet af delegerede retsakter vedtaget i henhold til artikel 4, jf. ecodesignforordningens artikel 2, nr. 54. Det vurderes, at denne ændring vil medføre en mindre ændring af bestemmelseernes anvendelsesområde, herunder fordi udbydere af onlinegrænseflade omfatter erhvervsdrivendes egne hjemmesider, det gør udbydere af onlinemarkedsplads ikke. Ved ”et produkt, der udgør en alvorlig risiko” forstås et produkt, der udgør en risiko, for hvilket graden af den relevante manglende overensstemmelse eller den dermed forbundne skade på grundlag af en vurdering anses for at kræve hurtig indgriben fra markedsovervågningsmyndighederne, herunder tilfælde, hvor virkningerne af den manglende overensstemmelse ikke er umiddelbare, jf. ecodesignforordningens artikel 2, nr. 58.

I relation til hjemmesider forstås ved blokering en ordning, der er rettet mod danske internetudbydere med henblik på direkte DNS-blokering fra udbyderens side af en onlinegrænseflade med et apparat eller radioudstyr, der udgør en alvorlig risiko. DNS-blokering vil medføre, at forsøg på at opnå adgang til blokerede onlinegrænseflader automatisk afvises af internetudbyderen. Det forudsættes, at afvisningen vil være ledsaget af en tekst, hvoraf det fremgår, at kontrolmyndigheden vil have opnået rettens kendelse til at blokere den pågældende onlinegrænseflade, og at eventuelle indsigelser kan rettes til kontrolmyndigheden. For danske hjemmesider med et dk-domænenavn vil blokeringen kunne foretages af webhostingudbyderen.

UDKAST

At udbydere af onlinemarkedspladser gentagne gange har solgt eller formidlet salg vil sige, at den erhvervsdrivende inden for de seneste 2 år har begået mindst to lignende forseelser – dvs. tre i alt. Der behøver ikke nødvendigvis være tale om identiske forseelser. Det afgørende er, at de er ensartede, og at der er tale om produkter, der udgør en alvorlig risiko. Det vil ikke være en forudsætning, at de tidligere forseelser har udløst en blokering af onlinemarkedspladsen eller har været til pådømmelse i det strafferetlige system. Der vil udelukkende være tale om, at kontrolmyndigheden gentagne gange har truffet afgørelse om, at den erhvervsdrivendes produkter har vist sig at udgøre en alvorlig risiko. I den forbindelse går bestemmelsen fortsat videre end markedsovervågningsforordningen artikel 14, stk. 4, litra k, nr. ii.

Bestemmelsen gennemfører beføjelsen i markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 4, litra k, nr. ii sammenholdt med ecodesignforordningens artikel 35, stk. 2. Af artikel 14, stk. 4, litra k, nr. ii, følger, at hvis der ikke findes andre effektive midler til at eliminere en alvorlig risiko, og hvis anmodning i henhold til nr. i ikke overholdes, skal markedsovervågningsmyndighederne have beføjelse til at påbyde, udbydere af informationssamfundstjenester at begrænse adgangen til onlinegrænsefladen, herunder ved at anmode en relevant tredjepart om at gennemføre sådanne foranstaltninger. Af ecodesignforordningens artikel 35, stk. 2, følger, at markedsovervågningsmyndighederne skal have beføjelsen til, for så vidt angår alle produkter omfattet af en relevant delegeret retsakt, der er vedtaget i henhold til artikel 4, at kunne beordre en udbyder af en onlinemarkedsplads til at gribe ind over for ét eller flere specifikke stykker indhold, der henviser til et produkt, som ikke overholder kravene, herunder ved at fjerne det. Sådant indhold skal anses som ulovligt indhold i henhold til artikel 3, litra h, i forordning om digitale tjenester. Markedsovervågningsmyndigheder kan i overensstemmelse med artikel 9 i forordning om digitale tjenester udstede sådanne påbud.

Det foreslås i § 15, stk. 2, 1, pkt., at blokering af en onlinemarkedsplads, jf. stk. 1 træffes af retten ved kendelse efter Sikkerhedsstyrelsens begæring.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre en videreførelse med visse justeringer af bestemmelsen i ecodesignlovens § 11 c, stk. 2, 1. pkt. om, at afgørelse efter stk. 1 om blokering vil skulle træffes af retten ved kendelse efter Sikkerhedsstyrelsens begæring.

UDKAST

Hvis kontrolmyndighedens anmodning om blokering imødekommes, vil kendelsen skulle indeholde oplysning om, hvilken konkret onlinemarkedsplads, som vil kunne blokeres. Kendelse om blokering vil blive truffet over for den informationsamfundstjenesteudbyder, der vil være nærmest til at blokere for adgangen til onlinemarkedspladsen. For hjemmesider vil det typisk være en webhostingudbyder, hvis det er en dansk hjemmeside med et dk-domænenavn. For en udenlandsk hjemmeside vil det typisk være internetudbyderne, hvilket i så fald vil ske i form af en såkaldt DNS-blokering.

Ved udbyder af informationsamfundstjenester forstås en udbyder af en tjeneste som defineret i artikel 1, stk. 1, litra b, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/1535/EU om en informationsprocedure med hensyn til tekniske forskrifter samt forskrifter for informationsamfundets tjenester.

Retten vil kunne træffe afgørelse om blokeringens varighed. Blokeringen vil under alle omstændigheder kunne ophæves, når betingelserne i bestemmelsens stk. 4 eller 5 er til stede. Kendelser om blokering vil kunne kæres efter de almindelige betingelser i retsplejelovens kapitel 37.

Det foreslås i § 15, stk. 2, 2. *pkt.*, at inden retten afsiger kendelse, skal den så vidt muligt give parten, som indgrebet retter sig mod, adgang til at udtale sig.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre en videreførelse af bestemmelsen i ecodesignlovens § 11 c, stk. 2, 2. *pkt.* om partens udtaleret til den foreslåede lovs område.

Den pågældende udbyder af onlinemarkedspladsen, der rammes af indgrebet om blokering, vil som part således have mulighed for at komme med sine bemærkninger, inden kendelsen om blokering træffes over for onlinemarkedspladsens udbyder.

Det foreslås i § 15, stk. 2, 3. *pkt.*, i kendelsen anføres de konkrete omstændigheder i sagen, hvorpå det støttes, at betingelserne for indgrebet er opfyldt.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre en videreførelse af bestemmelsen i ecodesignlovens § 11 c, stk. 2, 3. *pkt.* til den foreslåede lovs område.

UDKAST

Kontrolmyndigheden forudsættes at foretage underretning af den, som indgrebet retter sig mod, dvs. af ejeren (registranten) af den onlinemarkedsplads, som retten har givet tilladelse til at blokere. Indeholder onlinemarkedspladsen ikke kontaktoplysninger, og kan kontrolmyndigheden ikke umiddelbart fremskaffe disse oplysninger på anden vis, vil underretning kunne undlades. Underretning af personer i udlandet vil ske efter de almindelige retshjælpsregler om underretning til personer i andre lande.

Det foreslås i § 15, *stk. 3*, at det påhviler udbydere af informationssamfundstjenester at bistå Sikkerhedsstyrelsen ved gennemførelsen af kendelser efter *stk. 2*.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre en videreførelse af bestemmelsen i ecodesignlovens § 11 c, *stk. 3*, til den foreslåede lovs område.

Bestemmelsen vil indebære, at udbydere af informationssamfundstjenester vil skulle iværksætte en blokering af adgangen til den onlinemarkedsplads, som rettens kendelse vedrører. Endvidere fremgår, at kontrolmyndigheden i praksis vil skulle videreformidle rettens kendelse til udbydere af informationssamfundstjenester, som derefter vil forestå den tekniske gennemførelse af en blokering.

Ved udbyder af informationssamfundstjenester forstås en udbyder af en tjeneste som defineret i artikel 1, *stk. 1*, litra b, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/1535/EU om en informationsprocedure med hensyn til tekniske forskrifter samt forskrifter for informationssamfundets tjenester.

Informationssamfundstjenester vil f.eks. omfatte internetleverandører, serverejere, webhostingudbydere, applikationsudbydere og erhvervsdrivende, der udbyder tjenesteydelser online. Det er ikke hensigten at omfatte virksomheder, der udbyder internet til en begrænset eller lukket kreds af personer, herunder restaurationer, hoteller, uddannelsesinstitutioner, boligforeninger eller lignende.

Det foreslås i § 15, *stk. 4, 1. pkt.*, at Sikkerhedsstyrelsen skal påse, at et indgreb efter *stk. 1* ikke opretholdes ud over det tidsrum, hvor grundlaget for blokeringen er til stede.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre en videreførelse af bestemmelsen i ecodesignlovens § 11 c, *stk. 4, 1. pkt.*, til den foreslåede lovs område.

UDKAST

Det er med bestemmelsen forudsat, at hvis kontrolmyndigheden bliver bekendt med, at grundlaget for blokeringen ikke længere er til stede, vil kontrolmyndigheden hurtigst muligt skulle foranledige, at blokeringen fjernes. Ophævelsen vil kunne ske på foranledning af den, som indgrebet retter sig mod eller af kontrolmyndigheden. Da blokering af en hjemmeside er et vidtgående indgreb, bør der være mulighed for hurtigt at ophæve blokeringen, når grundlaget for blokeringen ikke længere er til stede.

Det foreslås i § 15, stk. 4, 2, *pkt.*, at Sikkerhedsstyrelsen af egen drift eller på foranledning af den, som indgrebet retter sig mod, skal træffe afgørelse om ophævelse af blokeringen.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre en videreførelse af bestemmelsen i ecodesignlovens § 11 c, stk. 4, 2. *pkt.* til den foreslåede lovs område.

Bestemmelsen foreslås for, at processen med at ophæve blokeringen vil kunne forløbe så hurtigt som muligt og uden unødige procestrin, og således gøre det muligt for kontrolmyndigheden at træffe afgørelse om blokeringens ophævelse uden, at domstolene skal træffe kendelse om ophævelsen. Kontrolmyndigheden vil have en forpligtelse til at følge op og vurdere, om blokeringen vil skulle opretholdes. Denne forpligtelse omfatter ikke en pligt til at følge op og vurdere den blokerede onlinemarkedsplads oftere end hver sjette måned. Afgørelse om ophævelse vil blive truffet, når det er godtgjort, at påbuddet er efterkommet, eller den erhvervsdrivende har truffet de foranstaltninger, der er nødvendige for at undgå, at onlinemarkedspladsen igen sælger eller formidler salg af energirelaterede produkter, der udgør en alvorlig risiko.

Det foreslås i § 15, stk. 5, 1, *pkt.* at fremsætter den, som indgrebet efter stk. 1 retter sig mod, anmodning om, at blokeringen ophæves, og støttes denne anmodning på, at der er sket væsentlige ændringer i onlinemarkedspladsens indhold af, skal Sikkerhedsstyrelsen, hvis blokeringen ikke ophæves i medfør af stk. 4, snarest muligt indbringe spørgsmålet for retten.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre en videreførelse af bestemmelsen i ecodesignlovens § 11 c, stk. 5, 1. *pkt.*, til den foreslåede lovs område.

I relation til hjemmesider vil det i praksis være en registrant, der vil kunne fremsætte den nævnte anmodning. Hjemlen forudsættes benyttet i de tilfælde, hvor indholdet på hjemmesiden er ændret væsentligt, men hvor kontrolmyndigheden ikke anser denne ændring for at være af en sådan art, at

UDKAST

blokeringen skal ophæves som følge af bestemmelsen i stk. 4. I disse situationer vil udbyderen af onlinemarkedspladsen kunne få spørgsmålet indbragt for retten.

Det foreslås i § 15, stk. 5, 2. pkt., at retten afgør ved kendelse, om indgrebet skal opretholdes.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre en videreførelse af bestemmelsen i ecodesignlovens § 11 c, stk. 5, 2. pkt., til den foreslåede lovs område.

Bestemmelsen vil indebære, at en mulighed for løbende domstolskontrol. Sagen vil skulle indbringes for den ret, der har truffet afgørelse om blokering af den pågældende hjemmeside. Kendelsen vil kunne kæres efter de almindelige regler herom.

Det foreslås i § 15, stk. 5, 3. pkt., at tages en anmodning ikke til følge, kan en ny anmodning ikke fremsættes, før der er forløbet 3 måneder fra kendelsens afsigelse.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre en videreførelse af bestemmelsen i ecodesignlovens § 11 c, stk. 5, 3. pkt., til den foreslåede lovs område.

Bestemmelsen indebærer dog, at bestemmelsen i stk. 4 fortsat vil skulle overholdes i disse måneder. Det vil derfor sige, at kontrolmyndigheden vil have pligt til at træffe afgørelse om ophævelse af blokeringen, hvis udbyderen af onlinemarkedspladsen godtgør, at betingelserne for blokeringen ikke længere er til stede.

Med hensyn til den foreslåede § 15 henvises i øvrigt til afsnit 3.3.4. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 16

Den foreslåede § 16 er en videreførelse af bestemmelserne i ecodesignlovens § 14 a.

Det fremgår af ecodesignlovens § 14 a, at kontrolmyndigheden kan pålægge udbydere af informationssamfundstjenester tvangsbøder med henblik på at gennemtvinge handlinger, som det påhviler udbyderne at foretage efter §§ 11 b og 11 c.

UDKAST

Det foreslås i § 16, at Sikkerhedsstyrelsen kan pålægge udbydere af informationssamfundstjenester tvangsbøder med henblik på at gennemtvinge handlinger, som det påhviler udbyderne at foretage efter §§ 14 og 15.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre en videreførelse af bestemmelsen i ecodesignlovens § 14 a, til den foreslåede lovs område.

Bestemmelsen vil kunne finde anvendelse over for udbydere af informationssamfundstjenester i tilfælde, hvor den pågældende udbyder – på trods af kontrolmyndighedens fremvisning af rettens kendelse om blokering – ikke iværksætter en blokering af den berørte hjemmeside. Tvangsbøderne vil skulle fastsættes som daglige bøder, indtil den påtvungne handling efterkommes.

Daglige tvangsbøder vil skulle gives for hver kalenderdag, det vil sige syv dage om ugen, og bøderne vil kunne forhøjes med skriftligt varsel, hvis den fastsatte tvangsbøde ikke har givet resultat. Det almindelige proportionalitetsprincip medfører bl.a., at tvangsbøden ikke må stå i misforhold til undladelsen, ligesom der ved fastsættelsen af tvangsbøden skal tages hensyn til den handlepligtiges økonomiske formåen, således at pression har effekt, men bødestørrelsen vil i øvrigt bero på et konkret skøn. En tvangsbøde vil dog mindst skulle være på 1.000 kr. dagligt, og der beregnes kun én daglig tvangsbøde, uanset antallet af påtvungne handlinger.

De daglige tvangsbøder vil kunne pålægges fra en given dato. Forudsætningen for at pålægge daglige tvangsbøder vil være, at kontrolmyndigheden mindst 14 kalenderdage forinden underretter den handlepligtige om, at bøden vil blive pålagt fra den anførte dato. Varslingen vil skulle indeholde oplysninger om tvangsbødens størrelse, og der vil skulle tages forbehold for en eventuel senere forhøjelse af tvangsbøden. De daglige tvangsbøder vil kunne forhøjes med en uges skriftligt varsel, hvis den fastsatte tvangsbøde ikke har givet resultat.

Ved kontrolmyndighedens kontrol af produkter kan der i de tilfælde, hvor en kendelse ikke efterkommes, være behov for, at myndigheden anvender tvangsbøder med henblik på, at kendelsen efterleveres. Det er en grundlæggende forudsætning for myndighedens kontrolvirksomhed, at rettens kendelser efterkommes, og muligheden for at pålægge tvangsbøder anses som et effektivt middel til at sikre, at dette sker.

UDKAST

Formålet med tvangsbøder er lovliggørelse og ikke straf, og eventuelle ubetalte tvangsbøder bortfalder således, hvis udbyderen af informations-samfundstjenester gennemfører den påtvungne handling.

Med hensyn til den foreslåede § 16 henvises i øvrigt til afsnit 3.3.4. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 17

Det fremgår af ecodesignlovens § 12, stk. 1, at kontrolmyndigheden skal offentliggøre resultater af kontrol og afgørelser truffet efter lovens §§ 11-11 c. Af lovens § 12, stk. 2 og 3, fremgår endvidere, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om offentliggørelse af kontrolresultater og afgørelser som nævnt i stk. 1, herunder om offentliggørelse af navne på produkter og fysiske og juridiske personer, hvis produkter er kontrolleret, samt om formen for og omfanget af offentliggørelsen.

Det foreslås i § 17, stk. 1, at Sikkerhedsstyrelsen skal, hvis det er nødvendigt, oplyse offentligheden om produkter, der ikke er i overensstemmelse med regler i denne lov, regler fastsat i medfør af denne lov, i ecodesignforordningen samt i delegerede retsakter og i gennemførelsesretsakter, vedtaget i henhold til ecodesignforordningen, eller markedsovervågningsforordningen, for så vidt angår denne lovs anvendelsesområde, herunder om

- 1) relevante kendetegn til brug for identifikation af produktet,
- 2) risikoens art, hvor dette er relevant,
- 3) hvilke foranstaltninger der er truffet, og
- 4) hvordan offentligheden bør forholde sig.

Offentliggørelsen har til formål at medvirke til at skabe et marked, der både er mere sikkert og i højere grad i overensstemmelse med reglerne, fordi der hurtigt kan oplyses om en konkret uoverensstemmelse til en bredere kreds af f.eks. brugere og distributører.

Bestemmelsen vil indebære, at Sikkerhedsstyrelsen, hvis det vurderes nødvendigt, vil skulle oplyse offentligheden om produkter, som ikke overholder regler, der er omfattet af den foreslåede lov. Det vil kunne omhandle oplysninger om relevante kendetegn til brug for identifikation af produktet, risikoens art, hvor dette er relevant, hvilke foranstaltninger der er truffet, og hvordan offentligheden bør forholde sig, men er ikke begrænset hertil.

UDKAST

Offentliggørelse af oplysninger om et produkt vil tidligst kunne forekomme, når det er konstateret, at produktet ikke er i overensstemmelse med reglerne. Det betyder, at der ikke kan ske offentliggørelse, før kontrolmyndigheden konkret har vurderet, om produktet lever op til reglerne. Det kræves ikke, at der i øvrigt er foretaget indgreb mod produktet.

Selve offentliggørelsen kan ske på flere måder, f.eks. ved at lægge oplysningerne på internettet via kontrolmyndighedens hjemmeside eller de sociale medier. Det kan også ske ved at oplyse via tv, aviser, relevante fagblade eller andre medier. Det vil afhænge af de konkrete omstændigheder, hvilken kanal kontrolmyndigheden finder mest hensigtsmæssig til at nå de relevante modtagere.

Forslagets stk. 1, nr. 1, indebærer, at relevante kendetegn til brug for identifikation af produktet skal oplyses. Det betyder, at kontrolmyndigheden i sin offentliggørelse om det uoverensstemmende produkt skal offentliggøre alle nødvendige informationer til at identificere produktet. Bestemmelsen giver hjemmel til at offentliggøre alle nødvendige oplysninger til identifikation af produktet, herunder beskrivelse af produktet, billedmateriale og informationer om navn og adresse på tidligere afsætningsled. I de tilfælde, hvor det vil være nødvendigt at oplyse om virksomheden, der f.eks. har fremstillet produktet, og denne virksomhed er en enkeltmandsvirksomhed, kan offentliggørelsen således berøre personoplysninger. Behandlingen sker i overensstemmelse med databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra e, da der er tale om offentlig myndighedsudøvelse.

Det følger af forslaget stk. 1, nr. 2, at risikoens art, hvor dette er relevant, skal oplyses. Det medfører, at offentligheden skal vide hvilke eventuelle farer, der kan være ved forsæt brug af produktet.

Forslagets stk. 1, nr. 3, om at offentliggørelsen skal indeholde oplysninger om, hvilke foranstaltninger der er truffet, medfører, at offentliggørelsen skal fortælle om, hvilke tiltag den erhvervsdrivende har gjort eller er i gang med at gøre, for at produktet bringes i overensstemmelse med de relevante produktspecifikke regler eller fjerne produktet fra markedet.

Det følger af stk. 1, nr. 4, at offentliggørelsen skal indeholde oplysninger om, hvordan offentligheden bør forholde sig. Ved offentliggørelsen gives brugeren således de oplysninger, der gør det muligt f.eks. at stoppe brugen af produktet og levere det tilbage til sælgeren.

UDKAST

Bestemmelsen vil supplere markedsovervågningsforordningen, herunder artikel 16, stk. 5, hvor kontrolmyndigheden skal sikre, at korrigerende tiltag foretages, hvis ikke den erhvervsdrivende selv har foretaget dem, herunder at underrette offentligheden om tiltagene. Den vil ligeledes supplere markedsovervågningsforordningens artikel 17, hvoraf det fremgår, at kontrolmyndighederne skal udføre deres aktiviteter med en høj grad af gennemsigtighed, og at de skal offentliggøre alle oplysninger, som de finder relevante for at beskytte slutbrugernes interesser.

Det foreslås i § 17, *stk.* 2, at oplysninger, som har karakter af forretningshemmeligheder, kun kan videregives, hvis dette er nødvendigt for at beskytte menneskers sikkerhed og sundhed.

Bestemmelsen indebærer, at der ved offentliggørelse vil skulle udvises særlige hensyn i forhold til oplysninger, som har karakter af forretningshemmeligheder, som kun vil kunne videregives, hvis det vurderes nødvendigt for at beskytte menneskers sikkerhed og sundhed.

De oplysninger, som myndighederne kommer i besiddelse af, kan ofte være følsomme og af stor økonomisk og konkurrencemæssig betydning for virksomheden. Det er derfor af væsentlig betydning for, om virksomhederne stiller de nødvendige oplysninger til rådighed for myndighedernes kontrol, at de ikke behøver at frygte for, at oplysningerne, som har karakter af forretningshemmeligheder, bliver offentliggjort, medmindre det er nødvendigt for at beskytte menneskers sikkerhed og sundhed. I de situationer, hvor det er nødvendigt af hensyn til at beskytte brugernes sikkerhed og sundhed, vil oplysningerne dog kunne viderebringes, selv om de indeholder forretningshemmeligheder. Der vil være tale om helt særegne situationer, hvor de oplysninger, der ikke kan betegnes som forretningshemmeligheder, ikke vil være tilstrækkelige til at sikre offentligheden den information, der gør det muligt at undgå, at der opstår fare.

Kontrolmyndigheden har ved vurderingen af, hvorvidt det er nødvendigt at offentliggøre de pågældende oplysninger, pligt til at høre den berørte virksomhed. Herefter foretager kontrolmyndigheden en afvejning af den økonomiske betydning for virksomheden og brugernes sikkerhed.

Med hensyn til den tavshedspligt, som påhviler offentligt ansatte, jf. forvaltningslovens § 27, bemærkes, at offentliggørelsen ikke vil gå videre end, hvad der følger af artikel 17 i markedsovervågningsforordningen, dvs. at fortrolighedsprincippet, tavshedspligten og forretningshemmeligheder

UDKAST

skal respekteres, og at personoplysninger skal beskyttes i overensstemmelse med EU-retten og national ret. Bestemmelsen vil endvidere administreres i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet. Der vil således skulle ske en konkret afvejning af hensynet til den pågældende virksomhed over for væsentligheden af, at offentligheden bliver gjort bekendt med resultatet af kontrollen ved vurderingen af, hvor omfattende offentliggørelsen bør være.

Bestemmelserne vil svare til en ensretning af de bestemmelser, som følger om offentliggørelse efter ecodesignloven med offentliggørelsesbestemmelser i § 22 i lov nr. 799 af 9. juni 2020 om produkter og markedsovervågning.

Bestemmelserne vil supplere markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 5, om, at markedsovervågningsmyndighederne skal underrette bl.a. offentligheden, når det påbydes at et produkt trækkes tilbage eller kaldes tilbage, eller at produktets tilgængeliggørelse på markedet forbydes eller begrænses, som følge af, at den erhvervsdrivende ikke har truffet korrigerende tiltag, eller hvis den manglende overensstemmelse eller risiko fortsat består. Endvidere supplerer bestemmelserne markedsovervågningsforordningens artikel 17, om, at markedsovervågningsmyndighederne skal udføre deres aktiviteter med en høj grad af gennemsigtighed og offentliggøre alle oplysninger, som de finder relevante for at beskytte slutbrugernes interesser.

Der henvises i øvrigt til afsnit 3.3.5 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 18

Den foreslåede § 18 er en videreførelse af ecodesignlovens § 13, stk. 3-5, med mindre justeringer.

Af lovens § 13, stk. 3, fremgår, at erhvervsministeren kan bemyndige en sagkyndig institution, en organisation eller en virksomhed til at udøve nærmere angivne beføjelser vedrørende kontrol, udtagning, måling og afprøvning af energirelaterede produkter, akkrediteret certificering samt sekretariatsbistand til ministeren. Af lovens § 13, stk. 4, fremgår endvidere, at erhvervsministeren fører kontrol med varetagelsen af opgaver, som er hen-

UDKAST

lagt til en institution m.v. som nævnt i stk. 3. Af lovens § 13, stk. 5, fremgår yderligere, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om videregivelse af oplysninger om resultater af tilsyn til andre danske eller udenlandske myndigheder eller sagkyndige institutioner m.v., som varetager opgaver i tilknytning til lovens formål.

Det foreslås i § 18, *stk. 1*, at erhvervsministeren kan bemyndige en sagkyndig institution, en organisation eller en virksomhed til at udøve nærmere angivne beføjelser vedrørende kontrol.

Den foreslåede bemyndigelse vil medføre, at erhvervsministeren vil kunne delegerede kontrolopgaver til en sagkyndig institution, en organisation eller en virksomhed, herunder udtagning, måling og afprøvning. Det vil indebære, at kontrolmyndigheden fortsat vil have mulighed for at inddrage sagkyndig kompetence ved kontrol af overholdelse af regler omfattet af den foreslåede lov. En bemyndiget institution, organisation eller virksomhed vil ikke kunne anvende bestemmelsen om adgang som nævnt i § 11 eller træffe afgørelse efter §§ 12-14. Dette vil svare til en videreførelse af tilsvarende adgang, som følger af ecodesignlovens § 13, stk. 3.

Det foreslås i § 18, *stk. 2*, at erhvervsministeren eller en myndighed under ministeriet, som ministeren har henlagt sine beføjelser til, fører kontrol med varetagelsen af opgaver, som er henlagt til en institution m.v. som nævnt i stk. 1.

Den foreslåede bestemmelse vil således medføre, at erhvervsministeren har det overordnede ansvar for at føre kontrol med sagkyndige institutioner, organisationer og virksomheder, hvortil kontrolopgaver er delegeret. Det vil også svare til en videreførelse af tilsvarende bestemmelse, som følger af ecodesignlovens § 13, stk. 4.

Det foreslås i § 18, *stk. 3*, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om videregivelse af oplysninger om resultater af tilsyn til andre danske eller udenlandske myndigheder eller sagkyndige institutioner m.v. som nævnt i stk. 1.

Bestemmelsen vil medføre, at der ved bekendtgørelse vil skulle fastsættes regler om underretning om kontrol af andre danske eller udenlandske myndigheder og sagkyndige institutioner m.v. Videregivelse af oplysninger om resultater af kontrol vil først kunne ske, når resultatet af kontrollen er meddelt den, der er ansvarlig for produktet.

UDKAST

Bemyndigelsen forventes anvendt ved, at der ved bekendtgørelse vil fastsættes regler om, at Sikkerhedsstyrelsen kan videregive oplysninger om resultater af kontrol til andre danske eller udenlandske myndigheder eller sagkyndige institutioner, organisationer eller virksomheder, der varetager opgaver vedrørende ecodesign. I bekendtgørelsen vil det endvidere kunne præciseres, at oplysninger om resultater af kontrol først vil kunne videregives, når resultatet af kontrollen er meddelt den, der er ansvarlig for produktet. Dette vil med mindre justeringer svare til en videreførelse af tilsvarende bestemmelse, som følger af ecodesignlovens § 13, stk. 5.

Der henvises i øvrigt til afsnit 3.3.6. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 19

Det fremgår af § 14 i ecodesignloven, at afgørelser truffet af klima-, energi- og forsyningsministeren eller en myndighed under ministeriet, som ministeren har bemyndiget, kan påklages til Energiklagenævnet. Miljøministerens afgørelser kan påklages til Miljø- og Fødevareklagenævnet, jf. stk. 1. Af lovens § 14, stk. 2-6, fremgår nærmere regler om klage til Miljø- og Fødevareklagenævnet, herunder om klagens indgivelse, efterfølgende kommunikation, afgørelsesmyndighedens evt. udtalelse m.v.

Af lovens § 14, stk. 7, fremgår, at afgørelser truffet af en anden myndighed i henhold til loven ikke kan påklages til klima-, energi- og forsyningsministeren henholdsvis miljøministeren.

Endvidere fremgår, at klima-, energi- og forsyningsministeren efter forhandling med miljøministeren kan fastsætte regler om adgangen til at klage til Energiklagenævnet og Miljø- og Fødevareklagenævnet, herunder om opsættende virkning af klage, afskæring af klageadgang og søgsmålsfrist til prøvelse af afgørelser truffet af klagenævnene, jf. lovens § 14, stk. 8.

Yderligere fremgår, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om, at afgørelser truffet af en myndighed under ministeriet, som ministeren har henlagt sine beføjelser efter loven til, ikke kan indbringes for ministeren, jf. lovens § 14, stk. 9.

Det foreslås i § 19, stk. 1, at kontrolmyndighedens, jf. § 6, stk. 1-3, afgørelser, truffet efter denne lov eller efter regler fastsat i medfør af denne lov ikke kan indbringes for anden administrativ myndighed.

UDKAST

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at den administrative klageadgang afskæres. Den overvejende del af de afgørelser, som Sikkerhedsstyrelsen som kontrolmyndighed vil træffe om produkter og de forpligtede erhvervsdrivende, vil være af teknisk karakter og vil forudsætte betydelig teknisk indsigt på området. Endvidere vurderes det reelle behov for administrativ prøvelse yderst begrænset, herunder med udgangspunkt i at klageadgangen med hensyn til Sikkerhedsstyrelsens afgørelser efter ecodesignloven og ecodesignbekendtgørelsen ikke har været benyttet.

Den foreslåede bestemmelse vil ligeledes medføre, at den administrative klageadgang vil afskæres med hensyn til den pågældende kontrolmyndigheds afgørelse som følge af kontrol med bemyndigede organer eller overholdelse af regler om grønne offentlige udbud. Også på dette område vurderes det reelle behov for administrativ prøvelse yderst begrænset og afskæringen af administrative klageadgang findes på den baggrund ikke at have retssikkerhedsmæssige konsekvenser.

Bestemmelsen medfører ikke en ændring af kontrolmyndighedens forpligtelser efter officialprincippet. Kontrolmyndigheden er uanset afskæringen af den administrative klageadgang forpligtet til at genoptage en sag, hvis parten efter afgørelsen fremkommer med nye relevante oplysninger til sagen og ønsker genoptagelse, eller hvis myndigheden ikke har oplyst sagen tilstrækkeligt inden afgørelsen.

Den foreslåede tilgang vil svare til håndtering af klageadgang i anden produktregulering, herunder i lov nr. 799 af 9. juni 2020 om produkter og markedsovervågning.

Det foreslås i § 19, *stk.* 2, at [klima-, energi- og forsyningsministeren og miljøministeren på hver deres område] kan fastsætte regler om adgangen til at klage over bemyndigede organer og det nationale akkrediteringsorgan, jf. § 4, *stk.* 1.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at [klima-, energi- og forsyningsministeren og miljøministeren] kan fastsætte regler om adgangen til at klage over bl.a. vurderinger udarbejdet af bemyndigede organer, udpeget af henholdsvis [klima-, energi- og forsyningsministeren og miljøministeren], samt vurderinger og dokumentation udarbejdet af det nationale akkrediteringsorgan, hvis dette benyttes ved vurderingen i forbindelse med udpegningen af bemyndigede organer. Det forventes, at der ved bekendt-

UDKAST

gørelse vil fastsættes regler om en frist for indbringelse af klager. Klageadgangen forventes også at kunne omfatte mere generelle klager over det bemyndigede organs virke, det kan f.eks. være en klage over, at det bemyndigede organ ikke har baseret vurderingen på et upartisk grundlag.

Det foreslås i § 19, stk. 3, 1. pkt., at påbud eller forbud udstedt i medfør af §§ 11-14 kan af den, afgørelsen vedrører, forlanges indbragt for domstolene.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre en lettelse af sagsgangen vedrørende indbringelsen for domstolene samtidig med, at det vil synliggøre muligheden for at få sagen prøvet ved domstolene, når der ikke er en administrativ klageadgang.

Det foreslås i § 19, stk. 3, 2. pkt., at anmodning herom, inden 4 uger efter at påbuddet eller forbuddet er meddelt den pågældende, skal fremsættes over for Sikkerhedsstyrelsen.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre en frist på 4 uger, efter at påbuddet eller forbuddet er meddelt den pågældende til fremsættelse over for Sikkerhedsstyrelsen. Fristen søger at imødegå de situationer, hvor en virksomhed af forskellige årsager ønsker at trække en sag i langdrag. Hensynet til blandt andet brugerne, konkurrerende virksomheder og detailedets eventuelle regresmuligheder bevirker, at en frist for at bede myndigheden om at indbringe sagen, i de fleste tilfælde vil føre til en mere tilfredsstillende proces for de involverede parter. Hensynet til at få retstilstanden afklaret for alle implicerede parter, taler også klart for at bringe sagen for domstolene hurtigst muligt. I denne forbindelse henledes opmærksomheden desuden på, at bestemmelsen ikke berører muligheden for, at den, der har fået et påbud eller forbud, uafhængigt af tidsfristen, selv kan indbringe afgørelsen for domstolene.

Den foreslåede tilgang vil svare til håndtering af klageadgang i anden produktregulering, herunder i lov nr. 799 af 9. juni 2020 om produkter og markedsovervågning.

Det foreslås i § 19, stk. 3, 3. pkt., at hvis fristen udløber på en lørdag, en søndag eller en helligdag, forlænges fristen til den følgende hverdag.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at fristen løber til den førstkomende hverdag, hvis fristens udløb falder i en weekend eller på en helligdag.

UDKAST

Det foreslås i § 19, stk. 3, 4. pkt., at Sikkerhedsstyrelsen indbringer uden unødigt ophold sagen for domstolene, hvor sagen behandles efter den borgerlige retsplejes former.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at Sikkerhedsstyrelsen forpligtes med denne bestemmelse til at indbringe sagen for domstolene uden unødigt ophold. Sagen føres herefter som civil retssag.

Det foreslås i § 19, stk. 4, at retten kan bestemme, at en anmodning som nævnt i stk. 1 har opsættende virkning.

Den foreslåede bestemmelse vil i praksis betyde, at hvis retten træffer kendelse om opsættende virkning, skal den erhvervsdrivende ikke følge kontrolmyndighedens afgørelse, før retten har afsagt dom om anerkendelse af afgørelsen. Det bemærkes, at hensynet til brugernes sikkerhed må tale for, at domstolene anlægger en forsigtighedsbetragtning i vurderingen af, om anmodningen skal have opsættende virkning. Kontrolmyndigheden skal ved anlæggelse af sagen give en saglig vurdering af, om den pågældende anmodning kan få opsættende virkning, uden at det har konsekvenser for brugernes sikkerhed.

Til § 20

Den foreslåede § 20 er til dels en videreførelse af bestemmelserne i ecode-signlovens § 15.

I ecodesignlovens § 15, stk. 1, oplistes en række forhold, som straffes med bøde medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning, jf. nr. 1-7.

Efter § 15, stk. 1, nr. 1 straffes den, der som ansvarlig efter lovens § 4 eller som erhvervsdrivende undlader at opfylde sine forpligtelser efter lovens § 7 a.

Efter § 15, stk. 1, nr. 2, straffes den, der som ansvarlig efter lovens § 4 undlader at afgive oplysninger, som vedkommende er forpligtet til at give efter lovens § 10, stk. 3, eller som erhvervsdrivende undlader at afgive oplysninger, som er nødvendige for at kunne afgøre, hvem der er ansvarlig for produktet efter lovens § 10, stk. 4.

UDKAST

Efter § 15, stk. 1, nr. 3, straffes den, der som ansvarlig efter lovens § 4, erhvervsdrivende eller udbyder af informationssamfundstjenester afgiver urigtige eller vildledende oplysninger efter lovens § 7 a, § 8, stk. 1, 2. pkt., og § 10, stk. 3 eller 4.

Efter § 15, stk. 1, nr. 4, straffes den, der ikke har en bemyndiget repræsentant eller ikke har givet den bemyndigede repræsentant de fornødne beføjelser eller midler til at udføre opgaven, hvor dette kræves efter § 8, stk. 3.

Efter § 15, stk. 1, nr. 5, straffes den, der undlader at give kontrolmyndigheden adgang til udtagelse af produkter som nævnt i § 10 b.

Efter § 15, stk. 1, nr. 6, straffes den, der overtræder eller undlader at efterkomme en afgørelse efter §§ 11-11 b.

Efter § 15, stk. 1, nr. 7, straffes den, der omgår eller unddrager sig kontrolmyndighedens kontrol eller forsøger herpå.

Af § 15, stk. 2, fremgår, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte bøde for overtrædelse af regler, der udstedes i medfør af loven. Ecodesignloven indeholder bemyndigelser for klima-, energi- og forsyningsministeren til at fastsætte regler om en række forhold, der er udmøntet ved codesignbekendtgørelsen. Bekendtgørelsens straffebestemmelser fremgår af bekendtgørelsens § 16, hvorefter der kan straffes med bøde.

Af lovens § 15, stk. 3, følger, at hvis der ved en overtrædelse er opnået en økonomisk fordel, konfiskeres denne efter reglerne i straffelovens 9. kapitel, selv om der ved overtrædelsen ikke er forvoldt skade på miljøet eller fremkaldt fare herfor. Kan der ikke ske konfiskation, skal der tages særskilt hensyn hertil ved strafudmåling af bøde, herunder en eventuel tillægsbøde.

Af lovens § 15, stk. 4, fremgår, at har nogen ved én eller flere handlinger eller undladelser begået flere overtrædelser af loven eller regler fastsat i medfør af loven, og medfører overtrædelserne idømmelse af bøde, sammenlægges bødestraffen for hver overtrædelse. Endvidere fremgår, at har nogen ved én eller flere handlinger overtrådt denne lov eller regler fastsat i medfør af denne lov og én eller flere andre love, og medfører overtrædelserne idømmelse af bøde, sammenlægges bødestraffen for hver overtrædelse af denne lov eller regler fastsat i medfør af denne lov og bødestraffen for overtrædelsen af den eller de andre love.

UDKAST

Af lovens § 15, stk. 5, fremgår, at stk. 4 kan fraviges, når særlige grunde taler herfor.

Af lovens § 15, stk. 6, fremgår, at der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

Det foreslås i § 20, *stk. 1*, at medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning, straffes med bøde den, der

- 1) som erhvervsdrivende ikke overholder de generelle krav til det digitale produktpas, jf. ecodesignforordningens artikel 10,
- 2) som erhvervsdrivende ikke overholder krav til teknisk udformning og anvendelse af det digitale produktpas, jf. ecodesignforordningens artikel 11,
- 3) som erhvervsdrivende ikke overholder krav til entydige identifikatorer, jf. ecodesignforordningens artikel 12,
- 4) som erhvervsdrivende ikke uploader de påkrævede data i registeret over digitale produktpas, jf. ecodesignforordningens artikel 13, stk. 4,
- 5) som erhvervsdrivende vildleder eller forvirrer kunderne eller potentielle kunder med hensyn til mærker, jf. ecodesignforordningens artikel 17,
- 6) som fabrikant ikke overholder sine forpligtelser, jf. ecodesignforordningens artikel 27, stk. 1, 4, 5, og 7-9,
- 7) som bemyndiget repræsentant ikke overholder sine forpligtelser, jf. ecodesignforordningens artikel 28,
- 8) som importør ikke overholder sine forpligtelser, jf. ecodesignforordningens artikel 29, stk. 1, 2, litra b og c, og stk. 4-6,
- 9) som distributør ikke overholder sine forpligtelser, jf. ecodesignforordningens artikel 30, stk. 1-4,
- 10) som forhandler ikke overholder sine forpligtelser, jf. ecodesignforordningens artikel 31,
- 11) som erhvervsdrivende, der bringer produkter, der er forsynet med et mærke i henhold til ecodesignforordningens artikel 16, i omsætning eller tager dem i brug, ikke overholder sine forpligtelser, jf. ecodesignforordningens artikel 32,
- 12) som udbyder af distributionstjenester ikke overholder sine forpligtelser i henhold til ecodesignforordningens artikel 33,
- 13) som udbyder af en onlinemarkedsplads eller onlinesøgemaskine ikke overholder sine forpligtelser, jf. ecodesignforordningens artikel 35, stk. 1 og 3,

UDKAST

- 14) som erhvervsdrivende, der gør et produkt tilgængeligt på markedet ved fjernsalg, ikke overholder sine forpligtelser, jf. ecodesignforordningens artikel 36, stk. 1, litra c, og stk. 2,
- 15) som aktør i forsyningskæden ikke overholder sine forpligtelser, jf. ecodesignforordningens artikel 38,
- 16) som erhvervsdrivende, ikke overholder sine forpligtelser om omgørelse og forringet ydeevne, jf. ecodesignforordningens artikel 40,
- 17) som erhvervsdrivende ikke opfylder sine forpligtelser, jf. markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 1, 3 eller 4,
- 18) som fabrikant ikke har en bemyndiget repræsentant, eller ikke har givet den bemyndigede repræsentant de fornødne beføjelser eller midler til at udføre opgaven, hvor dette kræves, jf. markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 3, og artikel 5,
- 19) som bemyndiget repræsentant undlader at udlevere kopi af fuldmagten, jf. markedsovervågningsforordningens artikel 5, stk. 2,
- 20) som erhvervsdrivende undlader at samarbejde med markedsovervågningsmyndighederne, jf. markedsovervågningsforordningens artikel 7, stk. 1, eller som udbyder af informationsfundstjenester undlader at samarbejde med markedsovervågningsmyndighederne, eller imødekomme anmodning fra markedsovervågningsmyndighederne, jf. artikel 7, stk. 2,
- 21) omgår eller unddrager sig kontrol eller forsøger dette, ved ikke at afgive oplysninger i henhold til § 7, eller undlader at lade et produkt udtages, måles, afprøves eller kontrolleres, jf. § 9, stk. 1-3,
- 22) afgiver urigtige eller vildledende oplysninger, jf. § 7,
- 23) undlader at give kontrolmyndigheden adgang, jf. § 10,
- 24) omgår eller unddrager sig kontrolmyndighedens kontrol eller forsøger herpå, eller
- 25) overtræder eller undlader at efterkomme en afgørelse, jf. §§ 11-14.

De foreslåede bestemmelser vil medføre en videreførelse af bestemmelsen i ecodesignlovens § 15 til den foreslåede lovs område, dog sammenskrevet og udvidet, således at bestemmelsen vil omfatte de nye strafbare forhold, som følger af ecodesignforordningen.

Efter den foreslåede § 20, stk. 1, nr. 1, vil den erhvervsdrivende, der som ansvarlig efter ecodesignforordningen ikke overholder de generelle krav til det digitale produktpas, jf. ecodesignforordningens artikel 10, straffes med bøde. Derved vil erhvervsdrivende, der bringer et produkt i omsætning eller tager det i brug uden at opfylde de generelle krav til det digitale pro-

UDKAST

duktpas kunne straffes. Det vil omfatte overtrædelse af en række væsentlige krav, som stilles til det digitale produktpas, herunder krav om produkt-passet forbindes med en blivende entydig produktidentifikator, at databæ-
reren er fysisk til stede på produktet, dets emballage eller på den dokumen-
tation, der ledsager produktet, og at databæreren og den entydige produkti-
dentifikator skal overholde én eller flere af de standarder, der er omhandlet
i forordningens bilag III, eller tilsvarende europæiske eller internationale
standarder, indtil referencerne på de harmoniserede standarder er offentlig-
gjort i Den Europæiske Unions Tidende. Endvidere vil det omfatte over-
trædelse af krav om at give forhandlerne og udbyderne af onlinemarkeds-
pladser en digital kopi af databæreren eller den entydige produktidentifika-
tor, samt om at stille den omhandlede digitale kopi eller et link til en web-
side gratis til rådighed efter anmodning herom. Desuden vil det omfatte
krav om, at den erhvervsdrivende, når den bringer et produkt i omsætning,
skal stille en backup-kopi af det digitale produktpas til rådighed via en ud-
byder af digitale produktpastjenester.

Efter den foreslåede § 20, stk. 1, nr. 2, vil den, der som erhvervsdrivende,
der er ansvarlig efter ecodesignforordningen, ikke overholder krav til tek-
nisk udformning og anvendelse af det digitale produktpas, jf. ecodesign-
forordningens artikel 11, kunne straffes med bøde. Det vil omfatte over-
holdelse af et antal væsentlige krav, herunder at det digitale produktpas
skal være fuldt ud interoperabelt med andre digitale produktpas, der kræ-
ves i henhold til delegerede retsakter vedtaget i henhold til forordningens
artikel 4, og at en lang række relevante aktører skal have gratis og let ad-
gang til det digitale produktpas på grundlag af deres respektive adgangsret-
tigheder som fastsat i den gældende delegerede retsakt vedtaget i henhold
til artikel 4.

Efter den foreslåede § 20, stk. 1, nr. 3, vil den, der som erhvervsdrivende,
der er ansvarlig efter ecodesignforordningen, ikke overholder krav til enty-
dige identifikatorer, jf. ecodesignforordningens artikel 12, kunne straffes
med bøde. Det vil omfatte overholdelse af krav til de entydige identifikato-
rer, herunder om at de skal være i overensstemmelse med særlige standar-
der.

Efter den foreslåede § 20, stk. 1, nr. 4, vil den, der som erhvervsdrivende,
der er ansvarlig efter ecodesignforordningen, ikke uploader de påkrævede
data i registeret over digitale produktpas, jf. ecodesignforordningens arti-
kel 13, stk. 4, kunne straffes med bøde. Derved vil den erhvervsdrivende,

UDKAST

der bringer et produkt i omsætning eller tager det i brug, og som overtræder krav om at uploade det digitale produktpas samt evt. øvrige påkrævede oplysninger til det digitale register, som Kommissionen skal oprette over digitale produktpas, kunne straffes.

Efter den foreslåede § 20, stk. 1, nr. 5, vil den, der som erhvervsdrivende vildleder eller forvirrer kunderne eller potentielle kunder med hensyn til mærker, jf. ecodesignforordningens artikel 17 kunne straffes med bøde. Derved vil erhvervsdrivende, der bringer et produkt i omsætning eller tager det i brug, der er forsynet med eller ledsaget af mærker eller ledsaget af andre oplysninger, der kan vildlede eller forvirre kunderne eller de potentielle kunder med hensyn til mærkning efter ecodesignforordningen kunne straffes.

Efter den foreslåede § 20, stk. 1, nr. 6, vil den, der som fabrikant ikke overholder sine forpligtelser, jf. ecodesignforordningens artikel 27, stk. 1, 4, 5, og 7-9, kunne straffes med bøde. Derved vil fabrikanter, som bringer et produkt, der er omfattet af en delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 4, i omsætning eller tager det i brug uden at opfylde de krav, som fremgår af den delegerede retsakt, herunder ydeevne- og oplysningskrav, samt krav som fremgår af ecodesignforordningen, inkl. om at et digitalt produktpas skal være tilgængeligt, kunne straffes. Endvidere vil der kunne straffes for ikke at opfylde krav om at angive visse oplysninger, herunder type-, parti- eller serienummer og brugsanvisning. Herudover vil der kunne straffes for overtrædelse af krav om at reagere, hvis fabrikanten finder eller har grund til at tro, at et produktet ikke er i overensstemmelse med kravene. Derudover vil der kunne straffes for overtrædelse af krav om at give kunderne mulighed for at indgive klager eller fremsætte bekymringer med hensyn til produkters eventuelle manglende overensstemmelse, samt krav om at føre register herom.

Efter den foreslåede § 20, stk. 1, nr. 7, vil den, der som bemyndiget repræsentant ikke overholder sine forpligtelser, jf. ecodesignforordningens artikel 28, kunne straffes med bøde. Derved vil den bemyndigede repræsentant, der ikke overholder forpligtelser om at opbevare EU-overensstemmelseserklæringen og den tekniske dokumentation, der ikke efter kontrolmyndighedens anmodning samarbejder, der efter kontrolmyndighedens anmodning ikke udleverer information, eller der ikke bringer mandatet til ophør, hvis fabrikanten handler i strid med sine forpligtelser i henhold til denne forordning, kunne straffes.

UDKAST

Efter den foreslåede § 20, stk. 1, nr. 8, vil den, der som importør ikke overholder sine forpligtelser, jf. ecodesignforordningens artikel 29, stk. 1, 2, litra b og c, og stk. 4-6. Derved vil importører, som bringer produkter, der er omfattet af en delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 4, i omsætning uden at opfylde kravene i de delegerede retsakter kunne straffes. Endvidere vil der kunne straffes for ikke at opfylde krav om at sikre, at de omhandlede produkter er ledsaget af de krævede oplysninger og et digitalt produktpas. Yderligere vil der kunne straffes for ikke at sikre, at fabrikanten har opfyldt kravene fastsat i artikel 27, stk. 5 (type-, parti- eller serienummer eller en anden form for angivelse). Herudover vil der kunne straffes for at bringe et produkt i omsætning eller tage det i brug, selvom importøren finder eller har grund til at tro, at det ikke er i overensstemmelse med kravene. Herudover vil der kunne straffes for overtrædelse af krav om at angive visse oplysninger, herunder brugsanvisning. Derudover vil der kunne straffes for ikke at sikre, at opbevarings- og transportbetingelserne for et produkt, som importøren har ansvaret for, ikke bringer dets overensstemmelse med kravene i fare. Herudover vil der kunne straffes for overtrædelse af krav om ikke at reagere, hvis importøren finder eller har grund til at tro, at et produkt ikke er i overensstemmelse med kravene. En importør ifalder fabrikantens forpligtelser, hvis importøren bringer et produkt, der er omfattet af en delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 4, i omsætning under eget navn eller varemærke, eller ændrer et sådant produkt, der allerede er bragt i omsætning, på en måde, der påvirker overholdelsen af de krav, der er fastsat i de gældende delegerede retsakter vedtaget i henhold til artikel 4.

Efter den foreslåede § 20, stk. 1, nr. 9, vil den, der som distributør ikke overholder sine forpligtelser, jf. ecodesignforordningens artikel 30, stk. 1-4. Derved vil distributører, som ikke udviser fornøden omhu, når denne gør et produkt, der er omfattet af en delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 4, tilgængeligt på markedet kunne straffes. Der vil kunne straffes for at tilgængeliggøre produkter uden at kontrollere, at de er mærket eller er knyttet til et digitalt produktpas, ledsaget af den krævede dokumentation og brugsanvisning, eller at fabrikanten og importøren har opfyldt kravene i artikel 27, stk. 5 (type-, parti- eller serienummer eller en anden form for angivelse). Endvidere vil der kunne straffes, hvis distributøren gør et produkt tilgængeligt på markedet, selvom den finder eller har grund til at tro, at produktet ikke er i overensstemmelse med kravene. Yderligere vil der kunne straffes for undladelse at reagere, hvis distributøren finder eller har grund til at tro, at et produkt ikke er i overensstemmelse med kravene.

UDKAST

Herudover vil der kunne straffes for overtrædelse af krav om at sikre, at opbevarings- og transportbetingelserne for et produkt, som denne har ansvaret for, ikke bringer dets overensstemmelse med kravene i fare. En distributør ifalder fabrikantens forpligtelser, hvis den bringer et produkt, der er omfattet af en delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 4, i omsætning under eget navn eller varemærke, eller ændrer et sådant produkt, der allerede er bragt i omsætning, på en måde, der påvirker overholdelsen af de krav, der er fastsat i de gældende delegerede retsakter vedtaget i henhold til artikel 4.

Efter den foreslåede § 20, stk. 1, nr. 10, vil den, der som forhandler ikke overholder sine forpligtelser, jf. codesignforordningens artikel 31, straffes med bøde. Derved vil forhandleren kunne straffes for overtrædelse af krav om at sikre, at dennes kunder og potentielle kunder har adgang til alle påkrævede oplysninger. Endvidere vil der kunne straffes for overtrædelse af krav om at sikre, at det digitale produktpas er let tilgængeligt for kunderne og de potentielle kunder. Yderligere vil der kunne straffes for overtrædelse af krav med hensyn til fjernsalg, herunder om at vise mærker, henviser til oplysningerne på mærker, samt undlade at levere eller vise andre mærker, mærkater, symboler eller påskrifter, der kan vildlede eller forvirre med hensyn til oplysningerne på mærket vedrørende krav til miljøvenligt design.

Efter den foreslåede § 20, stk. 1, nr. 11, vil den, der som erhvervsdrivende, der bringer produkter, der er forsynet med et mærke i henhold til codesignforordningens artikel 16, i omsætning eller tager dem i brug, ikke overholder sine forpligtelser, jf. codesignforordningens artikel 32, kunne straffes med bøde. Derved vil erhvervsdrivende, der bringer produkter, der er underlagt krav om mærkning, i omsætning eller tager dem i brug, og ikke sikrer, at produkterne ledsages af trykte mærker, tilvejebringer gratis trykte mærker eller digitale kopier til forhandleren, kunne straffes. Endvidere vil der kunne straffes for ikke at henviser til oplysningerne på mærket i visuelle reklamer eller i teknisk salgsmateriale i overensstemmelse med de relevante gældende delegerede retsakter vedtaget i henhold til artikel 4. Yderligere vil der kunne straffes for at undlade at levere eller vise andre mærker, mærkater, symboler eller påskrifter, der kan vildlede eller forvirre kunderne eller de potentielle kunder med hensyn til mærket.

Efter den foreslåede § 20, stk. 1, nr. 12, vil den, der som udbyder af distributionstjenester ikke overholder sine forpligtelser i henhold til codesignforordningens artikel 33, kunne straffes med bøde. Derved vil udbydere af

UDKAST

distributionstjenester, der ikke har sikret, at betingelser under oplagring, emballering, adressering eller forsendelse ikke bringer produkternes overensstemmelse med nævnte delegerede retsakt i fare, kunne straffes.

Efter den foreslåede § 21, stk. 1, nr. 13, vil den, der som udbyder af en onlinemarkedsplads eller onlinesøgemaskine ikke overholder sine forpligtelser, jf. ecodesignforordningens artikel 35, stk. 1 og 3, kunne straffes med bøde. Derved vil udbydere af onlinemarkedspladser og onlinesøgemaskiner, som efter anmodning ikke samarbejder med kontrolmyndighederne markedsovervågningsmyndighederne, såfremt kontrolmyndigheder anmoder herom, kunne straffes. Endvidere vil det gøres strafbart at ikke etablerer et enkelt kontaktpunkt med henblik på direkte kommunikation med medlemsstaternes markedsovervågningsmyndigheder vedrørende overholdelse af forordningen.

Efter den foreslåede § 20, stk. 1, nr. 14, vil den, der som erhvervsdrivende, der gør et produkt tilgængeligt på markedet ved fjernsalg, ikke overholder sine forpligtelser, jf. ecodesignforordningens artikel 36, kunne straffes med bøde. Derved vil overtrædelse af erhvervsdrivendes oplysningspligt om at sikre, at produkttilbuddet som minimum omfatter indeholder et antal oplysninger, herunder fabrikantens kontaktoplysninger eller på dennes repræsentant, samt oplysninger, der gør det muligt at identificere produktet, kunne straffes. Endvidere vil det gøres strafbart efter kontrolmyndighedens anmodning ikke at oplyse navnet på alle erhvervsdrivende, af hvem de har modtaget et produkt, som er omfattet af en delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 4, og navnet på erhvervsdrivende, som de har leveret sådanne produkter til, samt mængder og nøjagtige modeller af sådanne produkter.

Efter den foreslåede § 20, stk. 1, nr. 15, vil den, der som aktør i forsyningskæden ikke overholder sine forpligtelser, jf. ecodesignforordningens artikel 38, kunne straffes. Derved vil aktører i forsyningskæden kunne straffes for ikke at opfylde krav om at give oplysninger i henhold til regler fastsat i en delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 4.

Efter den foreslåede § 20, stk. 1, nr. 16, vil den, der som erhvervsdrivende, ikke overholder sine forpligtelser om omgåelse og forringet ydeevne, jf. ecodesignforordningens artikel 40, kunne straffes med bøde. Derved vil der kunne straffes for at udvise en adfærd, der underminerer produkters overholdelse af ecodesignforordningen. Endvidere vil der kunne straffes, hvis produkter omfattet af en delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel

UDKAST

4, bringes i omsætning eller tages i brug, hvis de er designet til at ændre adfærd eller egenskaber, når de testes, med henblik på at opnå et mere gunstigt resultat for de produktparametre, der reguleres i de gældende delegerede retsakter vedtaget i henhold til artikel 4. Endvidere vil der kunne straffes for at fastsætte instruktioner, der specifikt vedrører test, og som ændrer produktets adfærd eller egenskaber med henblik på at opnå et mere gunstigt resultat for de produktparametre, der reguleres i de gældende delegerede retsakter vedtaget i henhold til artikel 4. Yderligere vil der kunne straffes for overtrædelse af krav om, at produkter ikke må være designet til at ændre adfærd eller egenskaber inden for en kort periode efter ibrugtagningen, som fører til en forværring af deres ydeevne. Herudover vil der kunne straffes for overtrædelse af krav om, at software- eller firmwareopdateringer ikke må føre til forringelse af produktets ydeevne.

Efter den foreslåede § 20, stk. 1, nr. 17, vil den, der som erhvervsdrivende ikke opfylder sine forpligtelser, jf. markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 1, 3 eller 4, kunne straffes med bøde. Derved vil erhvervsdrivendes, der bringer et produkt i omsætning, uden at angive oplysninger om navn, registrerede firmanavn eller registrerede varemærke og kontaktoplysninger på produktet eller på dets emballage, pakken eller et ledsagedokument, kunne straffes. Endvidere vil den ansvarlige erhvervsdrivende, hvis den ikke overholder krav om at verificere, at EU-overensstemmelseserklæringen eller ydeevnedeklarationen og den tekniske dokumentation er udarbejdet, kunne straffes. Yderligere vil der kunne straffes for at ikke at kunne stille overensstemmelseserklæringen, ydeevnedeklarationen eller den tekniske dokumentation til rådighed for kontrolmyndigheden efter anmodning herom. Herudover vil der kunne straffes for ikke at give information og dokumentation til kontrolmyndighederne, efter anmodning. Derudover vil der kunne straffes for undlade at underrette markedsovervågningsmyndighederne, hvis den erhvervsdrivende har grund til at tro, at et produkt udgør en risiko, samt om at samarbejde med kontrolmyndighederne.

Efter den foreslåede § 20, stk. 1, nr. 18, vil den, der som fabrikant ikke har en bemyndiget repræsentant, eller ikke har givet den bemyndigede repræsentant de fornødne beføjelser eller midler til at udføre opgaven, hvor dette kræves, jf. markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 3, og artikel 5, kunne straffes med bøde. Derved vil fabrikanten kunne straffes, hvis den ikke har en bemyndiget fabrikant eller har givet den de fornødne beføjelser eller midler, hvor det kræves til udføre de opgaver, som fremgår af markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 3.

UDKAST

Efter den foreslåede § 20, stk. 1, nr. 19, vil den, der som bemyndiget repræsentant undlader at udlevere kopi af fuldmagten, jf. markedsovervågningsforordningens artikel 5, stk. 2, kunne straffes med bøde. Derved vil den bemyndigede repræsentant, der skal udføre de opgaver, der er fastsat i fuldmagten, hvis den på kontrolmyndighedens anmodning ikke udleverer en kopi af fuldmagten, kunne straffes.

Efter den foreslåede § 20, stk. 1, nr. 20, vil den, der som erhvervsdrivende undlader at samarbejde med markedsovervågningsmyndighederne, jf. markedsovervågningsforordningens artikel 7, stk. 1, kunne straffes med bøde. Derved vil den erhvervsdrivende, der ikke samarbejder med kontrolmyndighederne om tiltag iværksat for at eliminere eller begrænse risici forbundet med produkter, som disse erhvervsdrivende har gjort tilgængelige på markedet, kunne straffes. Endvidere vil udbydere af onlinemarkedspladser, som efter kontrolmyndighedens anmodning undlader at samarbejde med kontrolmyndighederne med henblik på at fremme ethvert tiltag, der træffes for at eliminere eller begrænse risiciene forbundet med et produkt, der udbydes eller var udbudt til salg online gennem deres tjenester, jf. markedsovervågningsforordningens artikel 7, stk. 2, kunne straffes.

Efter den foreslåede § 20, stk. 1, nr. 21, vil den, der som erhvervsdrivende omgår eller unddrager sig kontrol eller forsøger dette, ved ikke at afgive oplysninger i henhold til § 7, eller undlader at lade et produkt udtages, måles, afprøves eller kontrolleres, jf. § 9, stk. 1-3, kunne straffes med bøde.

Efter den foreslåede § 20, stk. 1, nr. 22, vil den, der som erhvervsdrivende som efter kontrolmyndighedens anmodning om oplysninger afgiver urigtige eller vildledende oplysninger i henhold til § 7 kunne straffes med bøde.

Efter den foreslåede § 20, stk. 1, nr. 23, vil den, der som erhvervsdrivende undlader at give kontrolmyndigheden adgang, jf. § 10, kunne straffes med bøde. Derved vil erhvervsdrivende, som modsætter sig kontrolmyndighedens adgang i kontroløjemed til erhvervsmæssige lokaliteter og transportmidler, kunne straffes.

Efter den foreslåede § 20, stk. 1, nr. 24, vil den, der omgår eller unddrager sig kontrolmyndighedens kontrol eller forsøger herpå, kunne straffes med bøde.

Efter den foreslåede § 20, stk. 1, nr. 25, vil den, der overtræder eller undlader at efterkomme en afgørelse, jf. §§ 11-14, kunne straffes med bøde.

UDKAST

Derved vil erhvervsdrivende som modtager et forbud eller påbud fra kontrolmyndigheden i henhold til den foreslåede §§ 11 eller 12, f.eks. om at bringe et produkt i overensstemmelse med kravene, om at bringe forhold relateret til produktet i overensstemmelse med kravene, eller om at tilbagetrække produktet fra markedet, og undlader at efterkomme forbuddet eller påbuddet, kunne straffes. Endvidere vil enhver anden erhvervsdrivende, der har en tilknytning til produktet, som har modtaget påbud fra kontrolmyndigheden i henhold til den foreslåede § 13, om at bidrage til at begrænse og forhindre risici i at opstå, og ikke efterkommer påbuddet, kunne straffes. Herudover vil udbydere af online markedsplaser, som ikke efterkommer kontrolmyndighedens påbud i henhold til den foreslåede § 14 om at ændre eller fjerne indhold, der henviser til et produkt, eller udtrykkeligt at vise en advarsel til slutbrugerne i forbindelse med indhold, der henviser til et produkt, og ikke efterkommer påbuddet, kunne straffes.

Straffebestemmelserne skal medvirke til at sikre lovens overholdelse og fastsættes i overensstemmelse med ecodesignforordningens artikel 74, hvoraf det følger at, medlemsstaterne skal fastsætte regler om sanktioner, der skal anvendes i tilfælde af overtrædelser af forordningens bestemmelser. Sanktionerne skal være effektive, stå i et rimeligt forhold til overtrædelserne og have afskrækkende virkning, jf. stk. 1.

Sanktionerne vil skulle fastlægges i overensstemmelse med de kriterier, som fremgår af ecodesignforordningens artikel 74, stk. 2, hvoraf det fremgår, at der skal tages behørigt hensyn til følgende kriterier, alt efter hvad der er relevant:

- overtrædelsens karakter, grovhed og varighed, jf. litra a
- hvor det er relevant, hvorvidt overtrædelserne blev begået forsætligt eller uagtsomt, jf. litra b
- den finansielle situation hos den fysiske eller juridiske person, der holdes ansvarlig, jf. litra c
- de økonomiske fordele, som den fysiske eller juridiske person, der holdes ansvarlig, har opnået ved overtrædelserne, for så vidt som de kan fastslås, jf. litra d
- den miljømæssige skade, som overtrædelserne har forårsaget, jf. litra e

UDKAST

- eventuelle tiltag truffet af den fysiske eller juridiske person, der holdes ansvarlig, for at afbøde eller afhjælpe den forvoldte skade, jf. litra f
- overtrædelsens gentagne eller enkeltstående karakter, jf. litra g
- enhver anden skærpene eller formildende faktor i lyset af sagens omstændigheder, jf. litra h

Straffebestemmelserne supplerer endvidere markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 4, litra i, og artikel 41, stk. 1 og 2, hvorefter medlemsstaterne skal kunne pålægge sanktioner, der skal anvendes i tilfælde af overtrædelser af markedsovervågningsforordningen og af EU-harmoniseringslovgivningen, dvs. ecodesignforordningen. Sanktionerne skal være effektive, stå i et rimeligt forhold til overtrædelsen og have afskrækkende virkning.

Det foreslås, at udgangspunktet for bødestørrelsen er en minimumsbøde på ca. 50.000 kr. Bødestørrelsen foreslås dog ud fra forskellige hensyn at kunne nedsættes f.eks. ved mindre alvorlige overtrædelser. Det forudsættes, at bødestørrelserne i øvrigt skal følge den almindelige prisudvikling i samfundet. Dette svarer til tilgangen, der er anlagt ved strafudmåling i henhold til ecodesignloven.

Fastsættelse af straffens størrelse vil bero på domstolenes konkrete vurdering i det enkelte tilfælde baseret på sagens omstændigheder. Den angivne bødestørrelse vil kunne fraviges i op- eller nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpene eller formildende omstændigheder efter de almindelige regler i straffelovens 10. kapitel. Særligt forhold vedrørende virksomhedens størrelse, grad af professionalisering og samarbejdsvilje vil have en indvirkning på bødens størrelse af hensyn til at opnå den tilsigtede præventive virkning differentieret i forhold til den erhvervsdrivendes virksomheds størrelse.

De rejste sager sker på anmeldelse fra Sikkerhedsstyrelsen og ledsages af en indstilling vedrørende bødens størrelse.

Det foreslås i § 20, stk. 2, at ved bødestraf for forsætlig overtrædelse, jf. stk. 1, kan der ske tidsbegrænset frakendelse af retten til at deltage i offentlige udbudsprocedurer, hvis det begåede forhold giver grund til at antage, at den pågældende erhvervsdrivende ikke fremtidig vil overholde forhold, som fremgår af stk. 1.

UDKAST

Bestemmelsen vil medføre, at domstolen i forbindelse med dom om bødes-
traf for forsætlig overtrædelse af de regler, som er omfattet af den kom-
mende lov om supplerende bestemmelser til ecodesignforordningen, vil
kunne pålægge en sanktion om udelukkelse fra deltagelse i offentlige ud-
bud.

Det foreslås, at der ved sanktionens anvendelse vil skulle lægges vægt på,
om det begåede forhold giver grund til at antage, at den erhvervsdrivende
også fremover vil overtræde regler fastsat i ecodesignforordningen eller i
ecodesignproduktregulering vedtaget i henhold til ecodesignforordningen.
Endvidere foreslås, at der ved sanktionens anvendelse vil kunne lægges
vægt på de forhold, som oplystes i ecodesignforordningen artikel 74, stk. 2,
herunder overtrædelsens karakter, grovhed og varighed, den miljømæssige
skade, som overtrædelsen har forårsaget, og overtrædelsens gentagne eller
enkeltstående karakter.

Det bemærkes i øvrigt, at der ved sanktionens anvendelse også vil kunne
lægges vægt på konkurrencemæssige hensyn. Herved forstås, at der f.eks.
vil kunne lægges vægt på, om sanktion om udelukkelse fra deltagelse i of-
fentlige udbud vil kunne have væsentlige konsekvenser for konkurrence-
forholdene ved offentlige ordregiveres udbud.

Med hensyn til tilbudsgiveres dokumentation af ikke at være omfattet af
udelukkelse foreslås det, at der tages udgangspunkt i den måde virksomheder
i øvrigt i henhold til udbudsregulering dokumenterer, at de ikke er om-
fattede af gældende udelukkelsesgrunde. Det vil sige, at offentlige ordregi-
vere som dokumentation for ikke at være omfattet af den omhandlede ude-
lukkelsesgrund f.eks. vil kunne kræve en straffeattest, en serviceattest ud-
stedt af Erhvervsstyrelsen, eller hvis det ikke er muligt en erklæring på tro
og love, der er afgivet for en kompetent retslig eller administrativ myndig-
hed, for en notar eller for en kompetent faglig organisation.

Det foreslås i § 20, stk. 3, 1. pkt., at der ved en overtrædelse opnået en
økonomisk fordel, konfiskeres denne efter reglerne i straffelovens 9. kapi-
tel, selv om der ved overtrædelsen ikke er forvoldt skade på miljøet eller
fremkaldt fare herfor.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre en videreførelse af bestemmelsen
i ecodesignlovens § 15, stk. 3, 1. pkt., til den foreslåede lovs område. Ud-
gangspunktet vil også gælde ved formelle overtrædelser, dvs. overtrædel-
ser, der ikke indebærer skade eller fare for skade på miljøet. Det skal ved

UDKAST

strafudmålingen altid - også hvor der foretages konfiskation - tillægges vægt, om overtrædelsen er sket med økonomisk vinding eller besparelse for øje, uanset om den økonomiske fordel er opnået eller alene tilsigtet, jf. straffelovens 10. kapitel om straffens fastsættelse. Kan der ikke ske konfiskation, skal der tages særskilt hensyn hertil ved strafudmåling af bøde, herunder en eventuel tillægsbøde.

Det foreslås i § 120, stk. 3, 2. pkt., at kan der ikke ske konfiskation, skal der tages særskilt hensyn hertil ved strafudmåling af bøde, herunder en eventuel tillægsbøde.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre en videreførelse af bestemmelsen i ecodesignlovens § 15, stk. 3. 2. pkt., til den foreslåede lovs område.

Det foreslås i § 20, stk. 4, at der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre en videreførelse af bestemmelsen i ecodesignlovens § 15, stk. 6, til den foreslåede lovs område. Lovforslaget er i første række rettet mod en bred skare af erhvervsdrivende. Det vil derfor være essentielt for virkningen af reglerne, at juridiske personer kan ifalde strafansvar. Juridiske personer kan straffes med bøde ved simpel uagtsomhed ligesom fysiske personer

Det foreslås i § 20, stk. 5, at i regler, der udstedes i henhold til loven, kan der fastsættes bødestraf og sanktion om tidsbegrænset udelukkelse fra deltagelse i offentlige udbudsprocedurer for overtrædelse af disse regler, herunder for manglende overholdelse af påbud.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre en videreførelse af bestemmelsen i ecodesignlovens § 15, stk. 2, til den foreslåede lovs område, dog således at den udvides til også at omfatte straf om tidsbegrænset udelukkelse fra deltagelse i offentlige udbudsprocedurer for overtrædelse af regler, som ministeren fastsætter i medfør af denne lov, herunder for manglende overholdelse af påbud.

Den foreslåede bestemmelse vil give mulighed for at fastsætte straffebestemmelser i bekendtgørelser, så det bliver mulig at straffe med bøde og tidsbegrænset udelukkelse fra deltagelse i offentlige udbudsprocedurer. Behovet for fastsættelsen af straffebestemmelser i bekendtgørelser skyldes, at fastsættelsen af visse specifikke krav vil ske på bekendtgørelsesniveau. Der er derfor behov for, at overtrædelse af disse regler kan straffes på

UDKAST

samme måde som de krav, der fremgår direkte af lovforslaget. Der foreslås derfor at kunne fastsættes regler om bødestraf, samt evt. om tidsbegrænset udelukkelse fra deltagelse i offentlige udbudsprocedurer.

Straffastsættelsen i bekendtgørelserne foreslås i øvrigt at følge samme praksis som foreslået ved strafudmåling efter dette lovforslag. Det er således de samme vurderinger og betragtninger, der bør være afgørende for straffastsættelsen ved overtrædelse af krav i bekendtgørelserne.

Der henvises i øvrigt til afsnit 3.5 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 21

Det foreslås i § 21, at loven træder i kraft den 1. juli 2025.

Loven vil hermed sættes i kraft i overensstemmelse med de fælles ikrafttrædelsesdatoer, som gælder i forhold til erhvervsrettet regulering. Det forventes også, at lovforslaget vil kunne vedtages ved overholdelse af kravet om vedtagelse af erhvervsrettet regulering fire uger før ikrafttrædelse.

Ecodesignforordningen indeholder ingen specifik frist med hensyn til de supplerende reglers fastsættelse. Af forordningen fremgår dog, at medlemsstaterne straks skal give Kommissionen meddelelse om de regler og sanktioner, som medlemsstaterne skal fastsætte til anvendelse i tilfælde af overtrædelser af bestemmelserne i denne forordning, jf. forordningens artikel 74, stk. 1.

Til § 22

Til nr. 1

Det fremgår af § 14 i codesignloven, at afgørelser truffet af klima-, energi- og forsyningsministeren eller en myndighed under ministeriet, som ministeren har bemyndiget, kan påklages til Energiklagenævnet. Miljøministerens afgørelser kan påklages til Miljø- og Fødevareklagenævnet, jf. stk. 1. Af lovens § 14, stk. 2-6, fremgår nærmere regler om klage til Miljø-

UDKAST

og Fødevarerklagenævnet, herunder om klagens indgivelse, efterfølgende kommunikation, afgørelsesmyndighedens evt. udtalelse m.v.

Af lovens § 14, stk. 7, fremgår, at afgørelser truffet af en anden myndighed i henhold til loven ikke kan påklages til klima-, energi- og forsyningsministeren henholdsvis miljøministeren.

Endvidere fremgår, at klima-, energi- og forsyningsministeren efter forhandling med miljøministeren kan fastsætte regler om adgangen til at klage til Energiklagenævnet og Miljø- og Fødevarerklagenævnet, herunder om opsættende virkning af klage, afskæring af klageadgang og søgsmålsfrist til prøvelse af afgørelser truffet af klagenævnene, jf. lovens § 14, stk. 8.

Yderligere fremgår, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om, at afgørelser truffet af en myndighed under ministeriet, som ministeren har henlagt sine beføjelser efter loven til, ikke kan indbringes for ministeren, jf. lovens § 14, stk. 9.

Det foreslås i nyaffattet § 14, *stk. 1*, at afgørelser, truffet efter denne lov eller efter regler fastsat i medfør af denne lov ikke kan indbringes for anden administrativ myndighed.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at den administrative klageadgang afskæres. Den overvejende del af de afgørelser, som Sikkerhedsstyrelsen som kontrolmyndighed vil træffe om produkter og de forpligtede erhvervsdrivende, vil være af teknisk karakter og vil forudsætte betydelig teknisk indsigt på området. Det tekniske element i ecodesignreguleringen vurderes fremadrettet yderligere at blive mere omfattende, idet der fra Kommissionens side forventes et større fokus på at regulere parametre om miljømæssig bæredygtighed i produktets hele livscyklus, herunder produktionsfasen. Endvidere vurderes det reelle behov for administrativ prøvelse yderst begrænset, herunder med udgangspunkt i at klageadgangen med hensyn til Sikkerhedsstyrelsens afgørelser efter ecodesignloven og ecodesignbekendtgørelsen ikke har været benyttet. Afskæringen af den administrative klageadgang findes på den baggrund ikke at have retssikkerhedsmæssige konsekvenser.

Bestemmelsen medfører ikke en ændring af kontrolmyndighedens forpligtelser efter officialprincippet. Kontrolmyndigheden er uanset afskæringen af den administrative klageadgang forpligtet til at genoptage en sag, hvis

UDKAST

parten efter afgørelsen fremkommer med nye relevante oplysninger til sagen og ønsker genoptagelse, eller hvis myndigheden ikke har oplyst sagen tilstrækkeligt inden afgørelsen.

Den foreslåede tilgang vil svare til håndtering af klageadgang i anden produktregulering, herunder i lov nr. 799 af 9. juni 2020 om produkter og markedsovervågning.

Det foreslås i nyaffattet § 14, stk. 2, *1. pkt.*, at påbud eller forbud udstedt i medfør af §§ 12-14 af den, afgørelsen vedrører, kan forlanges indbragt for domstolene.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre en lettelse af sagsgangen vedrørende indbringelsen for domstolene samtidig med, at det vil synliggøre muligheden for at få sagen prøvet ved domstolene, når der ikke er en administrativ klageadgang.

Det foreslås i nyaffattet § 14, stk. 2, *2. pkt.* at anmodning herom skal, inden 4 uger efter at påbuddet eller forbuddet er meddelt den pågældende, fremsættes over for den kontrolmyndighed, der har truffet afgørelsen.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre en frist på 4 uger, efter at påbuddet eller forbuddet er meddelt den pågældende til fremsættelse over for den pågældende kontrolmyndighed. Fristen søger at imødegå de situationer, hvor en virksomhed af forskellige årsager ønsker at trække en sag i langdrag. Hensynet til blandt andet brugerne, konkurrerende virksomheder og detailedets eventuelle regresmuligheder bevirker, at en frist for at bede myndigheden om at indbringe sagen, i de fleste tilfælde vil føre til en mere tilfredsstillende proces for de involverede parter. Hensynet til at få retstilstanden afklaret for alle implicerede parter, taler også klart for at bringe sagen for domstolene hurtigst muligt. I denne forbindelse henledes opmærksomheden desuden på, at bestemmelsen ikke berører muligheden for, at den, der har fået et påbud eller forbud, uafhængigt af tidsfristen, selv kan indbringe afgørelsen for domstolene.

Den foreslåede tilgang vil svare til håndtering af klageadgang i anden produktregulering, herunder i lov nr. 799 af 9. juni 2020 om produkter og markedsovervågning.

Det foreslås i nyaffattet § 14, stk. 2, *3. pkt.* at hvis fristen udløber på en lørdag, en søndag eller en helligdag, forlænges fristen til den følgende hverdag.

UDKAST

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at fristen løber til den førstkomende hverdag, hvis fristens udløb falder i en weekend eller på en helligdag.

Det foreslås i nyaffattet § 14, stk. 2, 4. *pkt.* at kontrolmyndigheden indbringer uden unødigt ophold sagen for domstolene, hvor sagen behandles efter den borgerlige retsplejes former.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at kontrolmyndigheden forpligtes med denne bestemmelse til at indbringe sagen for domstolene uden unødigt ophold. Sagen føres herefter som civil retssag.

Det foreslås i nyaffattet § 14, *stk. 3*, at Retten kan bestemme, at en anmodning som nævnt i stk. 1 har opsættende virkning.

Den foreslåede bestemmelse vil i praksis betyde, at hvis retten træffer kendelse om opsættende virkning, skal den erhvervsdrivende ikke følge kontrolmyndighedens afgørelse, før retten har afsagt dom om anerkendelse af afgørelsen. Det bemærkes, at hensynet til brugernes sikkerhed må tale for, at domstolene anlægger en forsigtighedsbetragtning i vurderingen af, om anmodningen skal have opsættende virkning. Kontrolmyndigheden skal ved anlæggelse af sagen give en saglig vurdering af, om den pågældende anmodning kan få opsættende virkning, uden at det har konsekvenser for brugernes sikkerhed.

Til nr. 2

Af lovens § 15, stk. 4, fremgår, at har nogen ved én eller flere handlinger eller undladelser begået flere overtrædelser af loven eller regler fastsat i medfør af loven, og medfører overtrædelserne idømmelse af bøde, sammenlægges bødestraffen for hver overtrædelse. Endvidere fremgår, at har nogen ved én eller flere handlinger overtrådt denne lov eller regler fastsat i medfør af denne lov og én eller flere andre love, og medfører overtrædelserne idømmelse af bøde, sammenlægges bødestraffen for hver overtrædelse af denne lov eller regler fastsat i medfør af denne lov og bødestraffen for overtrædelsen af den eller de andre love.

Det foreslås, at *ecodesignlovens § 15, stk. 4 og 5* ophæves.

Den foreslåede ophævelse vil medføre, at strafferettens almindelige princip om modereret kumulation efter straffelovens § 88, stk. 1, finder anvendelse. Modereret kumulation indebærer, at der ved flere overtrædelser til

UDKAST

samtidig pådømmelse fastsættes en fælles straf, der efter omstændighederne kan være lavere end ved absolut kumulation.

Når kontrolmyndigheden foretager politianmeldelse af en overtrædelse med bødeindstilling, har det foreslåede den virkning, at der vil blive indstillet til en modereret, fælles bøde, på baggrund af sagens individuelle og konkrete omstændigheder, i stedet for at der sker sammenlægning af bøderne for hver overtrædelse. Dette vil således medføre en lempelse i bødeniveauet ved flere overtrædelser til samtidig pådømmelse. Der kan i den forbindelse ikke opstilles en facitliste for, hvad den modererede bøde konkret vil være, da det afhænger af sagens individuelle og konkrete omstændigheder.

Ændring vil medføre en ensretning med bestemmelser om kumulation i lov om produkter og markedsovervågning.

Forslaget har endvidere den virkning, at bestemmelsens stk. 6 herefter bliver stk. 4.

Til § 23

Det foreslås i § 20, at loven ikke gælder for Færøerne og Grønland. Baggrunden er, at lovforslaget supplerer EU-forordninger, og Færøerne og Grønland er ikke EU-medlemmer.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

<i>Gældende formulering</i>	<i>Lovforslaget</i>
	<p style="text-align: center;">§ 22</p> <p>I lov om miljøvenligt design af energirelaterede produkter, jf. lov- bekendtgørelse nr. 1068 af 15. sep- tember 2010, foretages følgende ændringer:</p>
<p>§ 14. Afgørelser truffet af klima-, energi- og forsyningsmini- steren eller en myndighed under ministeriet, som ministeren har henlagt sine beføjelser efter loven til, kan påklages til Energiklage- nævnet⁴). Miljøministerens afgø- relser kan påklages til Miljø- og Fødevarerklagenævnet⁵).</p> <p><i>Stk. 2.</i> Klage til Miljø- og Føde- varerklagenævnet indgives skriftligt til den myndighed, der har truffet afgørelsen, ved anvendelse af digi- tal selvbetjening, jf. dog § 18 b, stk. 2-4, i lov om Miljø- og Føde- varerklagenævnet. Endvidere skal efterfølgende kommunikation om klagesagen ske ved anvendelse af digital selvbetjening. En klage an- ses for indgivet, når den er tilgæn- gelig for myndigheden. Myndighe- den skal, hvis den vil fastholde af- gørelsen, snarest og som udgangs- punkt ikke senere end 3 uger efter klagefristens udløb videresende klagen til Miljø- og Fødevarerkla-</p>	<p>1. § 14 affattes således:</p> <p>»§14. Afgørelser, truffet efter denne lov eller efter regler fastsat i medfør af denne lov kan ikke ind- bringes for anden administrativ myndighed.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Påbud eller forbud ud- stedt i medfør af §§ 11-11 b kan af den, afgørelsen vedrører, forlanges indbragt for domstolene. Anmod- ning herom skal, inden 4 uger efter at påbuddet eller forbuddet er med- delt den pågældende, fremsættes over for den kontrolmyndighed, der har truffet afgørelsen. Hvis fri- sten udløber på en lørdag, en søn- dag eller en helligdag, forlænges fristen til den følgende hverdag. Kontrolmyndigheden indbringer uden unødigt ophold sagen for domstolene, hvor sagen behandles efter den borgerlige retsplejes for- mer.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Retten kan bestemme, at en anmodning som nævnt i stk. 1 har opsættende virkning.«.</p>

genævnet. Klagen skal ved videresendelsen være ledsaget af den påklagede afgørelse, de dokumenter, der er indgået i sagens bedømmelse, og en udtalelse fra myndigheden med myndighedens bemærkninger til sagen og de anførte klagepunkter.

Stk. 3. Når myndigheden videresender klagen til Miljø- og Fødevareklagenævnet, sender den samtidig en kopi af sin udtalelse til de i klagesagen involverede med en frist for at afgive bemærkninger til Miljø- og Fødevareklagenævnet på 3 uger fra modtagelsen.

Stk. 4. Myndigheden skal straks underrette Miljø- og Fødevareklagenævnet, hvis den, efter at klagen er videresendt til nævnet, inddrages i forhandlinger med adressaten for afgørelsen og klageren om tilpasninger af det ansøgte projekt, der er af betydning for klagen. Miljø- og Fødevareklagenævnet kan sætte behandlingen af sagen i bero, indtil forhandlingerne er afsluttet. Myndigheden underretter nævnet om resultatet af forhandlingerne, når de er afsluttet.

Stk. 5. Myndighedens videresendelse af klage til og efterfølgende kommunikation om klagesagen med Miljø- og Fødevareklagenævnet skal ske ved anvendelse af digital selvbetjening. Det samme gælder sager, hvor klage ikke er indgivet ved anvendelse af digital selvbetjening, men hvor Miljø- og Fødevareklagenævnet har truffet

UDKAST

<p>afgørelse om, at klagen ikke afvises.</p> <p><i>Stk. 6.</i> Indgives en klage ikke ved anvendelse af digital selvbetjening, skal myndigheden snarest videresende klagen til Miljø- og Fødevareklagenævnet. I sådanne tilfælde finder stk. 2, 4. og 5. pkt., og stk. 3 ikke anvendelse.</p> <p><i>Stk. 7.</i> Afgørelser truffet af en anden myndighed i henhold til loven kan ikke påklages til klima-, energi- og forsyningsministeren henholdsvis miljøministeren.</p> <p><i>Stk. 8.</i> Klima-, energi- og forsyningsministeren kan efter forhandling med miljøministeren fastsætte regler om adgangen til at klage til Energiklagenævnet og Miljø- og Fødevareklagenævnet, herunder om opsættende virkning af klage, afskæring af klageadgang og søgsmålsfrist til prøvelse af afgørelser truffet af klagenævnene.</p> <p><i>Stk. 9.</i> Klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om, at afgørelser truffet af en myndighed under ministeriet, som ministeren har henlagt sine beføjelser efter loven til, ikke kan indbringes for ministeren.</p>	
<p>§ 15. ---</p> <p><i>Stk. 2. ---</i></p> <p><i>Stk. 3. ---</i></p> <p><i>Stk. 4.</i> Har nogen ved én eller flere handlinger eller undladelser begået flere overtrædelser af denne lov eller regler fastsat i medfør af</p>	<p>2. § 15, stk. 4 og 5, ophæves.</p> <p>Stk. 6 bliver herefter stk. 4.</p>

UDKAST

denne lov, og medfører overtrædelserne idømmelse af bøde, sammenlægges bødestrafen for hver overtrædelse. Har nogen ved én eller flere handlinger overtrådt denne lov eller regler fastsat i medfør af denne lov og én eller flere andre love, og medfører overtrædelserne idømmelse af bøde, sammenlægges bødestrafen for hver overtrædelse af denne lov eller regler fastsat i medfør af denne lov og bødestrafen for overtrædelser af den eller de andre love.

Stk. 5. Bestemmelserne i stk. 4 kan fraviges, når særlige grunde taler herfor.

Stk. 6. Der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.